

Độc Cô Hồng

Thiên Mộc Sắc Kiếm



Hồi 1

MỞ ĐẦU

Buổi sáng sớm đầy sương mù.

Không có ánh sáng ban mai, cũng không có tiếng chim hót.

Từng đám sương mù dày đặc, bao trùm lấy bầu không gian buổi sáng tĩnh mịch. Gió bắc rít từng cơn lạnh buốt, giống như tiếng khóc tỉ tê của người thiếu phụ. Quả thật đây không phải là thời tiết tốt, đặc biệt không phải là thời tiết tốt cho một chuyến viễn hành.

Nhưng Trang Dục không có cách chọn lựa nào khác. Trong trách đang mang trên người, nói lên đường là phải lên đường. Chứ đâu có quyền chọn lựa ngày tốt hay xấu.

Thân phận là hình sai tổng đề đốc của Thập Châu Bát phủ vùng Hà Sóc, mới nhìn vào mọi người cho rằng, Trang Dục vô cùng oai phong凛冽. Nhưng đâu có ai biết rằng chàng gian nan khổ cực như thế nào ?

Chuyến sai dịch lần này, lộ trình từ Lão Long khẩu đến Tịnh Danh phủ có hơn ba trăm dặm đường. Trang Dục đã quyết định đi bằng

đại lộ, nhưng trên đường đi vẫn phải kinh qua mấy tiểu trấn hoang vu ở tận trong núi. Địa hình như thế này không cho phép chàng thích hay không thích.

Nhưng không phải Trang Dực đi một mình một ngựa, mà tổng cộng gồm tất cả có chín người. Năm người ngồi ở trên ngựa, bốn người còn lại đi bộ bên dưới.

Có thể nói bốn người đi bộ bên dưới không nhẹ nhàng chút nào, bởi vì trên người họ có đeo đủ thứ linh tinh.

Trên cổ mọi người đều có đeo một cái gông bằng gỗ, hai tay và chân đều bị xiềng chặt, nên di chuyển chẳng tiện lợi cho lắm. Nhưng việc này chưa nhằm nhò gì, vì ngoài ra bọn họ còn bị cột bằng một sợi dây ở thắt lưng và đầu

dây nằm trong tay bốn người kỵ sĩ ngồi trên ngựa.

Vừa đúng còn thừa ra một mình Trang Dực. Nhìn vào hiển nhiên mọi người đều biết, đây là một cuộc áp giải các trọng phạm.

Bốn trọng phạm này quả thật là bốn hung thần nguy hiểm.

Một là Độc Nhất Côn Nghiêm Lượng.

Tên thứ hai gọi là Hàn Hận, biệt hiệu Hà Tiểu Lại Tử.

Tên hung thần thứ ba có biệt hiệu Bệnh Hồ, hán ta họ Lạc tên Tư Thân

Tên cuối cùng là Thảo Thượng Yên Ngải Thanh Hoà.

Nghiêm lượng có tướng mạo đường hoàng oai vệ. Hấn ta mặt vuông tai to, vai rộng. Nhìn giống như một võ tướng tổng quản binh sĩ oai vệ. Thế mà không có ai ngờ rằng, hấn ta là một tên độc hành đại tặc. Hơn nữa thủ đoạn cướp của giết người vô cùng thâm độc. Cướp của giết người diệt khẩu là thói quen hành sự của tên đại tặc này.

Hà Tiểu lại Tử có cặp mắt nhỏ ti hí, mũi thấp, dáng người thấp ốm.

Nhìn dáng dấp bên ngoài của hắn ta, chẳng có gì là nổi bật cả. Thế nhưng hắn ta có một trái tim cực kỳ hiểm ác và dâm dăng vô độ. Tất nhiên đối với phụ nữ hắn rất có hứng thú. Bất kể kẻ đó đẹp hay xấu, hễ bị hắn ta nhìn trúng thì khó bề mà thoát được.

Điều đáng sợ là tên này có một chút thú tính ở bên trong. Cho nên những phụ nữ gặp phải hắn ta, bị hắn chiếm đoạt thân xác và sau khi xong việc, những phụ nữ may mắn còn sống sót, thì khắp thân mình toàn là thương tích. Nhưng đa số là các phụ nữ đều bị hắn ta giết chết hết.

Còn Lạc Tư Thân mặt mày vàng vọt giống như đã mắc bệnh nhiều năm. Nhìn hắn như ngọn nến trước gió, bất kỳ lúc nào cũng có thể bị thổi tắt. Nhưng nếu như mọi người thật sự nghĩ như vậy, thì đấy là một sự sai lầm lớn.

Từ vùng Nam Sóc trở về phía nam Thương Châu, Lạc Tư Thân là thủ lĩnh của bọn tư thương buôn muối và ngựa. Một mình hắn ta độc chiếm địa bàn, lũng đoạn thị trường và ngầm đối chọi với các bang phái ở vùng khác. Trước khi sa lưới hai tháng, hắn ta đã giết chết những tư thương buôn muối từ phía bờ tây đến tổng cộng là mười bốn người. Sau đó hắn ta dùng số tiền chỉ đủ mua mười bốn con ngựa gầy ốm để mua ba mươi con lừa to khỏe. Đương nhiên người buôn ngựa đến từ vùng quan ngoại, nhất định không đồng ý. Kết quả, hắn ta lôi người buôn ngựa ra chặt mất một cánh tay. Lạc Tư Thân biệt hiệu Bệnh Hổ, nhưng sự thật chẳng giống con hổ bệnh chút nào.

Thảo Thương Yên Ngải Thanh Hoà có nước da ngăm đen và cặp mắt kim ngư lồi ra bên ngoài lúc nào cũng lảo liêng. Từ hình dáng bên ngoài nhiều người cho rằng hắn ta là một tên đại tặc. Nhưng

thực tế hoàn toàn không phải như vậy, mà hần ta làm nghề kinh doanh. Đặc biệt một chỗ là cái nghề kinh doanh của hần không nằm trong ba trăm sáu mươi nghề. Đó là nghề đòi nợ.

Đòi nợ thì đòi nợ, chỉ qua cũng chỉ làm việc cho các chủ nợ mà thôi. Có chút xíu khác biệt là ở cách thức và thủ đoạn đòi nợ.

Nếu như người mượn nợ đến kỳ mà không trả, hần ta chẳng nói chẳng rằng, lập tức lấy mạng con nợ ấy ngay. Mấy năm gần đây, số con nợ không trả nợ được, chết dưới tay Ngải Thanh Hoà có trên mười lăm người.

Bốn tên tội phạm nguy hiểm như vậy, làm sao mà Trang Dục trong lòng không khỏi thở dài một tiếng. Bầu trời như vậy bất kỳ lúc nào cũng có thể có tuyết rơi. Lộ trình phía trước vừa xa xôi vừa nguy hiểm. Một khi tuyết rơi, gió nổi lên thì càng khó khăn cho việc áp giải tội phạm hơn.

Ngay lúc đó, một gã đại hán cao to oai vệ trên lưng ngựa quay đầu lại thấp giọng nói:

- Lão tổng, xem tình hình này chỉ sợ rằng chúng ta sẽ không đến được nơi nghỉ chân đã định. Vậy chúng ta có cần phải tìm gần đây có nơi nào nghỉ chân tạm hay không ?

Gã đại hán vừa lên tiếng là một trong số mười hai vị Thiết Bỏ đầu, thủ hạ của Trang Dục, đại danh báo Tử Đảm Tiền Nhuệ. Tiền Nhuệ không những võ công cao siêu, tính tình cương trực và lại là người có bản lĩnh về nhiều phương diện.

Trang Dục có vẻ uể oải trả lời:

- Ở đây là hoang sơn hẻo lánh. Phía trước không có thôn xóm gì cả, vậy đi đâu tìm chỗ nghỉ chân đây ?

Tiền Nhuệ đưa tay lên vuốt mặt nói:

- Con đường này tuy thuộc hạ không rành lắm, nhưng trước đây đã có đi qua hai ba lần...

Nếu như thuộc hạ nhớ không lầm, thì rẽ qua bên phải chân núi này, sẽ có một gian thảo liêu nằm sát bên phía dốc, gian thảo liêu ấy dùng cho những người đi săn nghỉ lại đêm, nói chung nó vừa sạch và vừa đủ rộng rãi. Chúng ta có thể đến đấy ngủ lại một đêm rồi hãy lên đường.

Trang Dực hỏi:

- Đó là chuyện trước đây bao lâu ?

Tiền Nhuệ không hiểu nói:

- Cái gì là chuyện trước đây bao lâu ?

Trang Dực hơi chau mày lại:

- Ý ta muốn hỏi, việc người nhìn thấy gian thảo liêu kia ở đó, đến nay đã bao lâu rồi ?

Tiền Nhuệ liền trả lời:

- Chưa bao lâu, dường như là khoảng mùa xuân năm ngoái.

Trang Dực thở dài một tiếng:

- Hy vọng rằng gian thảo liêu kia vẫn còn. Ít ra cũng có thể tránh được gió và cái lạnh, còn hơn là ở ngoài trời rét cóng như thế này. Nhưng dù sao đây cũng chỉ là một gian nhà cỏ, e rằng nó đã không chịu nổi với mưa gió thời gian.

Tiền Nhuệ cười hì hì:

- Chúng ta cứ thử vận may xem sao. Nếu lỡ như gian thảo liêu đó đã cũ sập, chúng ta đành phải tìm một nơi ít gió dựng lều đỡ. Việc này đối với bọn chúng tôi không hề gì cả, chỉ sợ phải vất vả cho lão tổng.

Trang Dực hừ một tiếng:

- Bộ người tưởng rằng ta là một thiên kim tiểu thơ đài các hay sao
Tiền Nhuệ ?

Thiên Mộc Sắc Kiếm

Hồi 2 KHỞI GIẢI

Tiền Nhuệ nhún vai một cái quay đầu đi, rồi chàng đại hán to con này dùng lực giật mạnh sợi dây ở trong tay to tiếng quát:

- Tên họ Nghiêm kia, người không để cho đại gia đi nhanh được một chút hay sao ? Người định kéo chết con ngựa của ta hay sao chứ ? Nghiêm Lượng bị Tiền Nhuệ đột ngột giật mạnh một cái, xuyết chút thì hấn ta đã ngã nhào xuống đất. Vừa đứng vững lại, hấn ta liền lập tức mắng:

- Tiền Nhuệ, người chẳng qua là một tên bỏ đầu tâm thường mà thôi, bộ người tưởng rằng người là ai chứ , mà ra oai với lão gia ? Nói cho người biết, lúc lão gia thành danh trên giang hồ, sợ khi ấy người còn đang đi đổ nước tiểu cho người ta.

Tiền Nhuệ không nói tiếng nào, đưa tay rút cây roi da dắt ở bên hông ra. Chỉ thấy cây roi vung lên, tiếp theo là hai tiếng "Vù ! Vù!" chói tai, đánh thẳng xuống đầu Nghiêm Lượng. Máu tươi lập tức toé ra, chảy dài xuống người gã

Tiền Nhuệ chậm rãi thu roi về dắt lại vào bên hông, sau đó thản nhiên nói với vẻ không hề giận dữ:

- Nhưng tình thế hiện giờ đã thay đổi. Tình hình như thế nào thì phải nói chuyện như thế đó. Người thừa nhận điều này chứ ?

Mặt mày Nghiêm Lượng đầy máu me, nhưng hấn vẫn cổ cất cao giọng nói:

- Người cứ đánh đi ! Có giỏi cứ đánh chết ta tại đây. Ngày hôm nay lão gia như rồng đã mắc cạn, nên mới ra nông nỗi này, cho dù có sống cũng không làm kẻ tiểu nhân...

Nhưng họ Tiền kia, người đừng quá tự đắc. Đợi ta thoát ra được, ta sẽ rút gân lóc thịt người ra.

Tiền Nhuệ nhún vai mỉm cười:

- Người sắp chết đến nơi mà còn lớn giọng. Người cho rằng ta không dám đánh chết người hay sao ?

Hà Tiểu Lại Tử chợt đưa mắt nhìn gã đại hán to mập, trong tay đang cầm một đầu dây buộc ngang thắt lưng mình.

Gã đại hán to mập này cũng là một trong số mười hai thiết bổ đầu thủ hạ của Trang Dục.

Hắn ta có tên là Độc Di Lạc Đầu Hoàng Pha Thủ đoạn ra tay của Đậu Hoàng Pha còn độc hơn cả Tiền Nhuệ. Cho nên Tiểu Lại Tử không thể không lên tiếng trước, để tránh một trận đòn:

- Ta nói thật với lão Nghiêm ! Người không cần phải nóng giận như vậy. Nếu như bớt nói lại một chút, có lẽ người không bị đau đớn như vậy. Người ta ở trên cao, còn chúng ta đang ở dưới thấp, vả lại đao đang nằm trong tay của người ta Như vậy người không phục tùng có được hay không ?

Đậu Hoàng Pha cười híp mắt nói:

- Hà Tiểu Lại Tử ! Không ngờ người cũng biết điều như thế, người nên ngoan ngoãn đừng có cứng đầu. Nếu không, ha ha... Tiểu Lại Tử ! E rằng đầu người còn đỏ máu nhiều hơn hắn ta !

Hà Tiểu Lại Tử cười giả lả:

- Đại gia, tiểu nhân là người biết rõ tiến thoái và sự lợi hại. Chỉ cần Đậu gia đưa tay lên một cái, tiểu nhân đã hiểu làm sao rồi.

Đậu Hoàng Pha lạnh lùng trả lời:

- Hà Tiểu Lại Tử, phàm là người bất luận sống lâu hay mau, đều phải cần được thoải mái, chứ bướng bỉnh để bị đánh máu me đầy người có lợi ích gì chứ ?

Khi ấy, Trang Dục chợt lên tiếng:

- Đi nhanh lên một chút, trời sắp tối rồi !

Còn người dẫn Bệnh Hồ lạc Tư Thân là Âm Dương Phán Cầu Thọ Tường. Gã bổ đầu này có hàm ria hình chữ "bát", hai mắt sáng rực như hai hòn lửa, hai huyết thái dương nhô cao lên. Hiển nhiên điều này nói lên võ công của gã không hề tầm thường chút nào.

Cầu Thọ Tường quay lại nói với Lạc Tu Thân:

- Lạc Tu Thân, người mau cất bước nhanh lên.

Có lẽ Lạc Tu Thân đã nhìn thấy được bài học từ Nghiêm Lượng, nên chẳng nói chẳng rằng liền bước nhanh về phía trước.

Người có nhiệm vụ canh giữ Thảo Thượng Yên Ngải Thanh Hoà có tên gọi là Đông Nhon Hoà, ngoại hiệu là Bạch Diện Sát. Đông Nhon Hoà có một gương mặt trắng và mập. Hơn nữa trên mặt lúc nào cũng tươi cười vui vẻ giống như một người buôn bán dễ tính.

Nhìn dáng vẻ bên ngoài, có ai có thể đoán ra Đông Nhon Hoà lại là một lão giang hồ ở nha môn và càng không tài nào đoán được ra hắn ta lại là một thiết võ đầu

Đồng Nhơn Hoà hơi giật nhẹ sợi dây trong tay, Ngải Thanh Hoà lập tức bước nhanh. Giữa hai người hình như có sự phối hợp rất nhịp nhàng.

Gió mỗi lúc một thổi mạnh hơn. Mây đen trên trời càng lúc càng kéo đến dày đặc.

Chín người họ và năm con tuần mã cơ hồ đang chạy nhanh về phía trước.

Chẳng mấy chốc, bọn họ đã vòng qua khỏi chân núi. Trang Dực chợt đưa mắt nhìn về phía con dốc lồi lõm ở phía bên phải, tự nhiên cười lên một tiếng. Hoá ra chàng đã nhìn thấy gian thảo liêu mà Tiền Nhuệ đã nói.

Trang Dực về mặt hớn hờ lên tiếng:

- Quả nhiên gian nhà cỏ kia vẫn còn ở đấy ! Chúng ta quả thật là may mắn !

Tiền Nhuệ hít sâu vào một hơi, cười ha hả nói:

- Đây toàn là nhờ vào hồng phúc của lão tổng cả. Nói thật, trước khi nhìn thấy gian nhà cỏ này, trong lòng thuộc hạ vô cùng lo lắng khi nghĩ rằng gian thảo liêu đó đã sớm bị gió thổi sập từ lâu rồi.

Đâu Hoàng Pha đang ở kế bên vội xen vào:

- Người cũng đừng có quá mừng vội, lão Tiền, cho dù gian nhà kia vẫn còn chưa sập, nhưng dầu sao nó vẫn là một gian nhà cỏ không hơn không kém. Nếu như vách và mái của nó đã bị hư hại, thì khí lạnh vẫn có thể xông vào bên trong. Như vậy có khác gì ở bên ngoài cơ chứ ?

Tiền Nhuệ hứ một tiếng:

- Tên mập ! Người chẳng biết gì gọi là tốt xấu cả. Nếu như người không có hứng thú với gian nhà cỏ kia, vậy thì người có thể tùy ý ở bên ngoài, đâu có ai cấm cản người chứ !

Đâu Hoàng Pha trừng mắt nhìn Tiền Nhuệ một cái, nhưng hắn ta im lặng không nói gì.

Trang Dực nhảy xuống ngựa, dẫn cả bọn tiến về phía gian nhà cỏ. Quả nhiên, không ngoài dự đoán của Đâu Hoàng Pha Gian nhà cỏ kia tuy rộng rãi, nhưng lớp cỏ trên nóc đã bị gió thổi mất gần hết. Bốn cây cột chung quanh cũng đã mục nát, cộng thêm khắp nơi toàn là phân chim hoặc dã thú. Nói chung nơi đây hoàn toàn không tiện để nghỉ chân qua đêm.

Trang Dực chấp hai tay sau lưng đứng ngoài cửa, còn Tiền Nhuệ ra sức chỉ huy bốn tên tội phạm dọn dẹp mọi thứ bên trong gian nhà.

Tuy bốn tên hắc đạo này không bằng lòng chút nào, nhưng cũng đành phải nhẫn nhục mang gông mà làm việc. Ba vị thiết bố đầu còn

lại thì đang đứng tùm lại một chỗ nói chuyện.

Một hồi sau, mọi nơi đã được dọn dẹp tương đối sạch sẽ. Tiền Nhuệ lúc đó mới bước ra bên ngoài, cúi người nói với Trang Dực:

- Lão tổng, nơi đây chẳng thích hợp với người chút nào, nhưng dù sao chúng ta cũng nên tá túc một đêm rồi hãy tính. Ngày mai chúng ta sẽ cố gắng tìm cho được khách sạn trong thành để bù lại sự thiệt thòi hôm nay của lão tổng.

Trang Dực mỉm cười rồi bước vào bên trong. Lúc này bên trong đã sạch sẽ hơn rất nhiều và mùi hôi thối cũng không còn nữa.

Đâu Hoàng Pha cũng mang hành lý của mình và Trang Dực vào, tìm một nơi ít gió lùa nhất, bày hành lý Trang Dực ra, mỉm cười nói:

- Lão tổng, ở đây đã được trải dọn xong, xin mời người ngồi xuống.

Trang Dực gật đầu đáp:

- Người cứ lo làm công việc của người đi, Dâu Hoàng Pha !

Thoáng chốc, Tiền Nhuệ đã an bày xong chỗ cho bốn tên trọng phạm. Sau đó bước đến gần Trang Dực hỏi:

- Tối nay lão tổng định dùng thứ gì ?

Trang Dực mỉm cười đáp:

- Nếu như tìm được khách sạn ở trong thành thị, muốn ăn gì có lẽ không khó. Nhưng hiện giờ chúng ta đang ở chỗ hoang vu, bốn bề không có người như thế này thì biết lấy đâu ra những thứ ấy ? Tiền Nhuệ, chẳng lẽ người có phép thuật biến ra được những thứ đó hay sao ?

Tiền Nhuệ chớp chớp mắt, vẻ thần bí đáp:

- Thuộc hạ đã có chuẩn bị sẵn, nên trong túi hành lý có mang theo một cái nồi nhỏ cùng một bao củi khô đủ để nấu hai bữa ăn. Những thức ăn thuộc hạ mang theo được gồm có mì khô, Lạp xưởng và một cây bắp cải. Ngoài ra còn có hành củ, lườn bò đã được phơi khô cùng mấy cái bánh bao. Thuộc hạ nghĩ bấy nhiêu cũng đã đủ lắm rồi...

Trang Dực mỉm cười nói:

- Lúc này mà được ăn những thứ như thế, quả thực còn hơn cả những món sơn hào hải vị lúc bình thường. Tiền Nhuệ, người lo đi nhóm bếp đi, ta nghĩ có lẽ mọi người đói lắm rồi đây.

Tiền Nhuệ vội trả lời:

- Những thứ này có hạn. Thuộc hạ thấy hay là một mình lão tổng dùng mà thôi, còn bọn thuộc hạ sẽ dùng lương khô của mình.

Trang Dực lắc đầu cắt ngang nói:

- Như vậy được hay sao ? Nếu như có ăn, huynh đệ chúng ta cùng nhau ăn chung. Chúng ta có phước cùng hưởng, có hoa. cùng chia. Ta đâu thể một mình hưởng phước được chứ. Tiền Nhuệ Ở đây là

bên ngoài, người không phải giữ gìn quy củ như ở nha môn đâu. Tiền Nhuệ không nói gì thêm nữa, liền xắn tay áo lên bắt đầu công việc. Bạch Diện Sát Đông Sơn Hoà cũng bước đến giúp một tay, cả hai cùng thổi lửa, bỏ cải bỏ thịt vào trong nồi.

Một lát sau, Đậu Hoàng Pha đã mang về một thùng nước. Không khí trong gian nhà cỏ lúc này đã trở nên náo nhiệt và ấm cúng hơn.

Một hồi sau đã có mùi thơm trong nồi bốc ra. Bốn tên phạm nhân ngồi trong góc phòng không hện mà cùng hít mũi ngửi và nuốt nước bọt ừng ực. Hà Tiểu Lại Tử Hà Hận không thể chịu được nữa, liền lên tiếng trước:

- Các vị đại gia, trên thế gian này chỉ có quỷ không đầu chứ không hề có quỷ đói. Bốn đứa bọn tiểu nhân từ sáng đến giờ chỉ ăn có hai cái bánh bao, nên trong bụng đã đói rã rời rồi. Có món ăn ngon, các vị đại gia cứ việc mà hưởng thụ, nhưng nếu còn thừa lại xin hãy bố thí cho bọn tiểu nhân...

Âm Dương Phán Cầu Thọ Tường đang đứng dựa góc nhà liền ném một cái nhìn về phía Hà Hận, lạnh lùng nói:

- Tiểu Lại Tử, ý người muốn nói cũng nên cho bọn người ăn một chút phải không ?

Hà Hận liền rút cổ lại, gượng cười đáp:

- Cầu gia, ngài đừng hiểu lầm ý của tiểu nhân. Ý của tiểu nhân muốn nói rằng, nếu như các ngài ăn còn thừa lại, thì hãy ban bố cho bọn tiểu nhân...

Cầu Thọ Tường không để ý đến câu nói của hắn, tự nhiên chợt hỏi:

- Có phải người vừa nói, trên thế gian này chỉ có quỷ không đầu chứ không hề có quỷ đói, phải vậy không ?

Hà Tiểu Lại Tử chợt thấy lạnh xương sống ngang, lắp bắp đáp:

- Tiểu nhân... tiểu nhân chỉ là thí dụ mà thôi... Cầu gia, bọn tiểu nhân vì quá đói nên đã nói bậy...

Cầu Thọ Tường hừ một tiếng, mặt vẫn lạnh lùng tiếp:

- Hà Tiểu Lại Tử, người như thế nào thì sẽ nói những lời như thế nấy. Người thân phận ra sao sẽ thể hiện ra bên ngoài y như vậy. Người tưởng các người là ai mà kêu bọn ta ngược lại hầu hạ các người ? Hà Hận, người nên biết rằng quỷ đói trong thiên hạ này nhiều vô số kể !

Hà Tiểu Lại Tử đỏ bừng cả mặt, lắp bắp đáp:

- Da... da... Cầu gia nói rất đúng...

Im lặng hồi lâu, cũng Hà Hận vì đói quá hay tại ngứa miệng, lại đánh bạo lên tiếng:

- Cầu gia, thế thì tối nay bọn tiểu nhân ăn gì cơ chứ ?

Giọng nói của Cầu Thợ Tường vẫn lạnh lùng:

- Phạm nhân ăn gì bộ người không biết hay sao ? Chẳng lẽ bấy lâu nay, ngay cả ăn những gì người cũng không nhớ hay sao ?

Hà Hận không nói gì thêm, hắn ta lập tức cúi gằm mặt xuống, nhưng trong ánh mắt hắn chợt hiện thoáng qua một điểm rất khác lạ.

Một hồi sau, Tiền Nhuệ tay cầm đôi đũa bằng hai thanh que, gõ nhẹ nhẹ vào vành nồi và nói:

- Các huynh đệ, mì đã chín rồi.

Ba người bạn Cầu Thợ Tường đã đứng cầm bát chờ đợi tự nãy giờ... sau khi mỗi người được múc đầy một bát, bọn họ liền lấy bánh bao trong người ra và bắt đầu ăn chung với mì.

Tiền Nhuệ đích thân múc một bát mì mang đến cho Trang Dục, sau đó mới đến lượt mình. Tiền Nhuệ vừa đưa cái bánh bao lên cắn một cái, bên kia Trang Dục đã lên tiếng:

- Có rượu không Tiền Nhuệ ?

Tiền Nhuệ chưa kịp nhai đã vội nuốt miếng bánh bao xuống và nói:

- Có ! Có ! Lão tổng.

Trang Dục vừa ăn vừa bảo:

- Rất tốt ! Nhưng nếu ai muốn uống thì chỉ được uống bốn lượng trở lại mà thôi. Nhớ đừng uống say để rồi hỏng chuyện.

Tiền Nhuệ cười đáp:

- Rượu được đựng trong bình, mỗi bình vừa đúng bốn lượng. Thuộc hạ mang theo tổng cộng là mười hai bình, mỗi bình một người vẫn còn dư lại rất nhiều.

Trang Dục vội nói:

- Các người phải nhớ, thứ này uống nhiều vào chẳng có lợi ích gì, tốt nhất là nên uống ít một chút.

Tiền Nhuệ mỉm cười:

- Lão tổng cứ yên tâm, việc này bọn thuộc hạ không bao giờ quên.

Rượu của người có cần hâm nóng lại không ?

Trang Dục đáp:

- Không cần, rượu lạnh cũng rất hấp dẫn.

Trang Dục chậm rãi đưa bình rượu lên uống một ngụm.

Bốn người bạn Tiền Nhuệ cũng bắt đầu uống. Mùi rượu cay nồng quện vào mùi thức ăn thơm phức. Ai nói trong gian khổ lại không có lạc thú chứ ?

Thế rồi cái đói dường như khiến cho Hà Tiểu Lạc Tử chịu không nổi nữa, hắn ta lại lên tiếng:

- Chư vị đại gia đã ăn no uống đủ, tất nhiên cũng phải đến lượt bọn tiểu nhân chứ ? Nếu như không có gì vô bụng, e rằng chưa đến nơi,

bọn tiểu nhân đã bị đói lạnh chết ráo giữa đường mất rồi...

Đồng Nhơn Hoà nổi nóng mắng:

- Chỉ sợ bọn người không chết mà thôi. Nếu bọn người thật sự bị đói chết, như vậy sẽ bớt phiền phức được nhiều việc và bọn ta cũng không phải chịu rét lạnh như vậy.

Trang Dực đặt bình rượu xuống, thản nhiên nói:

- Hãy mang lương khô ra cho bọn chúng. Cứ chiếu theo lệ cũ, chỉ mở khoá tay trái cho bọn chúng mà thôi.

Tiền Nhuệ liền dạ một tiếng, rồi xách cái túi vải bước đến trước mặt bốn tên tội phạm. Trước tiên Tiền Nhuệ mở khoá cùm tay trái bọn chúng ra, sau đó đưa cho mỗi tên một cái bánh bao không nhân khô cứng. Đồng Nhơn Hoà thì mang thùng nước đến, đặt trước mặt bọn chúng. Quang cảnh nhìn vào cũng có ăn có uống.

Tiền Nhuệ đứng quan sát bọn chúng ăn uống không phải vì quan tâm lo lắng, mà là lúc này bọn chúng đã được tự do tay trái và bất kỳ lúc nào cũng có khả năng xảy ra chuyện xấu.

Đừng thấy đầu của Hà Tiểu Lại Tử nhỏ nhất mà làm, hắn ta ăn nhanh nhất. Chỉ thoáng một cái, cái bánh bao khô cứng đã nằm gọn vào trong bụng. Ăn xong, hắn ta liếm mép ngẩng đầu lên cười nói:

- Tiền gia, một cái bánh bao chẳng thấm thía gì cả, chẳng khác nào chưa hề ăn gì. Vậy Tiền gia có thể cho thêm một cái nữa được không ?

Mặt Tiền Nhuệ lạnh ngắt trả lời:

- Theo quy định mỗi phần của phạm nhân chỉ có bấy nhiêu. Một ngày ba lần, mỗi lần một phần. Chỉ có thể giảm đi chứ không thể tăng thêm.

Hà Tiểu Lại Tử có vẻ không phục hỏi:

- Tại sao lại chỉ có thể giảm mà không thể tăng thêm.

Tiền Nhuệ đảo mắt một vòng rồi đáp:

- Điều này rất là đơn giản. Con người hễ khi ăn no rồi, tinh thần thể lực sẽ đầy đủ. Một khi tinh thần thể lực đã sung mãn, thì khó tránh khỏi gây ra thêm phiền phức cho bọn ta. Còn nếu như đói, các người sẽ không đủ sức làm gì cả...

Bởi thế cho nên phạm nhân chỉ có thể đói, chứ không thể để cho no được. Bây giờ người đã hiểu điều này hay chưa ?

Hà Tiểu Lại Tử ngạc nhiên im một hồi, rồi mới từ từ trả lời:

- Nói đi nói lại, Tiền gia hoàn toàn đều có lý.

Tiền Nhuệ nhún vai:

- Vốn là như vậy mà Hà Tiểu Lại Tử, người cho rằng người là ai và ta là ai chứ ?

Lúc này Trang Dực đã uống hết những giọt rượu sau cùng, chàng dùng mu bàn tay chùi miệng và lên tiếng:

- Mọi người nên nghỉ ngơi một chút, để sáng sớm ngày mai còn phải lên đường. Tiền Nhuệ, người đã sắp xếp người canh gác hay chưa ?

Tiền Nhuệ vừa khoá tay bọn Hà Tiểu Lại Tử lại, vừa trả lời:

- Thuộc hạ đã an bày đầu vào đấy cả rồi. Người canh gác đầu tiên là thuộc hạ, tiếp theo là Đâu Hoàng Pha, rồi đến lão Cầu và lão Đông. Mỗi người sẽ canh gác một canh giờ. Đợi đến lúc lão Đông canh gác xong, thì trời cũng sắp sáng rồi.

Trang Dực gật đầu, rồi ngáp một cái bảo:

- Người canh gác phải hết sức đề cao cảnh giác. Nếu có phát hiện ra điều gì khác lạ phải lập tức báo động ngay.

Nhớ đừng để xảy ra những chuyện đáng tiếc.

Tiền Nhuệ cười:

- Lão tổng cứ yên tâm, bọn thuộc hạ hiểu được sự lợi hại của việc này mà.

Thế rồi Trang Dực ngã người nằm xuống, kéo tấm chăn ra đắp trên người. Ba người bọn Đâu Hoàng Pha cũng tự tìm một chỗ nằm xuống ngủ.

Tiền Nhuệ muốn làm tinh thần phấn chấn lại, trước tiên dùng lực chà mạnh tay lên mặt, sau đó cung hai tay đặt ở trước ngực, ngẩng cao đầu đi qua đi lại, trong tư thế chuẩn bị sẵn sàng ra tay trấn áp.

Bốn tên tội phạm ở góc nhà đã nhắm mắt im lặng, không biết bọn chúng đã ngủ thật hay ngủ giả. Nhưng những dáng vẻ hiện lên trên mặt chúng đều có vẻ trầm trọng và nặng nề như nhau.

Bên ngoài gió lạnh thổi mỗi lúc một mạnh hơn. Từng cơn gió thổi rít lên nghe rợn cả tóc gáy.

Có lúc Tiền Nhuệ cơ hồ cảm thấy dường như gian nhà cỏ này không còn chịu đựng được nữa và có thể sụp xuống bất kỳ lúc nào.

Bốn tên tội phạm vẫn nhắm mắt yên lặng không hề có chút động tĩnh gì, cơ hồ cảnh ngộ này không hề có liên quan đến bọn chúng vậy.

Thiên Mộc Sắc Kiềm

Hồi 3

THƯ SÁT

Một canh giờ đã lặng lẽ trôi qua, Tiền Nhuệ liền bước đến bên Độc

Di Lạc Đậu Hoàng Pha lay hấn ta dậy. Đậu Hoàng Pha vẫn còn ngái ngủ, hấn nói với giọng lè nhè:

- Há ! Trời sáng rồi sao ? tại sao vừa mới nhắm mắt lại, trời đã vội sáng

Tiền Nhuệ hừ một tiếng nói:

- Trời vẫn còn chưa sáng. Chỉ có điều người phải dậy để canh gác. Bây giờ ta buồn ngủ lắm rồi.

Đậu Hoàng Pha ngáp liên tiếp mấy cái, rồi chui ra khỏi tấm chăn. Hấn ta làm bầm:

- Một canh giờ sao mà nhanh đến như vậy. Không biết người có ăn gian hay không...

Tiền Nhuệ hừ một tiếng:

- Người tưởng Tiền mỗ ta là người như vậy sao ? Thôi đừng nói nhiều nữa, mau đi lấy nước lạnh rửa mặt cho tỉnh táo. Lão tổng đã căn dặn đừng để cho xảy ra chuyện.

Lúc này Đậu Hoàng Pha đã tỉnh, hấn ta hít sâu vào một hơi và đáp:

- Ngươi lo đi ngủ đi, ở đây đã có ta lo liệu.

Tiền Nhuệ không nói gì thêm, tìm chỗ nằm xuống đắp chăn lên người.

Vừa mới nằm xuống, Tiền Nhuệ đã nghe trên nóc nhà có một tiếng "xoạt". Lốp cổ trên mái nhà bắn ra tung toé. Tiếp theo ba bóng đen từ trên lao nhanh xuống.

Diễn biến xảy ra vô cùng đột ngột nhưng phản ứng của Đậu Hoàng Pha cũng không hề chậm chạp. Chân trái Đậu Hoàng Pha hơi di động một chút, toàn thân hấn ta liền thay đổi phương hướng, cùng lúc thanh đao sáng loáng đã xuất hiện trong tay chém nhanh về phía ba bóng đen.

Động tác của Tiền Nhuệ cũng nhanh không kém. Vừa nằm xuống, Tiền Nhuệ liền bật người dậy, đồng thời cặp song đao hình bán nguyệt lập tức hợp với Đậu Hoàng Pha tấn công liền ba chiêu. Ba bóng đen vừa xuất hiện hiển nhiên toàn là những cao thủ, ứng biến của họ cũng cực kỳ nhanh lẹ.

Ba bóng đen rút xuống chia thành ba hướng. Một thanh Tử kim đao sắc bén chống đỡ thế tấn công của Đậu Hoàng Pha, ngoài ra còn có một ngọn trường côn, uốn lượn như con bạch xà phong toa? thế đao của Tiền Nhuệ. Bóng đen thứ ba phóng nhanh đến trước mặt Bệnh Hồ Lạc Tư Thân. Trên tay bóng đen này có cầm một loại binh khí hình dáng giống như lệnh tiễn. Bóng đen lập tức dùng binh khí này chém mạnh vào hai chỗ giáp mé của cái gông mà Lạc Tư Thân đang mang.

Hoá ra nãy giờ Bệnh Hồ Lạc Tư Thân giả vờ nhắm mắt nằm yên. Đến lúc này, hắn ta đã chồm người về phía trước để bóng đen phá vỡ cái gông ra.

Nhưng chuyển biến tình hình diễn ra không như ý muốn của hắn. Binh khí hình lệnh tiến của bóng đen kia chém xuống nghe cái "keng" rồi dội trở ra. Cái gông không hề bị gì nhưng bóng đen thì lại lảo đảo như sắp muốn ngã.

Tiếp theo lại nghe hai tiếng "Xoạt ! Xoạt !". Thêm hai gã đại hán thân hình to lớn, hung hãn như hổ đói ngoài cửa xông vào. Binh khí hai gã đại hán này sử dụng là hai quả thiết chùy.

Bốn quả thiết chùy trong tay hai tên đại hán bay lượn tứ phía, nhưng lại tập trung tấn công vào một mục tiêu, đó là Trang Dực.

Trang Dực lúc này đã choàng dậy chụp lấy thanh trường kiếm và bắt đầu thi triển kiếm pháp.

Thanh kiếm trong tay Trang Dực có tên là Mộc sắc mà trong võ lâm có ít người biết đến. Thanh Mộc sắc này là một bảo kiếm được lưu truyền trong Lục Hợp hội.

Hai gã đại hán như hai con hổ, tập trung toàn lực công kích Trang Dực. Dưới thế tấn công mạnh mẽ của hai gã đại hán, Trang Dực không thể thối lui ra sau để tránh đòn. Nhưng chàng không ngờ rằng đối phương không chịu thừa thế tấn công tiếp, mà lại lui ra sau che kín hai bên tả hữu của Lạc Tư Thân.

Như thế tạm thời bọn chúng phân cách Lạc Tư Thân và Trang Dực. Chỉ một động tác này cũng đủ chứng tỏ những kẻ mới đến không phải hạng tầm thường.

Mọi việc từ lúc ba bóng đen nhảy xuống từ mái nhà đến khi có sự phân cách giữa Lạc tư Thân và Trang Dực xảy ra quá nhanh. Tình thế bên trong gian thảo liêu đã có phần bất lợi về phía bọn Trang Dực. Hai gã đại hán sát khí đằng đằng, dùng thân mình bảo vệ lấy Lạc Tư Thân, thậm chí còn đứng cản mất ba tên phạm nhân kia. Đối diện với bọn chúng, lúc này đã có đầy đủ Trang Dực, Tiền Nhuệ, Đâu Hoàng Pha, Cửu Thọ Tường và Đông Nhơn Hoà. Ngoài ra còn có ba tên hắc y đứng bên. Trước tình hình này, quả thật khó biết được bên nào đang chiếm thế thượng phong. Nhưng ít ra Trang Dực và các thủ hạ của chàng đã hoàn toàn mất đi ưu thế không chế hiện trường.

Bệnh Hồ Lạc Tư Thân đột nhiên ngửa mặt lên cười khanh khách, rồi quét ánh mắt hung ác về phía Trang Dực nói:

- Họ Trang kia, người ta nói rằng " thập niên phong thủy luân lưu chuyển". vậy mà bây giờ không cần đến mười năm, thậm chí chưa đến mười ngày tình thế đã thay đổi. Các người muốn áp giải ta đi kết

án hành hình, nhưng ta không chấp nhận điều này và đêm nay ta sẽ đăng vân giá vũ rời khỏi nơi đây.

Trang Dực trên mặt không có một chút biểu lộ gì, giọng lạnh lùng:

- Lạc Tư Thân, người đừng quá đắc ý ! Cho dù người có cánh cũng khó có thể thoát thân được. Kết cuộc của người đêm nay vẫn là ở chỗ này.

Lạc Tư Thân cười ha hả:

- Họ Trang kia, ta hỏi người, người có biết những người đến cứu ta là những nhân vật như thế nào hay không ? Nhưng e rằng sau khi biết được họ, người sẽ tái xanh cả mặt ngay.

Trang Dực giọng vẫn không thay đổi:

- Người đang nói chuyện hoang đường gì đấy Lạc Tư Thân ?

Những sợi gân trên trán Lạc Tư Thân chợt nổi cao lên, hấn trừng mắt một cái và nói:

- Bạt song sát Trịnh Điều, Trịnh Liệt của Thất Sát môn. Nghĩa huynh của ta Hồi Mã đao Vạn Hữu Đạo. Phổ Thành Đại Hào Thiên Thúc Mạng Quách Lượng và Huyết nhãn Tư Đồ Vệ. Họ Trang kia, dựa vào sức lực của bọn thủ hạ người, có thể giữ được ta ở lại hay sao ? Ánh mắt Trang Dực từ từ chuyển hướng về phía hai gã đại hán đứng hai bên Lạc Tư Thân.

Hai gã đại hán này tướng mạo hung dữ, mày rậm mắt to, miệng rộng mũi gãy. Hiển nhiên đây là hai huynh đệ họ Trịnh của Thất Sát môn. Trong ba người đứng đối diện với bọn Trang Dực có một người cầm thanh Tử kim đao, tóc buông xoã trước trán và sắc mặt vô cùng lạnh lùng. Người này không ai khác hơn là nghĩa huynh của Lạc Tư Thân, Hồi Mã đao Vạn Hữu Đạo.

Người cầm trường côn đứng bên cạnh Vạn Hữu Đạo có vóc người hơi cao, là Thiên Thúc Mạng Quách Lượng. Còn gã hán tử dùng binh khí hình lệnh tiến chắc chắn là Huyết nhãn Tư Đồ Vệ.

Vạn Hữu Đạo lạnh lùng chống mũi đao xuống đất, hai tay đặt trên cán đao hạ giọng nói:

- Bọn ta không muốn giết quan sai. Trang Dực, chỉ cần người thả Lạc Tư Thân ra, bọn ta bảo đảm sẽ không làm khó dễ gì người. Làm người phải biết thời thế, đừng quá ư cố chấp, nếu không tự mình sẽ chuốc lấy phiền phức.

Thiên Thúc mạng Quách Lượng cũng nói thêm vào:

- Tổng đề đốc, người nên biết rằng hành động lần này của bọn ta đã được an bài rất cẩn thận. Nếu như việc này không có nắm chắc phần thắng, bọn ta nhất định sẽ không ra tay hành động. Vậy ta khuyên người nên suy nghĩ kỹ, đừng làm những chuyện vô ích.

Trang Dực cười cười nói:

- Thanh danh các vị ta cũng từng nghe qua Tuy tình hình hiện giờ có phần bất lợi cho bọn ta, nhưng xin các vị thứ lỗi cho, bọn ta không thể nào đáp ứng lời yêu cầu của các vị. Bởi vì vương pháp không thể nào làm sai được và trách nhiệm này ta cũng không gánh nổi !

Vạn Hữu Đạo và Quách Lượng không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn nhau. Cả hai người họ vẫn chưa kịp lên tiếng, thì Lạc Tư Thân đã nổi nóng cất giọng:

- Vạn đại ca, Quách lão đại. Hai vị không cần nhiều lời với hần tã Hần ta vì muốn lập công để thăng quan tiến chức, nên há còn biết quan tâm đến sự sống chết của người khác sao ? Cho dù hai vị có nói lý lẽ với hần cũng chẳng có ít lợi gì. Đối phó với hạng người này, chỉ có động binh đao mới là biện pháp.

Vạn Hữu Đạo vẫn thản nhiên, trầm tĩnh nói:

- Trang Dực, bọn ta chỉ cần một mình Lạc Tư Thân mà thôi.

- Một mình Lạc Tư Thân cũng không thể được, Vạn huynh !

Sắc mặt chợt hơi thay đổi, Vạn Hữu Đạo cao giọng hỏi:

- Người không suy nghĩ lại hay sao ?

Trang Dực thở dài một tiếng đáp:

- Vạn huynh, triều đình có quốc pháp, giang hồ có đạo nghĩa. Hai bàn tay của Lạc Tư Thân đã vấy đầy máu, hần ta đã giết không biết bao nhiêu mạng người. Nếu như bây giờ tại hạ thả hần ra không truy cứu nữa, như vậy tại hạ thật có lỗi với chính chức vụ của mình, cũng như có lỗi với những người đã bị Lạc Tư Thân giết chết.

Im lặng giây lát, Vạn Hữu Đạo nói với giọng sắc lạnh:

- Trang Dực, việc này là do người tự tìm lấy, vậy đừng có trách bọn ta.

Trang Dực đặt bàn tay trái lên mu bàn tay phải cầm kiếm nói:

- Vạn huynh, thật xin lỗi !

Dường như đã có chuẩn bị sẵn, lão đại Trịnh Điều đứng án ngữ ở phía trước Lạc Tư Thân liền xoay người ra phía sau, dùng lực đánh mạnh song chùy vào cái gông trên cổ Lạc Tư Thân. Song sát lão nhị Trịnh Liệt liền bước lên trước ba bước, tấn công Trang Dực ngay. Cùng lúc ấy, Vạn Hữu Đạo, Quách Lượng, Tư Đồ Vệ cùng nhất tề động thủ, bọn chúng chia nhau ra công kích bốn vị thiết bổ đầu Thanh Mộc sắc kiếm trong tay Trang Dực lập tức được đưa lên nghênh tiếp song chùy của Trịnh Liệt. Thấy chưa đủ thương được đối phương, Trịnh Liệt liền hơi cúi thấp người xuống phát tiếp thế tấn công thứ hai vào Trang Dực.

Trong khi ấy, Trịnh Điều dùng thiết chùy đập liên tục vào cái gông

trên cổ Lạc Tư Thân. "Tách" một tiếng, một đầu ổ khóa sắt đã bị đập vỡ.

Trước thế tấn công hiểm ác của Trịnh Liệt, Trang Dực liền bước xéo sang một bên tránh đòn, đồng thời đâm thẳng lưỡi kiếm về phía trước. Mũi kiếm đi ngược khe hở của hai quả chuỳ, đâm thẳng vào yết hầu Trịnh Liệt xiên ra tận phía sau.

Thân hình Trịnh Liệt chưa ngã xuống thì thanh trường kiếm trong tay Trương Dực đã chém thêm sáu, bảy nhát trên người Trịnh Liệt.

Bấy nhiêu đủ thấy kiếm pháp của Trang Dực nhanh lẹ không sao tưởng tượng được. Sau đó thanh trường kiếm đổi hướng tấn công từ phía sau Trịnh Liệt nhanh như tia chớp.

Không cần quay đầu lại, Trịnh Liệt cũng đã cảm thấy tiếng gió đang rít ở phía sau gáy. Hắn ta không dám chần chừ nữa, lập tức phóng về phía trước năm bước dài. Nhưng hắn đã quên rằng bản thân hắn có thể né tránh được, nhưng còn Lạc Tư Thân đang bị gông thì không. Chỉ thấy đầu Lạc Tư Thân đầy máu me, văng ra xa rồi rơi xuống đất.

Đợi đến khi Trịnh Liệt quay người lại, thì toàn thân của Lạc Tư Thân đã ngã nhào xuống đất với đầu mình mỗi nơi một ngã. Còn Trịnh Liệt thì cũng đã nằm yên không động đậy phía xạ Trịnh Liệt tức giận gầm lên quát:

- Trang Dực, ngươi có bản lĩnh hãy giết luôn ta đi !

Trịnh Liệt múa song chùy xông vào tấn công Trang Dực như một con hổ điên. Quả thật hắn ta đang định liều mạng với Trang Dực. Thanh Mộc sắc kiếm trong tay Trang Dực lập tức biến đổi chiêu thức. Ánh kiếm bủa vây tứ phía bao trùm lấy đối phương

Chỉ thấy Trang Dực hơi thi triển thân pháp xoay quanh Trịnh Liệt một vòng, tiếp theo là máu tươi bắn ra tung toé khắp nền nhà. Trịnh Liệt kêu lên một tiếng thảm thiết, gục ngã trên đất ngay.

Sau khi giết chết Trịnh Liệt xong, sắc mặt Trang Dực không một chút thay đổi. Chỉ có điều bạch bào Trang Dực đang mặc trên người dính máu lổm đổm như áo hoa, ánh mắt uy nghi lạnh lùng của chàng chợt chuyển hướng về phía Vạn Hữu Đạo.

Tự nhiên Vạn Hữu Đạo cảm thấy như có luồng khí lạnh chạy khắp người. Cơn giận dữ trong người hắn cũng từ từ tiêu biến đi và bất chợt hắn ta dừng lại trong khi đang phóng về phía trước.

Lúc này bốn vị thiết bổ đầu đang đối phó với Thiên Thúc Mạng Quách Lượng và Huyết nhãn Tư Đồ Vệ. Tiền Nhuệ và Đâu Hoàng Pha hợp lại tấn công Quách Lượng.

Cầu Thọ Tường và Đông Nhon Hoà thì liên thủ công kích Tư Đồ Vệ.

Nếu như một đấu một, có lẽ Quách Lượng và Tư Đồ Vệ sẽ chiếm ưu thế hơn. Nhưng tình thế trước mắt không phải như vậy, mà là hai đấu một. Bởi vậy hiện giờ Tư Đồ Vệ và Quách Lượng ứng phó có phần hơi khó khăn, đồng thời ưu thế thắng bại cũng đã hiện rõ.

Trong góc nhà, ba tên tội phạm còn lại đang chăm chú theo dõi trận đấu, nhưng không tên nào có ý định thừa cơ đào tẩu. Bởi vì bọn chúng phần bị xiềng chân, tay, đi đứng khó khăn. Hơn nữa bọn chúng cũng biết thanh kiếm trong tay Trang Dực sẽ không hề tha cho kẻ đó. Nếu như bỏ chạy, tức đồng với chết trước.

Vạn Hữu Đạo trừng to hai mắt, hai huyết Thái dương hai bên nổi cao lên, mồ hôi đã lấm tấm trên trán gã.

Trong lòng Vạn Hữu Đạo bắt đầu cảm thấy bi thương sợ hãi, tay cầm đao run lên liên hồi và hơi thở có phần mạnh hơn.

Trang Dực đứng đưa mắt nhìn đối phương, một hồi chàng mới cất giọng:

- Vạn huynh, trong lòng không được ổn định, nếu như vậy sẽ nhất định bị bại. Nhưng đáng tiếc, tình thế cấp bách không thể dừng tay rút lui được. Thật đáng thương cho tình thế của Vạn huynh.

Vạn Hữu Đạo tự nhiên cảm thấy cổ họng mình khô cứng lại, một lát sau gã mới nói thành lời:

- Người không cần phải thương hại ta Trang Dực, ta không ngờ rằng người lại ra hiểm độc đến như vậy. Tại sao người chưa hỏi rõ trắng đen, đã vội ra tay giết chết nghĩa đệ của ta chứ ?

Trang Dực thản nhiên đáp:

- Về việc áp giải trọng phạm trong nha môn chúng ta đã có qui định. Nếu như gặp phải tình huống nguy cấp, quan sai có quyền tự quyết định. Trong đó bao gồm luôn cả khoản này...

Vạn Hữu Đạo hơi cao giọng:

- Đây là người hoàn toàn lạm dụng chức quyền. Mọi người ở đây cũng biết, tình hình vừa rồi không thể nói là nguy cấp. Đó chẳng qua người mượn cớ giết người mà thôi.

Trang Dực lắc đầu, trên mặt có vẻ hơi đau khổ đáp:

- Vạn huynh, tình thế có nguy cấp hay không hoàn toàn là do ta quyết định. Sự việc vừa rồi ta có toàn quyền được xử sự như vậy, không chỉ thế, đối với những kẻ đánh cướp trọng phạm như các hạ đây, ta cũng có quyền tiên trảm hậu tấu !

Vạn Hữu Đạo hít sâu vào một hơi lẩm bẩm nói:

- Người giết được, ta cũng giết được... Người giết được... ta cũng giết được...

Trang Dực từ tốn:

- Nếu như bây giờ các hạ rút lui vẫn còn chưa muộn. Vạn huynh, ta bảo đảm sẽ không truy cứu việc này.

Vạn Hữu Đạo không nói lời nào, nặng nề quay người đi.

Vừa xoay được nửa người, thanh Tử kim đao trong tay gã đột nhiên xoay lại, chém mạnh ra sau nhanh như chớp.

Không sai, quả nhiên là Hồi Mã đao !

Chiêu này của đối phương không ngoài dự liệu của Trang Dực. Hay nói cách khác ch2ng đã sớm có đề phòng chiêu thức này của đối phương vì biệt hiệu của hắn. Thanh đao vừa chém ra, thì thanh Mộc sắc kiếm trong tay Trang Dực cũng đã xuất chiêu. Nếu so về tốc độ, thanh trường kiếm còn nhanh hơn thanh đao gấp mấy lần. Chỉ thấy Trang Dực phóng ra liên tiếp bảy, tám chiêu, toàn thân Vạn Hữu Đạo đã bê bết máu.

Hắn ta từ từ quỳ xuống, ngửa mặt lên trần. Hoá ra hai con mắt của hắn đã bị đâm thủng, máu tươi không ngớt từ đấy chảy ra.

Ngay lúc đó có một tiếng quát lớn vang lên, cùng lúc hai bóng người vọt lên trên mái nhà.

Bốn vị thiết bổ đầu định đuổi theo, nhưng Trang Dực đã tra kiếm vào vỏ, lên tiếng ngăn:

- Cứ để cho bọn chúng đi !

Bốn vị thiết bổ đầu liền vội vàng dừng lại. Tiền Nhuệ lập tức vọt đến trước hỏi:

- Lão tổng, người không sao chứ ?

Trang Dực đưa mắt nhìn bốn người thủ hạ của mình một lượt, rồi hỏi ngược lại:

- Các người cũng không sao chứ ?

Độc Di Lạc Đậu Hoàng Pha cười lớn đáp:

- Nhờ hồng phúc của lão tổng, bọn thuộc hạ không hề gì cả. Thuộc hạ nghĩ tên tiểu tử Tư Đồ... gì đó nhất định lần này sẽ sợ đến vỡ mật.

Trang Dực đáp:

- Lần này hắn ta thoát thân được, dư đảng của Lạc Tư Thân nhất định sẽ kiếm bọn ta báo thù. Ta nghĩ sau khi trời sáng, chúng ta còn gặp nhiều phiền phức.

Đậu Hoàng Pha dường như không lo lắng đến chuyện này, thản nhiên nói:

- Hiện giờ tên họ Lạc kia đã chết, mà rắn thì không thể không có đầu. Theo như lời của Lạc Tư Thân, tên Tư Đồ Vệ kia là thuộc hạ số một của hắn. Theo như thuộc hạ nghĩ, Tư Đồ Vệ chưa chắc đã chịu hành động như vậy.

Trang Dực mỉm cười nhưng lại không nói gì. Ngược lại Tiền Nhuệ

không hiểu gì cả, liền lên tiếng hỏi:

- Tại sao người lại nói như vậy ? Tại sao tên Tư Đồ Vệ kia không dẫn đồng đảng đến tìm chúng ta chứ ?

Đậu Hoàng Pha mỉm cười giải thích:

- Lão Tiền, nói về tâm tánh con người, sự hiểu biết của người còn rất kém. Tên họ Lạc kia đã vào sanh ra tử để xây dựng được cơ nghiệp như ngày nay, dưới tay hắn có rất nhiều đồng đảng. Tất nhiên, thanh thế lớn, của cải phi nghĩa nhiều. Bây giờ hắn ta đã bị giết chết, thuận theo lý Tư Đồ Vệ sẽ đăng vị nắm quyền thế Lạc Tư Thân. Mồi đã đưa đến tận miệng, nếu là người, người có bỏ qua không ?

Tiền Nhuệ vẫn thắc mắc:

- Nếu như tâm địa hắn như vậy, thế tại sao hắn còn mạo hiểm đến cứu Lạc Tư Thân ?

Đậu Hoàng Pha cười lớn:

- Hắn ta diễn tuồng như vậy, cố ý là để cho mọi người xem mà thôi. Nếu không mọi người đâu phục tùng và làm sao hắn kết giao được với bằng hữu của Lạc Tư Thân chứ ? Nhưng bây giờ tình hình đã hoàn toàn tốt đẹp, Tư Đồ Vệ đã liệu mình cứu thủ lĩnh của bọn chúng. Hơn nữa còn vì chuyện này mà thọ thương. Xét về mọi mặt mà nói, hắn ta có đủ lý do danh chánh ngôn thuận để làm kẻ kế thừa Lạc Tư Thân.

Tiền Nhuệ càng ngạc nhiên, hỏi dồn:

- Ý người muốn nói, Tư Đồ Vệ chưa chắc đã trở lại báo thù cho Lạc Tư Thân ?

Đậu Hoàng Pha nhún vai một cái:

- Lão Tiền, người hãy đợi đấy mà xem !

Trang Dực chợt xen vào:

- Có thể Đậu Hoàng Pha phán đoán rất đúng. Những chuyện thị phi trên giang hồ đều bắt nguồn từ quyền và lợi mà ra cả...

Nếu sự việc xảy ra đúng như vậy, chúng ta cũng sẽ bớt đi được nhiều phiền phức.

Đột nhiên lúc ấy Cầu Thọ Tường đưa tay chỉ ba tên tội phạm còn lại, lạnh lùng nói:

- Xem ra ba tên này còn biết chút lợi hại, không có thừa cơ hội vừa rồi để thoát thân.

Trang Dực nhìn về phía bọn tội phạm một cái nhưng không nói gì.

Ngược lại Đậu Hoàng Pha lên tiếng:

- Người thức thời biết chuyện mới có thể sống lâu. Lão Cầu, bọn chúng ngoan ngoãn hơn bọn ta nghĩ nhiều.

Cầu Thọ Tường hừ lạnh:

- Sống được lâu ? E rằng chỉ có lâu bấy nhiêu thôi...

Trang Dực liền vội xua tay ra lệnh:

- Thôi mọi người hãy lo thu xếp chuẩn bị lên đường.

Giờ này ngoài trời vẫn còn tối đen, trời vẫn còn chưa sáng. Tiền

Nhuệ vội thấp giọng hỏi:

- Lão tổng, lên đường ngay bây giờ hay sao ?

Trang Dực gật đầu:

- Lên đường sớm một chút, sẽ đến nơi nghỉ ngơi sớm hơn. Ở đây bây giờ toàn là tử thi, người không cảm thấy khó chịu ?

Bốn người lập tức thu dọn mọi thứ, sau đó lúi ba tên phạm nhân ra bên ngoài xếp hàng, riêng chỉ có một mình Âm dương phán Cầu Thọ Tường an nhàn nhất. Bởi vì tên phạm nhân mà Cầu Thọ Tường có trách nhiệm canh giữ chính là Lạc Tư Thân. Hiện giờ Lạc Tư Thân đã thành quỷ không đầu, nên Cầu Thọ Tường không còn phải lo lắng về phạm nhân và cũng bớt đi nhiều sự phiền phức cho hắn ta.

Cho nên Cầu Thọ Tường đắc ý cười:

- Thật vất vả cho các huynh đệ, tạm thời ta đi phía sau trông chừng...

Trang Dực đang ở phía trước, liền quay đầu lại căn dặn:

- Cầu Thọ Tường hãy đi trước dò đường. Nếu như tình hình có gì khác thường, lập tức dùng ám hiệu thông báo ngay.

Đậu Hoàng Pha chợt phá lên cười giòn với Cầu Thọ Tường:

- Lão Cầu, bọn ta tuy vất vả, nhưng người cũng chẳng nhẹ nhàng gì.

Xin mời người đi trước dẫn đường cho.

Nói xong Đậu Hoàng Pha lại cười lớn một tràng.

Cầu Thọ Tường một mình cười ngửa vượt lên phía trước, sau đó cả đoàn mới bắt đầu lên đường.

Trời lúc này tối đen cộng với từng cơn gió Bắc lạnh lẽo không ngừng thổi đến. Quả thật thời tiết này khiến cho người ta không dễ chịu chút nào.

Đường đi xa xăm, trên đường đại lộ buồn tẻ, Đậu Hoàng Pha không chịu được liền nghĩ cách chọc phá Hà Tiểu Lại Tử:

- Hà Tiểu Lại Tử, chuyện xảy ra vừa rồi với Lạc Tư Thân, người có suy nghĩ gì không ?

Tuy bị xiềng xích tay chân đi đứng khó khăn, nhưng khi nghe câu hỏi của Đậu Hoàng Pha, Hà Tiểu Lại Tử cũng phải cố gắng quay đầu ra sau đáp:

- Đậu gia, Lạc Tư Thân không hề quen biết với tiểu nhân, cho nên sự sống chết của hắn chẳng liên quan gì đến tiểu nhân cả.

Đậu Hoàng Pha hừ một tiếng:

- Hà Tiểu Lại Tử, người thật là đồ súc sanh !

Hà Tiểu Lại Tử vẫn thấp giọng nói:

- Đâu gia, ở đây người muốn cái gì tiểu nhân là cái đó.

Nghiêm Lượng và Ngải Thanh Hoà cơ hồ không để ý đến những chuyện xung quanh. Cả hai đều im lặng cất bước về phía trước.

Trang Dực tay cầm cây roi da, ánh mắt nhìn về phương xa giống như đang nghĩ ngợi điều gì.

Tốc độ đoàn người đi tương đối hơi chậm. Nhưng thực tế có muốn đi nhanh cũng không được, bởi vì thời tiết quá xấu, cộng thêm ba tên tội phạm vướng víu vì bị xiềng xích khắp thân.

Đột nhiên Tiền Nhuệ ngửa lòng bàn tay ra đưa lên cao, miệng kêu lên:

- Thời tiết đã quá xấu, lại thêm tuyết rơi nữa chứ !

Tiền Nhuệ nói không sai chút nào, tuyết đã rơi. Những điểm trắng nhỏ bay lất phất trong đêm, giống như những giọt nước mưa. Nếu không nhìn kỹ, khó ai nghĩ rằng đó là tuyết.

Trang Dực đưa tay lên sửa lại cổ áo, sau đó thở dài một tiếng, vì chàng biết rằng tuyết mỗi lúc sẽ rơi nhiều hơn.

Ngay lúc ấy, Tiền Nhuệ là người đi đầu trong đoàn đột nhiên dừng ngựa lại. Hắn mở to hai mắt, há hốc miệng ra, ngạc nhiên nhìn con tuấn mã đang từ xa tiến dần về phía họ. Đây là con ngựa lông màu xám, có thân hình to khỏe nhưng không có người cưỡi. Mới nhìn qua, ai cũng có thể nhìn ra con ngựa kia là của Cầu Thạ Tường.

Nhưng Cầu Thạ Tường đâu ?

Đậu Hoàng Pha và Đông Thanh Hoà cũng đã phát hiện ra điều khác thường này. Cả hai đều biến sắc mặt. Lúc này con tuấn mã đã dừng lại bên Đông Nhơn Hoà và hí lên mấy tiếng. Quan sát kỹ thì thấy con ngựa chẳng hề bị thương tích gì cả.

Tiền Nhuệ gần như không còn dám tin tưởng vào mắt mình nữa, gã lắp bắp nói không nên lời:

- Lão... lão tổng... lão Cầu... lão Cầu đã xảy ra chuyện...

Trang Dực đã nhìn thấy tất cả, chàng không nói gì liền nhảy xuống ngựa. Bọn Tiền Nhuệ cũng lập tức xuống ngựa theo. Trang Dực bước đến bên con ngựa của Cầu Thạ Tường kiểm tra thử. Trên mình ngựa không hề có một vết máu hay thương tích gì. Thậm chí những vết dơ trên mình ngựa vẫn còn nguyên vẹn. Nói chung không hề tìm ra một manh mối nào.

Tiền Nhuệ bước đến gần Trang Dực, cất giọng lo lắng:

- Khoảng cách độ ba trăm bước có thể nói là không mấy xa. Nếu xảy ra động tĩnh gì đều có thể nghe được, thuộc hạ là người đi đầu, nếu sinh chuyện tất nhiên phải phát hiện ra. Vậy tại sao việc này thuộc hạ

không hề hay biết một chút nào cả.

Trang Dực đưa mắt nhìn về con đường tối om ở phía trước, hạ giọng nói:

- Tiền Nhuệ, e rằng tình hình không ổn rồi đấy !

Tiền Nhuệ nuốt nước bọt một cái, vẻ lo lắng đáp:

- Thân thủ của lão cầu cũng không tệ, kinh nghiệm cũng dày dặn, vậy mà...

Sắc mặt của Trang Dực đã thay đổi:

- Tiền Nhuệ, những chuyện kỳ quái trên giang hồ, gì mà không có chứ. Nếu như là ban ngày, thì cho dù là kẻ hào kiệt anh hùng cũng không dám đụng vào người của quan phủ. Nhưng trong những bụi cỏ tối tăm, thường có lắm loại độc xà. Đừng nói là Cầu Thạ Tường, mà ngay cả ta cũng chưa chắc bảo toàn tính mạng.

Tiền Nhuệ chợt thấy lạnh hết cả người, liền gượng cười hỏi:

- Lão tổng, bây giờ chúng ta phải làm sao đây ?

Trang Dực thấp giọng:

- Hiện giờ tình hình chưa rõ, chúng ta không nên vội manh động. Vậy ba người hãy ở đây canh chừng tội phạm, còn ta sẽ một mình đi tìm Cầu Thạ Tường. Bất luận xảy ra chuyện gì, nếu chưa có mệnh lệnh của ta, không ai được rời khỏi nơi này để tránh trúng kế dương đông kích tây của đối phương. Ta đi một lát sẽ trở về ngay.

Tiền Nhuệ vội vàng lên tiếng:

- Lão tổng, để thuộc hạ đi cùng với người, lỡ có chuyện gì còn có người tiếp ứng...

Trang Dực lắc đầu nói:

- Ta tự biết thận trọng, các người cũng hết sức cẩn thận

Nói đoạn, Trang Dực nhún vai một cái người đã bay ra xa ngoài bốn trượng.

Xa xa ở phía trước, Trang Dực đã nhìn thấy một thân cây to chết khô ở bên đường.

Thân cây này hình thù rất kỳ lạ, giống như một con quái thú nhiều tay nhiều chân. Mỗi lần có gió thổi qua, những cành khô của nó giống như những chiếc móng vuốt, đang định chụp xuống chung quanh.

Thân cây này mọc bên đường, nên những ai đi ngang qua lối sơn đạo này đều có thể nhìn thấy nó.

Trang Dực đã nhìn thấy thân cây kia và đương nhiên cũng nhìn thấy có một người đang bị treo ở trên cây.

Người kia bị treo ngược ở trên cành cây, hai tay buông thõng xuống và thân hình hơi lắc lư. Có điều động tác lắc lư của người kia không phải là phản ứng của con người mà là do gió thổi.

Người bị treo kia không ai khác hơn là Âm dương phán Cầu Thọ Tường, một trong mười hai vị thiết bổ đầu và cũng là lão huynh đệ nhiều năm của Trang Dực.

Cho nên chỉ cần nhìn một cái là Trang Dực đã nhận ra ngay.

Cũng chỉ cần nhìn một cái, chàng biết ngay Cầu Thọ Tường đã chết. Trang Dực tự nhiên cảm thấy cổ họng mình như bị nghẹn lại, hai mắt cay xè, toàn thân phát run lên.

Cầu Thọ Tường không chỉ là bộ hạ của chàng, mà còn là huynh đệ đồng sanh đồng tử với chàng.

Đứng lặng người giây lát, sau đó chàng liền xoay mình trở về chỗ bọn Tiền Nhuệ. Mặt chàng vốn đã trắng, bây giờ lại càng trắng hơn, giống như màu áo chàng đang mặc trên người.

Thiên Mộc Sắc Kiếm

Hồi 4 LẠC HỒNG

Đối phương tổng cộng gồm có bốn tên, ba tên đang giao đấu với bọn Tiền Nhuệ, còn một tên đang ra sức mở khoá cho Độc Nhất côn Nghiêm Lượng.

Ba tên hán tử công kích bọn Tiền Nhuệ võ công đều hơn hẳn bọn họ, chiêu thức lại hiểm ác, cách tấn công mạnh mẽ như vũ bão. Không chỉ là bọn Tiền Nhuệ, Đẩu Hoàng Pha và Đông Nhon Hoà mà bất kỳ ai cũng đều phải thất thủ. Đừng nói là nhiệm vụ áp giải trọng phạm khó hoàn thành, thậm chí ngay cả an nguy của chính bản thân cũng thành vấn đề.

Gã hán tử đang dùng búa phá ổ khoá trên người Nghiêm Lượng có thân hình ngũ đoản và mặt hán ta dài như mặt ngựa. Hắn tập trung tinh thần và sức lực để phá vỡ cái ổ khoá chính để cứu Nghiêm Lượng. Nhưng xem tình hình không mấy khả quan.

Lúc ấy thân hình Trang Dực vọt về phía gã hán tử mã diện như một con thần ưng, đồng thời thanh Mộc sắc kiếm trong tay chàng cũng nhắm vào đối phương chém tới.

Chỉ cần là người có luyện qua võ công, cho dù chưa có tận mắt nhìn nhưng cũng đã từng nghe qua kiếm pháp "Thân kiếm hợp nhất" tối cao này. Người luyện kiếm pháp đạt đến được cảnh giới này thì khi ra tay, đối phương khó có cơ hội thoát thân.

Bản lĩnh của gã hán tử mã diện cũng không thể nào đỡ được thế kiếm hiểm ác này, nên hắn ta liền kêu lên một tiếng sợ hãi, rồi tìm đường thoái lui. Trong lúc hoảng sợ luýnh quýnh, hắn ta đã vấp phải vào một gốc cây bên đường dội ngược trở lại.

Xem tình hình thì gã hán tử mã diện sẽ chết chắc. Trang Dục cũng cho rằng như thế, nên cứ nhắm thẳng vào người hắn ta lao nhanh tới.

Bất ngờ một ánh sáng bạc từ xa quét đến, nhắm thẳng vào Trang Dục.

Gần đến nơi ánh sáng bạc kia liền toa? ra tứ phía và tiếp tục tấn công.

Trang Dục thấy tình hình bất lợi, vội thu kiếm vọt mình ra xa hơn cả trượng rồi từ từ rơi xuống đất.

Người vừa xuất chiêu là một đại hán ngoài ba mươi tuổi, hắn ta có cặp mắt chim ưng, mặt xương và sắc lạnh như băng. Trong tay là một ngọn roi bạc dài gần một trượng. Khi nằm trong tay gã nó giống như một con bạch xà, nhưng khi được vung ra thì nó chẳng khác gì một con giao long.

Vừa nhìn thấy binh khí đối phương sử dụng, Trang Dục đã nhận ra ngay hắn ta là Vô Tâm Hoa Lạc Hồng, đại danh vang rền trên giang hồ. Cũng là một trong "tam quý, tứ độc". Hoa Lạc Hồng chính là Quỷ Tinh trong tam quý.

Cây roi hắn ta sử dụng có tên gọi Phi Bạo, là một binh khí nguy hiểm có thể tấn công được ở khoảng cách gần cũng như xa.

Trang Dục nhìn thấy cây roi trong tay Hoa Lạc Hồng, lập tức chàng biết Cầu Thọ Tường đã chết trong tay ai.

Không sai, tuy Cầu Thọ Tường là một lão giang hồ và công phu cũng không đến nỗi tệ, nhưng nếu đơn thân giao đấu với Hoa Lạc Hồng, Cầu Thọ Tường nhất định không phải là đối thủ của hắn.

Trang Dục bất chợt buông một tiếng thở dài, lên tiếng:

- Vô tâm Hoa Lạc Hồng !

Gã đại hán gật đầu:

- Quả thật không hổ danh là tổng đề đốc của Thập Châu bát phủ, kiến thức không hạn hẹp chút nào !

Trang Dục đáp:

- Xem ra mục tiêu các hạ nhắm vào chính là Nghiêm Lượng. Với thân phận và thanh danh của các hạ, chẳng lẽ lại vì Nghiêm Lượng mà làm như vậy sao ?

Hoa Lạc Hồng hơi ngẩng mặt lên giọng lạnh lùng:

- Có nhiều chuyện không thể luận thường tình mà nói được, quan hệ

giữa con người cũng phải có một nguyên tắc nhất định. Bậc công tôn vương hầu có ai dám nói mình kết giao toàn bằng hữu tốt không ?

Trang Dực đưa thanh Mộc Sắc kiếm lên trước ngực, điềm tĩnh nói:

- Hoa Lạc Hồng, người đã phạm đại tội, mạng của Cửu Thập Vương không thể chết oan như vậy !

Hoa Lạc Hồng hừ một tiếng:

- Ta biết ta đến đây để làm gì, ta cũng biết tình thế sau này phải đối diện như thế nào, đồng thời ta cũng đã có cách giải quyết. Trang Dực, bọn thuộc hạ của ngươi mà ta muốn giết không phải chỉ một người.

Trang Dực gằn giọng:

- Ngươi sẽ không bao giờ có cơ hội thêm lần nữa đâu, Hoa Lạc Hồng !

Hoa Lạc Hồng hơi nhếch mép mỉm cười:

- Vậy để ta thử xem ! Nói thật cho ngươi biết, lần này ta đến đây hoàn toàn để đối phó với ngươi mà thôi.

Trang Dực không trả lời lại, bởi vì thanh Mộc Sắc kiếm đã thay chàng làm công việc đó.

Ánh kiếm thần tốc tấn công đến đối phương như vũ bão. Còn ngọn roi Thuỷ Bạo thì lồng lộn lên giống như một con giao long. Cả hai bổ nhào vào nhau giao tranh kịch liệt.

Bên kia. Bạch diện sát Đông Nhon Hoà đã bị đối phương chém trọng thương ở vai, máu chảy ra ướt cả áo, còn hai chân đã có phần hơi lảo đảo. Đối phương là một gã hán tử có thân hình tầm thước, sử dụng cây Quỷ Đầu đao. Hắn ta múa đao liên tục tấn công tiếp Đông Nhon Hoà.

Đông Nhon Hoà giả vờ kém thế bỏ chạy. Đợi cho đối phương đuổi theo gần kịp. Đông Nhon Hoà cố gượng đau rút cây chuỷ thủ ra, rồi bất thần quay người đâm ngược ra sau.

Chỉ thấy đối phương hơi mỉm cười, rồi lách sang một bên tránh thế đâm hiểm ác của Đông Nhon Hoà, cùng lúc cây Quỷ Đầu đao từ trên chém xuống nhanh như chớp.

"Keng" một tiếng, tai phải và một bên gò má của Đông Nhon Hoà bị chém rơi xuống đất.

Do máu chảy xuống mắt quá nhiều, nên Đông Nhon Hoà không còn nhìn thấy rõ nữa. Chỉ nhắm phương hướng và âm thanh của đối phương gây ra rồi liều mạng húc người về phía trước. Đối phương không ngờ rằng Đông Nhon Hoà lại liều lĩnh như vậy, nên sơ ý bị húc trúng té xuống đất. Chưa kịp ngồi dậy, hắn ta đã bị Đâu Hoàng Pha còn đà phóng tới chém mạnh một đao từ ngực dài xuống tới tận

đan điền, dấy lên mấy cái rồi nằm im luôn.

Lúc này, Đâu Hoàng Pha cũng đã bị trúng một đao ở lưng. Hắn nghiêng chặt hai hàm răng xông lên phía trước, vung đao chém mạnh. Máu tươi bắn ra tung toé, đối phương đã bị Đâu Hoàng Pha chém trúng một đao vào đầu, ngã xuống đất chết ngay.

Trong khi đó, Tiền Nhuệ bị tên hán tử sử dụng thiết câu tấn công thoái lui ra sau liên tục, cầm cự được một lát, Tiền Nhuệ liền quay người bỏ chạy. Tên hán tử sử dụng thiết câu lập tức xoay qua công kích Đâu Hoàng Pha ngay.

Bị tấn công bất ngờ, nên Đâu Hoàng Pha không sao trở tay kịp. Vả lại Tiền Nhuệ đã chạy quá xa không có cách nào tiếp ứng kịp. Như vậy Đâu Hoàng Pha sẽ cầm chắc cái chết.

Đột nhiên ngay lúc ấy, có một bóng người phóng thẳng về phía gã hán tử đang tiến công Đâu Hoàng Pha. Đó là Trang Dực, chàng xuất một chiêu vô cùng nhanh và mạnh. Ánh sáng chớp lên thiết câu của tên hán tử lập tức bị gãy thành hai đoạn, rồi thân hình hắn nghiêng ngã máu trên người phun ra. Toàn thân hắn đã bị chém trên mười nhát. Không cần nói, ai cũng biết hắn ta không thể nào sống nổi với nhiều vết thương trên người như vậy.

Giết xong tên hán tử sử dụng thiết câu. Trang Dực liền vung kiếm xông trở lại về phía Hoa Lạc Hồng. Thì ra trong khi giao đấu với Hoa Lạc Hồng, Trang Dực nhìn thấy Đâu Hoàng Pha đang trong tình thế nguy cấp, nên chàng liền bỏ mặc đối phương, đánh mấy thế bức Hoa Lạc Hồng lùi ra sau rồi phóng đến trợ giúp Đâu Hoàng Pha. Bây giờ khi chàng vừa phóng lại đối phương thì ngọn roi bạc của Hoa Lạc Hồng cũng đang nhắm về phía chàng cuốn tới.

Đợi cho ngọn roi gần đến, Trang Dực mới vọt người ra sau cách xa ngoài hai trượng, múa kiếm bảo hộ toàn thân. Một lần nữa ngọn roi của Hoa Lạc Hồng lại cuốn đến. Bất ngờ Trang Dực liền thay đổi chiêu thức, chàng đột ngột thi triển thân pháp vô cùng nhanh nhẹn, uốn mình theo ngọn roi tìm kẻ hở nhập nội Hoa Lạc Hồng, vào sát được đối phương, Trang Dực xuất chiêu đánh bật ngọn roi ra, cùng lúc đâm thẳng mũi kiếm về phía đối phương.

Hoa Lạc Hồng không ngờ Trang Dực lại thay đổi thế đánh như vậy và những động tác của Trang Dực quá nhanh. Cho nên khi ngọn roi của hắn bị đánh bật sang một bên, mũi kiếm cũng đã đến nơi. Hoa Lạc Hồng chỉ còn một cách lùi nhanh ra sau để tránh đòn. Nhưng đã chậm, thanh Mộc Sắc kiếm đã đâm sâu vào bên ngực phải của hắn. Hoa Lạc Hồng cố gượng một tay vung roi bảo hộ lấy người, một tay đưa lên bịt lấy vết thương tiếp tục thoái lui, sau khi ra khỏi tầm kiếm

của Trang Dực, Hoa Lạc Hồng bất thành linh tung mình vào trong bóng đêm tẩu thoát.

Trang Dực không đuổi theo, trước tiên chàng tra kiếm vào vỏ rồi đảo mắt nhìn quanh một vòng. Ba tên phạm nhân lúc này không còn một tên. Đâu Hoàng Pha đang quỳ ở trên đất, dáng vẻ trông rất đau đớn, Đông Nhon Hoà mặt mày thì đầy máu, chỉ thiếu có một người đó là Tiền Nhuệ. Ngoài ra gã hán tử mã diện không biết đã tẩu thoát tự lúc nào.

Trang Dực bước đến trước mặt hai viên thuộc hạ điềm tĩnh hỏi:

- Hai người vẫn còn chịu được chứ ?

Mồ hôi trên trán Đâu Hoàng Pha nhỏ xuống thành giọt, gượng cười trả lời:

- Vẫn còn chịu được... lão tổng

Đông Nhon Hoà đưa tay vuốt máu trên mặt, giọng cương quyết:

- Thuộc hạ cũng chỉ bị thương ngoài da mà thôi, lão tổng

Đâu Hoàng Pha gượng cười châm chọc :

- Lão Đông... may mà người vốn không tuấn tú cho lắm. Nên trên mặt có thêm một vết sẹo, bớt đi một lỗ tai cũng không hề gì cả.

Đông Nhon Hoà trừng mắt mắng:

- Tên mập, biết vậy ta kêu tên tiểu tử vừa rồi, chém thêm cho người mấy nhát nữa !

Trang Dực chợt nghiêm giọng nói:

- Hai người đừng có nói đùa nữa. Ta hỏi hai người, vậy người đâu cả rồi ?

Đâu Hoàng Pha vội vã:

- Bẩm báo lão tổng, ba tên tội phạm thừa lúc tình hình lộn xộn vừa rồi bỏ trốn. Thuộc hạ vì bận lo liệu mạng nên không có cách chi giữ lại được. Nhưng Tiền Nhuệ đã truy đuổi theo...

Ngưng một chút, Đông Nhon Hoà mới nói tiếp:

- Lão tổng, thuộc hạ nhìn thấy Nghiêm Lượng được tên hán tử mã diện kéo đi mất. Tên hán tử mã diện kia tỉnh lại sau khi đụng vào thân cây bên đường, đã đến tiếp sức cho tên Nghiêm Lượng đào tẩu.

Trang Dực trầm ngâm giây lát, rồi bảo:

- Nếu vậy chắc bọn chúng chưa chạy được bao xa. Vậy hai người ở đây nghỉ ngơi, ta đi bắt hán tử về.

Đâu Hoàng Pha thở dài một tiếng:

- Lão tổng, xưa nay thuộc hạ không bao giờ chịu ngồi yên một chỗ, nhưng lần này quả thật không giúp được gì...

Chưa nói hết câu, Trang Dực đã vọt mình ra xa, vọng lại câu chàng dặn dò:

- Các người tự chăm sóc tốt cho mình là được rồi.

Trước tiên Trang Dực đoán chắc rằng ba tên tội phạm nhất định sẽ chạy theo ba hướng khác nhau, bởi vì đây là thói quen của tội phạm khi đào tẩu để tránh bị xa lưới chung. Nhưng bất luận chúng chạy về hướng nào cũng đều không chạy khỏi khu núi này với thời gian ngắn ngủi như vậy. Ngược lại, các thiết bị đầu ở nha môn cũng có kinh nghiệm về địa hình, những quy luật riêng của bọn phạm nhân. Hướng mà Trang Dực chọn chính là quay ngược trở lại con đường lúc đến.

Bởi vì tất cả con người đều có chung một tâm trạng, đó là không bao giờ muốn đến nơi mà mình không muốn đến. Hơn nữa càng tránh xa càng tốt. Đương nhiên ba tên trọng phạm này không hề muốn đến Tịnh Minh Phủ, vì đây là chung điểm sinh mạng của bọn chúng. Chỉ có càng xa nơi này, bọn chúng mới có cơ hội sống còn.

Thân pháp Trang Dực thi triển lướt đi cực kỳ nhanh nhẹn, giống như một làn sương trắng ẩn hiện trong đêm. Chàng không bỏ qua bất kỳ một nơi khả nghi nào.

Đột nhiên Trang Dực nghe được một tiếng động nhỏ, âm thanh khô khan giống như tiếng cành khô gãy.

Thân hình Trang Dực lập tức vọt về phía vừa phát ra tiếng động, rồi nhẹ nhàng hạ xuống đất như một cái lông chim.

Vừa hạ xuống giữa một bụi cây, chàng đã phát hiện ra một bóng người, đó là Hà Tiểu Lại Tử.

Hà Tiểu Lại Tử dường như mới bị vấp ngã, trông dáng vẻ hắn ta thật là khó xem.

Mặt mày và toàn thân hắn ta dính đầy sinh bùn, y phục bị rách nhiều chỗ. Xem ra, chỉ trong khoảnh khắc, thời gian đào tẩu của vị đạo tặc này chịu không ít đau khổ.

Khi ngẩng đầu lên, Hà Tiểu Lại Tử đã nhìn thấy Trang Dực đang đứng sừng sững trước mặt. Hắn ta ngẩn người đứng im trong giây lát rồi gượng cười nói:

- Tiểu nhân đã nghĩ mình sẽ chạy không thoát. Lão tổng, quả nhiên gặp lại người ở đây. Ác mộng làm sao có thể trở thành sự thật được cơ chứ ?

Trang Dực hơi mỉm cười:

- Đã biết chạy không thoát, tại sao người còn chạy trốn ? Như vậy không phải tự người muốn tìm lấy phiền phức hay sao ?

Hà Tiểu Lại Tử nhăn nhó:

- Lão tổng, đây chẳng qua là vì sự sống mà thôi. Tốt xấu cũng phải thử xem như thế nào ? Nếu như có hy vọng tại sao lại bỏ qua chứ ?

Trang Dực đưa tay lên về "cung kính":

- Hà Hận, xin mời hãy trở về...

Hà Tiểu Lại Tử đương nhiên không dám nói gì thêm, mà chỉ cúi đầu lẩm lũi bước đi. Hà Tiểu Lại Tử bước đi trước, còn Trang Dực đi ở phía sau. Mới vừa bước qua khỏi triền núi, Trang Dực chợt nghe từ xa vọng lại tiếng kim khí va chạm vào nhau. Âm thanh vang lên từng hồi từng hồi có vẻ rất thận trọng.

Trang Dực vội bước lên trước vài bước, hạ giọng nói:

- Hà Hận, dừng lại mau !

Hà Tiểu Lại Tử lập tức dừng bước và lẩm bẩm:

- Tên Nghiêm Lượng kia thật là khờ, có thể trốn lại không chịu trốn, mà lại ở đây để tự tìm đường chết.

Trang Dực lạnh lùng nhìn Hà Tiểu Lại Tử:

- Hà Hận, người nói chuyện nên cẩn thận một chút. Nếu không thì đừng trách tại sao phải gánh lấy nỗi khổ đau.

Hà Tiểu Lại Tử liền cúi đầu xuống nhưng vẫn không ngớt lẩm nhảm:

- Tiểu nhân chỉ thấy tên họ Nghiêm kia làm như vậy thật không đáng chút nào. Khó khăn lắm mới có được cơ hội thoát thân, vậy mà hắn ta lại đánh mất đi... thiệt là tức...

Trang Dực gần giọng:

- Không cần người phải lo lắng cho hắn ta Hà Hận, người nên nhớ kỹ, ngay cả tánh mạng của người, người còn khó giữ nữa là khác. Hà Hận còn định ráng nói thêm điều gì nữa, nhưng hắn ta cảm thấy toàn thân chợt mềm nhũn, rồi ngã quỵ xuống đất. Tuy thần trí hắn vẫn còn tỉnh táo, nhưng không thể nào mở miệng thành lời hay động đậy gì cả. Hắn biết mình đã bị Trang Dực điểm huyệt.

Không cần nhìn Hà Tiểu Lại Tử, Trang Dực đã phóng người đi như một cánh chim về hướng có phát ra tiếng kim loại va chạm.

Chẳng khó khăn mấy, Trang Dực đã tìm đến được nơi phát ra âm thanh kia. Bên cạnh một vách núi là cái gong bằng gỗ đã được tháo rời ra. Nghiêm Lượng đang ngồi chống hai tay lên đất, còn hai chân giơ ra, ở giữa hai chân có kê một hòn đá tương đối lớn. Tên hán tử mã diện thì đang ra sức dùng búa chém vào sợi dây xích được đặt trên tảng đá.

Hà Tiểu Lại Tử phán đoán rất chính xác. Khi nghe những tiếng kim loại va vào nhau này, hắn đã biết ngay Nghiêm Lượng đang muốn chặt đứt dây xích để tiện bề thoát thân. Hơn nữa, công việc này phải có hai người phối hợp mới có thể thực hiện được. Những điều hắn ta phán đoán hoàn toàn giống với Trang Dực.

Trang Dực nhẹ nhàng bước đến gần, rồi dựa vào một thân cây đứng

nhìn hai người họ đang tiến hành công việc. Do tiếng chặt dây xích vang lên hơi lớn nên nhất thời cả hai đều không phát hiện ra được nơi Trang Dực đang đứng, ngay bên cạnh bọn chúng.

Gã hán tử mã diện tạm thời ngừng tay, lau mồ hôi. Lúc ấy Trang Dực mới thấp giọng lên tiếng, như sợ đối phương phải giật mình:

- Mệt rồi sao, trò chơi này thật là vất vả?

Nghiêm Lượng lập tức bật ngồi dậy, nhưng vì sợi dây xích dưới chân mắc phải hòn đá,

nên hần lảo đảo được vài bước, rồi lại ngã ngồi xuống đất.

Còn gã hán tử mã diện kinh hoàng ngăn người ra, trở mắt nhìn Trang Dực giống như gặp phải quỷ giữa ban ngày.

Trang Dực cười cười:

- Có thể nói lần này hai vị hoài công vô ích.

Nghiêm Lượng đã có vẻ sợ hãi hỏi:

- Người... người... người làm thế nào có thể tìm được đến đây ?

Về mặt Trang Dực vẫn thản nhiên:

- Ta dựa vào chính hai chân của mình. Tất nhiên cũng có nhờ tiếp đập phá của hai vị chỉ đường hộ.

Nghiêm Lượng nghiêng rằng:

- Vậy chứ còn Hoa Lạc Hồng ở đâu ?

- Hắn ta đã bỏ đi, có lẽ giờ này đã đi rất xa rồi.

Nghiêm Lượng vừa ngạc nhiên vừa giận dữ:

- Xưa nay Hoa Lạc Hồng không phải là hạng người có đầu không đuôi như vậy !

Nói đến đây, Nghiêm Lượng đột nhiên hít sâu vào một hơi, rồi tiếp:

- Người đã giết chết Hoa Lạc Hồng ?

Trang Dực lắc đầu:

- Ta không có may mắn như vậy, hơn nữa ta thừa nhận rằng tên họ Hoa kia võ công rất cao siêu.

Nghiêm Lượng lại hỏi tiếp:

- Nếu nói vậy, người đã đánh hắn trọng thương ? Trừ phi Hoa Lạc Hồng xảy ra chuyện dữ, bằng không hắn quyết không bao giờ nuốt đi lời hứa của mình.

Hai mắt của Trang Dực chợt phát ra những tia nhìn sắc lạnh:

- Nghiêm Lượng, ta biết rõ tại sao người lại quan tâm việc Hoa Lạc Hồng đến như vậy, bởi vì hắn ta là niềm hy vọng duy nhất của người.

Đồng thời cũng là hy vọng sống sót cuối cùng của người. Bây giờ ta nói cho người biết, Hoa Lạc Hồng không thể nào cứu được người.

Vậy hãy ngoan ngoãn đừng chống cự mãi.

Nghiêm Lượng quay sang nói gáp với gã hán tử mã diện:

- Lôi Xương, chúng ta đừng nên nghe lời hấn dọa. Kẻ địch đến tất nhiên phải chống trả, rồi hãy tính.

Thế nhưng Lôi Xương không có cương quyết như Nghiêm Lượng.

Thậm chí hấn đã nhụt chí nãy giờ, hấn đáp:

- Nghiêm lão đại, không phải tiểu đệ hồ đồ gì, nhưng e rằng tình hình không đơn giản như chúng ta tưởng đâu. Nếu như ngay cả Hoa Vô Tâm mà không còn thắng nổi hấn, vậy hai chúng ta làm sao địch lại chứ ? Chi bằng...

Là huynh đệ sinh tử bao nhiêu năm, bây giờ gặp hoạn nạn Lôi Xương lại nói như thế, khiến cho Nghiêm Lượng tức giận không sao dần được, trừng mắt quát:

- Lôi Xương, ngươi cũng là người trong hắc đạo, cũng đã từng vào ra sanh tử không biết bao nhiêu lần. Vậy mà không ngờ ngươi lại nhát gan đến thế. Vậy ngươi nói thử xem, ngươi còn là một kẻ nam tử hán đại trượng phu nữa hay không ?

Lôi Xương hơi cúi người thi lễ, vẻ mặt thê lương trả lời:

- Đối với Nghiêm lão đại, những gì cần làm, tiểu đệ đã cố gắng làm hết sức rồi. Mọi việc ở đời người tính không bằng trời tính. Bây giờ đại cuộc đã ra nông nổi này, còn gì để nói nữa chứ ? Đã biết rõ không thể làm được, tại sao còn cố gắng đi làm ?

Hiện tại trước mắt chỉ còn có con đường chết, lão đại cao minh lo mà chịu tội...

Hấn chưa dứt hơi, Nghiêm Lượng đã bùng bùng nổi giận, hai mắt đỏ ngầu, đưa tay chỉ Lôi Xương lớn tiếng mắng:

- Ta có mặt cũng như mù, ta đã mất đi lòng tin...

Lôi Xương, ngươi là tên súc sinh. Tại sao trước đây ta không nhận ra chứ ? Những lời ngươi vừa nói ra có được xem là con người hay không ? Đến lúc gặp nguy nạn, ngươi lại nhu nhược đến như vậy !

Về mặt Lôi Xương vẫn tỏ ra đau khổ:

- Nghiêm lão đại, ngươi đừng lấy làm lạ. Tình thế hiện giờ kẻ địch mạnh, tiểu đệ không còn cách nào khác, chỉ đành...

Nghiêm Lượng tức giận đến mức không nói thành lời, Lôi Xương nhân thời cơ đó bước lên trước vài bước, rồi cung kính cúi người nói với Trang Dục:

- Tiểu nhân tên Lôi Xương, hiệu Quá Sơn Hùng. Chỉ vì nhất thời mê muội, nên đã tham gia việc cướp trọng phạm này. Nay tiểu nhân đã biết tội của mình gây ra. Vậy xin tổng đề đốc mở lượng hải hà, tha chết cho tiểu nhân một lần.

Nghe những câu nói này, Trang Dục cũng đã ít nhiều hiểu được ý của Lôi Xương muốn nói gì. Trong lòng chàng cũng không muốn gây

ra chuyện phiền phức nhiều thêm, vì vậy thản nhiên nói:

- Người cứ tự tiện rút lui. Lôi Xương, ta hứa sẽ không truy cứu chuyện này.

Lôi Xương lập tức cúi người thật thấp hành lễ Trang Dực.

Hắn ta không nói thêm một lời nào nữa, xoay người bước đi, hơn nữa còn đi rất nhanh.

Nghiêm Lượng nhìn theo bóng dáng Lôi Xương từ từ khuất dần mà trong lòng không khỏi vô cùng chua xót. Trang Dực thấy vậy xoa tay bảo:

- Nghiêm Lượng, người không cần phải đau lòng làm gì. Những chuyện hợp tan và ân oán giữa con người vốn dĩ là như thế. Những người thật sự quên mình vì nghĩa trên đời này có mấy được ai ? Đi thôi, Nghiêm Lượng, người còn một khoảng đường khá dài phải đi.

Nghiêm Lượng uể oải đứng dậy, miệng lầm bầm mắng:

- Nếu như ta may mắn thoát ra được, thì ta sẽ chẻ xương lóc thịt hắn ta, mới hả giận...

Trung Dực cắt ngang:

- Sự may mắn của người rất mỏng manh. Nghiêm Lượng, quả thật rất mỏng manh.

Nghiêm Lượng hứ khẽ một tiếng:

- Họ Trang, người đừng quá tự tin như vậy.

Trang Dực lại tiếp thêm:

- Nghiêm lão đại, mời !

Nghiêm Lượng vừa mới bước về trước hai, ba bước. Trang Dực đã chỉ sang một hướng khác:

- Nghiêm lão đại, là hướng ở bên này.

Nghiêm Lượng mở hai mắt to ra, ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao phải đi đường đó ? Đi thẳng về phía trước kia mới là chỗ các thuộc hạ của người. Họ Trang kia, người định giở thủ đoạn gì đây ? Công tư hai chuyện khác nhau, người tính giết người diệt khẩu hay sao chứ ?

Trang Dực cười:

- Người không cần phải lo ngại và cũng không nên trách lầm tạ Ta vốn không hề có ý giết người, bởi vì đi bên này, người còn có thêm một người bằng hữu, cũng được áp giải chung với người quay trở về chỗ cũ...

Nghiêm Lượng vội hỏi:

- Là ai ? Ai lại xui xẻo như vậy ?

- Hà Hận !

Nghiêm Lượng đột nhiên mỉm cười, ráng đưa tay xoa xoa bụng:

- Ngay cả ta còn bị bắt trở lại, hẳn chỉ là một tên dân tộc làm sao có thể thoát thân được, tên dân tộc này không biết tự đưa vào bản thân, mà chỉ lo tranh thủ cơ hội của kẻ khác, hạng người này có sống cũng vô dụng.

Trang Dực lồi Nghiêm Lượng về phía trước, gần như đi ngang hàng với mình:

- Trong lòng người nghĩ gì, ta đều hiểu hết. Các người muốn đào tẩu, nhưng lại không muốn người khác được thoát thân. Nếu như đào tẩu không thành bị bắt trở lại, thì cũng hy vọng toàn bộ bị bắt lại hết. Giả sử có chết cũng muốn cả bọn cùng chết chung. Đạo lý này của các người, ta đây rất hiểu rõ.

Nghiêm Lượng chợt thay đổi sắc mặt:

- Người đừng có quá tự tin. Họ Trang kia, màn cuối của vở kịch vẫn còn chưa kết thúc.

Trang Dực lắc đầu nhẹ:

- Nghiêm Lượng, người có biết một việc ?

Nghiêm Lượng vội hỏi:

- Việc gì ?

Trang Dực vẫn điềm tĩnh, giống như nói chuyện với một bằng hữu:

- Thật ra, ta không hề để ý đến việc người có dự tính hay là âm mưu gì.. Điều mà ta cần chỉ là một chút thời gian thôi. Ví dụ khoảng thời gian chừng trong nháy mắt là đủ rồi.

Nghiêm Lượng tỏ vẻ không hiểu hỏi:

- Người nói vậy là có ý gì ?

Trang Dực mỉm cười:

- Đối với những người áp giải phạm nhân như bọn ta, nếu khi gặp phải tình huống đặc biệt, có quyền tiên trăm hậu tấu. Mà người biết đấy, ta rút kiếm ra cực kỳ nhanh lẹ.

Nghiêm Lượng nghiêng chặt răng, vẻ hậm hực nói:

- Hoá ra người nói chỉ cần một chút thời gian là có ý này. Các người là người ở nha môn, nhưng thật ra thủ đoạn còn độc hơn cả bọn ta nhiều.

Trang Dực nhếch mép cười:

- Có một câu tục ngữ, không biết người đã từng nghe qua chưa ? Đó là chỉ cho phép quan phóng hỏa, nhưng nghiêm cấm bá tánh đốt đèn. Thân phận là người của quan phủ ít nhiều cũng có chút quyền lực. Nhưng chẳng qua cũng chỉ để giữ gìn vương pháp và bảo vệ cho bá tánh mà thôi.

Nghiêm Lượng nghĩ hông còn lời gì để nói lại, nên đành nói:

- Họ Trang kia, không ngờ kiếm của người sắc bén như vậy. Lời nói

cũng không thua kém gì. Nhưng hiện giờ ta đang nằm trong tay của người, người muốn nói thế nào là như thế ấy. Bộ ta còn có thể tranh luận đúng sai hay sao ?

Trang Dực đưa tay vỗ vỗ lên vai Nghiêm Lượng, tỏ ý kêu hấn không cần phải nói nữa. Sau đó chàng tìm đến chỗ Hà Tiểu Lại Tử, giải huyết đạo cho hấn, rồi dẫn cả hai trở về hướng thuộc hạ của Trang Dực đang chờ.

Trời lúc này đã bắt đầu sáng, sương mù cũng đã bắt đầu tan dần, nhưng trời vẫn còn rất lạnh, bởi vì lúc này mặt trời vẫn còn chưa lộ dạng.

Thiên Mộc Sắc Kiếm

Hồi 5 DỊ TÙ

Lúc này những vết thương trên vai và mặt của Đông Nhon Hoà đã được băng bó. Nhưng máu vẫn còn chảy rỉ ra bên ngoài. Còn vết thương trên lưng của Đậu Hoàng Pha cũng vậy, hai người đều ngồi bẹp trên đất, giống như hai chú gà trống bị bại trận.

Tiền Nhuệ cũng đứng bên cạnh nhưng không thấy bóng dáng Ngải Thanh Hoà đâu cả, Hiển nhiên Tiền Nhuệ đã hoài công vô ích.

Vừa nhìn thấy Trang Dực, cả ba viên thiết bổ đầu vừa mừng vừa thẹn. Mừng là vì hai tên đào phạm đã bị bắt lại, còn hổ thẹn là do họ không giúp ích gì cho Trang Dực, đặc biệt là Tiền Nhuệ. Hấn cảm thấy xấu hổ, ngay cả ngẩng đầu lên cũng không dám.

Sau khi ra lệnh cho Nghiêm Lượng và Hà Hận ngồi xuống đất xong. Trang Dực mới quay sang hỏi Tiền Nhuệ:

- Không tìm ra Ngải Thanh Hoà ?

Tiền Nhuệ xoa hai tay vào nhau vẻ ngượng ngùng:

- Thuộc hạ đã đuổi theo hơn bảy, tám dặm đường... thế mà vẫn không thấy tăm hơi hấn ta đâu cả ! Lão tổng, chỉ trách thuộc hạ quá ư là vô dụng...

Trang Dực bảo:

- Truy bắt đào phạm vốn không phải dễ. Nếu bắt được về lại thì xem như may mắn, bằng không kể như là xui xẻo mà thôi. Do đó người không cần phải tự trách mình, mọi hậu quả để ta gánh chịu cho.

Tiền Nhuệ vô cùng cảm kích, giọng run run nghẹn ngào:

- Đa tạ lão tổng chu toàn. Thuộc hạ nhất định sẽ cố gắng nhiều hơn nữa.

Trang Dực gật đầu rồi quay sang nói với Đâu Hoàng Pha:

- Đâu Hoàng Pha, người cùng Đông Nhon Hoà ở lại đây canh giữ phạm nhân, Tiền Nhuệ sẽ đi cùng với ta làm một việc, lập tức sẽ trở về ngay.

Đâu Hoàng Pha lúc này không còn chịu đựng được nữa, liền lên tiếng hỏi:

- Lão tổng, xin hãy nói cho bọn thuộc hạ biết, thật ra lão Cầu giờ ra sao rồi ? Tại sao đến tận bây giờ, bọn thuộc hạ vẫn còn chưa biết manh mối gì cả ?

Trang Dực im lặng một hồi lâu, rồi thấp giọng nói:

- Làm tướng khó tránh khỏi bỏ mạng trên sa trường. Các người đã hiểu ý ta rồi chứ ?

Việc này tuy không ngoài dự đoán của mọi người. Nhưng khi nghe tin Cầu Thọ Tường đã ra đi, cả ba người thuộc hạ của Trang Dực vẫn không kiềm chế được sự thương cảm. Đâu Hoàng Pha hai mắt đầm đìa nước mắt hỏi:

- Lão tổng... đã chứng thực ?

Trang Dực chậm rãi nói:

-Chính mắt ta nhìn thấy, sai làm sao được.

Tiền Nhuệ nghiêng răng ken két:

- Lão tổng có biết tên chó nào đã hạ độc thủ không ?

Trang Dực đáp:

- Ta không chính mắt nhìn thấy ai đã giết Cầu Thọ Tường. Nhưng ta dám khẳng định rằng kẻ đó không ai khác hơn chính là Vô Tâm Hoa Lạc Hồng. Bởi vì chỉ có hắn mới đủ bản lĩnh ấy.

Đông Nhon Hoà gạt nước mắt:

- Chúng ta nhất định bắt hắn phải trả món nợ này.

Tiền Nhuệ cũng không kiềm chế được xúc động:

- Cho dù phải đi đến chân trời góc biển, chúng ta cũng phải tìm cho ra Hoa Lạc Hồng, bắt hắn ta thường mạng.

Trang Dực xua tay:

- Nói chuyện phải thận trọng một chút, chúng ta không thể dùng cách trả nợ máu bằng máu hoặc là ép người thường mạng được, vì đây là một vụ án. Nhưng nếu khi bắt hắn mà hắn chống cự lại thì chúng ta sẽ có cách đối phó...

Đi thôi Tiền nhuệ, chúng ta hãy đi chôn cất Cầu Thọ Tường.

Ba vị thiết bổ đầu đều hiểu rằng, bọn họ là những người chấp pháp, không thể nào đem việc công thù làm tư thù được. Nhưng trong quá

trình tiến hành nhiệm vụ, thường có nhiều cách để lựa chọn. Nếu như có thể đạt được mục đích mà vẫn không vi phạm vương pháp. Đây mới là biện pháp chu toàn.

Đến trưa, bọn họ đã đến được một tiểu trấn. Do Đậu Hoàng Pha và Đông Nhon Hoà thân thể quá suy yếu, cho nên Trang Dực đành phải nghỉ lại ở khách sạn Toàn Hưng. Sau đó chàng bảo Tiền Nhuệ đi mời đại phu chữa trị cho hai viên thuộc hạ.

Hiện tại nhiệm vụ chưa hoàn thành, thế mà Đậu Hoàng Pha và Đông Thanh Hoà lại bị trọng thương, không tiện lên đường tiếp tục mà phải ở lại trị thương trước. Đoạn đường còn lại có lẽ chỉ mình chàng và Tiền Nhuệ đi tiếp mà thôi.

Trời vừa bắt đầu tối. Tiền Nhuệ đến gõ cửa phòng Trang Dực. Sau khi bước vào phòng, Tiền Nhuệ mới phát hiện ra trong bóng tối lạnh lẽo, Trang Dực đang đứng lặng yên trước cửa sổ, như đang suy nghĩ một điều gì đấy.

Tiền Nhuệ lập tức vội đi tắt các ngọn đèn. Khi ánh đèn sáng lên, căn phòng trở nên ấm cúng hơn.

Quay lại đưa mắt nhìn Tiền Nhuệ một lượt, Trang Dực có vẻ hơi mệt mỏi:

- Ai đang trông coi bọn tội phạm ?

Tiền Nhuệ cười đáp:

- Ca gác đầu tiên tạm thời giao cho lão Đông, tuy thương thế của lão cũng không phải nhẹ, nhưng dẫu sao cũng đỡ hơn Đậu Hoàng Pha nhiều, còn ca gác sau sẽ do thuộc hạ đảm trách.

Trang Dực nói:

- Cái gông trên cổ Nghiêm Lượng đã bị phá vỡ, người hãy dùng cách khác khống chế sự hoạt động của hắn.

Tiền Nhuệ gật đầu đáp:

- Lão tổng yên tâm, thuộc hạ đã khoá bọn chúng lại với nhau, hơn nữa còn dùng dây buộc vào thắt lưng cả hai rồi treo lên trần nhà. Cho dù không có người canh giữ, bọn chúng cũng không dễ gì chạy thoát được.

Kéo cái ghế gần đấy ngồi xuống. Trang Dực chậm rãi:

- Chúng ta không thể nghỉ lại ở đây lâu được, bởi vì kỳ hạn giao phạm nhân sắp hết. Hiện giờ Đậu Hoàng Pha và Đông Nhon Hoà đã bị trọng thương, không thể tiếp tục được nữa. Vậy tạm thời để bọn họ Ở lại đây trị thương, sau đó quay về lại báo cáo. Hay nói cách khác, đoạn đường còn lại chỉ có ta và người phụ trách việc áp giải mà thôi.

Tiền Nhuệ nói:

- Hiện giờ tình hình đã như vậy, không làm thế cũng không được. Lão tổng, thuộc hạ tin rằng chúng ta sẽ đến nơi an toàn.

Trang Dực gượng cười:

- Ta thì không cho rằng như vậy. Lần này gặp phải Hoa Lạc Hồng đã khiến cho ta trong lòng cảm thấy lo lắng. Ai biết được phía trước còn gặp phải những nhân vật nào nữa chứ ? Tiền Nhuệ, bọn chúng lợi hại hơn chúng ta nghĩ nhiều.

Tiền Nhuệ gật đầu:

- Lão tổng nói rất đúng. Đám người cùng đến với Hoa Lạc Hồng, chúng ta không hề biết lai lịch. Theo như lão tổng nói, trong đó có một tên gọi là Qúa Sơn Hùng Lôi Xương. Cái tên này dường như hoàn toàn xa lạ với chúng ta. Theo như thuộc hạ thấy, chúng ta nên nắm rõ lai lịch bọn chúng trước mới có thể biết được mưu đồ của Nghêim Lượng.

Trang Dực trầm ngâm một hồi:

- Cách ngắn nhất là bắt tên họ Nghêim kia phải nói ra sự thật.

Tiền Nhuệ mỉm cười:

- Lão tổng, để đêm nay thuộc hạ thử xem sao ?

Trang Dực ngần ngừ:

- Cũng được, nhưng phải hết sức kín đáo, nên nhớ rằng ở đây không phải là nha môn và cũng chẳng có nha môn ở đây, nơi này quá nhỏ. Vậy đừng để hắn làm ầm lên thêm nhiều rắc rối.

Tiền Nhuệ nhỏ giọng:

- Việc này thuộc hạ biết. Lão tổng cứ việc yên tâm. Tối nay không biết lão tổng muốn dùng gì ?

Trang Dực làm động tác ngã người ra ghế:

- Các người cứ gọi thức ăn dùng trước đi. Bây giờ ta chưa thấy đói. Đợi lát nữa ta tự xuống dưới ăn được rồi.

Tiền Nhuệ mỉm cười:

- Sức lực con người có hạn, lão tổng nhớ đừng tự hành hạ ngũ tạng của mình đấy.

Nói xong, Tiền Nhuệ đẩy cửa bước ra ngoài. Trang Dực vẫn ngồi yên vị trí cũ nhìn ngọn đèn không nháy mắt. Trong đầu chàng đang nghĩ phải an bày như thế nào cho đoạn đường kế tiếp được an toàn hơn. Thêm vào đấy, chàng phải nghĩ xem có cách nào có thể biết được manh mối của Ngải Thanh Hoà.

Bên dưới khách sạn có bày mười mấy cái bàn để khách ngồi ăn uống. Ở đây tương đối rộng rãi và cũng có thể nói là sạch sẽ. Trang Dực ngồi một mình một bàn. Trên bày ba đĩa thức ăn, cùng một bình rượu trắng. Nhưng hiện giờ bình rượu đã cạn và Trang Dực thì

đang đưa tay lên gọi thêm rượu.

Có lẽ bây giờ đã đầu canh nên cửa khách sạn đều đã đóng và trong quán chỉ còn lại có một mình Trang Dực. Đa số đèn ở đây đều được tắt hết, chỉ còn lại hai ngọn trên quầy và bàn của Trang Dực mà thôi. Bọn tiểu nhị trong quán cũng đã đi nghỉ, chỉ còn lại một tên phục vụ cho Trang Dực.

Thường thường vào giờ này, với thời tiết giá lạnh như vậy, đáng lẽ ra không có ai tìm đến quán mới phải.

Mà việc đời thường xảy ra rất trái ngược. Bên ngoài khách sạn đã có tiếng vó ngựa dừng lại, tiếp theo là nghe tiếng bước chân người.

Bên ngoài vừa có tuyết lại vừa có gió, nhất định lạnh không thể nào chịu được. Thế nhưng tiếng gõ cửa phía ngoài lại rất chậm rãi, dường như không hề gấp gáp gì cả.

Tên tiểu nhị vô cùng ngạc nhiên, do dự có nên đi mở cửa tiếp khách hay không ?

Tiếng gõ cửa lại tiếp tục vang lên. Lúc này hẳn ta mới đưa mắt nhìn về phía bàn Trang Dực, ra chiều muốn xin ý kiến chàng như thế nào.

Trang Dực nhấp một ngụm rượu, hơi mỉm cười:

- Đây là quán của các người, tiểu nhị.

Tiểu nhị chần chừ một hồi nữa mới bước ra mở cửa.

Một luồng gió lạnh từ ngoài ập vào, tiếp theo là một bóng người lách vào trong. Hoá ra người mới đến là một thiếu nữ mặc hồng y.

Tiểu nhị vừa định đóng cửa lại, thiếu nữ đột nhiên cản lại, rồi cất giọng:

- Đừng vội, bên ngoài còn có con tuấn mã của tạ Nhờ người đi lo nước cho nó.

Tiểu nhị cực chẳng đã đành phải bước ra ngoài đi lo liệu. Lúc này hồng y thiếu nữ mới xoay người lại phía Trang Dực, rồi xong. Trong quán vốn đang mờ ảo, bất chợt như sáng rực lên. Phải công nhận rằng nàng có một sắc đẹp quốc sắc thiên hương. Mày lá liễu, mắt phượng hoàng, mũi cao và thẳng, miệng nhỏ. Dáng người thì thướt tha yếu điệu đến mê người. Tuy sắc đẹp của một người thiếu nữ tùy theo cặp mắt của mỗi người, cái gọi là nhan sắc của nàng này đối với người khác có thể cho là rơm rác, nhưng Trang Dực thì cho là đẹp. Bởi vậy trong quán mới sáng lên.

Thiếu nữ kia từ từ bước vào trong, chậm rãi cởi áo khoác bên ngoài ra. Y phục mặc bên trong cũng màu hồng, tuổi chừng hai mươi lăm.

Nãy giờ đương nhiên Trang Dực đã quan sát vị hồng y thiếu nữ kia. Theo phản ứng của bản năng từ một người tổng đề đốc ở nha môn,

tự nhiên chàng phải đề phòng. Thường thì những việc xảy ra không bình thường, luôn là những việc không tốt.

Hồng y thiếu nữ đứng đó đảo mắt một lượt. Trong quán còn nhiều bàn trống, vậy mà nàng không chịu chọn, lại bước đến trước bàn của Trang Dực, thế mới rầy rà.

Trang Dực từ từ ngẩng đầu lên nhìn. Thiếu nữ không hề né tránh, ngược lại còn hơi mỉm cười với chàng.

Một hồi độ mắt với nhau, thiếu nữ mới dịu dàng lên tiếng trước:

- Ta họ Tô, tên gọi là Tô Tiệp. Tổng đề đốc, ta có thể ngồi xuống được không ?

Trang Dực đưa tay chỉ cái ghế trước mặt cũng mỉm cười nói:

- Mời !

Tô Tiệp kéo ghế ngồi xuống, thuận tay vuốt luôn mái tóc lại:

- Mạo muội đã làm phiền đến tổng đề đốc, xin người thứ lỗi cho.

Trang Dực nâng chung rượu lên:

- Tô Tiệp à ! Không cần phải khách sáo !

Tô Tiệp dùng lưỡi liếm môi một cái rồi đáp:

- Tổng đề đốc, người không cảm thấy kỳ lạ tại sao ta lại biết thân phận của người, và giữa đèn khuya mưa tuyết lạnh đến ngồi chung bàn với người là có dụng ý gì hay sao ?

Trang Dực thản nhiên:

- Tô Tiệp, năm nay hai mươi lăm tuổi, người vùng Bạch Dương, biệt hiệu Xích Luyện Xà, xuất thân từ Không Động, tươi như đào lý, độc như độc xà. Bảy năm trở lại đây đã phạm mười ba án lớn nhỏ, nhưng vì chưa có được chứng cứ rõ ràng, nên chưa định tội được. Có lẽ Tô Tiệp kia chính là cô nương đây ?

Tô Tiệp cười khúc khích:

- Không ngờ toàn bộ lai lịch xuất thân của ta, tổng đề đốc đều thuộc nằm lòng, không hề sai một chút nào cả !

Trang Dực nhún vai:

- Đây là bốn phận của ta mà thôi

Tô Tiệp đan chéo hai tay lại để trên bàn nói:

- Ta không quản bên ngoài tuyết rơi, cấp tốc đến đây muốn gặp tổng đề đốc, là vì muốn cùng người bàn bạc một cuộc giao dịch tương đối công bằng. Hơn nữa, hai bên đều có lợi cả.

Trang Dực hơi chau mày lại hỏi:

- Giao dịch như thế nào ?

Ngay lúc ấy, tiểu nhị đã quay trở vào. Nhìn thấy Tô Tiệp đang ngồi chung bàn với Trang Dực, hắn ta liền chạy đến cúi đầu thưa:

- Cô nương, không biết cô nương có muốn nghỉ lại đây qua đêm hay

không ?

Còn nếu cô nương muốn dùng chút gì, chỉ còn mấy thứ có sẵn mà thôi, bởi vì giờ này nhà bếp đã tắt lửa rồi.

Tô Tiệp tươi cười:

- Ta chỉ ngồi nói chuyện với bằng hữu đây một lát rồi sẽ đi ngay, cho nên không cần dùng gì cả. Làm phiền người cho thêm đôi đĩa và cái chung cùng với hai bình rượu nữa. Còn thức ăn, ta nghĩ bấy nhiêu đây đã đủ.

Nàng cứ tự nhiên xem như Trang Dục không có hoặc là phải chịu làm theo lời nói của mình.

Tiểu nhị phải dạ một tiếng rồi chạy đi, một lát sau đã mang đầy đủ các thứ đến đặt lên bàn.

Sau khi tiểu nhị đi khỏi, Tô Tiệp tự rót rượu vào chung mình, rồi hai tay đưa lên ngang mắt, nhìn thẳng Trang Dục:

- Trước khi bàn chuyện nghiêm túc, ta xin kính tổng đề độc một chung nè !

Nói xong, không cần Trang Dục có biểu hiện gì, Tô Tiệp liền uống một hơi cạn chung rượu.

Trang Dục cũng đưa chung mình lên uống cạn, sau đó rót đầy tiếp một chung khác, mỉm cười bảo:

- Tô Tiệp, cô nương quả là người biết uống rượu !

Tô Tiệp bình thản:

- Rượu trắng như vậy ta uống ít nhất cũng được hai cân. Nếu như gặp những khi trong lòng vui vẻ, có thể uống nhiều hơn vẫn không say. Uống rượu sợ nhất là không gặp người hợp nhau. Khi ấy, uống vào hai ngụm sẽ nôn ra ngay.

Trang Dục chằm chằm nhìn thiếu nữ đang ngồi đối diện. Dưới ánh đèn yếu ớt, cũng đủ cho thấy gương mặt Tô Tiệp kúc này đã hồng hồng lên, không còn trắng xanh như lúc mới bước vào quán nữa.

Tô Tiệp cũng phát hiện ra Trang Dục đang nhìn mình chăm chú, mỉm cười hỏi:

- Tổng đề độc, ngài thường nhìn nữ nhân kỹ lưỡng như vậy sao ?

Trang Dục lắc đầu:

- Không, chỉ những khi gặp thiếu nữ đẹp, ta mới nhìn như vậy.

Tô Tiệp mắt chớp lia, khẽ kêu lên:

- Tổng đề độc, người thật là biết nói chuyện. Ta nghĩ ta không đẹp đến như vậy ?

Trang Dục tiếp:

- Thôi, bây giờ chúng ta quay trở lại với vấn đề chính đi. Tô Tiệp người muốn cùng ta giao dịch vụ gì ?

Tô Tiệp nghiêm sắc mặt lại:

- Tổng đề đốc, trong sổ phạm nhân mà ngài đang áp giải, có một người họ Hà tên Hận, ngoại hiệu là Tiểu Lại Tử phải không ?

Trang Dực gật đầu:

- Không sai, quả có người này. Tại sao cô nương lại có hứng thú với hắn chứ ?

Tô Tiệp giọng nói có vẻ khinh bỉ:

- Đối với tên họ Hà kia, ta chẳng có một chút hứng thú nào cả. Hễ mỗi lần nhắc đến hắn, ta cảm thấy như muốn nôn nửa. Thật ra hắn ta không thể xem là một con người được... mà chỉ là một con thú đầy dục vọng đội lốt người mà thôi.

Trang Dực điềm tĩnh nói:

- Xem ra dường như cô nương rất hận tên Hà Tiểu Lại Tử kia thì phải ?

Tô Tiệp gật đầu:

- Nhưng ta lại muốn hắn. Tổng đề đốc, cuộc giao dịch đêm nay của chúng ta chính là hắn.

Trang Dực đáp:

- Vậy chứ cô nương định dùng gì để giao dịch với ta ?

Tô Tiệp không do dự:

- Ngải Thanh Hoà, Thảo Thượng Yên Ngải Thanh Hoà.

Hai mắt Trang Dực chợt sáng lên:

- Ý cô nương muốn nói, Ngải Thanh Hoà đang ở trong tay của cô nương ?

Tô Tiệp chậm rãi:

- Tổng đề đốc, nếu như không có Ngải Thanh Hoà trong tay, ta làm sao biết được hành tung và lộ trình của quý vị chứ ?

Trang Dực "ồ" lên một tiếng. Trầm ngâm một hồi, chàng mới lên tiếng:

- Lý do gì khiến cô nương mang Ngải Thanh Hoà đổi lấy Hà Hận ?

- Tổng đề đốc, đây là việc riêng của ta, có cần phải nói ra hay không ?

Trang Dực nhấp một ngụm rượu:

- Ta phải biết rõ sự tình bên trong, từ đó mới có thể quyết định được là có nên giao dịch hay không. Tô Tiệp, bọn họ đều là phạm nhân của tạ Luận về trách nhiệm mà nói, ta là người gánh chịu nặng nề nhất.

Tô Tiệp cắn chặt môi lại hồi lâu, mới thấp giọng:

- Thôi được, ngài đã kiên quyết như vậy, ta cũng không thể không nói ra. Nhưng việc này xin tổng đề đốc giữ kín cho, vì nó có ảnh

hưởng đến danh tiết và những chuyện kín đáo của một người thiếu nữ.

Trang Dục trịnh trọng:

- Ta hứa với cô nương về điều này. Cho dù chuyển giao dịch này không thành đi nữa, ta cũng sẽ giữ kín chuyện này.

Tô Tiệp lại yên lặng thật lâu, dường như không biết phải bắt đầu từ đâu. Một lát sau, Tô Tiệp mới từ từ kể:

- Sự việc xảy ra cách đây đã hơn nửa năm, thời gian là vào một đêm mưa... Lúc ấy Hà Hận bị một đám kẻ thù vây lấy tại một khu đất trống, ở phía sau hoa viên một tiệm tương. Sau một hồi chống trả, cuối cùng hắn ta bị trọng thương. Nhưng xem như hắn ta có mạng lớn, không biết làm thế nào lại thoát được vòng vây, hắn chẳng chạy đi đâu xa, trốn vào ngay phía sau hoa viên của tiệm tương đó..

Đêm hôm ấy, trời mưa to gió lớn, bốn bề đen tối nên kẻ thù của hắn không sao tìm ra được, bỏ đi tìm chỗ khác. Đến khi trời sáng, nữ chủ nhân của tiệm tương phát hiện ra Hà Tiểu Lại Tử nằm giữa hai vại tương lớn. Lúc ấy hơi thở hắn ta rất yếu ớt.

Sau khi phát giác ra có kẻ bị thương, vị nữ chủ nhân kia liền vội sai người nhà khiêng vào bên trong. Không những nàng lập tức cho mời đại phu đến trị thương, mà còn chăm sóc hắn rất chu đáo. Đợi đến khi hoàn toàn bình phục hắn, cũng trong một đêm mưa to gió lớn, Hà Tiểu Lại Tử đã lấy oán trả ân, cưỡng hiếp nữ chủ nhân tiệm tương.

Trang Dục nhắm mắt lại, miệng như nửa cười nửa không:

- Theo như bản tính của Hà Hận, hắn ta hành động như vậy hoàn toàn không có gì là kỳ lạ. Câu nói vừa rồi của cô nương rất đúng. Hà Hận quả thật không phải là người, hắn ta chỉ là một con thú đội lốt người mà thôi.

Tô Tiệp có vẻ hơi ngạc nhiên:

- Tổng đề đốc, dường như ngài không có chút gì phần nộ ?

Trang Dục từ tốn đáp:

- Đối với Hà Hận, ta rất hiểu rõ hắn, nên những việc làm như vậy của hắn, ta không hề thấy ngạc nhiên. Nếu như hắn ta không làm như thế, quả thật mới đáng cho người ta sửng sốt. Còn về phần nộ, Tô Tiệp ! Đối với một tên súc sanh như vậy, cô nương còn gì để biểu đạt nữa không ?

Tô Tiệp hừ một tiếng:

- Ta thì không thể làm như ngài được. Ta chỉ biết một điều là nợ máu phải trả bằng máu, gieo gió ắt phải gặp bão. Bất kể ai gây ra ân oán đều phải gánh chịu hậu quả của nó.

Trang Dục đáp:

- Hà Hận đang chuẩn bị trả giá cho những việc làm hấn đã gây ra. Tô Tiệp, vương pháp không bao giờ dung tha cho những hạng người như hấn.

Tô Tiệp cao giọng:

- Vương pháp rất xa vời. Vương pháp cũng rất khó có hiệu quả tức khắc, nhưng phương thức mà ta muốn dùng sẽ công hiệu ngay lập tức.

Thở dài một tiếng, Trang Dục từ từ nói:

- Thứ lỗi cho ta mạo muội. Thiếu nữ kia không phải là cô nương chứ, Tô Tiệp ?

Sau một lúc ngạc nhiên, Tô Tiệp phì cười:

- Tổng đề đốc, không biết ngài nghĩ thế nào mà cho rằng thiếu nữ kia là ta vậy hả ? Bộ ngài xem ta giống người bán tương lắm hay sao ? Vả lại dựa vào bản lĩnh của ta, Hà Hận tuyệt đối chẳng bao giờ làm được gì. Tổng đề đốc, người xem thường ta quá đấy.

Trang Dục vội hỏi:

- Vậy thì nữ chủ nhân tiệm tương kia là ai ?

Hơi do dự giây lát, Tô Tiệp hỏi lại:

- Ngài nhất thiết phải biết sao ?

Trang Dục nghiêm giọng:

- Ta đã từng nói qua rằng, phải nắm rõ nội tình, ta mới có thể quyết định được là có nên giao dịch hay không ?

Tô Tiệp lại cắn chặt đôi môi, cuối cùng đáp với vẻ miễn cưỡng:

- Được, ta sẽ nói cho ngài biết. Nữ chủ nhân tiệm tương ấy tên gọi Nhạc Linh, là một goá phụ.

Trang Dục lại hỏi:

- Người thiếu phụ kia và cô nương có quan hệ như thế nào ?

Tô Tiệp ngẩng cao đầu, hình như nói không muốn nên lời:

- Là đại tẩu của tạ Là thê tử đại ca quá cố của ta.

Trang Dục đưa bình rượu lên chạm đầy vào chung, nhưng không uống liền, mà dùng tay trái xoay xoay chung rượu.

Thời gian như vậy trải qua rất lâu, Trang Dục mới lên tiếng:

- Tô Tiệp, ta làm sao biết được những lời cô nương nói ra đây, có bao nhiêu phần sự thật chứ ?

Tô Tiệp vừa nghe xong những lời này, lập tức giận dữ:

- Tổng đề đốc, ta có thể nói cho ngài rõ. Thứ nhất, Tô Tiệp này chưa từng biết nói dối là gì. Thứ hai, ta không phải là không có việc làm, nửa đêm tuyết lạnh giá rơi như vậy... lại chạy đến đây nói cho ngài biết về bí mật đau lòng của đại tẩu tạ Bấy nhiêu ngài cho rằng còn chưa đủ hay sao ?

Trang Dực không trả lời, chỉ hỏi lại:

- Nếu như người mang Hà Tiểu Lại Tẩu đi, hắn ta nhất định phải chết ?

Tô Tiệp khẳng khái nói:

- Điều này còn phải hỏi sao ?

Trang Dực nhìn thẳng vào mắt Tô Tiệp:

- Thật ra người có cần làm như vậy không ? Khi Hà Tiểu Lại Tử bị áp giải đến Tịnh Danh phủ, hắn chỉ có một con đường chết mà thôi. Tô Tiệp, vậy sao cô nương không danh chánh ngôn thuận, giao cho quan phủ xét xử sự việc này chứ ?

Tô Tiệp lạnh lùng:

- Quan phủ sẽ xử hắn ta như tử tội. Vậy chứ xin hỏi ngài, hành hình hắn ta bằng cách nào ?

Trang Dực đáp:

- Đương nhiên là sẽ xử trảm...

Tô Tiệp cười lớn:

- Chỉ chém một đao, đầu rơi xuống đất. Tổng đề đốc, phải chăng là như vậy ?

Trang Dực không còn kiên nhẫn:

- Cũng gần như thế.

Tô Tiệp không kiềm chế được xúc động:

- Hà Tiểu Lại Tử là một tên đại dâm tặc, cưỡng hiếp không biết bao nhiêu phụ nữ, đối với tên cầm thú này, chỉ đáng chém một đao thôi sao ?

Trang Dực giải thích:

- Tô Tiệp, đây là vương pháp. Trị tội phải có qui định, chấp pháp cũng không được vi phạm, kỷ cương rõ ràng không dung thứ một ai..

Tô Tiệp hừ một tiếng:

- Tổng đề đốc, ta cùng là người giang hồ, ngài không cần phải hù dọa. làm gì. Quan phủ các ngài chắc gì đã công chánh nghiêm minh. Ở chốn công đường cũng có lúc thiếu đi sự công bằng. Bề ngoài các ngài tỏ ra chính trực, nhưng bên trong ai hiểu sự tình ra sao ?

Trang Dực không phản bác lại lời của Tô Tiệp. Bởi vì những lời đó không phải hoàn toàn không có lý. Ở chốn công đường cũng thường xảy ra những hiện tượng như vậy. Chính bản thân chàng cũng đã từng thể nghiệm qua điều này. Nhưng trước mắt không phải bàn luận về vấn đề này, nên Trang Dực không bàn bạc nhiều, chỉ nói:

- Cô nương có thể suy nghĩ lại được không Tô Tiệp ? Việc này cứ để cho nha môn xử lý. Hãy giao người cho ta, tất cả mọi việc sẽ do ta đảm trách cho. Làm vậy không những người có thể danh chánh ngôn

thuận trả thù, mà còn có thể đỡ vướng tay vướng chân.

Tô Tiệp cầm chung rượu lên ngựa cổ uống cạn, rồi cười với vẻ cổ quái:

- Nếu như ngay từ đầu đã có ý này, ta cần gì phải tìm ngài bàn bạc chuyện giao dịch ? Tổng đề đốc, đây gọi là giao dịch hay sao chứ ? Tất cả điều lợi đều thuộc về ngài cả !

Trang Dực đắn đo suy nghĩ một hồi lâu, rồi hạ thấp giọng:

- Được, ta đồng ý giao dịch với cô nương, nhưng ta có một điều kiện kèm theo.

Mặt mày Tô Tiệp chợt thấy phấn khởi lên, cố ý thản nhiên hỏi:

- Điều kiện thế nào ? Tổng đề đốc, quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy. Ngài cứ nói ra thử xem !

Trang Dực đặt hai tay lên bàn từ tốn:

- Sau khi xong việc, ta muốn người cắt tai trái của Hà Tiểu Lại Tử giao cho ta, để ta trình báo lên trên.

Tô Tiệp cười hỏi:

- Đây là qui củ của các ngài ?

Trang Dực đáp:

- Không sai. Trong lúc truy bắt đào phạm, bọn ta có quyền hạ sát đối phương.

Tô Tiệp hỏi tiếp:

- Nghe Ngài Thanh Hoà kể lại, tên Lạc Tu Thân đã ở trong trường hợp này. Tổng đề đốc, phải chăng ngài cũng đã cắt lỗ tai hắn ?

- Tai trái của Lạc Tu Thân hiện đang được Tiền Nhuệ, thuộc hạ của ta giữ. Đây là thủ tục, không thể nào thiếu được...

Tô Tiệp đẩy ghế đứng dậy:

- Chúng ta cứ quyết định như vậy đi. Tổng đề đốc, ngài dự định khi nào thì lên đường.

Trang Dực suy nghĩ giây lát:

- Trễ nhất là vào sáng ngày mốt, vì thời gian phải giao phạm nhân sắp hết.

Tô Tiệp gật đầu :

- Không thành vấn đề. Trước tối ngày mai, ta sẽ giao tai trái của tên họ Hà cho ngài. Bây giờ chúng ta có thể trao đổi người được không ?

Trang Dực sửng sốt:

- Ngay bây giờ ? Ngay bây giờ làm sao đổi được ? Phải chăng Ngài Thanh Hoà cũng đang ở gần đây ?

Tô Tiệp chỉ cười với vẻ thần bí:

- Tổng đề đốc, ngài lên lầu dẫn người xuống, ta sẽ lập tức mang

Ngãi Thanh Hoà ra giao cho ngài. Chúng ta sẽ giao người ngay tại đây.

Thế rồi Trang Dực cầm kiếm bước lên lầu. Chàng vừa mới quay lưng đi, Tô Tiệp đã đưa tay vẫy tên tiểu nhị đến, bảo mở cửa dắt ngựa ra. Sau khi bước ra bên ngoài, Tô Tiệp lấy cây ngân tiêu trong người, đưa lên miệng thổi một hồi dài.

Thiên Mộc Sắc Kiếm

Hồi 6 GIAO CÁT

Không mất nhiều thời gian. Trang Dực đã đến được Đại Khảm Câu. Đó là một thôn trang hẻo lánh, có khoảng ba bốn chục nóc nhà. Bốn phía thôn trang có nhiều thân cây khô và những tảng đá lớn có hình thù rất quái dị. Quả thật điều này khiến cho Trang Dực không hiểu, Tô Tiệp dẫn một đám người ngựa đến đây để làm gì.

Đang rảo bước vào trong thôn, Trang Dực chợt phát hiện ra bên trong sân của một ngôi nhà, có cột mười mấy con ngựa. Hơn nữa các cửa lớn nhỏ của ngôi nhà này đều được đóng chặt, không thấy một bóng người đâu cả. Điều này khiến cho chàng suy nghĩ, có lẽ bọn chúng đang bắt đầu hành quyết Hà Tiểu Lại Tử tại chỗ này.

Trang Dực còn chưa biết phải hành động như thế nào, thì đã nghe có tiếng vó ngựa từ xa vọng đến, mỗi lúc một gần hơn. Tiếng vó ngựa phi rất nhanh.

Trang Dực liền tung mình lên một nóc nhà gần đó.

Vừa lúc ấy, cánh cửa ngôi nhà có cột đàn ngựa chợt mở toang. Một gã trung niên trên mặt che khăn đen, mình mặc hắc bào từ trong bước ra. Phía sau lưng gã có ba tên đại hán vác người vạm vỡ.

Bọn họ vừa bước ra, cánh cửa cổng lớn bên ngoài lập tức cũng mở ra ngay. Cả bốn gã đại hán liền đứng xếp hàng dọc theo hình chữ "nhất", dường như chuẩn bị "nghinh giá" ai đấy.

Sau đó, Tô Tiệp chậm rãi từ trong nhà đi ra. Hai bên tả hữu có hai người. Người bên phải lưng gù như lạc đà, dưới cằm có bộ râu tựa sơn dương. Mỗi bước đi đầu đều cúi về phía trước giống như sắp ngã xuống đất.

Còn người bên trái thì mặt mày tuấn tú, như một thư sinh. Nếu đem gã lưng gù bên phải mà so sánh, chẳng khác nào một trời một vực.

Sau khi rời nhà, Tô Tiệp đứng lại ở giữa sân im lặng. Hiển nhiên là đang chờ đợi nhân vật sắp đến kia.

Không bao lâu đã thấy có bóng ngựa xuất hiện. Đây là một đoàn ngựa có tám con và tám người kỵ mã đang từ xa phi nước đại đến. Trước cổng, cả bọn đều dừng ngựa lại. Tên hán tử đi đầu quét ánh mắt sắc lạnh vào bên trong rồi lên tiếng:

- Tô Tiệp, bọn ta đến đây là có ý muốn đàm phán. Sự việc tốt hay xấu cũng phải nói ra cho rõ ràng, nếu không thì Nộ Mục Thiên Tuế Phạm Oai này sẽ không khách sáo đâu !

Đang ở trên nóc nhà. Trang Dực thờ dãi một tiếng. Tại sao sự việc trùng hợp đến như vậy ? Ở nơi đây không ngờ lại có đến hai nhân vật nổi tiếng giang hồ.

Một mình Tô Tiệp đã khiến cho người ta đủ đau đầu, bây giờ lại thêm Phạm Oai nữa.

Họ Phạm kia là thủ lĩnh lưu vực sông Hoàng Hà, trong tay có đến hai mươi chín huynh đệ nắm giữ các bến đò. Nếu nói về thực lực thì đây quả là một nhân vật sừng sỏ.

Xưa nay hắn ta là một người vừa giàu có lại thêm quyền thế, không biết tại sao lần này lại xung đột với Tô Tiệp. Hơn nữa xem tình hình vô cùng căng thẳng.

Phạm Oai trừng mắt nhìn Tô Tiệp ra chiều muốn áp đảo tinh thần đối phương.

Sắc mặt Tô Tiệp lạnh như băng, có chút gì biểu hiện. Nhưng giọng nói vẫn bình thường:

- Chuyện này phải đàm phán như thế nào ? Phạm Oai, người nói thử ra xem !

Phạm Oai lớn tiếng:

- Bàn chuyện tại đây sao ?

Tô Tiệp gật đầu:

- Không sao ! Bàn bạc ngay tại chỗ này. Thứ nhất, ở đây không tiện tiếp đãi quý khách. Thứ hai, cuộc nói chuyện của chúng ta sẽ xảy ra không quá lâu, cho nên làm phiền quý vị giây lát.

Sắc mặt Phạm Oai chợt đánh lại, đáp mạnh:

- Được, cứ làm theo như ý của người. Chúng ta sẽ bàn chuyện ngay tại đây !

Tô Tiệp tiếp:

- Phạm Oai, ta muốn nghe ý kiến của người trước.

Phạm Oai cao giọng:

- Người cũng đã biết rõ, các huynh đệ của ta đều sống nhờ vào hai mươi chín bến đò kia. Hiện tại bọn ta đang có giao kèo làm ăn với

Điền chủ nhân, thời gian trong vòng ba năm. Mỗi tháng bọn ta tiếp nhận trên một trăm năm chục chiếc thuyền, tất cả mọi thứ như bến đò, kho hàng, vận chuyển hàng hoá mọi thứ bọn ta đều bao thầu hết. Còn về phần Điền chủ nhân Còn về phần Điền chủ nhân, ông ta ra giá cũng không tệ. Phương thức trả tiền cũng rất dễ chịu, cho nên mỗi làm ăn này đối với bọn ta vô cùng quan trọng. Tô Tiệp, ba tháng trước đây bọn ta đã tiến hành cuộc giao dịch này, mọi việc diễn ra rất là thuận lợi. Thế nhưng gần đây, thái độ bên Điền chủ nhân có điều không bình thường. Mấy lần bọn ta phái người đến bàn chuyện làm ăn tiếp tục, đều bị Ông ta lánh mặt. Bọn ta đã điều tra kỹ rồi. Hoá ra bên trong có người ngăn cản phá đám bọn này. Đều là giang hồ đồng đạo, người làm vậy không cảm thấy là quá đáng hay sao ? Tô Tiệp ngẩng mặt lên cười lạnh:

- Phạm Oai, ta có mấy câu muốn hỏi người, hy vọng người trả lời thật với ta.

Phạm Oai không hề do dự:

- Người cứ việc hỏi, ta hứa sẽ trả lời thật lòng.

Tô Tiệp nghiêm sắc mặt:

- Thứ nhất ta muốn hỏi người, chuyến giao dịch làm ơn kia Điền chủ nhân có từng chỉ định để người làm hay không ?

Phạm Oai đáp:

- Điều này thì không có.

Tô Tiệp lại hỏi:

- Thứ hai, song phương đã từng có ấn dấu tay lên tờ khế ước chưa ?

Phạm Oai lắc đầu:

- Cũng không có !

Tô Tiệp liền hỏi dồn:

- Thứ ba, ta thay mặt sư đệ ta bàn bạc với Điền chủ nhân về vụ làm ăn này. Phải chăng ta đã lôi kéo người của người, hoặc giả tin tức của người bị lộ ra bên ngoài mới khiến cho bọn ta nhúng tay vào chăng ?

Phạm Oai chột sững người ra, im lặng thật lâu.

Hắn ta tự biết rõ, chuyện này hắn tiến hành vô cùng cơ mật. Những người biết về chuyện này không quá năm người. Hơn nữa những người biết được chuyện này đều là những thuộc hạ thân tín của hắn, như vậy không thể do bọn chúng tiết lộ tin này ra ngoài được.

Phạm Oai từ từ lên tiếng nói:

- Việc này không thể nào xảy ra được. Bởi vì người của ta đều đáng tin cậy cả.

Tô Tiệp thừa cơ hội liền nói ngay:

- Cho nên chúng ta chẳng qua là bàn chuyện làm ăn mà thôi. Mọi người tự đưa ra điều kiện và giá cả. Nếu đối phương đồng ý muốn cho ai làm thì người đó có quyền làm. Phạm Oai, người thử nói xem, ta làm như vậy có gì là quá đáng hay không ?

Phạm Oai có vẻ đã nổi giận:

- Tô Tiệp, người đừng có nhiều lời. Người của ta có trên số ba ngàn, địa bàn gồm hai mươi chín chỗ. Cho nên có thể nói chúng ta là một bang hội lớn nhất dọc theo sông Hoàng Hà. Số hàng của Điền chủ nhân lần này rất lớn, công việc lại nặng nề. Vì vậy chỉ có một mình tổ chức của bọn ta mới có thể đảm đương nổi công việc này mà thôi. Còn tên Quan sư đệ kia của người có thể gánh vác được hay không ?

Tô Tiệp chợt mỉm cười cổ quái đáp:

- Phạm Oai, người đừng quá tự đề cao mình mà xem thường người khác. Sư đệ Quan Độc Hành của ta tuy không có hai mươi chín bến đò và ba ngàn thủ hạ, nhưng hắn vẫn có được mười ba bến đò và một ngàn sáu trăm huynh đệ. Chỉ cần Điền chủ nhân chịu để cho sư đệ của ta làm, thì bọn họ nhất định sẽ nỗ lực hết sức. Khi ấy đừng nói là một so với một, cho dù một so với mười, bọn họ vẫn hơn. Việc còn chưa có bắt đầu, tại sao người biết sư đệ ta gánh vác không nổi chứ ?

Phạm Oai dùng dùng nổi giận cả lên:

- Hắn ta chỉ có bấy nhiêu, làm sao có thể so sánh với ta chứ ? Ta chỉ sợ rằng sớm muộn gì rồi hắn cũng phá hoại việc làm ăn của ta mà thôi !

Tô Tiệp vẫn thản nhiên điềm tĩnh:

- Phạm Oai, ra làm ăn cần nhất là phải dựa vào thực lực, chứ không phải ỷ vào bến đò nhiều hay người đông. Bởi vậy người ta thường nói "binh chỉ cần tinh chứ không cần đông"

Phạm Oai có vẻ hồ thẹn, đỏ mặt:

- Nếu nói vậy cuộc giao dịch với Điền chủ nhân, bọn người nhất định xen vào ?

Tô Tiệp nghiêm giọng:

- Phạm Oai, nói thật cho người biết, việc làm ăn này chúng ta không chỉ nhúng tay vào mà trước đây năm ngày, toàn bộ sự việc cũng đã hoàn tất rồi. Tờ khế ước đã được ký tên và trên tờ khế ước cũng đã có dấu tay của bọn ta. Bắt đầu vào tháng sau, bọn ta sẽ chính thức mang thuyền ra chuyển hàng.

Vừa nghe xong câu này, sắc mặt Phạm Oai chợt tái nhợt một cách ghê rợn.

Hai sợi gân nằm hai bên huyết Thái Dương đột ngột nổi lên, hai lỗ mũi cũng phình to, đáng vẻ thật đáng ghê sợ.

Gã trung niên mặc hắc bào bên phải Tô Tiệp lập tức bước về phía trước hai bước. Một cơn gió nhẹ thổi qua làm tung bay áo khoác ngoài của gã, để lộ ra thanh đao ở bên trong.

Không khí tại hiện trường chợt trở nên vô cùng căng thẳng đến nghẹt thở.

Phạm Oai đưa tay lên vuốt mặt, cổ kèm chế cơn phẫn nộ, thấp giọng nói:

- Tô Tiệp, ngươi không hề thay đổi ý định ?

Tô Tiệp vẫn thản nhiên đáp:

- Không bao giờ thay đổi.

Hít sâu vào một hơi, Phạm Oai nói:

- Ngươi đã từng có nghĩ qua, làm sao mà bọn ta có thể tìm đến được chỗ này hay không ?

Tô Tiệp hơi nhếch mép cười, thái độ vẫn bình tĩnh:

- Đây là việc của các ngươi, không liên quan gì đến ta.

Phạm Oai tiếp liền:

- Nếu muốn điều tra ra hành tung và chỗ ở của bọn ngươi, quả thật không dễ chút nào. Nhưng bọn ta có phương pháp riêng của mình, nên vẫn có thể tìm ra được các ngươi. Điều này có nghĩa rằng bọn ta biết rõ người của bọn ngươi ở đâu, đồng thời cũng biết mục đích các ngươi đến đây để làm gì ?

Tô Tiệp vẫn lạnh sắc mặt:

- Như vậy thì sao chứ ?

Phạm Oai mỉm cười có vẻ đắc ý:

- Tô Tiệp ngươi trấn giữ ở đây là vì muốn ngăn cản U Hình ngũ quỷ.

Ta nói vậy không sai chứ ?

- Như vậy thì sao ?

- Ta có thể giúp ngươi một tay.

Tô Tiệp hừ một tiếng:

- Hay nói ngược lại, bọn ngươi cũng có thể phá hoại hành động của bọn ta, thậm chí có thể giúp U Hình ngũ quỷ đánh lại bọn ta phải không ?

Phạm Oai hơi mỉm cười:

- Ngươi nói gì mà khó nghe dữ vậy ? Ta chưa bao giờ có những hành động như thế.

Tô Tiệp trầm mặt:

- Vậy thì yêu cầu của ngươi là gì ?

- Rất đơn giản, ta chỉ cần tờ khế ước kia mà thôi.

Tô Tiệp chợt cười lớn, rồi thấp giọng:

- Phạm Oai, đến bây giờ ta cũng không hiểu ! Thật ra là người đang cản trở công việc làm ăn của người khác hay là ta ?

Phạm Oai được nước:

- Không cần nói những lời dư thừa này, ta chỉ hỏi người có đồng ý điều kiện của ta hay không ?

Tô Tiệp gằn giọng:

- Người đang nằm mơ hử, Phạm Oai ?

Lại thêm một lần nữa bị thất bại, Phạm Oai tự động nhượng bộ:

- Ít nhất bọn người cũng phải chia cho chúng ta một nửa chứ ?

Tô Tiệp lắc đầu nói:

- Chuyện này quyết không thể được

Phạm Oai gằn từng tiếng một:

- Tô Tiệp, ta khuyên người nên suy nghĩ lại trước khi quyết định...

Không để cho hắn nói hết câu, Tô Tiệp đã vội cắt ngang:

- Không có gì cần phải suy nghĩ lại cả.

Phạm Oai đột ngột quát lớn:

- Tô Tiệp, ta phải nói rõ cho người biết. Ta có thể giúp người được rất nhiều, đồng thời có thể chặn đứng U Hình ngũ quỷ lại. Bằng không bọn ta sẽ hợp lực với U Hình ngũ quỷ, chắc người cũng biết rõ lúc ấy tình hình sẽ ra sao chứ ?

Tô Tiệp đáp:

- Ta không dám nhờ người giúp đỡ, bởi vì yêu cầu của nhà người quá lớn. Nhưng ta cũng không hề sợ người đối đầu với ta. Vì người chắc cũng từng nghe qua, đệ tử của phái Không Động xưa nay ăn oán phân minh

Phạm Oai vẫn cao giọng:

- Người định lấy phái Không Động uy hiếp ta sao ?

Tô Tiệp nghiêm túc:

- Phạm Oai, trước khi làm việc gì cũng đều phải suy nghĩ thật chu đáo xem hậu quả lợi hại của nó như thế nào ! Rồi sau đấy mới hành động.

Nộ Mục Thiên Tuế Phạm Oai chưa kịp nổi giận lôi đình, thì đã có tiếng ám hiệu phía sau núi ở hướng đông truyền đến. Âm thanh kia tuy không lớn lắm nhưng nghe rất rõ.

Tô Tiệp liền hơi quay mặt về phía phát ra âm thanh, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ bình thường.

Gã trung niên hắc bào vội đưa mắt nhìn Tô Tiệp, như muốn thỉnh thị ý kiến của nàng.

Tất nhiên Phạm Oai cũng nghe thấy âm thanh này. Cơn tức giận

trong người hắn liền tan biến đi, thay vào đó là sắc mặt vui mừng:
- Cái gì gọi là đến sớm không bằng đúng lúc. Âm hiệu này rõ ràng là muốn truyền đạt một tin tức. Theo như ta phán đoán, tin tức này nhất định có liên quan đến U Hình ngũ quỷ. Tô Tiệp, tình hình đã đến nước này, người có đồng ý điều kiện của ta hay không ?

Tô Tiệp cười nhạt:

- Phạm Oai ! Người không cần phải hù dọa ta !

Phạm Oai trầm giọng xuống nói:

- Người thức thời mới là anh hùng thực nữ. Hiện giờ là bạn hay thù, đều do người định đoạt ca?

Ngay lúc ấy, gã hắc y chột lên tiếng:

- Tiểu thư, tín hiệu rất khẩn cấp. Chúng ta có lập tức lên ngựa hành động hay không ?

Tô Tiệp chưa kịp trả lời, Phạm Oai đã vội lên tiếng:

- Phải biết nắm vững thời cơ Tô Tiệp, đại tướng Hắc Long Tư Đồ Đảm của người đang nhắc nhở người đấy.

Hắc Long Tư Đồ Đảm cũng trừng mắt nãy lửa nhìn Phạm Oai.

Tô Tiệp đưa tay lên vẫy một cái:

- Chúng ta đi !

Tư Đồ Đảm lập tức dẫn ba tên đại hán quay vào trong sân, rồi lên ngựa phóng nhanh đi.

Gã thanh niên tuần tú đứng phía sau Tô Tiệp cũng vội mang đến ba con tuần mã. Sau đó Tô Tiệp cùng hai tên thuộc đầu lên ngựa

Phạm Oai lặng lẽ nhìn đối phương, trong mắt không giấu được sự căm giận và ác độc.

Hắn ta đã biết rõ kết quả cuộc đàm phán này. Tô Tiệp quả là một con người có ý chí cứng rắn như sắt, cho nên sự uy hiếp của hắn đã hoàn toàn thất bại.

Trong khi cho ngựa cất bước. Tô Tiệp còn nhìn thẳng vào mặt Phạm Oai gần giọng:

- Phạm Oai, người đừng có ý định chọc gậy phía sau bọn ta Bởi vì những việc làm này đều có sự trả giá của nó.

Nói xong, cả ba quát ngựa phóng nhanh đi.

Tên thuộc hạ đứng sát bên trái Phạm Oai chột lên tiếng:

- Lão đại, tiểu đệ thấy ả Tô Tiệp này quá phách lối, không nể mặt bọn ta chút nào. Một rừng không thể có hai cọp. Sau này những chuyện làm ăn như vậy không phải bọn họ thì là chúng ta Lão đại nên nhân cơ hội này mà hành động trước, bọn chúng đâu thể trách chúng ta vô tình.

Phạm Oai bỗng nhiên trừng mắt quát lớn:

- Các huynh đệ, chúng ta không thể để cho ả tiện nhân này ung dung tự tại được.

Thế rồi cả bọn liền quay đầu ngựa lại, phi nhanh theo hướng Tô Tiệp và đồng bọn vừa đi.

Tình hình này không cần nhìn cũng biết, cục diện phía trước nhất định rất náo nhiệt.

Trang Dực này giờ nằm yên trên nóc nhà quan sát tình hình. Đợi cho Phạm Oai đi được một hồi, chàng mới tung mình nhảy xuống bên dưới. Sự việc giữa Tô Tiệp và Phạm Oai làm cho chàng hiếu kỳ, muốn tìm hiểu nội tình ra sao ? Nhưng việc quan trọng nhất đối với chàng lúc này chính là nhiệm vụ.

Phải bắt lại Hà Tiểu Lại Tử trước rồi hãy tính.

Theo như kinh nghiệm mà phán đoán, Hà Tiểu Lại Tử bị giam giữ bên trong nhà. Hơn nữa lúc này Tô Tiệp đâu có thời gian rảnh để trừng trị Hà Tiểu Lại Tử. Bởi vậy Trang Dực rất tự tin mình sẽ tìm ra được hắn ta.

Chính giữa là gian khách đường với diện tích vừa đủ lớn. Hai bên gian đường đều có phòng ốc, tiến ra cửa sau có hai cửa thông với nội phủ bên trong, nhưng không thấy một bóng người nào cả. Gian phòng bên phải cũng vắng vẻ không có ai. Đợi đến khi chàng đẩy cánh cửa gian phòng phía bên trái bước vào, thì cảnh tượng trước mắt khiến chàng phải kinh hồn.

Bên trong không hề có Hà Tiểu Lại Tử, chỉ thấy hai tử thi mà thôi.

Tử thi thứ nhất phần đầu bị vỡ nát, máu me nhầy nhụa đến nỗi không còn có thể nhận ra diện mạo.

Tử thi thứ hai ngồi dựa sát góc tường, hai mắt lòi ra như sắp rơi xuống đất, lưỡi thè dài ra bên ngoài, yết hầu bị đâm một lỗ lớn bằng đầu ngón tay cái. Khí quản bị một loại binh khí thật bén chém đứt, còn gương mặt thì biểu lộ một sự kinh hoàng trước khi chết.

Tiến vào thêm mấy bước, Trang Dực lại phát hiện trên cửa sổ ở trong phòng còn để lại dấu máu và hai mảnh gông bằng gỗ vừa dày vừa nặng. Hơn nữa một trong hai mảnh gông còn dính đầy máu tươi và tóc. Có lẽ vật dùng để đập vào đầu tử thi kia chính là mảnh gông này.

Không thể nào sai, tuy có người tử vong nhưng kẻ đó tuyệt đối không phải là Hà Tiểu Lại Tử.

Người bị đánh vỡ đầu dung mạo đã không còn nhận ra được, nhưng tử thi bị đâm xuyên qua yết hầu, Trang Dực vẫn có thể nhớ ra đó là một trong bốn gã đại hán áp giải Hà Hận.

Nhưng có điều khiến cho chàng không hiểu là tại sao hai người này

lại gặp phải cảnh ngộ bi thảm như vậy trong hoàn cảnh thuận lợi cho họ.

Vậy thì hung thủ là ai ?

Đưa tay đẩy nhẹ cửa sổ ra. Trang Dục nhận thấy phía bên ngoài cửa sổ vẫn còn loang lổ nhiều vết máu trên tuyết. Quan sát kỹ một lúc, chàng đã có thể phán đoán được tên sát nhân kia chính là Hà Hận chứ không phải ai khác.

Hơn nữa, trong lúc đào tẩu, hai chân của hắn vẫn còn bị khoá chặt. Bởi vì những dấu vết để lại trên mặt tuyết không phải là dấu chân, mà giống như vết lệ Điều này chứng tỏ rõ ràng Hà Hận di chuyển thật khó khăn.

Không cần suy nghĩ thêm, Trang Dục phóng mình qua cửa sổ vọt ra ngoài. Chạy được một lúc, chàng gặp phải bức tường cao bằng đầu người. Vượt qua bức tường, bên ngoài là một thửa ruộng hoa màu rộng lớn nhưng đã bị khô héo hết. Truy đuổi đến đây, Trang Dục không còn thấy tung tích Hà Hận đâu cả.

Chàng biết được thời gian Hà Hận đào tẩu không lâu lắm, đồng thời sự di chuyển của hắn không mấy thuận tiện. Cho nên việc tìm kiếm Hà Hận quả thật nghĩ không mấy khó khăn.

Tất cả các nơi lân cận, Trang Dục tìm đi tìm lại đến hai ba lần.

Những nơi trông không đáng ngờ nhất, chàng cũng không hề bỏ qua. Thế nhưng tất cả đều vô vọng. Hà Hận dường như đã tan biến vào hư không và bay theo gió.

Việc tìm kiếm không đem lại kết quả khả quan, nên Trang Dục tạm thời gác việc này sang một bên. Chàng vẫn còn nhớ việc tranh chấp giữa Tô Tiệp và Phạm Oai đang tiếp diễn nên tức tốc quay trở lại hướng bọn họ đã đi. Với hy vọng còn con rằng có thể thu hoạch một điều gì ngoài ý muốn của chàng.

Đợi đến khi Trang Dục tìm ra nơi tranh chấp, đúng lúc đám người Tô Tiệp đang chặn ngang lối xuống núi của năm nhân vật có tướng mạo kỳ dị. Vóc dáng năm người này vừa ốm lại vừa cao, nhưng ngược lại mặc áo rộng thùng thình. Xem thật cổ quái.

Bên cạnh Tô Tiệp ngoài hai người tả hữu một già một trẻ, còn có Hắc Long Tư Đồ Đấm cùng với ba gã đại hán. Ngoài ra còn có một gã trung niên trạc tứ tuần. Phía sau lưng người này có hai gã hán tử, Trang Dục nhận ra hai gã này, vì bọn chúng là hai trong bốn tên đã áp giải Hà Hận.

Điều kỳ lạ là không thấy có người của Phạm Oai ở gần đấy. Nhưng tên họ Phạm kia đã theo sau đám Tô Tiệp ngay lúc ấy, vậy tại sao hiện giờ vẫn chưa thấy xuất hiện ?

Trang Dực liền chọn một tảng đá lớn ẩn mình ra phía sau, để tiện quan sát tình hình diễn biến của song phương. Từ chỗ ẩn núp của chàng cách bọn họ khoảng ba trượng.

Tuy chưa gặp qua U Hình ngũ quỷ bao giờ, nhưng theo tình hình trước mặt, Trang Dực có thể đoán ra được năm người cao ốm kia nhất định là U Hình Ngũ Quỷ.

Lúc này sắc mặt Tô Tiệp vô cùng căng thẳng và khấn trương, giống như hai bên vừa mới đụng đầu, tình hình đã căng thẳng như vậy rồi. U Hình ngũ quỷ ngồi trên lưng ngựa, còn bọn người Tô Tiệp đều đứng ở bên dưới, đây quả là tư thế vô cùng bất lợi.

Tô Tiệp ngẩng đầu lên, một tay chống bên hông, còn một tay chỉ thẳng đối phương đang nói:

-... Mạc Tài Anh, người là lão ca của ngũ quỷ đương nhiên việc đó phải hỏi người trước. Người của ta có đủ vật chứng, người đừng có hòng lấp liếm được. Nếu người biết điều chúng ta sẽ biết điều lại, bằng không ta sẽ đối đầu với người đến cùng. Tóm lại bọn ta không thể để người đi qua con đường này.

Hai mày Mạc Tài Anh hơi nhú lại, rồi cất tiếng lạnh như băng đáp:

- Không ngờ rằng Quan Độc Hành còn có một người sư tỷ đánh đá đến như vậy. Nhưng mà ta cũng cần nói cho người biết, chỉ dựa vào nhân chứng và vật chứng của các người mà có thể cho rằng chúng ta làm việc này hay sao ?

- Tối hôm đó, chiếc thuyền đưa Bách Châu Đại Thúc Dung từ bến đò đến cửa sau Quan Thắng Ký của sư đệ tạ Không ngờ giữa đường bị cướp mất đi số châu báu kia. Chỉ một đoạn đường ngắn như vậy mà xảy ra chuyện, nhất định là bên trong có nội gián. Bởi vậy bọn ta lập tức điều tra ngay. Cuối cùng cũng tìm ra được tên gian tế kia. Mạc Tài Anh, người có biết hắn là ai không ? Hắn ta chính là Hồ Xảo Lai, chắc người quen biết hắn ta chứ ?

Mạc Tài Anh vẫn lạnh lùng:

- Dường như ta đã nghe qua cái tên này, nhưng chưa bao giờ quen biết.

Tô Tiệp liền cất tiếp áp đảo đối phương ngay:

- Người không biết hắn, ngược lại hắn biết người. Nội tình cấu kết với bọn người hắn đều đã nói hết cho ta biết. Ngay cả việc người cho hắn tám ngàn phiếu ba ngàn lượng để mua tin tức, hắn cũng khai ra. Ngoài ra ba huynh đệ có nhiệm vụ hộ tống Bách Châu Đại Thúc Dung tuy bị các người đánh hôn mê tại trận, nhưng các người cũng đừng vội đắc ý. Bởi vì các người đã đánh rơi một vật.

Nói đoạn, Tô Tiệp liền lấy trong người ra một vật. Đây là một tấm

thiết bài màu đen. Trên tấm thiết bài khắc nổi năm cái đầu quỷ có sừng. Đây chính là Quỷ Giác bài, tín vật của Ngũ Quỷ U Hình. Vừa nhìn thấy Quỷ Giác bài, U hình Ngũ Quỷ chợt hơi biến sắc mặt. Tô Tiệp cười nhạt:

- Không biết tấm Quỷ giác bài này là của vị nào sơ ý đánh rơi ? Nhưng mà cho dù là của vị nào đi nữa, thì đây cũng là tín vật của U Hình Ngũ Quỷ. Điều này hoàn toàn không thể chối cãi được.

Một người trẻ nhất trong số ngũ quỷ chợt lên tiếng:

- Biết đâu đây là Quỷ Giác bài giả, mà người cố tình làm ra để gạt bọn ta ?

Tô Tiệp liền đáp:

- Tống Hiến Trúc, trong võ lâm còn có ắt nhiều nhân vật tiếng tăm lừng lẫy hơn U Hình ngũ quỷ. Vậy tại sao bọn ta không đi đổ lỗi cho họ, mà phải là các người mới được chứ ? Việc này người giải thích như thế nào đây.

Tống Hiến Trúc hừ khế một tiếng nhưng không biết phải giải thích ra sao

Tô Tiệp cao giọng tiếp:

- Mạc Tài Anh, sự việc đã đến nước này mà các vị còn chưa chịu thú nhận hay sao ? Theo như ta thấy hình như đây không phải là quy củ của U Hình ngũ quỷ ?

Im lặng hồi lâu, Mạc Tài Anh mới từ từ lên tiếng:

- Tô Tiệp, người đừng ép người quá đáng. Thật ra người muốn như thế nào ?

Tô Tiệp đã có vẻ hơi giận dữ:

- Vừa ăn cướp còn vừa kêu oan. Thử nghĩ trên đời này có đạo lý nào như thế không ? Các người đã đoạt mất báu vật do sư đệ ta hộ tống, đồng thời còn đả thương người. Thế nhưng bây giờ, các người lại bảo chúng ta ép người quá đáng. Mạc Tài Anh ! Người thử nói cho ta biết, nếu đổi lại thì người sẽ muốn như thế nào ?

Mạc Tài Anh đáp:

- Ta đang hỏi người chứ không phải người đang hỏi ta Tô Tiệp, hành động chận người tra vấn không phải do bọn ta làm.

Tô Tiệp bĩu môi, chậm rãi:

- Rất tốt ! Nếu là như vậy cũng nên nói thẳng ra một chút. Ta muốn báu vật trở về nguyên chỗ cũ. Bồi thường cho ba tên thủ hạ của sư đệ ta đã bị các người đánh trọng thương mỗi người năm ngàn lượng bạc. Nếu như các người đồng ý những điều kiện ta đưa ra đây, thì xem như chuyện này chưa hề có.

Mạc Tài Anh vẻ mặt trở nên hung tợn:

- Tô Tiệp, người không những ép bọn ta hoàn lại báu vật nguyên chỗ cũ, mà còn kêu bọn ta xuống nước bồi thường cho ba tên thủ hạ của Quan Độc Hành ! Phải chăng người định muốn nuốt luôn năm huynh đệ bọn ta mới hả dạ ?

Tô Tiệp nhìn thẳng vào đối phương, giọng đánh lại:

- Triều đình có vương pháp, giang hồ có đạo nghĩa. Ta hoàn toàn chiếu theo quy củ mà hành sự. Nếu như người không đồng ý với điều kiện của ta, e rằng sẽ không có kết quả tốt !

Thiên Mộc Sắc Kiềm

Hồi 7 PHÁ HOẠI

Gân cổ Mạc Từ Anh nổi lên cao, hai mắt trợn trừng:

- Tô Tiệp, nếu như bọn ta y theo điều kiện của người thì sẽ có kết quả tốt ?

Tô Tiệp gật đầu, đồng thời giọng nói cũng trở nên nhỏ nhẹ hơn:

- Đương nhiên rồi ! Bọn ta chưa bao giờ gây khó dễ cho kẻ khác.

Mạc Tài Anh nhìn các huynh đệ của mình một lượt, lắc đầu nói:

- Không, bọn ta không bao giờ muốn có kết quả tốt.

Diễn biến sự việc đang có chuyển biến tốt, đột nhiên thay đổi thật bất ngờ ngoài dự định của Tô Tiệp. Sừng sốt một hồi, Tô Tiệp mới từ từ lên tiếng:

- Ý người muốn nói bọn người kiên quyết đến cùng ?

Mạc Tài Anh trầm giọng:

- Trong giang hồ có nhiều chuyện rất khó nói. Của đã nuốt vào không thể nào nhả ra được. Nếu như bọn ta không làm vậy, sau này làm sao không có chỗ đứng trong giang hồ nữa chứ ! Bởi vậy, dù biết tình thế trước mắt không mấy thuận lợi, nhưng bọn ta không thể không cương quyết đến cùng được.

Tô Tiệp nổi giận giậm chân quát khế:

- Quả thật là không biết lý lẽ ! Mạc Tài Anh, rượu mời người không uống lại muốn uống rượu phạt. Như vậy đừng trách sao bọn ta không dung tình !

Mạc Tài Anh cười nhạt:

- U Hình ngũ quỷ sống đến tuổi này, không biết đã bị hù dọa bao nhiêu lần. Ta không tin rằng đám người của người làm gì được bọn

ta.

Hai mắt Tô Tiệp đỏ rực như hai hòn lửa, nhưng giọng nói thì lạnh như băng:

- Ta không cần biết những việc này. Nhưng làm người nếu được chết toai. nguyện thì đây cũng là một điều tốt.

Hắc Long Tư Đồ Đảm là người xuất thủ đầu tiên. Chỉ thấy một bóng đen phóng nhanh đến, ánh đao sáng loáng chém thẳng vào đầu Mạc Tài Anh

Mạc Tài Anh đã có đề phòng sẵn, nên khi Tư Đồ Đảm vừa xuất chiêu, gã ta đã vọt người sang bên hai trượng. Thanh Quỷ đầu đao trong tay Tư Đồ Đảm liền cuốn gió đuổi theo.

Chẳng mấy chốc, song phương đã giao đấu kịch liệt.

Tô Tiệp lập tức hạ lệnh:

- Lão Đà Tử, ngươi hãy mau thu phục ngũ quỷ lão nhị Khuê Đại Quý Gã lưng gù liền nhếch mép cười, toàn thân lập tức bay nhanh về phía trước.

Khi thân hình đang còn ở trên không, trong tay Đà Tử đã xuất hiện một luồng ánh sáng bạc. Thật ra đây chính là thanh Trảo Hồn kích.

U Hình ngũ quỷ lão nhị Khuê Đại Quý phản ứng cũng cực kỳ nhanh lẹ. Gã ta vội cúi sát người xuống mình ngựa, cùng lúc một cặp lưu tinh chùy trong tay bay thẳng về phía đối phương.

Thân hình chưa kịp rơi xuống đất. Đà Tử đã liên tiếp tung người bay ngược trở ra sau. Bởi vậy, thế phản đòn của Khuê Đại Quý chỉ đánh vào khoảng không.

Tô Tiệp tiếp tục hạ lệnh:

- Đường Lâm, U Hình ngũ quỷ lão tam Bạch Tuấn, giao cho ngươi. Gã thanh niên anh tuấn đứng đằng sau Tô Tiệp dạ một tiếng rồi từ từ bước lên. Khi còn cách đối phương hơn một trượng, tay trái Đường Lâm vung lên. Một cái lưới lớn bung ra chụp xuống đầu Bạch Tuấn. Thanh câu liêm xuất hiện bên tay phải Đường Lâm cũng cùng lúc tấn công ngay U Hình ngũ quỷ lão tam Bạch Tuấn quát lớn lên một tiếng, rồi rút binh khí ra nghênh chiến.

- Chu Hán Giáp, phần ngươi hãy lo liệu Sài Bân cho ta.

Tô Tiệp ra lệnh tiếp.

Gã trung niên này giờ đứng lặng im kia, chính là Chu Hán Giáp. Binh khí của gã sử dụng là cây côn tam khúc.

Chắc có lẽ không cam tâm bị đối phương tấn công trước nên Sài Bân vội rút trường côn ra, rời khỏi ngựa tấn công Chu Hán Giáp ngay.

Cây côn tam khúc trong tay Chu Hán Giáp chẳng khác gì con mãnh

hỗ tả xung hũ đột, nên vừa giao đấu chẳng được mấy hiệp, Sài Bân đã rơi vào thế hạ phong.

Lúc này chỉ có một mình Tống Hiến Trúc là chưa xông vào trận chiến. Hắn ta đưa mắt nhìn Tô Tiệp cười quái ác:

- Tô Tiệp, tất cả thuộc hạ của ngươi đều đã xuất trận. Xem ra chỉ còn mình ngươi hầu hạ ta mà thôi.

Tô Tiệp không những không giận dữ, ngược lại còn mỉm cười đáp:

- Được, bốn cô nương sẽ chiều theo ý ngươi.

Tống Hiến Trúc chậm rãi rút cây thiết côn trong người ra, gằn giọng:

- Tiện nhân, ta sẽ cho ngươi ném mùi thiết côn của ta.

Tô Tiệp không hề thay đổi sắc mặt:

- Tống Hiến Trúc, này giờ ta đang chờ đợi ngươi đây.

Hai tay Tống Hiến Trúc nắm chặt cây thiết côn, ánh mắt không rời khỏi Tô Tiệp, rồi một chân hắn ta từ từ bỏ qua yên ngựa. Đúng ngay lúc ấy...

Một luồng ánh sáng loé lên. Luồng ánh sáng này đến thật nhanh và ra đi cũng thật lẹ.

Thanh thiết côn trong tay Tống Hiến Trúc chưa kịp đưa lên đỡ, nhưng may hắn nghiêng đầu kịp, nên trên trán gã chỉ bị chém một đường dài.

Lúc này Tô Tiệp đứng cách xa gã hơn hai thước, trong tay đang cầm đôi đoản kiếm sáng như lưu ly. Đôi đoản kiếm này của Tô Tiệp có tên gọi là "Hạt Vắn", khi xuất chiêu nhanh như chớp. Là loại binh khí truy hồn đoạt mệnh.

Hiện tại, Tống Hiến Trúc đã ném sơ qua mùi vị của Hạt Vắn kiếm.

Máu tươi từ trên trán chảy xuống che cả hai mắt, đầm ướt cả mặt.

Hắn tức giận chui nhanh rồi hét một tiếng lớn, vung cây thiết côn tấn công Tô Tiệp tới tấp.

Tô Tiệp nhẹ nhàng tránh né những đòn công kích của Tống Hiến Trúc, đoạn hét to:

- Đoàn Thanh Tử, ba người vây lấy tên họ Tống này cho ta.

Ba tên đại hán đi theo Tư Đồ Đảm dạ rân, đồng xuất thủ. Hai quả chùy, một cây roi và một đôi chủy thủ nhất tề tấn công Tống Hiến Trúc từ ba phương vị khác nhau.

Đang định truy kích Tô Tiệp nhưng bị ba gã đại hán vây lấy. Khiến cho Tống Hiến Trúc tức không sao chịu được. Hắn ta vừa ra sức phản công vừa lớn tiếng mắng:

- Tô Tiệp, ngươi là đồ tiện nhân. Nếu có bản lĩnh cứ quyết đấu sinh tử với ta, chứ đừng tìm cách tránh né như vậy.

Tô Tiệp không cần để ý đến hắn ta, chỉ đứng lặng im quan sát toàn

trường đấu.

Gã hán tử sử dụng song chùy chọt lên tiếng:

- Họ Tống kia, người tưởng người là thứ gì mà đòi một chọi một với tiểu thư của bọn ta chứ ? Ta nghĩ với thân phận của người còn chưa đủ tư cách xách hài cho tiểu thư của bọn ta nữa là khác.

Tống Hiến Trúc còn chưa lên tiếng, gã đại hán dùng roi đã lên giọng:

- Người ta thường nói " Ngựa không biết mặt mình dài". Trên trán người vẫn còn chảy máu, bộ người không biết hay sao ? Vậy thì đây không phải đang phân cao thấp hay sao ?

Tống Hiến Trúc vừa giao đấu với ba người vừa lớn tiếng mắng:

- Ba người bọn người không cần phải giả vờ dương oai hùng hồ như vậy. Tống ngũ gia ta ngay cả diêm vương còn phải nể mặt, đừng nói chi là bọn tiểu quỷ các người. Để ta siêu độ các cho người trước, rồi sẽ đến lượt ả tiện nhân kia.

Đúng ngay lúc ấy, một tia sáng nữa lại loé lên, nhanh lẹ và tàn khốc Tống Hiến Trúc đang thi triển thân pháp đối phó với ba gã đại hán, nên sao lảng đi sự cảnh giác. Chính ngay lúc ấy, hán nghe ngực mình bị chém "soạt" một tiếng. Máu tươi bực ra ướt cả ngực áo.

Đương nhiên chiêu vừa rồi chính Tô Tiệp ra tay.

Sau khi đắc thủ, Tô Tiệp lại vọt mình ra xa hơn ba trượng, rồi rơi nhẹ nhàng xuống đất. Sau đó tiếp tục thản nhiên nhìn trận đấu, như thể vết thương trên ngực Tống Hiến Trúc không liên quan gì đến mình.

Đến lúc này, Tống Hiến Trúc mới biết được dụng tâm của Tô Tiệp.

Nàng ta ra lệnh cho ba tên thủ hạ vây đánh đối phương, còn mình đứng chờ cơ hội tốt để ra tay. Âm mưu này quả thật vô cùng độc ác.

Tống Hiến Trúc hiểu rất rõ, nếu như Tô Tiệp cứ ra tay như vậy, sớm muộn hán cũng sẽ bại trận cho nên mặt hán ta chọt hơi biến sắc.

Tâm trạng này của hán không sao qua lọt mắt Tô Tiệp. Nàng ta cười nhẹ:

- Tống Hiến Trúc, chắc bây giờ người biết được dụng ý của ta rồi chứ ? Người nghĩ thế nào ? Ta dùng cách này để đối phó với người có thiết thực hay không ?

Máu từ vết thương trên trán Tống Hiến Trúc chảy xuống không ngừng. Hán ta có vẻ đã đuối sức, thở dốc:

- Binh khí của người không lợi hại bằng một nửa sự thâm độc trong con người của người. Tô Tiệp ! Bấy lâu nay người ngang dọc trên giang hồ, hoá ra toàn dùng những thủ đoạn hạ tiện như vậy cả, phải không ?

Tô Tiệp thản nhiên như chẳng có chuyện gì:

- Chỉ cần có thể đạt được mục đích, còn dùng cách nào việc ấy

không quan trọng. Hơn nữa đối với hạng người như người, không thể không dùng kế sách hạ tiện được.

Ngừng lại giây lát, Tô Tiệp lại lên tiếng căn dặn bọn thuộc hạ:

- Tên họ Tống kia đã trúng hai kiếm, giỏi lắm là chống đỡ thêm một lát nữa thôi, ba người mau lo liệu việc hấn ta.

Tô Tiệp vừa nói xong là ba gã đại hán liền tăng nhanh tốc độ công kích Tống Hiến Trúc, khiến hấn trở tay vô cùng khó khăn.

Cách đó không xa, Hắc Long Tư Đồ Đảm đang độc chiến với Mạc Tài Anh. Còn Lão Đồ Tử đối phó với Khuê Đại Quý và đang có phần chiếm thế thượng phong.

Lão Đà Tử tuy bị gù nhưng phản ứng cực kỳ nhanh lẹ và hiểm ác. Khuê Đại Quý thân phận là lão nhị trong U Hình ngũ quý, thế nhưng luận về võ công vẫn thấp hơn Lão Đà Tử một bậc. Cho nên hấn ta chỉ chống đỡ, không có cơ hội phản công.

Đường Lâm có biệt hiệu là Tà Vồng Độc Mâu, đừng nhìn vào bề ngoài vẻ thư sinh nho nhã của hấn ta mà xem thường thì đấy là một sai lầm lớn.

Đường Lâm năm nay hai mươi bảy tuổi, nguyên xuất thân từ Đại Bích Lịch bang, là một bang hội hàng đầu ở vùng quan ngoại.

Năm mới mười tám tuổi Đường Lâm đã đảm nhận chức vị Đại Bá Đầu trong Đại Bích Lịch bang. Đảm nhận chức vị này trong toàn bang chỉ có sáu người. Ngoài đại đường và nhị đại đường gia ra, chức vị Đại Bá Đầu được xếp hàng thứ bảy. Nếu không có chân bản lĩnh, thì làm sao đảm nhận được chức vụ này !

Bây giờ Bạch Tuấn gặp phải Đường Lâm, đừng nói là muốn thắng, ngay cả tính mạng e cũng khó giữ được.

Quả thật không sai. Chỉ mới giao đấu trên vài mươi hiệp mà trên trán Bạch Tuấn mồ hôi đã tuôn nhỏ giọt.

Về phần Chu Hán Giáp vốn là người Hán, mẫu thân là người dân tộc vùng Miêu Cương. Cho nên võ công của Chu Hán Giáp thuộc về các loại võ công tà môn ở vùng Miêu cương.

Sau kho học xong võ công, người khôn của khó, Chu Hán Giáp thất nghiệp, không có việc làm. Hấn ta mới tập trung một đám Miêu Phi trong vùng đi cướp giật. Từ đấy, hấn ta nghiễm nhiên trở thành thủ lĩnh của một tổ chức.

Trong một lần đụng độ với Tô Tiệp, hấn ta đã bại trong tay ả. Được nương tay, Chu Hán Giáp cảm phục cam tâm tình nguyện đi theo Tô Tiệp tung hoành giang hồ.

Có thể nói Chu Hán Giáp là cánh tay đắc lực của Tô Tiệp. Một trợ thủ quan trọng không thể thiếu được trong các trận chiến.

U Hình Ngũ quỷ lão tứ Sài Bân võ công cũng không phải thuộc loại hạng thường. Nhưng xui cho hắn, đối thủ lần này lại là Chu Hán Giáp, nên hiện tại Sài Bân đành hoàn toàn rơi vào thế bị động, lo thủ còn chẳng nổi nói gì đến phản công.

Nãy giờ Trang Dực vẫn ẩn mình phía sau tảng đá quan sát trận đấu. Tình hình quá rõ ràng. Bên phía Tô Tiệp đã hoàn toàn chiếm ưu thế và chuyện chiến thắng chỉ là việc sớm muộn mà thôi.

Sắc mặt Tô Tiệp lúc này vẫn bình thường, không hề tỏ ra một chút vui mừng. Bởi vì kết cuộc sẽ không ngoài dự liệu của ả. Cho nên chả có gì đáng phải thích thú cả.

Đột nhiên ngay lúc ấy, cây côn tam khúc trong tay Chu Hán Giáp lướt ngang qua trán Sài Bân. Máu tươi phún ra chảy đầm đìa xuống ướt cả mặt hắn.

Sài Bân vừa thối lui ra sau liên tục vừa lớn tiếng nói:

- Lão đại, hãy mau nghĩ cách để bảo toàn lực lượng. Nếu như tình thế cứ tiếp tục như vậy, năm chúng ta nhất định sẽ đại bại.

Mạc tài Anh một mặt tiếp chiêu Tư Đồ Đảm, mặt khác cũng lớn tiếng đáp lại:

- Các huynh đệ hãy cố gắng lên. Cho dù chúng ta có phải bỏ mạng cũng không khuất phục bọn chúng. Mọi người cũng nên nhớ rằng, bọn chúng thân thể bằng da bằng thịt như chúng ta, không có gì đáng sợ cả.

Nghe những lời nói này, Tô Tiệp không nhịn được phá lên cười:

- Mạc Tài Anh, nếu như U Hình ngũ quỷ các người cứ ngoan cố như vậy, ta nghĩ sẽ biến thành quỷ thật đấy. Không lẽ chỉ vì chút tiền tài ngoại thân mà các người chịu biến thành quỷ sao ?

Mạc tài Anh để cho Tư Đồ Đảm công liên tiếp bảy chiêu, mới phản công lại ba chiêu, đồng thời miệng quát lớn:

- Tiện nhân, người đừng hòng dùng lời nói để làm ta nao núng. Bọn ta kiên quyết chiến đấu với các người đến cùng.

Mạc Tài Anh vừa dứt lời, bên kia Tống Hiến Trúc chợt nghiêng hẳn người sang một bên. Hoá ra thanh thiết côn của hắn bình thường vẫn thẳng băng, lúc này đã có thêm một lưỡi dao nhỏ. Khi gã đại hán sử dụng song chùy vừa hét lên một tiếng, thì lưỡi dao đó đã đâm xiên tim hắn.

Gần như trong thời gian ấy, ngọn roi của một gã đán hán khác đã bay tới quán chặt lấy cổ Tống Hiến Trúc giật mạnh hắn ta ra sau.

Trong lúc gã lão đảo, gã đại hán còn lại nhanh như chớp, cắm sâu cặp chủy thủ vào giữa bụng Tống Hiến Trúc. U Hình ngũ quỷ lão tam Bạch Tuấn vì đang ở gần đấy, tận mắt nhìn thấy thảm trạng nên

trong lòng vô cùng bị thương đau đớn, không còn tập trung được nữa. Vì phân tâm nên Bạch Tuấn bị Đường Lâm đánh trúng vào sau gáy một roi, văng óc ra ngoài té nhào xuống đất.

Khi thấy Bạch Tuấn rơi vào thế hiểm, Mạc Tài Anh định phóng sang trợ giúp một tay, nhưng đã muộn. Thêm vào đấy động tác bị hơi hoảng loạn, lưỡi đao trong tay Tư Đồ Đảm nhanh như chớp chém mạnh vào giữa lưng Mạc Tài Anh

Nghiến răng chịu một đao, Mạc Tài Anh tung mình vọt người ra sau, đồng thời thanh trường kiếm trong tay lão phát ra liên tục ba chiêu, mới có thể chặn được đợt tấn công thứ hai của Tư Đồ Đảm. Bất chợt lúc ấy có một đám người xuất hiện, tổng cộng gồm có tám người. Người dẫn đầu không ai khác hơn là Nộ mục Thiên Tuế Phạm Oai. Hơn nửa bình khí trong tay mỗi người đều đã rời khỏi vỏ, sát khí đằng đằng. Nhìn là biết ngay bọn họ đến đây hoàn toàn không có hảo ý.

Vừa nhìn thấy đám người Phạm Oai, không những Tô Tiệp hơi biến sắc, ngay cả Trang Dực cũng cảm thấy lo lắng dùm.

Tô Tiệp đột nhiên hạ lệnh:

- Dừng tay !

Tư Đồ Đảm, Đà Tử, Đường Lâm và Chu Hán Giáp lập tức ngừng tay lại, vọt người ra khỏi vòng chiến.

Hai tên đại hán sử dụng roi da và chuỷ thủ cũng rút khỏi trận chiến, sau đó cùng với hai tên đại hán còn lại bày ra trận thế nghênh địch mới.

U Hình Ngũ Quỷ có nằm mơ cũng không ngờ đến tình hình lại xảy ra kỳ lạ đến như vậy.

Bây giờ ngũ quỷ năm người chỉ còn lại có bạ Bọn họ không thể nào hiểu được tại sao Tô Tiệp lại hành động như thế. Bởi vì người của ả đang thắng thế, tại sao lại dừng tay ? Và chúng cũng không hiểu đám người Phạm Oai xuất hiện với mục đích gì ? Nhưng có một việc bọn chúng hiểu rất rõ, đấy là bọn họ có thể tạm thời được nghỉ tay một lát, đồng thời tạm thời thoát khỏi thế hiểm.

Phạm Oai dẫn bọn thuộc hạ của hắn đến gần, rồi đưa mắt nhìn Tô Tiệp. Sau đó hắn mới nhìn đến những xác chết nằm trên đất, sau cùng mới cung tay lên nói:

Chắc có lẽ vị này chính là U Hình ngũ quỷ Mạc lão đại, đã lừng danh trong thiên hạ ? Tại hạ tên Phạm Oai, bằng hữu trên giang hồ gọi là Nộ Mục Thiên Tuế, Không biết Mạc Tài Anh huynh có từng nghe qua chưa ?

Hắn nhiên Mạc Tài Anh biết được Phạm Oai là nhân vật ra sao.

Nhưng điều khiến lão ta không hiểu, chính là dựa vào thân phận của Phạm Oai, cần gì hắn ta phải khách sáo với lão như vậy ! Đặc biệt trong lúc lão ta đang thất thế.

Theo phản ứng bản năng, lão ta tự nhiên phải đề phòng, cảnh giác lên tiếng:

- Tại hạ chính là Mạc Tài Anh. Oai danh của Phạm đương gia, khắp lưu vực sông Hoàng Hà ai mà chẳng biết đến. Không biết đương gia giá lâm đến đây vào lúc này, phải chăng có điều chi chỉ giáo ?

Phạm Oai cười ha hả:

- Tài Anh huynh, chúng ta đã là người giang hồ, nếu thỉnh thoảng có hoạn nạn cũng cần giúp đỡ. Lần này tại hạ đến đây đương nhiên là vì muốn giúp Tài Anh huynh một tay, chứ hoàn toàn không có ý gì khác. Phạm mỗ này bình sinh rất xem trọng việc trượng nghĩa, ghét việc ác như kẻ thù. Bây giờ tận mắt thấy bọn người này ỷ thế hiếp cô, làm sao kêu tại hạ đành đứng nhìn cho được.

Nghe những câu nói này, Mạc Tài Anh không khỏi sửng sốt. Bởi lẽ xưa nay lão chưa từng qua lại với Phạm Oai nên không thể nào nói là giang hồ đồng đạo. Nếu chỉ dựa vào lý do và hiệp nghĩa, không thể nào khiến cho Phạm Oai đem sinh mạng mình ra thách đố. Điều này quả thật khiến cho người ta không thể nào dám tin tưởng.

Nhưng không cần biết đối phương có mưu đồ gì. Điều cần kíp lúc này là nên nắm lấy cơ hội trước rồi hãy hay.

Nghĩ vậy, Mạc tài Anh liền mỉm cười, cố lấy giọng cảm kích đáp:

- U Hình ngũ quỷ vô tài vô năng. Nay rơi vào tình thế hoạn nạn, được Phạm đương gia đây là người trọng việc nghĩa ra tay tương trợ, khiến cho các huynh đệ tại hạ vô cùng cảm kích.

Phạm oai vẻ khảng khái nói:

- Tài Anh huynh, người không cần phải khách sáo. Tục ngữ có câu, gặp chuyện bất bình phải ra tay tương trợ. Ấy họ Tô kia dựa vào đâu mà dám giết người bừa bãi chứ ? Cho dù hôm nay có phải mất mạng. Phạm mỗ ta cũng không thể làm ngơ chuyện này.

Trong lòng Mạc Tài Anh mừng thầm, ngoài cúi người thi lễ:

- Đa tạ ! Đa tạ ! Phạm đương gia ra tay giúp đỡ.

Tô Tiệp này giờ vẫn đứng im lặng, bây giờ mới lên tiếng nói:

- Người đã diễn xong vở kịch hay chưa ?

Phạm Oai trừng mắt nhìn Tô Tiệp vẻ hằn học:

- Tô Tiệp, kẻ làm việc bất nghĩa, chính là tự tìm hại cho bản thân. Thủ đoạn người độc ác, lòng dạ xấu xa Nên từ lâu đã làm trời đất oán hận. Hôm nay Phạm mỗ ta thừa lệnh trời hành đạo, trừ hại cho dân.

Tô Tiệp, đây là giờ phút trả báo của các ngươi !

Tô Tiệp lắc lắc đầu, giọng đầy châm biếm:

- Quả thật người nói còn hay hơn cả hát xướng, chỉ có điều đáng tiếc là thiếu chuông trống mà thôi. Nếu muốn, người cũng có thể cùng lên đài chứ cần gì phải làm như vậy ! Người làm thế này chả giống cái gì cả !

Phạm Oai cười nhạt:

- Nề mặt người, người lại không muốn. Ha ha ! Tô Tiệp, người định giở chứng ? Ta còn chứng hơn cả người. Quả thật có lẽ người đã thấy thế nào là lợi hại. Tất cả những chuyện này là do người tự tìm lấy đấy !

Tô Tiệp vẫn thản nhiên không hề sợ hãi:

- Phạm Oai, ta từng thành thật nói với người. Tất cả những việc người làm đều phải trả giá cho nó. Nếu như người không tin thì cứ việc thử.

Phạm Oai trừng mắt giận dữ:

- Phạm mỗ ta không hề khiếp sợ trước những lời nói này của người. Ta chỉ biết một điều, người đã giúp sư đệ người đi cướp mối làm ăn lớn của ta Như vậy bảo ta ngồi yên sao được ? Vì vậy ta chỉ còn cách liều mạng với các người, cho dù phải hy sinh tánh mạng.

Phạm Oai nghiêng răng ken két:

- Lần này người chết chắc. Tô Tiệp, ta giết bọn người trước, để xem sư đệ của người và đồng đảng của hắn phải xoay sở như thế nào ?

Tô Tiệp đột nhiên cười tươi như hoa:

- Phạm Oai, nếu nói thì ai chả nói được. Điều mà ta muốn xem là công phu thật sự của người kìa.

Phạm Oai không đáp lại, chỉ đưa tay lên phẩy mạnh một cái.

Lập tức có hai tên thuộc hạ đứng phía sau hắn, liền xông lên trước. Một tên trọc đầu tướng mạo vô cùng dữ tợn. Còn tên kia có thân hình cao lớn.

tên trọc đầu có biệt hiệu là Nhĩ La Hán, tên gọi Quản Trường Sanh.

Còn gã cao ốm tên Lí Chấn, hiệu là Thiên Vương Lý.

Bình khí của Quản Trường Sanh và Lý Chấn sử dụng đều là đại đao, nặng đến mấy trăm cân. Nếu là những kẻ bình thường, không thể nào nhắc nổi đại đao của họ.

Ti6 TRIỆP đôi mắt long lanh như thu thủy, nhìn hai gã hung thần cất tiếng:

- Hai vị nữ nào định giết ta sao ?

Nhị La Hán Quản Trường Sanh chột đứng ngăn người ra, hắn ta nhất thời quên đi cần phải làm gì.

Còn Lí Chấn tay nắm chặt đại đao, nhưng cũng không biết phải trả

lời như thế nào.

Phạm Oai thấy vậy chợt nổi nóng quát:

- Quả Trường Sanh, Lí Chấn ! Ả tiện nhân kia chính là hồ ly tinh biến thành người. Các người đừng bao giờ trúng kế của ả, phải thẳng tay giết nó cho ta.

hai tên Quản, Lí nhất tề la lên một tiếng, rồi chia ra hai hướng sủa? soạn tấn công.

Bên kia Đường Lâm cũng từ từ bước lên nói với Tô Tiệp:

- Tiểu thư, để thuộc hạ giải quyết hai tên này cho.

Tô Tiệp mỉm cười hỏi lại:

- Chỉ một mình người ?

Đường Lâm đáp:

- Sớm muộn gì cũng xảy ra một trận hỗn chiến. Bây giờ một đấu một hay một đấu hai cũng vậy thôi.

Tô Tiệp gật gật đầu:

- Được, nhưng nhớ phải cẩn thận.

Đường Lâm liền bước lên án ngữ phía trước Tô Tiệp, hai mắt nhìn thẳng về phía đối phương.

Quản Trường Sanh lúc ấy bất ngờ hét lớn một tiếng, bắt đầu tấn công. Thanh đại đao trong tay cuốn mạnh về phía Đường Lâm.

Đường Lâm nhanh nhẹn bước sang bên né tránh, đồng thời cái lưới được tung ra và thiết mâu cũng cùng lúc đâm tới.

" Keng" một tiếng, Quản trường Sanh bị chấn dội, lùi về sau hai ba bước dài.

Thiên Vương Lí Lí Chấn thừa cơ hội đối phương không để ý, liền vùng đại đao chém từ phía sau gáy tới.

Nhưng Đường Lâm phản ứng không hề chậm chạp. Cái lưới trong tay hần lập tức được bung về phía sau, trùm lấy thanh đại đao của Lí Chấn, tiếp theo là cây thiết mâu như một con rắn nhanh nhẹn phóng mạnh về phía đối phương.

Lí Chấn không sao đỡ được đòn phản công hiểm ác này, nên đành hét lớn một tiếng rồi... lùi ra sau tránh đòn.

Cái lưới và cây thiết mâu của Đường Lâm khi xuất phát lanh lẹ như tia chớp, chỉ cần tung ra hai lần, Đường Lâm có thể đẩy lùi hai đối thủ.

Tô Tiệp nhìn thấy vậy, liền cười ha hả nói:

- Phạm Oai, hai tên thuộc hạ của người xem ra dường như không có một chút bản lĩnh nào cả. Tướng mạo bọn chúng nhìn rất hung tợn, nhưng thực chất chỉ có vậy mà thôi.

Phạm Oai tức giận, lại tội cho hàm răng bị nghiền lần nữa:

- Ai lấy được mạng Tô Tiệp, kẻ đó lập công đầu.
Trong năm tên thuộc hạ còn lại đứng phía sau Phạm Oai, có hai tên bước lên trên.
Hai người này, một người có thân hình như hộ pháp, tên gọi Thượng Quan Đắc Thủ, biệt hiệu Thích Ứng Xoa. Binh khí gã sử dụng là một cây chĩa ba rất dài. Còn gã mập lùn có biệt hiệu Phi Lang tên gọi Thường Chấn Vũ. Dùng một loại đao có hình thù kỳ quái, giống như lưỡi cưa.
Khi vừa nhìn thấy Thượng Quan Đắc Thủ và Thường Chấn Vũ bước lên, Phạm Oai liền khuyến khích bọn họ:
- Thượng Quan Đắc Thủ, Thường Chấn Vũ, hai người ráng lập công đầu cho ta.
Thường Chấn Vũ hướng về Phạm Oai cung kính đáp:
- Đại đường gia cứ yên tâm. Thuộc hạ và Thượng Quan huynh nhất định sẽ lấy thủ cấp ả tiện nhân này giao cho người.
Nói xong, hắn quay sang Thượng Quan Đắc Thủ:
- Thượng Quan huynh, chúng ta lên !
Cả hai liền song song bước về phía trước.

Thiên Mộc Sắc Kiếm

Hồi 8 ÁC ĐẦU

Bên kia, Hắc Long Tư Đồ Đảm đã bước lên cung tay:
- Tiểu thơ, hãy giao hai tên này cho thuộc hạ.
Tô Tiệp chậm rãi lắc đầu:
- Không cần, người hãy chờ đợi một lát, còn có việc quan trọng hơn cần đến người, hơn nữa giết gà không cần đến dao mổ trâu.
Tư Đồ Đảm đáp:
- Thuộc hạ muốn vậy chỉ vì chẳng thích bọn chúng. Xưa nay thuộc hạ không hề thích những kẻ hay lớn lối.
Tô Tiệp mỉm cười:
- Ta cũng không thích những kẻ như vậy.
Chu Hán Giáp đứng bên lên tiếng:
- Tư Đồ huynh hãy tạm nghỉ ngơi, để tại hạ lột da hai tên này cho.
Tô Tiệp ra hiệu cho Tư Đồ Đảm thối lui ra sau, rồi hạ giọng nói với Chu Hán Giáp:

- Không cần phải lột da, khoá miệng chúng lại là đủ rồi.
Chu Hán Giáp bước thẳng lên đối mặt Thượng Quan Đắc Thủ và Thường Chấn Vũ cao giọng nói:
- Hai người đừng vội nôn nóng lấy thủ cấp tiểu thư của bọn ta. Nếu như có muốn lấy thì phải bước qua xác của ta trước.
Hai tên nọ đưa mắt nhìn nhau. Sau đó Thường Chấn Vũ hừ một tiếng:
- Xem hình dáng của người ba phần không giống người, bảy phần thì giống quỷ. Điều bộ như vậy, ta nghĩ người không có bản lĩnh như thế.
Thượng Quan Đắc Thủ tay nắm chặt cây chỉ ba dáng vẻ trầm trọng bảo đồng bọn:
- Lão Thường, đừng nên xem nhẹ hấn ta.
Thường Chấn Vũ cười tự phụ:
- Chúng ta lấy mạng tên này trước. Sau đó sẽ lấy thủ cấp của con tiện nhân kia.
Hai tay Chu Hán Giáp cầm ngang cây côn tam khúc, đứng nhe răng ra cười. Sau đó tay trái gã buông một đầu côn, cùng lúc khuỷu tay phải chuyển động.
Cây côn tam khúc trong tay Chu Hán Giáp lập tức vạch một vòng tròn trong không trung với tốc độ kinh hồn. Khi cách đối phương khoảng một thước, nó đột nhiên đổi hướng công thẳng về phía Thường Chấn Vũ.
Thường Chấn Vũ ban đầu thấy đối phương tấn công cả hai, nên định để cho Thượng Quan Đắc Thủ chống đỡ trước. Nào ngờ Chu Hán Giáp bỗng nhiên biến chiêu nhắm thẳng vào gã.
Thường Chấn Vũ cảm thấy tình thế nguy cấp, hấp tấp đưa binh khí lên đỡ đòn. Một tiếng "keng" chói tai vang lên. Thân hình của hấn lão đảo, chân lùi ra sau bảy tám bước.
Thượng Quan Đắc Thủ xoay người một vòng, cùng lúc đâm mạnh cây chĩa ba vừa nhanh vừa chuẩn xác về phía Chu Hán Giáp, để cứu nguy cho Thường Chấn Vũ.
Chu Hán Vũ nhanh nhẹn tránh sang bên nửa thước, đồng thời quét ngang cây côn, phong tỏa thể tấn công của Thượng Quan Đắc Thủ. Sau khi bị đánh lùi ra xa. Lúc này Thường Chấn Vũ lại múa binh khí xông vào.
Hiện tại sắc mặt Phạm Oai nhìn thật khó coi.
Hấn ta đã cảm nhận được cách thức hấn ta đang sử dụng không hề thuận lợi. Bốn cao thủ của hấn trước sau đã xuất trận, thế nhưng không tên nào tiếp cận được Tô Tiệp. Thậm chí cả bốn tên đều rơi

vào thế hiểm nguy.

Bên kia Tô Tiệp chợt lên tiếng:

- Hiện tại người còn ba tên thuộc hạ, tại sao không kêu bọn chúng xông lên một lượt để bọn ta cho chúng ở chung một thể.

Phạm Oai nổi giận dùng dùi hất:

- Tô Tiệp, trận đấu vừa mới bắt đầu. Người tưởng rằng người đã thắng hay sao ?

Tô Tiệp cười lớn:

- Bắt đầu thuận lợi tức là thành công được một nửa. Phạm Oai, người không cảm thấy bên ta lực lượng hơn phía người rất nhiều hay sao ?

Phạm Oai giận dữ quát:

- Tiệp nhân, người đừng vội đắc ý. Ta sẽ cho người biết sự lợi hại của tạ Tam Tài Kiếm Tiêu Quang Phủ, Hà Thối Chi, Tề Đại Hùng, các người mau bước lên lấy thủ cấp ả tiệp nhân kia cho tạ Danh tiếng của Tam Đại Bá không thể nào mất đi được.

Tam Tài Kiếm đều có thân hình cao ốm. Cả ba có cùng một gương mặt dài, gầy gò và lạnh như băng. Nhìn diện mạo của họ bên ngoài không có gì đặc sắc lắm.

Thiên Kiếm Tiêu Quang Phủ từ từ gạt cái áo khoác sang bên, để lộ thanh trường kiếm giắt ở thắt lưng. Gã nhẹ nhàng đặt tay lên chuôi kiếm. Một tiếng ngân, lưỡi kiếm sáng lấp lánh đã án ngữ ngay trước ngực. Thân kiếm phát ra những tia sáng lạnh người.

Bên ngoài vỏ kiếm của Địa Kiếm Hà Thối Chi có những hoa văn được chạm khắc rất tinh xảo, hình dáng của thanh kiếm rất cổ quái. Đây chắc hẳn là một binh khí lợi hại.

Còn thanh trường kiếm của Nhân Kiếm Tề Đại Hùng bên ngoài có khảm rất nhiều ngọc. hai bên chuôi kiếm được cấn hai viên ngọc đỏ lớn, phát ra ánh sáng đỏ như màu máu.

Cao thủ là cao thủ, chưa cần phải giao đấu để biết được. Từ thần sắc ánh mắt và khí phách toa? ra có thể phán đoán được công lực đối phương thâm hậu hay không.

Hiện tại Tô Tiệp đang tập trung quan sát Tam Tài Kiếm, như muốn thể nghiệm những điều nói trên.

Tô Tiệp đã ngưng cười. Trong đầu ả đã hiểu rõ, ba người này mới thật sự là đối thủ.

Hắc Long Tư Đồ Đảm bước đến cạnh Tô Tiệp thấp giọng nói:

- Tiểu thư, hãy để ý coi chừng ba người họ. Đừng thấy tướng mạo bọn chúng bình thường mà xem nhẹ. Có lẽ đây mới là trợ thủ thật sự của gã họ Phạm kia.

Tô Tiệp gật đầu nhè nhẹ:

- Ta đã thấy được điều này.

Tư Đồ Đảm lại thấp giọng:

- Vậy thử để cho thuộc hạ đối phó với bọn chúng xem sao ?

- Chỉ một mình ngươi, ta nghĩ không ổn đâu.

Tô Tiệp cũng thấp giọng đáp lại

Tư Đồ Đảm nghiêm túc đáp:

- Tiểu thư, để thuộc hạ lên trước xem đối phương thật hư như thế nào. Nếu như thuộc hạ đấu không lại bọn chúng, khi đó xin tiểu thư giúp cho một tay.

Tô Tiệp không còn cách nào khác, cực chẳng đã đành phải gật đầu.

Bên kia, Phạm Oai đang cao giọng:

- Đại Tam Bá, lần này thành công hay thất bại đều nhờ vào các ngươi cả. Vậy các ngươi mau lấy đầu ả tiện nhân kia cho ta.

Tiêu Quang Phủ lập tức thi triển kiếm pháp. Tiếng gió rít rợn người, cùng lúc một màn ánh sáng bạc từ trên không chụp xuống đầu Tô Tiệp và Tư Đồ Đảm.

Tư Đồ Đảm lập tức đưa thanh quý đầu đao lên đỡ, cùng lúc tung mình vọt lên không.

Tiêu Quang Phủ " hừ" lên một tiếng, toàn thân gã cũng di chuyển sang bên, thanh trường kiếm lại nhắm về hướng Tư Đồ Đảm tấn công tiếp.

Một bóng người khác chợt di động.

Hoá ra Địa Kiếm Hà Thối Chi đã lướt đến chầnh đầu Tư Đồ Đảm. Gã liên tiếp tung ra mười chín thế kiếm, tấn công vào các chỗ yếu của đối phương.

Tư Đồ Đảm chưa kịp đặt chân xuống đất, đã phải đưa đao lên tiếp chiêu. Vất vả lắm mới có thể hoá giải được.

Tiêu Quang Phủ và Hà Thối Chi tiếp tục phối hợp tấn công Tư Đồ Đảm.

Nhìn tình hình, mọi người đều có thể nhận ra được một điều rõ ràng, công lực của Tư Đồ Đảm không sao chống đỡ nổi với hai đối thủ một lúc.

Phạm Oai đứng ngoài không khỏi đắc ý lên giọng:

- Thiên Đại song kiếm không hổ là trợ thủ đắc lực của Phạm mỗ. Nếu tiêu diệt được tên Tư Đồ Đảm này, thì phía sau không khó gì đối phó. Ha ! Ha ! Ta cũng để cho bọn ngươi hiểu rằng, Phạm mỗ này không phải là con người tầm thường.

Đúng ngay lúc ấy, Đà Tử tay cầm binh khí lao mình như mũi tên lao thẳng về phía Tiêu Quang Phủ.

Tiêu Quang Phủ không một chút nao núng. Gã ta hơi ngã người ra sau, đồng thời thanh trường kiếm chống mạnh xuống đất. Toàn thân gã bay vọt lên không, khi hạ xuống mũi kiếm cũng đâm vào ngay yết hầu Đà Tử nhanh như chớp.

Phản ứng của Đà Tử cũng cực kỳ nhanh lẹ. Vừa nhìn thấy mũi kiếm đâm tới, gã liền lộn nhanh một vòng ra sau thoát khỏi thế tấn công của đối phương. Kế đó vung đao lên phản công, không tỏ ra chút yếu kém nào.

Nhờ có Đà Tử xông vào vòng chiến, do đó áp lực đối với Tư Đồ Đảm cũng được giảm nhẹ.

Người xông vào trận chiến tiếp theo sau Đà Tử là Nhân Kiếm Tề Đại Tùng.

Tề Đại Tùng phối hợp với Địa Kiếm Hà Thối Chi cùng hiệp kích Tư Đồ Đảm. Tề Đại Tùng tuy xếp hàng thứ ba trong Tam Tài Kiếm, nhưng công lực của gã không hề thua sút Tiêu Quang Phủ bao nhiêu.

Kiểm pháp của Hà Đại Tùng nhanh lẹ kinh hồn, đặc biệt biến hoá không sao lường được. Bởi vậy chẳng mấy chốc Tư Đồ Đảm lại đã rơi vào thế bị động.

Lúc này thần sắc Tô Tiệp đã trở nên nghiêm trang, hai mắt đã bắt đầu hơi nhúu lại.

Muốn rèn sắt phải tranh thủ lúc nó còn nóng. Đạo lý này Phạm Oai rất am tường. Thành thế trước mắt đã chuyển sang chiều hướng có lợi. Điều này Phạm Oai không thể nào không nhận ra được.

Phạm Oai mỉm cười đắc ý, rồi cao giọng nói:

- Tài Anh huynh, phong thủy đã thay đổi. Hiện giờ thắng bại đã quá rõ ràng. Nếu như muốn phục thù rửa hận, thì bây giờ chính là thời điểm rồi đó !

Mạc Tài Anh cũng cười đắc ý:

- Phạm đường gia nói thiệt là phải ! Đây toàn là nhờ vào tài ba của chư huynh đệ đang ra sức. Quả như vậy, các vị không hổ là anh hùng hảo hán, lấy đông thắng ít. Lần này ả tiện nhân Tô Tiệp cùng đồng bọn nhất định sẽ bị tiêu diệt.

Phạm Oai cười ha hả:

- Không sai, tình thế này đang có lợi cho ta, nhưng chỉ sợ nếu không có ba vị ra tay tiếp sức, thì khó lòng mà thắng được.

Mạc Tài Anh khoát trá đáp:

- Không cần Phạm đường gia xúi bảo, ba huynh đệ tại hạ cũng đã biết phải làm sao ! Đã đến lúc bọn tại hạ nói lên hai chữ công bằng.

Phạm Oai làm bộ màu mè, khiêm nhượng:

- Tài Anh huynh đã quá lời, tại hạ nào dám. Ban đầu há chúng ta chẳng từng có nói qua là phải lấy thủ cấp ả tiện nhân kia. Bây giờ chỉ là đến lúc mà thôi.

Mạc Tài Anh bắt chợt nghiêng rằng trèo trẹo:

- Bất luận phải trả giá như thế nào ! Ba huynh đệ tại hạ cũng phải lấy mạng ả tiện nhân này để rửa hận.

Phạm Oai mỉm cười vẻ cung kính:

- Tài Anh huynh, Phạm mỗ này xin thề sẽ ủng hộ các vị đến cùng, cho dù có phải xảy ra chuyện gì !

Mạc Tài Anh quay đầu sang nói lớn:

- Đại Quý, Sài lão tứ ! Nợ máu phải trả bằng máu. Chúng ta phải thay Bạch Tuấn và Tống lão ngũ đòi món nợ này.

Khúc Đại Quý và Sài Bân không nói không rằng, xông người về phía Tô Tiệp

Động tác của Tô Tiệp cũng cực kỳ nhanh lẹ. Tay đưa song kiếm lên hộ thân, cùng lúc toàn thân lách sang bên tránh, sau đó ả vùng kiếm ra phản công lại.

Khúc Đại Quý vừa hét lớn một tiếng thì song chùy đã bay thẳng về phía Tô Tiệp. Nhưng vì Tô Tiệp đã lách người tránh né, nên song chùy của gã đành đánh vào khoảng không.

Phạm Oai thấy tình hình như vậy, không khỏi lắc đầu ngán ngẩm.

Mạc Tài Anh thì chỉ thiếu chút nữa đã phát điên

Đột nhiên Mạc Tài Anh hét lớn một tiếng, gã ta dồn hết toàn lực dùng kiếm chém mạnh về phía Tô Tiệp. Tiếng kiếm rít lên như quỷ khóc, khí thế uy mãnh như bão táp. Quả nhiên gã đã quyết tâm hạ sát Tô Tiệp.

Nhưng Tô Tiệp chỉ cần lắc nhẹ mình một cái, đã thoát khỏi thế kiếm hiểm ác của đối phương. Cùng lúc song kiếm trong tay ả đâm ngược về phía địch thủ. Lúc này Mạc Tài Anh bị rơi vào thế hạ phong.

Khúc Đại Quý thấy vậy liền phóng song chùy ra tấn công đối phương, đồng thời lớn tiếng nói:

- - Sài lão tứ mau qua giúp một tay, lão đại đã không còn cầm cự được nữa rồi.

Sài Bân hai tay nắm chặt lấy trường côn, phóng mạnh về phía Tô Tiệp. Tuy thanh trường côn đánh ra mạnh như vũ bão, nhưng tác dụng chẳng có là bao.

Tô Tiệp cực chẳng đã đành phải phân tâm ra ứng phó với Sài Bân, cho nên không thể chuyên tâm truy kích Mạc Tài Anh được. Nhờ vậy gã ta mới tạm rảnh tay.

Tuy một mình Tô Tiệp giao đấu với ba huynh đệ Mạc Tài Anh, nhưng

xem tình hình, bọn U Hình tam quỷ chưa chắc đã thắng nổi Tô Tiệp. Điều này khiến cho Phạm Oai vừa tức vừa cảm thấy kinh ngạc quá xá.

Phạm Oai hiểu rằng tình thế đã đến nước này, mình không thể không ra tay, nhào vô đánh hùa. Nếu cứ lần chần ở ngoài chờ đợi, thì cái thế thượng phong mới lấy lại được sẽ nhanh chóng tan đi như bọt biển.

Hiện giờ bên phía Tô Tiệp còn lại một gã hán tử sử dụng roi da, một gã hán tử sử dụng chuỷ thủ và hai gã đại hán.

Phạm Oai ngằm đưa mắt quan sát kỹ, xong từ từ tiến về phía họ. Binh khí Phạm Oai sử dụng chỉ là một sợi dây xích sắt đen tuyền, dài khoảng ba thước. Bình thường nó được quấn ngang thắt lưng Phạm Oai, nhưng khi lâm trận, nó sẽ được rút ra lẹ làng và trở thành một binh khí vô cùng lợi hại.

Hiện tại, sợi dây xích trong tay Phạm Oai đã bắt đầu quất xuống bốn người còn lại của Tô Tiệp.

Ngọn roi da lập tức được đưa lên đỡ đòn tấn công của Phạm Oai.

Nhanh như chớp, cặp chuỷ thủ liền đâm thẳng vào đan điền của gã.

Cùng lúc hai gã đại hán cũng dùng đao chém vào từ hai bên.

Phạm Oai mỉm cười, hạ thấp sợi dây xích xuống bên dưới quay một vòng. Cặp chuỷ thủ liền bị đánh bật trở lại cùng với hai lưỡi đao. Khi sợi dây xích được thu trở về, xương tay của gã sử dụng roi đã bị gãy nát. Toàn thân gã lão đảo rồi ngã nhào xuống đất.

Gã hán tử sử dụng chuỷ thủ thấy vậy không khỏi nổi giận, hét lớn rồi xông vào lần nữa.

Hao cây chuỷ thủ phân ra hai hướng, lướt nhanh về phía mặt Phạm Oai.

Phạm Oai vẫn mỉm cười, vung sợi dây xích cuốn vòng ra phía sau lưng đối phương. Một tiếng rắc khô khốc vang lên. Xương sống của gã sử dụng chuỷ thủ đã bị đánh gãy.

Ngay lúc này, gã sử dụng roi da cố gượng đau đứng dậy, vung roi bằng cánh tay còn lại về phía Phạm Oai.

Phạm Oai hơi lách mình về phía trước, sát người đối phương rồi đưa tay trái lừa thế chụp ngay ngọn roi. Tay phải cầm dây xích đánh mạnh xuống đầu gã cầm roi. Không tránh kịp, gã hán tử chưa kịp kêu lên một tiếng, đầu đã bị đánh vỡ văng máu, óc ra.

Hai gã đại hán cầm đao tiếp tục tấn công. Phạm Oai giả vờ lui ra sau, nhưng sợi dây xích lại bay ngược về phía đối phương. Đũa dây bay nhanh và mạnh. "Rắc. rắc", hai tay cầm đao của hai gã đại hán đã bị đánh gãy. Trong lúc còn đang trong cơn đau đớn, chưa định thần

được, sợi dây xích lại hùng hổ bay đến. Lập tức đầu hai gã đại hán biến thành hai khối bầy nhầy.

Từ lúc ra tay cho đến khi kết thúc, thời gian dường như chỉ xảy ra trong nháy mắt

Ngắn, nhưng đã có bốn mạng người để lại.

Tuy đang giao đấu với ba huynh đệ U Hình ngũ quý, nhưng mọi hành động của Phạm Oai không lọt qua mắt Tô Tiệp. Ắ ta liền nổi giận nghiêng răng quát:

- Phạm Oai, ta thề sẽ không bao giờ bỏ qua cho ngươi. Ta sẽ thay thủ hạ ta đòi lại sự công bằng.

Phạm Oai cười khanh khách:

- Tiện nhân, ngươi không cần phải mất công tìm ta để đòi lại sự công bằng cho bọn thuộc hạ của ngươi làm gì. Để ta qua siêu độ trước cho ngươi.

Mạc Tài Anh vừa lo chống đỡ, vừa lớn tiếng nói:

- Phạm đường gia thần uy cái thế danh bất hư truyền. Hiện tại ả tiện nhân này đang chiếm ưu thế. Dám nhờ Phạm đường gia qua giúp ba huynh đệ tại hạ một tay.

Phạm Oai vẻ ngạo nghễ đáp:

- Cứ yên tâm. Ắ tiện nhân này chỉ còn có một đường chết mà thôi.

Phạm Oai chưa nói hết câu, một luồng sáng bạc chợt lướt đến nhanh như tia chớp, khiến cho gã không kịp trở tay, mà phải liên tiếp lùi ra sau mấy bước.

Ba huynh đệ Mạc Tài Anh lập tức bao vây đánh thật rát Tô Tiệp trở lại. Nhờ vậy mà Phạm Oai mới có thể thoát hiểm được.

Hắn ta vừa tức giận vừa hổ thẹn, quát lớn:

- Hãy xem ta đập nát đầu ả tiện nhân này.

Rồi lập tức xông vào trận chiến. Nếu một mình Tô Tiệp giao đấu với tam quý còn hy vọng thắng. Nhưng nay thêm Phạm Oai, đừng nói là thắng, cho dù muốn bảo toàn tính mạng chắc cũng khó.

Mặt khác do có thêm sự tham chiến của Phạm Oai nên tinh thần của tam quý phần chấn hấn lên, dũng khí cũng tăng gấp bội.

Phạm Oai trong lòng đang tức giận, nên những chiêu đánh ra toàn là những đòn chí tử. Mỗi lần xuất thủ, Phạm Oai đều dùng hết công lực cố ý dồn đối phương vào chỗ chết.

Mặc dù thân pháp Tô Tiệp cực kỳ nhanh lẹ, động tác linh hoạt, cộng thêm song kiếm uy mãnh như vũ bão. Nhưng trước áp lực của bốn cao thủ, ắ ta đã từ từ để lộ ra sự mệt mỏi và chậm chạp của mình. Mạc Tài Anh vừa ra sức tấn công đối phương, vừa cười nham hiểm:

- Phạm đường gia, ả tiện nhân này xem ra nhất định sẽ bị người đập

vỡ đầu.

Phạm Oai cũng đặc ý nói:

- Để ta lấy mạng ả tiện nhân này trước, sau đó sẽ lấy luôn mười ba bên đồ của sư đệ ả.

Tô Tiệp không nói gì, chỉ hừ khế một tiếng. Lúc này hai mắt đã đỏ ngầu, trán đầm đìa mồ hôi, mặt tái xanh.

Đang ẩn mình nấp sau tảng đá, Trang Dục tự nhiên cảm thấy vô cùng căm ghét tên họ Phạm kia. Nhưng chàng lại có lập trường và nhiệm vụ riêng của mình. Tình hình trước mắt, quả thật chàng không thể đứng về bất cứ bên nào và cũng không có lý do gì để nhiều chuyện can thiệp đến việc kẻ khác.

Theo chàng những chuyện của giang hồ phải để cho những kẻ giang hồ giải quyết.

Trong khi Trang Dục còn đang suy nghĩ, bên kia diễn biến trận đấu đột nhiên thay đổi.

Lúc này, cánh tay trái Chu Hán Giáp đã bị Thường Chấn Vũ chém trúng một đao, máu tươi ướm đầm. Ngược lại, đầu côn của Chu Hán Giáp cũng bay thẳng vào ngực Thường Chấn Vũ. Hự một tiếng, toàn thân Thường Chấn Vũ bay xa hơn nửa trượng, rồi rơi xuống đất nằm yên bất động.

Ngay lúc ấy cây chia ba của Thượng Quan Đắc Thủ đâm thẳng đến từ phía sau lưng Chu Hán Giáp. Trong lúc tình thế đang nguy ngập, không biết Đường Lâm làm thế nào, kịp thời tung lưới chụp lên Thượng Quan Đắc Thủ cứu nguy cho Chu Hán Giáp. Đến lúc Chu Hán Giáp quay người lại, ngọn côn cũng được tung ra đập nát đầu Thượng Quan Đắc Thủ.

Thiên Vương Lý Lý Chấn nhân cơ hội đó hét lớn một tiếng, vung đao cuộn đến Đường Lân.

Đường Lân nhếch mép cười, đâm ngược thiết mâu về phía Lý Chấn hai ba chiêu, khiến cho Lý Chấn không thể không lùi ra sau né tránh. Khi ấy Nhị La Hán Quản Trường Sanh từ phía sau Lý Chấn lướt nhanh lên trước, vung đao chém mạnh vào cổ Đường Lân.

Đường Lân lập tức tung lưới đỡ lấy thế chém của địch thủ. Bình thường cái lưới kia có vẻ mềm mại nhưng lúc này trở nên cứng rắn như sắt. Khi lưới đao của Quản Trường Sanh vừa chạm vào, liền phát ra một tiếng vang nhưc óc. Dội cả cánh tay của Quản Trường Sanh, xuyết chút nữa là thanh đao rời tay hắn.

Trong khi còn chưa đứng vững vì sự chấn động, ngọn côn tam khúc của Chu Hán Giáp đã bay đến, bắt buộc Quản Trường Sanh nhào xuống đất lẩn một vòng, đồng thời vung đao chém ngược lại.

Dạt qua một nên, tránh được thế hồi mã thương của đối phương. Chu Hán Giáp múa côn tấn công tiếp. Phần bị đối phương trả đòn truy sát quá nhanh, phần chưa vững bộ. Qua một thời gian ngắn lúng túng, Quản Trường Sanh cũng đã lãnh trọn một côn vào ngực té nhào xuống đất, rồi bất động luôn.

Đang giao đấu với Đường Lâm, Lý Chấn thấy vậy hét lớn một tiếng, bỏ Đường Lâm, thanh đao đổi hướng chém mạnh về phía Chu Hán Giáp. Quá bất ngờ nên Chu Hán Giáp không kịp đề phòng lãnh trọn một đao vào tay. Cũng cùng lúc ấy, cây thiết mâu của Đường Lâm nhân lúc Lý Chấn chém Chu Hán Giáp, phơi bày thân thể trống trải đã đâm trúng lưng của Lý Chấn xuyên luôn ra đằng trước. Lý Chấn chết liền tại chỗ.

Chu Hán Giáp không thốt ra tiếng nào, lập tức ngồi bẹp xuống đất. Lấy từ trong người ra một cái bình nhỏ, trong có đựng một thứ bột trắng rắc lên vết thương. Cho dù trên trán đầm đìa mồ hôi và đau đớn tột cùng, gã vẫn không hé ra một tiếng rên rĩ nào.

Thiên Mộc Sắc Kiếm

Hồi 9 ÂN NGHĨA

Đường Lâm vội phóng nhanh đến hỏi:

- Chu huynh, người còn chịu nổi hay không ?

Chu Hán Giáp đưa tay lau mồ hôi trên trán, gượng cười:

- Yên tâm đi, ta không chết đâu, nhát dao này của gã họ Lý kia thật chuẩn xác.

Đường Lâm đáp với vẻ hồ thẹn:

- Tại hạ hại Chu huynh. Nếu tại hạ đến kịp thời...

Chu Hán Giáp lắc đầu hạ thấp giọng ngăn lại:

- Không thể nào trách người được. Một khi lâm trận, ai dám nói mình không chế được toàn trận đấu ? Nhưng ít ra người cũng đã tiêu diệt hẳn thay ta.

Không để cho Đường Lâm nói gì thêm. Chu Hán Giáp đã vội thúc giục:

- Tình hình bên phía Tư Đồ đại ca có vẻ không ổn. Vậy tại sao người không còn qua giúp một tay ?

Quả đúng như lời Chu Hán Giáp. Lúc này Tư Đồ Đảm gần như

không còn cầm cự nổi nữa và tình hình bên phía Tô Tiệp cũng không có gì khá hơn. Đường Lâm lập tức bỏ nhào về Đia. kiếm Hà Thối Chi và Nhơn kiếm Tề Đại Tùng.

Mọi diễn biến từ nãy đến giờ đương nhiên đều lọt vào mắt Phạm Oai. Gã ta giận dữ đến nỗi dựng cả tóc gáy. Hai mắt trũng to như quả trứng bồ câu. Nên khi nhìn thấy Đường Lâm định ra tay cứu nguy cho Tư Đồ Đảm, gã vội lớn tiếng quát:

- Hà Thối Chi, Tề Đại Tùng, hai người đừng tuyệt đối bao giờ bỏ qua cho gã tiểu tử họ Đường kia. Hãy cho bọn hăn cùng quy tiên một lượt.

Đia. kiếm Hà Thối Chi lập tức múa kiếm tấn công Đường Lâm.

Ánh kiếm từa. những trận phong ba như muốn nuốt chửng đối phương.

Thế nhưng Đường Lâm không có vẻ tỏ ra hoảng hốt hoặc khẩn trương. Cái lưới trong tay lập tức được tung ra, đồng thời thiết mâu đâm thẳng về phía Hà Thối Chi. Các chiêu thức Đường Lâm sử dụng, chẳng những biến hóa ảo diệu, hơn nữa còn chứa đựng những thế cực kỳ hiểm ác, không hề thua kém đối phương.

Phạm Oai nộ khí xung thiên quét ngang sợi dây xích một vòng, đồng thời cao giọng nói:

- Tài Anh huynh, xin ba vị ra tay mạnh một chút. Hiện giờ tình thế đã có sự thay đổi. Nếu như các vị không lập tức tiêu diệt bọn chúng, thì kẻ bị tiêu diệt có thể sẽ là chúng ta.

Mạc Tài Anh vừa hươ kiếm vừa hỗn hển đáp:

- Phạm đường gia, như vậy là đã dùng hết sức rồi. Ắ tiện nhân Tô Tiệp này hiện giờ như con thú. Mà thú hung hãn nhất là lúc bị thương. Bởi vậy bọn tại hạ không thể không đề phòng.

Phạm Oai giận dữ, giọng lên cao như the thé:

- Bây giờ là lúc nào mà các vị còn nói những lời này ? Nếu như không phải vì cứu các vị, ta cần gì phải ra tay xuất thủ ? Nghĩa khí giang hồ không thể nào một mình thực hiện được, mà còn phải chờ xem sự đồng tình của quý vị.

Mạc Tài Anh cứng miệng không biết phải nói một lời gì !

Vào lúc này, nếu Phạm Oai rút ra khỏi trận chiến, ba huynh đệ Mạc Tài Anh chỉ còn một đường chết mà thôi. Vì muốn giữ tính mạng của mình, nên dù bị mắng, Mạc Tài Anh cũng không dám nổi giận.

Hai người chưa nói dứt lời, Tô Tiệp đột nhiên nhún mình lướt đến.

Thân hình Tô Tiệp uyển chuyển lách vào giữa hai quả chì của Khúc Đại Quý. Sau đó chỉ thấy một luồng ánh sáng bạc loé lên. Lập tức Khúc Đại Quý cảm thấy giữa hai mày mình lạnh toát, tiếp theo là một

dòng máu tươi chảy dài xuống mặt.

Khúc Đại Quý lập tức thối lui ra sau, cùng lúc hai quả chùy chạm vào nhau phát ra một tiếng "kịch"

Sau khi đắc thủ, Tô Tiệp lập tức vọt mình trở lại, né tránh thế hợp công của Phạm Oai và Mạc Tài Anh. Cũng ngay lúc ấy, Sài Bân tay múa trường mâu từ xa xông đến. Tô Tiệp vội vàng lặn tròn một vòng trên đất, ngang với phía dưới Sài Bân.

Sài Bân bỗng nhiên như người say rượu, toàn thân lão đảo rồi ngã bịch xuống đất. Lúc này mới thấy máu tươi chảy ra từ ngực hắn.

Mạc Tài Anh giận dữ không sao tả được. Gã vừa vung kiếm đuổi theo Tô Tiệp, vừa cao giọng quát:

- Ác phụ, nếu có bản lĩnh thì hãy siêu độ ba huynh đệ chúng ta luôn một thể.

Tô Tiệp không đáp lại, chỉ tăng tốc độ vọt nhanh ra khỏi vòng chiến.

Phạm Oai tức tốc đuổi theo như hình với bóng.

Mạc Tài Anh và Khúc Đại Quý cũng vội vàng hợp sức tấn công từ phía chánh diện.

Dưới sự hợp lực của ba người lần này với tất cả sức lực cùng sự liều mạng xem thường cái chết, chẳng bao lâu thì Tô Tiệp lại rơi vào thế bị động.

Phạm Oai nhìn thấy tình hình như vậy, liền cười đắc ý:

- Chỉ giây lát nữa thôi thì ả tiện nhân ngươi sẽ như đèn hết dầu, khó mà bảo tồn được tánh mạng...

Lúc này hai mắt Tô Tiệp đảo ngầu như hai hòn lửa. Tay ả nắm chặt song kiếm lao thẳng về phía Phạm Oai, như muốn đổi mạng với gã. Phạm Oai đã có phòng bị trước, nên chiêu thức Tô Tiệp sử dụng tuy cực kỳ nguy hiểm, nhưng không hề làm cho gã nao núng. Gã ta bình tĩnh bước sang bên né tránh, đồng thời sợi dây xích đánh mạnh trúng lưng Tô Tiệp. Máu tươi lập tức túa ra ướt cả áo.

Tô Tiệp như con mãnh thú bị thương, tiếp tục xông vào đối phương. Lần này thì Phạm Oai hết đường tránh né. Ngực và chân trái của gã bị Tô Tiệp chém cho một đường, máu ra lai láng.

Cùng lúc ấy, vai trái Tô Tiệp cũng bị Mạc Tài Anh chém trúng. ả ta còn chưa biết phản ứng ra sao, song chùy của Khúc Đại Quý đã bay đến.

Tô Tiệp vội vàng khom lưng xuống tránh đòn, nhưng chỉ tránh được một quả chùy, còn quả kia đánh trúng vào vai trái, khiến cho ả phải lão đảo ngã quỵ xuống đất.

Mạc Tài Anh liền mỉm cười hiểm ác, vung kiếm chém mạnh vào sau gáy Tô Tiệp.

Lúc này toàn thân Tô Tiệp đầy thương tích, máu chảy ra đầm đìa. Thật sự Tô Tiệp không còn một chút sức lực nào để đứng dậy, không thể nào đỡ hoặc tránh được thế kiếm của Mạc Tài Anh cả. Trong khi ấy, Tư Đồ Đảm, lão Đà Tử và Đường Lâm đang bị đối thủ xoắn chặt. Hơn nữa khoảng cách giữa bọn họ đến chỗ Tô Tiệp tương đối xa, nên vô phương cứu nguy. Đúng vào lúc quyết định sự sống chết của Tô Tiệp, tình hình chợt có sự thay đổi.

Một hòn đá to chừng nắm tay không rõ từ đâu bay tới, trúng ngay giữa lưỡi kiếm của Mạc Tài Anh. Tốc độ viên đá kia bay đến nhanh lẹ và mạnh mẽ không lường. Cho nên thanh trường kiếm trong tay Mạc Tài Anh không gượng nổi, rơi ngay xuống đất.

Tiếp ngay theo đó là một hòn đá khác bay thẳng về phía Khúc Đại Quý.

Mọi việc xảy ra quá bất ngờ, ngoài dự liệu, khiến cho Khúc Đại Quý không biết phải phản ứng như thế nào. Gã chỉ kịp tránh sang bên né tránh. Do vì hấp tấp, gã đã vấp chân té ngửa ra phía sau, nhưng nhờ vậy mới thoát hiểm được.

Sự việc kỳ lạ này, không những làm cho Mạc Tài Anh và Khúc Đại Quý kinh hãi sửng sốt mà ngay cả Phạm Oai cùng tất cả những người có mặt tại hiện trường lúc đó, cũng đều kinh ngạc dừng tay lại hết.

Bọn họ không biết kẻ giấu mặt kia là ai. Nhưng có một điều họ hiểu rất rõ, người kia nhất định phải là một tay cao thủ võ công cực cao. Mạc Tài Anh và Khúc Đại Quý đều là những nhân vật thành danh trong giang hồ. Thế nhưng chỉ với hai hòn đá, đã khiến cho bọn họ phải thúc thủ. Như vậy đủ thấy công lực của kẻ giấu mặt vô cùng thâm hậu, không sao tưởng tượng được.

Hiện giờ tuy đá không còn bay đến nữa. Nhưng tất cả mọi người đều đứng im lặng mà nhìn nhau. Thậm chí ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Phạm Oai đưa mắt nhìn chung quanh một lượt, rồi bất chợt rùng mình thối lui ra sau hai bước. Gã đã cảm thấy có một lực đạo vô hình nào đó, đang đe dọa tính mạng bọn gã.

Bỗng nhiên Mạc Tài Anh lên tiếng với giọng run run:

- Phạm đường gia... ngài xem phải làm như thế nào đây ?
- Tình hình đã không ổn, hiển nhiên có kẻ đang ẩn mặt đối đầu với chúng ta.

Câu trả lời này xem ra như không có trả lời. Mạc Tài Anh đành nhăn nhó gượng cười, tiếp:

- Ý tại hạ muốn hỏi, bước kế tiếp chúng ta phải làm gì ?

Phạm Oai sa sầm nét mặt, nghiêng răng đáp:

- Tình hình hiện giờ đối phương đang ở trong tối, còn ta đang ở ngoài sáng. Hơn nữa không biết phía chúng thật sự có bao nhiêu người. Cộng thêm lúc này bọn ta đều đã mệt, nếu tiếp tục e rằng sẽ bất lợi cho chúng ta.

Mạc Tài Anh thấp giọng:

- Ý của Phạm đường gia là muốn rút lui ?

Phạm Oai miễn cưỡng gật đầu:

- Nếu như không sớm rút, sợ rằng tổn thất sẽ còn nghiêm trọng hơn nữa.

Mạc Tài Anh lướt nhanh ánh mắt về phía Tô Tiệp, vẻ không cam tam:

- Phạm đường gia, chúng ta sắp lấy được thủ cấp của ả tiện nhân kia, bây giờ lại đành bỏ qua sao ? Tại hạ thật sự không cam lòng chút nào !

Phạm Oai cũng không còn cách nào khác đành trả lời:

- Phải nhẫn nhịn thôi, Tài Anh huynh. Biết đâu lần thứ nhất chỉ là hai hòn đá, nhưng lần thứ hai lại là tính mạng của chúng ta thì sao ? Nếu không tin, Tài Anh huynh có thể tự mình thử xem !

Mạc Tài Anh đáp lại với vẻ lo lắng:

- Nếu bỏ qua cho ả ta, hậu hoạn sau này không thể nào lường được. Bây giờ chúng ta không giết ả, chỉ sợ từ nay về sau chúng ta sẽ không có ngày nào được yên thân đâu !

Phạm Oai thở dài một tiếng nghe thật thảm thiết:

- Việc này ta không biết. Ta chỉ biết rằng đành phải đi bước nào tính bước ấy. Còn chuyện sau này hãy để sau này giải quyết.

Dứt lời, Phạm Oai ra hiệu cho Tam Tài kiếm từ từ rút lui. Sau đó hai huynh đệ Mạc Tài Anh cũng đồng loạt theo sau.

Người ra tay cứu giúp Tô Tiệp không ai khác hơn là Trang Dục.

Dưới tình thế như vậy, Trang Dục chỉ có thể hành động như thế mà thôi.

Còn việc chàng có tiến thêm bước nữa, hiện thân ra tay giúp đỡ thẳng thừng hay không ? Ngay cả bản thân chàng cũng không trả lời nổi. Nói tóm lại, phản ứng trước mắt của Trang Dục chỉ có đến đấy mà thôi.

Hiện tại Tô Tiệp đã được giải nguy, Trang Dục không cần phải ở lại đây nữa. Bởi vì chàng còn có việc riêng cần phải làm.

Trên đường về, Trang Dục không hề phát hiện ra chút manh mối gì về Hà Tiểu Lại Tử. Khi về đến khác điểm, chàng vội trở về phòng ngay.

Vừa nhìn thấy sắc mặt của Trang Dực, bọn Tiền Nhuệ đã đoán được phần nào kết quả của sự việc.

Trước tiên Tiền Nhuệ rót một chung trà nóng trao cho Trang Dực, sau đó lên tiếng hỏi:

- Lão tổng, tình hình bên phía Tô Tiệp như thế nào rồi, bộ không mang được Hà Tiểu Lại Tử trở về hay sao ?

Trang Dực không nói một tiếng, thờ dài ngồi xuống ghế. Sau đó chàng lắc đầu nhẹ nhàng bảo:

- Hắn ta không những chạy thoát mà còn giết luôn hai gã thuộc hạ của Tô Tiệp. Do có chuyện quan trọng cần giải quyết nên Tô Tiệp chỉ để lại hai người canh giữ hắn. Kết quả thật là tệ hại.

Tiền Nhuệ hỏi:

- Nếu như thế, việc Hà Tiểu Lại Tử trốn thoát, ngay cả bọn người Tô Tiệp cũng không hề hay biết ?

Trang Dực gật đầu:

- Đúng vậy !

Trầm ngâm một hồi, Tiền Nhuệ lại lên tiếng:

- Nếu thế tối nay Tô Tiệp có đến tìm chúng ta hay không ?

Trang Dực hỏi lại:

- Ý người muốn nói, Tô Tiệp có mang lỗ tai Hà Tiểu Lại Tử đến trao cho chúng ta hay không, chứ gì ?

Tiền Nhuệ gật đầu:

- Không biết ả ta có bản lĩnh như vậy hay không ?

Trang Dực hừ khẽ một tiếng:

- Ta đích thân truy đuổi mà còn tìm không ra. Hiện tại Tô Tiệp chỉ còn lại có nửa cái mạng, cùng đám thuộc hạ tả tơi, thì làm sao có thể tìm ra hắn ? Nếu tìm không ra, Tô Tiệp lấy gì giao cho bọn ta đây ?

Tiền Nhuệ gượng cười:

- Lão tổng đừng có hiểu lầm, thuộc hạ không hề có ý gì khác, chỉ sợ đến lúc ấy chúng ta lấy người đâu giao cho...

Không đợi cho Tiền Nhuệ nói hết, Trang Dực vội cắt ngang:

- Người an tâm, tất cả mọi việc mọi việc sẽ do ta đảm nhiệm.

Đồng Nhơn Hoà chột lên tiếng:

- Nghe nói vị quan ở Tịnh Danh phủ rất ư là khó chịu. Lão tổng tốt nhất... người nên có chuẩn bị trước.

Trang Dực đáp:

- Vị quan ở Tịnh Danh phủ kia họ Ứng, tên gọi Nhĩ Thanh. Hắn có biệt hiệu là Ứng Lão Dao Tử. Tuy tính tình hắn ta cứng rắn và có hơi cổ quái một chút. Nhưng các người cứ việc yên tâm, ta đã có cách đối phó với họ Ứng kia rồi. Ứng Lão Dao Tử tuy là người gian xảo,

nhưng đừng phải ta, hắn không thể nào không cúi đầu tùy mệnh.

Đông Nho Hoà cười nói:

- Nếu dựa vào phẩm cấp của Ứng Nhĩ Thanh, không thể nào so sánh được với lão tổng. Nhưng tục ngữ có câu: "Không sợ quan, chỉ sợ quản". Việc nhận lãnh phạm nhân là trách nhiệm của Ứng Nhĩ Thanh, nếu hắn ta muốn làm khó xem công văn để đối chiếu với phạm nhân. Như vậy lão tổng có cách gì trị hắn ta hay không ?

Trang Dực nhấp một ngụm trà, rồi đáp:

- Đến lúc đó các người tự nhiên sẽ biết. Trong con mắt mọi người, Ứng Lão Dao Tử là một con người ghê gớm. Nhưng đối với ta hắn chỉ là một thứ tạp chủng mà thôi.

Tiền Nhuệ liền xen vào:

- Giả sử ngay cả lỗi tai của Lạc Tư Thân, họ Ứng kia cũng không chịu thừa nhận, như vậy chúng ta sẽ phải làm thế nào ?

Trang Dực ung dung:

- Hắn ta sẽ không bao giờ không thừa nhận.

Tiền Nhuệ vội hỏi:

- Tại sao ?

Trang Dực đáp:

- Bởi vì ta nói lỗi tai của ai, tức là lỗi tai của người đó.

Đậu Hoàng Pha nãy giờ ngồi im lặng, bây giờ mới chen vào:

- Lão Tiền, người đi theo lão tổng đã bao nhiêu năm, cho dù không hiểu hết lão tổng cũng phải hiểu đại khái chứ. Thế nhưng nghe người nói những lời vừa rồi, đủ thấy người chẳng hiểu tí nào về lão tổng cả !

Tiền Nhuệ có vẻ hơi cao giọng:

- Nói chơi, thời gian ta đi theo lão tổng còn lâu hơn thời gian người làm bồ đầu. Chẳng lẽ lão tổng như thế nào, ta đây không hiểu hay sao ?

Đậu Hoàng Pha hơi mỉm cười:

- Những việc có liên quan đến lão tổng, ta dám nói người biết không nhiều bằng ta đấy !

Tiền Nhuệ còn định cãi lại, nhưng Trang Dực đã vội lên tiếng:

- Được rồi, được rồi ! Việc quan trọng vẫn còn chưa xong, tranh cãi những chuyện này có ích gì ? Bây giờ tìm không ra Hà Tiểu Lại Tử, chúng ta cũng phải lên đường. Hôm nay mọi người hãy nghỉ ngơi thêm một ngày, đợi đêm đến, chúng ta sẽ khởi hành.

Đậu Hoàng Pha hỏi:

- Thuộc hạ và lão Đông có phải lên đường hay không ?

Trang Dực lắc đầu:

- Không cần ! Các người cứ ở lại đây nghỉ dưỡng thương. Có thể khi trở về chúng ta sẽ trở lại đón các người hoặc hai người có thể tự mình trở về cũng được. Đến lúc ấy, ta sẽ thông báo cho các người sau.

Tiền Nhuệ xoa xoa tay:

- Lão tổng, thời tiết không được tốt, tại sao chúng ta không lên đường ban ngày mà phải đợi tới đêm đến ?

Trang Dực đưa mắt nhìn Tiền Nhuệ có vẻ không hài lòng:

- Ban đêm khởi hành rất ít lộ hành tung, hơn nữa còn bớt đi sự chú ý của đối phương. Chẳng lẽ việc này người cũng không hiểu hay sao ? Chuyến đi lần này của chúng ta đã mất khá nhiều thời gian. Do đó chúng ta không thể nào chậm trễ được nữa.

Tiền Nhuệ không nói gì thêm, chỉ lấy bình trà châm đầy vào chung cho Trang Dực.

Trang Dực ngáp dài một tiếng, đứng lên bảo:

- Ta phải trở về phòng nghỉ một chút. Các người phải hết sức cẩn thận.

Nói xong Trang Dực đẩy cửa? bước ra ngoài.

Tuy cảm thấy rất mệt mỏi, nhưng Trang Dực không thể nào chợp mắt được. Chàng nằm dài trên giường thật lâu, nhưng hai mắt vẫn không chịu nhắm lại. Thậm chí chàng còn nghe rõ nhịp đập của tim mình trong đêm vắng.

Biết lúc này không thể nào ngủ được, Trang Dực ngồi dậy, xuống giường đi rửa mặt. Sau đó chàng xuống thang lầu, đi ra khỏi khách điểm.

Giờ này có lẽ đã gần giữa trưa. Bầu trời vẫn âm u, giá bắc vẫn rít từng cơn lạnh buốt và nhiệt độ cũng đang hạ xuống.

Trang Dực thả bước trên đường, không có mục đích, chàng chỉ hy vọng đi một vòng cho mỏi mệt, sau đó trở về khách điểm ngủ một giấc thật ngon, để buổi tối còn phải lên đường.

Trong đầu lo nghĩ miên man, nên chàng rảo bước đến một tiểu trấn ở bên ngoài thành lúc nào không hay.

Ở đây cây cối xanh tươi, bốn bề toàn một màu xanh biếc. Đột nhiên, Trang Dực nghe được một vài âm thanh rất kỳ lạ. Âm thanh kia vừa giống tiếng thở gió, lại vừa giống tiếng giấy giụa, đồng thời pha lẫn thêm tiếng lôi kéo...

Càng lắng nghe Trang Dực càng cảm thấy mơ hồ.

Theo bản năng, Trang Dực lập tức chú ý về phía phát ra âm thanh kỳ lạ kia. Cùng lúc bộ pháp chuả chàng trở nên nhanh lẹ và nhẹ nhàng như một con báo đang rình mồi.

Thì ra âm thanh kỳ lạ kia phát ra từ một cái hang không sâu, nằm ngay bên dưới vách một ngọn núi. Bên ngoài miệng hang cỏ tranh mọc um tùm. Nếu không tinh mắt khó lòng phát hiện ra được. Cái hang này cao chừng đầu người rộng không hai thước và sâu chừng một trượng. Bởi vậy chỉ cần nhìn vào là có thể thấy rõ toàn cảnh ở bên trong.

Trang Dực nhẹ nhàng chui qua khỏi đám cỏ tranh vào đến tận miệng hang. Vừa đưa mắt nhìn vào trong, chàng không khỏi giật nẩy mình. Bên trong có một người đang bị trói chặt, nằm trên đất. Điều kỳ lạ người đó là Tô Tiệp, hai chân và tay bị trói căng ra bốn hướng, hai mắt nhắm nghiền lại, còn miệng thì đang thở dốc.

Trong hang ngoài Tô Tiệp ra còn có một người nữa. Người này dù cho có nằm mơ, Trang Dực cũng không thể ngờ đến. Hắn ta chính là Hà Tiểu Lại Tử Hà Hận.

Trong tay Hà Hận đang cầm một trong hai cây đoản kiếm của Tô Tiệp. Hắn ta đang ngồi xồm trên đất, chậm rãi dùng kiếm cắt từng mảnh vải trên người Tô Tiệp.

Khi mảnh vải áo ngoài cuối cùng rơi xuống đất, để lộ ra một phần thân hình kiều diễm của Tô Tiệp. Lúc này đôi mắt Hà Hận dán chặt vào thân hình Tô Tiệp một cách thèm khát.

Chỉ còn một lớp áo trong nữa thôi là Hà Hận có thể chiếm đoạt được Tô Tiệp. Đúng ngay lúc hắn ta đưa kiếm ra, định cắt lớp áo cuối cùng trên người Tô Tiệp thì Trang Dực từ ngoài xông vào khoá tay hắn ta nhanh như tia chớp.

Tuy bị khoá tay, nhưng Hà Hận vẫn còn cố dùng hai chân tung mạnh vào giữa bụng Trang Dực.

Song cước của Hà Hận tung ra thật nhanh, thế nhưng thân pháp của Trang Dực lại còn nhanh hơn. Chỉ thấy Trang Dực đưa chân ra xoay người một vòng. Lập tức toàn thân Hà Hận văng mạnh vào trong vách hang. Thanh kiếm trên tay văng lên không, rớt xuống đất.

Trong lúc Hà Hận đau quá xá, chưa kịp cố gắng ngồi dậy, Trang Dực đã phóng tới đè lên người hắn ta, cùng lúc rút một sợi dây trong người ra trói chặt hắn lại.

Với động tác điêu luyện, chỉ thoáng một cái, Trang Dực đã trói xong Hà Hận.

Hà Tiểu Lại Tử giận dữ gào to:

- Ta không phục, ta không cam tâm. Ta quyết phải trả thù các người đến cùng.

Trang Dực giáng cho hắn hai tát tay vào mặt, chảy cả máu miệng.

Tiếp theo cho một cú đá vào giữa bụng hắn, lúc ấy Hà Hận mới chịu

câm.

Trang Dực từ từ đứng lên, đưa tay phủi bụi trên người, sau đó nhìn về phía Tô Tiệp.

Lúc này Tô Tiệp vẫn còn nhắm nghiền hai mắt, hơi thở dồn dập, toàn thân không ngừng run lên. Trang Dực rất hiểu tâm trạng hiện giờ của Tô Tiệp, nên cũng không lên tiếng nói gì cả, chỉ cởi áo ngoài ra bước đến phủi lên người Tô Tiệp. Kế tiếp, mở trói cho nàng. Một hồi lâu sau, Tô Tiệp mới từ từ mở mắt ra. Hai mắt đỏ au, nhưng không hề rơi lệ.

Trang Dực hơi cúi đầu xuống nhìn Tô Tiệp, thấp giọng hỏi:

- Đã cảm thấy đỡ nhiều chưa ?

Tô Tiệp lạnh lùng đáp:

- Đa tạ ngài, tổng đề đốc !

Trang Dực hơi mỉm cười:

- Không cần khách sáo.

Tô Tiệp nhắm hai mắt lại, hỏi:

- Tại sao ngài lại đến được nơi này ?

Trang Dực vẫn cười và hỏi lại:

- Ta cũng định hỏi nàng câu này đấy !

Buông một tiếng thở dài, Tô Tiệp bắt đầu kể:

- Từ đêm hôm qua cho đến trưa ngày hôm nay, ta có việc cần phải giải quyết... Đợi đến khi trở về mới biết Hà Hận đã trốn thoát mất tiêu. Hắn không chỉ bỏ trốn mà còn giết luôn cả hai tên thuộc hạ của ta. Tổng đề đốc, ta đã hứa với ngài là tối nay sẽ đem lỗi tai của hắn đến giao, nên không thể thất hứa được. Bởi vậy ta lập tức phái thuộc hạ chia ra tìm kiếm hắn. May thay ta đã tìm ra tông tích của tên họ Hà kia, hay cũng có thể nói là hắn cố ý dụ ta đến đây...

Trang Dực có vẻ không hiểu chận lại:

- Tô Tiệp, với võ công của người làm sao lại rơi vào tay Hà Hận được ?

Tô Tiệp kể tiếp:

- Tên họ Hà kia đã có chuẩn bị trước nên ta mới rơi vào bẫy của hắn. Hơn nữa, trước đó ta đã bị thương không phải nhẹ, nếu không thì hắn làm sao là đối thủ của ta nếu đường đường chính chính giao đấu...

Trang Dực lại hỏi:

- Hà Hận làm sao biết trước được hành động của người, mà giăng bẫy ra dụ dẫn ?

Tô Tiệp gượng cười:

- Theo như lời hắn ta nói, hắn chưa từng bỏ chạy đi đâu, mà từ đầu

đến cuối chỉ ẩn nấp một chỗ, quan sát hành động của bọn ta. Chính mắt hắn nhìn thấy bọn ta lâm nạn, và hắn cũng đoán ra được ta sẽ cho người truy sát hắn.

Trang Dực lúc này mới sực nhớ lại. Hoá ra trong lúc bọn người của Phạm Oai giao đấu với đám Tô Tiệp, lúc ấy hắn ta cũng đang nghĩ cách để hành động.

Tô Tiệp hình như bị vết thương hành, mặt hơi nhản lại nhưng cũng cố gượng mỉm cười hỏi:

- Tổng đề đốc, tại sao ngài không lên tiếng ?

Trang Dực định thần lại đáp:

- Đột nhiên ta chợt nghĩ đến một việc !

- Việc đó có liên quan đến ta hay không ?

Trang Dực gật đầu:

- Việc này có liên quan đến nàng. Nhưng trước hết chúng ta hãy dừng lại, khoan nói đến chuyện này đã. Thương thế của nàng hiện giờ rất nặng theo như ta thấy, không thể để kéo dài thời gian thêm được nữa. Bây giờ ta sẽ đưa nàng về, rồi tìm đại phu trị thương. Còn những chuyện khác sau này sẽ tính.

Tô Tiệp buông một tiếng thở dài:

- Tổng đề đốc, Hà Hận là do ngài bắt lại được. Vậy làm phiền ngài cắt tai hắn ta giùm... Ta rất lấy làm hổ thẹn vì đã không giữ được lời hứa. Nhưng xin ngài nghĩ tình ta đã cố gắng hết sức mà thứ lỗi cho...

Trang Dực hỏi lại:

- Tình hình như vậy, nàng còn tinh thần để trừng trị hắn ta sao ?

Tô Tiệp nghiêng rằng:

- Nhưng ta muốn nhìn thấy hắn chết trước mặt ta...

Trang Dực lắc đầu ra vẻ hết cách:

- Nàng xả thân để giữ chữ tín, còn ta có trách nhiệm hành sự nơi mình. Nhưng sinh mạng cũng rất là quan trọng.

Tô Tiệp nhìn chàng chằm chằm, rồi nói:

- Đa tạ ngài, tổng đề đốc !

Sau đó, Trang Dực hết sức cẩn thận dùng áo ngoài quấn toàn thân Tô Tiệp. Rồi một tay chàng ôm lấy Tô Tiệp, còn một tay dẫn bộ Hà Tiểu Lại Tử rời khỏi hang.

Lúc này bên ngoài trời đất càng âm u hơn, đồng thời gió cũng thổi mạnh hơn. Xem ra thì dường như lại sắp có tuyết rơi.

Thiên Mộc Sắc Kiềm

Hồi 10

TRƯỜNG THIỆP

Đến lúc này, lão đại phu mới đẩy cửa phòng Tô Tiệp bước ra ngoài. Mặt lão có vẻ rất mệt mỏi, trên trán lấm tấm đầy mồ hôi.

Trang Dực ngồi im quan sát thần sắc lão đại phu. Trong khi đó Tư Đồ Đảm, Đường Lâm và lão Đà Tử vội bước đến vây lấy lão ta, hỏi han về tình hình thương thế của Tô Tiệp.

Lão đại phu buông một tiếng thở dài nhẹ nhõm, mỉm cười:

- Các vị cứ yên tâm. Thương thế của vị cô nương kia tuy không phải nhẹ, nhưng dù sao vẫn còn có thể curú được. Những vết thương bên ngoài của cô ấy vốn không mấy nghiêm trọng, nhưng ngật một nỗi vì để cho máu chảy nhiều quá. Điều phiền phức nhất là cô ấy bị gãy hai cái xương sườn bên trái. Hơn nữa sau khi gãy lại không nghỉ ngơi ngay. Nếu như lão phu không có chút ít kinh nghiệm, e rằng hậu quả sẽ không sao lường được. Nhưng cũng không chắc là với y học hiện giờ, mai mốt chẳng biết vị cô nương kia khi đi đư1ng có bị ẹo người không thì chưa biết. Chắc ! Một vị cô nương thế kia mà bị tật thì khổ lắm !

Tư Đồ Đảm vội nói:

- Đại phu, theo như lời người nói, thì thương thế tiểu thư của bọn ta không sao phải không ?

Lão đại phu hơi nhíu mày:

- Thật ra thì đúng như vậy. Nhưng vì cô nương kia mất máu quá nhiều nên trong không thời gian ngắn khó có thể phục hồi được nguyên khí. Hiện giờ bệnh nhân cần phải được yên tĩnh nghỉ ngơi. Trước khi hoàn toàn bình phục hẳn, không nên để cho bệnh nhân hoạt động mạnh hoặc bị kích động. Các vị cứ y theo toa của lão phu mà bốc thuốc. Độ khoảng sau hai tháng, bệnh nhân sẽ có thể xuống giường đi lại được. Đến tháng thứ ba thì hoàn toàn bình phục. Chứ trên đời này không có thứ thuốc gì làm cho người bị thương nặng như thế bình phục ngay. Chỉ mấy chuyện hoang đường, tầm bậy mới có mà thôi, mong các vị hiểu cho.

Tư Đồ Đảm lại hỏi:

- Thế thì mỗi ngày đại phu đều đến xem bệnh chứ ?

Lão đại phu gật đầu đáp:

- Tháng đầu, mỗi ngày lão phu cần phải đến chẩn trị một lần. Sang tháng thứ hai, có thể năm ba hôm mới đến một lần. Còn về sau này

lão nạp đến hay không, đều không cần thiết.

Đường Lâm lên tiếng hỏi:

- Thừa đại phu.. thế còn vị bằng hữu gãy tay của ta thì sao ?

Lão đại phu mỉm cười nói:

- Toa thuốc lão phu chuẩn bị viết có thể dùng chung cho cả hai, và mỗi lần đến đây lão phu cũng sẽ xem mạch cho vị huynh đài kia chung luôn.

Nói đoạn, lão đại phu ngồi xuống cái bàn trước mặt nói:

- Xin nhờ vị nào bước vào bên trong lấy thùng thuốc của lão phu ra đây giùm. Ngoài ra nhờ các vị mang giấy bút đến đây, để lão nạp khai toa thuốc.

Tư Đồ Đảm và Đường Lâm lập tức làm theo lời yêu cầu của lão đại phu. Còn lão Đà Tử đang đứng móc trong người ra một cuốn ngân phiếu, chuẩn bị ký tên, trao cho lão đại phu.

Lão đại phu chợt đưa mắt nhìn Trang Dực đang ngồi im lặng trong góc phòng hỏi:

- Không biết ở đây vị nào là Trang tổng đề đốc ?

Trang Dực liền lên tiếng:

- Chính là tại hạ !

Lão đại phu đưa tay chỉ về phía phòng Tô Tiệp:

- Vừa rồi vị cô nương kia có nhờ lão phu, chuyển lời mời Trang tổng đề đốc vào bên trong, có chuyện cần bàn.

Trang Dực do dự một hồi, mới cất tiếng:

- Như vậy có tiện không ?

Lão đại phu mỉm cười:

- Tuy thương thế của cô nương kia không phải nhẹ, nhưng nếu nói mấy câu thì không việc gì cả.

Trang Dực đáp:

- Nếu như vậy, đợi một lát tại hạ sẽ vào trong ấy.

Một lát sau, Tư Đồ Đảm và Đường Lâm đã mang đến đầy đủ những thứ mà lão đại phu đã yêu cầu. Lão lập tức cầm bút lên kê đơn thuốc.

Tư Đồ Đảm bước đến trước mặt Trang Dực, tỏ vẻ thần thiết nói:

- Tổng đề đốc, hiện giờ chắc là ngài đã đói lắm rồi ? Đợi sau khi tiễn lão đại phu ra về, tại hạ sẽ mua chút đồ ăn tối về cho ngài dùng.

Trang Dực cung tay nghiêng người đáp:

- Không cần đâu, Tư Đồ huynh. Đợi sau khi gặp Tô cô nương xong, tại hạ phải trở về khách điểm ngay. Nếu căn cứ theo dự định thì bọn tại hạ đã lên đường từ sớm rồi...

Tư Đồ Đảm ngạc nhiên hỏi:

- Ngài định lên đường với thời tiết như vậy sao ?

Trang Dục gượng cười:

- Đây là trách nhiệm, tại hạ đâu có quyền lựa chọn...

Tư Đồ Đảm tiếp:

- Thường ngày nhìn thấy người của nha môn, ai nấy cũng oai phong凛冽. Đâu ngờ rằng họ cũng phải chịu cực khổ như vậy. Với thân phận của tổng đề đốc mà nói, chuyện này quả thật không thể nào ngờ tới. Cho nên nhìn người không thể nào nhìn đúng cách phía bên ngoài được...

Như sự nhớ ra điều gì, Tư Đồ Đảm liền đổi giọng nói:

- Phải rồi, hồi nãy tiểu thư có căn dặn mới tổng đề đốc vào bên trong...

Trang Dục vội đáp:

- Nếu vậy tại hạ xin phép được vào trong.

Nói đoạn, Trang Dục đi đến đẩy cửa bước vào nơi Tô Tiệp đang nằm. Bên trong là một gian phòng nhỏ được bày biện rất đơn giản. Chỉ có một cái giường, một cái tủ và một cái bàn cùng một cái ghế. Tô Tiệp đang nằm trên giường, sắc mặt xanh lè như tàu lá. Khi nhìn thấy Trang Dục bước vào, Tô Tiệp cố gắng hơi chồm dậy và nói với vẻ đầy thiện ý:

- Tổng đề đốc, ta không cử động được. Nên không thể bước xuống giường đón tiếp ngài. Vậy xin ngài rộng lòng thứ lỗi cho !

Trang Dục vội xua tay:

- Không cần, không cần. Cô nương cứ việc nằm xuống đi. Đại phu đã có nói trong vòng hai tháng, cô nương không được bước xuống khỏi giường.

Tô Tiệp thở nhẹ một tiếng:

- Xin mời tổng đề đốc ngồi xuống...

Trang Dục ngồi xuống cái ghế duy nhất ở trong phòng, đặt đối diện với giường Tô Tiệp.

Vì khoảng cách giữa chỗ chàng ngồi đến giường Tô Tiệp rất gần, nên càng nhìn rõ diện mạo của nàng lúc này. Ôi, hồng nhan thảm thiết ! Không son tô, phấn đánh... Bèo nhèo héo úa, rũ rượi như cánh hoa tàn lại ở trong cơn gió mạnh, trông thật là... không dám nói !

Diện mạo Tô Tiệp chỉ sau một ngày, gần như đã thay đổi thành một người khác. Sắc mặt hồng hào của nàng hiện giờ trở nên xanh mét.

Đôi môi, đôi bờ tím rím.

Tô Tiệp đột nhiên cười, tiếp:

- Bây giờ diện mạo của ta xấu lắm phải không ?

Trang Dục gượng cười:

- Không, có thấy xấu ở chỗ nào đâu ! Chỉ có điều là không có đẹp lắm. À, có hơi tiều tụy chút chút. Nhưng mà, hơi đâu nàng lo cho mệt, phàm những ai bị thương, tinh thần vóc dáng đều như vậy cả. Chả có người nào thân mang thương tích lại vui vẻ, cười đùa. Hoa. may không ỉu xiu, nhăn nhó là hay lắm rồi...

Tô Tiệp nói:

- Vừa rồi, ta nhờ đại phu chuyển lời giùm, nhưng lúc ấy ta sợ ngài đã đi rồi

Trang Dục đáp:

- Thật ra ta cũng đã định đi từ lâu, nhưng vì chưa biết rõ thương thế của cô nương ra sao, nên ta không yên tâm ra đi

Tô Tiệp nhanh nhẹn chớp lấy ý như khi ra chiêu lúc chưa bị thương, hỏi liền:

- Tại sao ?

Trang Dục có vẻ hơi do dự, một lát sau mới lên tiếng:

- Ta nghĩ giữa con người với nhau, cũng nên phải quan tâm lẫn nhau...

Tô Tiệp cắn chặt hai môi lại, một hồi lâu mới lên tiếng tiếp:

- Giữa con người với nhau, ngoài tình cảm riêng tư ra, họ ít bao giờ quan tâm lẫn nhau. Tổng đề đốc, xin đa tạ sự hảo ý của ngài.

Trang Dục mỉm cười:

- Không cần phải khách sáo.

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Trang Dục lại nghĩ: "thiệt là lạnh lẽ, gặp cái là gài. Làm ta cũng cảm động quá, không biết sẽ ra sao về sau..."

Tô Tiệp chợt nhìn thẳng vào mắt Trang Dục:

- Có một việc ta muốn hỏi tổng đề đốc !

Trang Dục thản nhiên:

- Xin cứ nói

Tô Tiệp thấp giọng:

- Trong lúc ta bị bọn người Phạm Oai, Mạc Tài Anh, Khúc Đại Quý vây đánh, đang rơi vào tình thế nguy khốn, thì đột nhiên có người ném đá ra tay cứu giúp. Tổng đề đốc, xin hỏi đó có phải là ngài hay không ?

Trang Dục đâu có ngờ rằng Tô Tiệp lại hỏi đến việc này. Trong lúc chàng đang do dự có nên thừa nhận hay không thì Tô Tiệp đã vội trả lời thay cho chàng luôn:

- Ta dám xác định người cứu ta lúc ấy chính là ngài.

Trang Dục xoa xoa tay nói:

- Tại sao cô nương lại dám xác định như vậy ?

Giọng nói Tô Tiệp chợt trở nên dịu dàng hơn hầu như là nhão nhẹt, thỏ thẻ:

- Bởi vì ngoại trừ ngài ra, không có còn người thứ hai nào có khả năng này. Tổng đề đốc, con người chỉ có một cái mạng, nhưng ngài lại liên tục cứu ta đến hai lần...

Trang Dực vội vàng:

- Đây chỉ là một sự trùng hợp mà thôi.

Hai mắt Tô Tiệp đã đỏ, trời bắt đầu mưa. Nàng nghẹn ngào, tức tưởi:

- Tổng đề đốc, cả đời ta trong giang hồ, chưa từng chịu ân bất cứ một ai. Thật hông ngờ lần này... đến hai lần lận... Tổng đề đốc, ngài đã sanh ra ta lần thứ hai...

Khóc quá xá, bồi rối trong lòng, Trang Dực vội đỡ lời:

- Tô Tiệp, cô nương không cần phải quá lời như vậy ! Làm cho ta phải muôn phần áy náy, tim ta tưởng chừng như muốn rời bỏ lồng ngực...

Tô Tiệp hít sâu vào một hơi, trong lòng vẫn chưa hết xúc động. Một nỗi bồi hồi từ đâu xâm chiếm cả tâm hồn nàng, hơi thở cứ như làn khói nhạt vờn lên từ mái tranh những buổi chiều tà, lảng vảng không gian rồi hệt hăng đâu mất tiêu, cố gắng đưa tay lau giòng lệ, thút thít:

- Tổng đề đốc, ta phải báo đáp ngài như thế nào đây ?

Trang Dực vội lắc đầu, tuy trong lòng chỉ muốn gạt:

- Ta giúp cô nương, hoàn toàn không có ý muốn được đền đáp, để sau đi nhé !

Im lặng một hồi, Tô Tiệp chợt hỏi và chợt áp ứng ngang:

- Khi nào ta có thể gặp... lại nhau... gặp lại ngài ?

Trang Dực miễn cưỡng đáp:

- Những kẻ ăn cơm triều đình, thường thì thân bất do kỷ, đâu thể cá nhân muốn làm gì thì làm. Nhưng theo như ta nghĩ, chúng ta nếu có duyên thì nhất định sẽ còn gặp lại.

Được lời như mở tấm lòng, mát rượi. Những cơn đau nhức vụt bay.

Tô Tiệp mỉm cười đáp:

- Nghe câu nói này của ngài, ít ra ngài không đến nỗi chán ghét khi gặp lại ta. Tổng đề đốc, như vậy ta rất yên tâm. Bởi vì ta nhất định sẽ có cách tìm ra tông tích của ngài. Khi nào cần thiết, chúng ta nhất định sẽ gặp lại nhau mà !

Trang Dực tim đập càng dữ hơn, trong lòng tự nhiên có một cảm giác lạ lùng không thể nào diễn tả được. Chàng lập tức định thần lại, cố ý thản nhiên... run run đáp:

- Tô Tiệp, cô nương hãy lo mà tịnh dưỡng. Giang hồ hiểm ác, từ nay

về sau hãy nhớ phải hết sức cẩn thận.

Tô Tiệp bỗng xui xuống:

- Tổng đề đốc, ngài sắp lên đường ?
- Nhiệm vụ trên người không thể nào không lên đường được.

Sắc mặt Tô Tiệp trông càng thê thảm hơn, giọng đầy vẻ buồn phiền:

- Thế thì ngài hãy mang Hà Hận đi khỏi nơi đây luôn vậy !

Trang Dục có vẻ hơi sửng sốt:

- Không phải cô nương muốn chính tay giết chết hắn để rửa hận ?

Tại sao đột nhiên bây giờ lại thay đổi ý định ?

Tô Tiệp nghiêm giọng:

- Ta một mực vẫn không thay đổi ý định của mình. Nhưng ta biết, nếu làm vậy sẽ gây thêm nhiều phiền phức cho ngài. Như vậy thì kỳ quá... tạ.. ta không muốn ngài bị phiền phức !

Trang Dục liền cung tay lên:

- Hảo ý của cô nương, ta xin nhận lãnh.

Tô Tiệp lại tiếp:

- Trên đường đi, xin ngài cố hết sức để ý đến tên họ Hà kia. Con người này vô cùng xảo quyệt và thâm hiểm. Chỉ cần có cơ hội, thế nào hắn cũng tìm cách bỏ trốn.

Trang Dục vội đáp:

- Ta biết rõ việc này. Ta sẽ không bao giờ để cho hắn có cơ hội nào đâu.

Tô Tiệp nhìn chàng chăm chăm, như muốn nhét chàng vào đôi mắt của mình, hai mắt lại đỏ hoe, gượng cười:

- Tổng đề đốc, ngài hãy giữ gìn !

Trang Dục đầy ghé đứng dậy:

- Cô nương cũng vậy... Tô Tiệp !

Tô Tiệp nhắm hai mắt lại, không nói gì thêm nữa. Nàng chỉ cảm thấy mũi mình cay xè, đồng thời hai hàng lệ cứ tuôn như nước lũ về mà đề đã vỡ.

Trang Dục quay người bước ra cửa.

Trước khi ra khỏi cửa, chàng không nhìn được, quay lại nhìn Tô Tiệp một lần nữa và hình như, chàng nghe loáng thoáng lời thì thầm than van của Tô Tiệp: "trời ơi là trời..."

Trong cơn gió tuyết, hai người kỵ sĩ cưỡi hai con tuấn mã, áp giải ba tên phạm nhân. Cả ba tên này đều bị cột chung một sợi dây vào giữa thắt lưng và đầu kia do Tiền Nhuệ giữ.

Tiền Nhuệ hiểu được trách nhiệm của mình không nhẹ nhàng chút nào, nên trên đường đó hết sức cẩn trọng.

Tuyết tuy không dày lắm, nhưng gió bắc thổi vô cùng mạnh. Nên vừa

lên đường chẳng được bao lâu, người ngựa đã trắng xoá.

Tiền Nhuệ đưa tay vuốt mặt, rồi cất giọng hỏi:

- Lão tổng, đêm nay chúng ta đi đến bao giờ mới ngừng lại nghỉ ?

Trang Dực đưa tay áo lên che nửa mặt, lớn tiếng đáp:

- Đến khi trời sáng, chúng ta sẽ dừng lại nghỉ.

Tiền Nhuệ nói có vẻ ái ngại:

- Lão tổng, thời tiết như vậy e rằng khó chống chọi được.

Trang Dực đáp:

- Tiền Nhuệ, chúng ta phải cố gắng vượt qua, cho dù thời tiết có xấu hơn nữa.

Tiền Nhuệ vẫn lầm bầm:

- Nhưng nếu lỡ giữa bọn phạm nhân có tên bị lạnh chết thì sao ?

Trang Dực không nhin cười được phá lên cười lớn:

- Tiền Nhuệ, lòng người đã trở nên từ bi từ lúc nào vậy ? Sự sống chết của phạm nhân là do ta phụ trách, người không cần phải bận tâm làm gì. Tốt nhất là người nên tự mình lo chống lại cái lạnh đi.

Tiền Nhuệ không nói gì thêm. Đưa tay giặt mạnh sợi dây, kéo mạnh ba tên phạm nhân về phía trước. Rõ ràng Tiền Nhuệ đang trút sự bực bội lên trên người bọn chúng.

Bọn họ đi liên tục suốt đêm cho đến khi trời hừng sáng.

Lúc này Tiền Nhuệ cảm thấy mặt mình dường như đã hoàn toàn mất đi cảm giác, bất chợt gã đưa mắt lên nhìn trời, vui mừng nói:

- Lão tổng, trời đã sáng...

Trang Dực uốn người ra phía trước và bảo:

- Tiền Nhuệ, giờ này người ngựa cũng đã mệt. Tạm thời tìm chỗ nghỉ ngơi thôi !

Tiền Nhuệ dáo dác nhìn tứ phía rồi gượng cười:

- Ở đây bốn bề hoang vắng, không biết tìm đâu ra chỗ nghỉ chân đây ?

Trang Dực nói:

- Chúng ta vừa đi vừa tìm chỗ để nghỉ, không việc gì phải gấp.

Tiền Nhuệ thấp giọng hỏi:

- Không phải thuộc hạ gấp. Nhưng vì thời tiết quá lạnh, trong bụng lại đói, hai mắt đã hoa cả lên. Nếu như không dừng lại nghỉ, e rằng thuộc hạ không sao còn chịu nổi nữa.

Trang Dực chưa kịp đáp thì Ngải Thanh Hoà đã quay đầu lại nói lớn:

- Hai vị có thấy gì không ? Ở phía bên trái kia có một căn nhà. Còn có khói bay lên nữa đấy.

Tiền Nhuệ vội đưa mắt nhìn về hướng Ngải Thanh Hoà vừa nói. Quả nhiên ở phía xa xa kia có một ngọn khói đen bay lên. Chung quanh

đây cảnh vật thật hoang vắng, chỉ có vồn vện căn nhà kia đứng cô đơn giữa trời. Điều này quả thật là kỳ lạ.

Ngãi Thanh Hoà phấn khởi nói tiếp:

- Chính là bên ấy ! Chúng ta đến đó nghỉ chân là thích hợp nhất.

Không đợi cho hắn nói dứt câu, Tiền Nhuệ vội nạt lớn:

- Người mừng cái gì chứ ? Bọn ta muốn nghỉ chân ở đâu có cần hỏi ý kiến người không ? Tốt nhất là người hãy câm miệng lại đi !

Ngãi Thanh Hoà vẫn cố nói:

- Ta chỉ muốn giúp hai vị mà thôi. Như thế cũng sai hay sao ?

Hà Tiểu Lại Tử cũng lên tiếng nói theo:

- Trước mắt đừng nghĩ thân phận mọi người là gì. Hiện tại chúng ta đều là người cùng thuyền. Nếu như không có chỗ nghỉ ngơi, tất cả đều bị lạnh mà chết đi, lúc ấy còn có phân biệt cao thấp nữa hay không ?

Tiền Nhuệ trừng mắt nhìn Hà Tiểu Lại Tử, giọng châm biếm:

- Hà Hận, người không biết tự hổ thẹn hay sao ? Ai là người cùng thuyền với người chứ ? Bọn ta là người ở dương giới, còn các người ở âm ty. Hai bên cách xa nhau quá đi chứ !

Hà Tiểu Lại Tử giương giọng lên:

- Họ Tiền kia, người đừng vội nói sớm như vậy. Hiện tại ta vẫn còn sống, còn iệc sau này ai dám bảo đảm chứ ?

Tiền Nhuệ nổi giận rút ngọn roi da ra. Nhưng Trang Dục đã ngăn lại:

- Mặc hắn, chúng ta đến căn nhà kia nghỉ chân đi !

Tiền Nhuệ đành nén cơn giận dữ xuống, nhưng lại giật mạnh tay hơn, lôi ba tên phạm nhân tiến về phía căn nhà.

Căn nhà đứng một mình giữa khu đất hoang vu. Phía trước không có rừng cây, phía sau không có núi cao. Chung quanh có vài tảng đá có hình thù kỳ dị. Nếu không có tuyết phủ, e rằng cảnh vật nơi đây càng tiêu điều hơn.

Trang Dục hơi nhíu mày lại:

- Căn nhà này hình như không giống có người ở...

Trang Dục chưa nói hết câu, Tiền Nhuệ đã vội lên tiếng:

- Có người ở, có người ở. Lão tổng, ngài không thấy trên nóc nhà có khói bay lên hay sao ? Nếu như bên trong không có người thì khói kia từ đâu có ?

Trang Dục đưa tay ra và bảo:

- Đưa sợi dây cho ta. Người đi vào xem trong nhà có người hay không ?

Tiền Nhuệ liền trao sợi dây cho Trang Dục, rồi nhảy xuống ngựa bước tới gõ cửa. Chỉ một lát sau, cánh cửa đã hé mở. Một cái đầu

trọc lóc ló ra quan sát. Tiền Nhuệ rất ngạc nhiên, hoá ra đây là một lão nhân.

Tiền Nhuệ liền cung tay lên và khách sáo nói:

- Lão trượng, bọn ta là người của nha môn, đang trên đường áp giải ba tên trọng phạm đến Tịnh Danh phủ. Bọn ta đã đi cả đêm, nên hiện giờ muốn nghỉ chân lại ở đây, đến khi trời tối sẽ tiếp tục lên đường. Hy vọng rằng lão trượng chấp thuận.

Lão nhân do dự nhìn đám người ngựa phía sau lưng Tiền Nhuệ, vẻ ái ngại không biết phải trả lời như thế nào.

Tiền Nhuệ có vẻ hơi nôn nóng nói:

- Lão trượng không cần phải sợ hãi. Ba tên trọng phạm kia đều bị trói chặt, không thể nào thoát ra được. Hơn nữa những thiết bớ đầu như bọn ta đều có võ công, đủ để khống chế bọn chúng. Bọn ta chỉ lưu lại đây đến khi trời tối sẽ lập tức đi ngay, nhất định sẽ không gây phiền phức cho người...

Lão nhân vẫn giữ vẻ do dự và đáp:

- Việc này... việc này lão không tự quyết định được. Mà phải hỏi phu nhân của ta có đồng ý hay không đã...

Tiền Nhuệ nóng lên:

- Lão trượng, ta đã dùng lời lẽ hết sức khách sáo để mượn nơi đây của lão. Thật ra, lão không cho mượn cũng không được. Bởi vì bọn ta có công văn của nha môn và lệnh bài đầu hổ quan sai. Nếu lão không đồng ý sẽ mang tội danh cản trở quan sai thi hành công vụ. Đến khi ấy lão đừng có nói là tại sao không?

Lão nhân trong khi còn chưa biết quyết định như thế nào, bỗng nhiên bên trong có tiếng truyền ra:

- Lão đang nói chuyện với ai vậy, mà không chịu đóng cửa? lại ?

Định để gió bão làm lạnh chết hay sao ?

Lão nhân liền quay đầu lại, vẫy tay nói:

- Bà mau ra đây một lát. Có mấy vị quan sai muốn mượn nhà chúng ta nghỉ chân một ngày.

Khi người bên trong bước ra đến cửa. Tiền Nhuệ không khỏi giật bắn người. Thì ra ra đây lại là một lão bà khoảng lục tuần. Bà ta có thân hình cao to như một hộ pháp, lưng thô vai rộng, mắt hổ mũi sư tử.

Đặc biệt giọng nói của bà ta cũng oang oang như chuông đồng:

- Ông lão, ông nói vị này chính là quan sai ?

Lão nhân hơi nghiêng đầu, chậm rãi:

- Vị quan sai này nói rằng, nếu như chúng ta không cho họ nghỉ lại, thì phạm tội cản trở người đang thi hành công vụ gì đó...

Lão bà quay sang trừng mắt nhìn Tiền Nhuệ hỏi:

- Người chính là quan sai ?

Tiền Nhuệ không muốn mất nhiều thời gian giải thích, liền lấy lệnh bài đầu hổ từ trong người ra.

Đây là một miếng kim loại to độ bàn tay, ở giữa có khắc nổi hình đầu hổ. Phía dưới đầu hổ có khắc tên và chức vị của chủ nhân nó.

Tiền Nhuệ đưa cái lệnh bài đến trước mặt lão bà:

- Hãy xem cho rõ, vật này có phải là giả mạo hay không ?

Lão bà liền lùi ra sau một bước, miệng cười hì hì:

- Quả nhiên là người của nha môn. Các ngài muốn mượn nơi đây để nghỉ chân, chúng tôi thân phận là tiểu dân đâu có dám nói không.

Nhưng mà các ngài cũng không ở miễn phí chứ ?

Tiền Nhuệ thấy câu chuyện cù dềng co, bực bội:

- Người yên tâm đi, chúng ta sẽ không để cho người thiệt thòi đâu.

Nửa? ngày người muốn bao nhiêu.

Lão bà hơi do dự:

- Bao nhiêu à ?

Tiền Nhuệ liền tiếp:

- Năm lạng bạc cho nửa ngày, người không phản đối ?

Lão bà toét miệng cười:

- Không phản đối, không phản đối... Quan gia, ngoài này khí trời lạnh lẽo, ngài hãy gọi bằng hữu của ngài vào trong nhà đi.

Tiền Nhuệ quay đầu lại ra dấu.

Thế rồi Trang Dực xuống ngựa, dẫn ba tên phạm nhân tiến về phía cửa.

Lão bà nhường lối cho khách bước vào bên trong. Sau đó quay say sắn dẫn lão nhân:

- Còn không mau đi dắt mấy con ngựa ra phía sau ? Nhớ cho chúng ăn uống cẩn thận

Dứt lời, bà lão vội sập cửa lại. Sau đó bà ta lấy lò lửa ra đặt ở giữa phòng, rồi quay sang Tiền Nhuệ mỉm cười bảo:

- Các vị cứ tự nhiên ngồi nghỉ. Để ta ra phía sau làm chút thức ăn cho quý vị dùng

Tiền Nhuệ lạnh lùng nói:

- Nhưng nhớ phải mau một chút

Bà ta liền bước vội ra phía sau.

Trang Dực ngồi xuống một cái ghế cạnh lò sưởi. Còn ba tên phạm nhân ngồi dưới đất, cách lò lửa không bao xa. Bởi vậy bọn chúng cũng được hưởng cái ấm phát ra từ lò lửa.

Căn nhà này gồm có hai phòng. Bên ngoài dùng làm phòng khách, phía trong là phòng ngủ. Sau cùng mới là nhà nấu ăn, nhưng không

biết nó rộng bao lớn.

Trang Dực đảo mắt nhìn khắp gian phòng một lượt, rồi chậm rãi nói:

- Không biết hai vợ chồng lão nhân này làm nghề gì ?

Tiền Nhuệ liền đáp:

- Cần gì phải quan tâm đến chuyện này ? Hiện giờ chúng ta chỉ biết ăn no rồi dưỡng tinh thần để tiếp tục lên đường. Biết đâu cả đời này chúng ta sẽ không bao giờ còn ghé lại nơi đây.

Trang Dực nói:

- Một cặp vợ chồng già sống ở một nơi hoang vắng lạnh lẽo như vậy, quả thật có hơi kỳ quái. Hơn nữa, gần đây không thấy có trồng trọt và buôn bán gì cả. Thế thì tại sao họ có thể sống được ?

Tiền Nhuệ cười:

- Lão tổng, bọn họ làm sao sống được, chuyện ấy không liên quan gì đến chúng ta. Có lẽ vì làm tổng đề đốc lâu năm, nên gặp chuyện gì người cũng nghi.

Trang Dực im lặng không nói gì.

Lúc ấy lão bà kia cũng đang từ nhà trong đi ra, trên tay cầm một cái khay. Trên khay có bát đũa, năm cái chung uống trà và một bình trà đang nghi ngút khói. Mùi trà thơm lan toả khắp gian phòng, khiến cho mọi người bụng đói cồn cào.

Lão bà rót trà vào đầy năm cái chung, đoạn quay sang Tiền Nhuệ mỉm cười nói:

- Quan gia, nơi đây hẻo lánh không có gì tiếp đãi. Thảo dân chỉ nấu cho các vị một nồi cháo lớn cùng ăn với món cải mặn mà thôi.

Cả đêm không được ăn uống nên lúc này bụng Tiền Nhuệ đã đói dữ dội.

Vừa nghe lão bà nói vậy, hắn không nhịn được liền lên tiếng:

- Vậy tại sao còn không mang ra ? Bọn ta đều đã đói lắm rồi.

Lão bà "ạ" một tiếng rồi trở vào trong. Một lúc sau bà ta bưng một nồi cháo và một đĩa cải mặn ra.

Thiên Mộc Sắc Kiềm

Hồi 11

NGUY BIẾN

Chỉ trong chớp mắt, mọi người đã húp gần hết bát cháo đầu tiên.

Duy chỉ có Trang Dực còn chậm rãi một chút. Chàng dùng đôi đũa

khuấy đều bát cháo, nhưng kỳ thật là chàng bỏ vào trong bát cháo một loại thuốc bột, có tên gọi là Đại Lượng Hoàng.

Đây là loại thuốc người trong nha môn hay sử dụng. Để thử xem trong thức ăn có độc hay không. Nếu trong thức ăn có độc, thì khi gặp phải thuốc này, lập tức sẽ có phản ứng ngay. Bằng không thuốc kia sẽ không có phản ứng.

Tuy trong bụng rất đói, nhưng trước khi ăn Trang Dực vẫn ngậm thử xem trong cháo có độc hay không.

Đúng như lời Tiền Nhuệ đã nói, có lẽ vì làm tổng đề đốc đã lâu, nên tạo cho chàng có tính đa nghi.

Đương nhiên là trong cháo không hề có độc.

Lúc này Tiền Nhuệ đã mức đến chén thứ hai, còn ba tên phạm nhân đã ăn hết chén thứ ba.

Trước khi Trang Dực ăn hết chén cháo, lão nhân cũng đã từ bên ngoài bước vào. Hai tay lão xoa vào nhau liên tục cho đỡ lạnh. Nhìn thấy chén Trang Dực trống trơn, lão nhân vội nói:

- Quan gia, để thảo dân mức hộ cho !

Trang Dực lắc đầu:

- Cám ơn, ta đã no rồi

Lão nhân vội lấy bình trà châm đầy vào chung, sau đó hai tay bưng chung trà, đưa đến trước mặt Trang Dực:

- Vậy thì ngài hãy uống chung trà này. Trong nhà thảo dân không còn thứ trà ngon nào khác để tiếp đãi các ngài.

Trang Dực đón lấy chung trà và không quên thử xem trong nước trà có độc hay không. Sau khi biết chắc không có độc, chàng mới dám uống.

Lúc này lão bà cũng từ bên trong bước ra, mỉm cười hỏi Tiền Nhuệ:

- Thế nào, các vị ăn có vừa miệng không ?

Tiền Nhuệ cười hì hì đáp:

- Tuy thức ăn rất đơn sơ, nhưng vì quá đói nên cảm thấy rất ngon.

Đợi cho mọi người ăn xong, hai ông bà lão liền thu dọn mọi thứ ra sau.

Bây giờ trong phòng chỉ còn có năm người người. Ba tên phạm nhân ngồi một chỗ yên lặng trong góc phòng. Tiền Nhuệ ngồi trên ghế chẳng bao lâu đã ngáy to, chỉ có một mình Trang Dực là vẫn còn thức mà thôi.

Một hồi lâu, lão nhân quay trở ra, nhìn thấy Trang Dực vẫn còn thức.

Lão ta ngạc nhiên hỏi:

- Quan gia, tại sao ngài vẫn còn chưa ngủ chứ ?

Trang Dực bóp trán đáp:

- Bởi vì ta còn phải canh chừng.

Lão nhân càng kinh ngạc:

- Canh chừng ? Canh chừng cái gì ?

Trang Dực đưa tay chỉ ba tên phạm nhân đang ngon giấc:

- Canh chừng bọn chúng. Ta sợ bọn chúng sẽ bỏ chạy.

Lão nhân lắc đầu:

- Ngài cẩn thận quá thành thừa đấy. Quan gia, bọn chúng bị trói chặt như vậy làm sao có thể bỏ chạy được ? Hơn nữa, nơi đây bốn bề hoang vắng bọn chúng biết chạy đi đâu ?

Trang Dực mỉm cười:

- Tuy là vậy, nhưng cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

Lão nhân không nói gì thêm, kéo ghế ngồi xuống đối diện với Trang Dực. Xem tình hình, lão ta định muốn nói chuyện lâu với chàng.

Có tiếng khua chén đĩa phát ra từ phía nhà bếp. Có lẽ lão bà kia đang rửa chén ở phía sau.

Trang Dực hớp một ngụm trà, chậm rãi hỏi:

- Trang căn nhà này, chỉ có hai vị thôi sao ?

Lão nhân thở dài một tiếng:

- Thảo dân có bốn người con, hai nam hai nữ. Hai đứa con gái đã xuất giá từ lâu. Thằng con trai lớn năm năm trước đi ra quan ngoại, không thấy quay trở về. Còn thằng út đang học nghề ở trên trấn, hai ba tháng mới trở về một lần. A ! Thảo dân có con cái cũng giống như không có.

Trang Dực tỏ vẻ cảm thông:

- Vậy chứ lệnh nữ của lão trượng ít khi trở về thăm cha mẹ lắm sao ?

Lão nhân cười méo mó:

- Con gái bước lên kiệu hoa tức là đã trở thành con của người ta.

Đâu còn nhớ đến cha mẹ ruột nữa. Cho dù cha mẹ ruột có sống cơ hàn khổ cực, chúng cũng chẳng hề quan tâm đến.

Dừng lại một lúc, lão nhân tiếp:

- Cho nên những người no đủ đâu có hiểu được tình cảnh của những kẻ nghèo nàn. Ví dụ như năm lượng bạc, hai vị thưởng cho hai vợ chồng thảo dân. Tuy đối với hai vị chẳng là bao, nhưng đối với chúng thảo dân thì vô cùng to lớn. Nó đủ để nuôi sống hai vợ chồng thảo dân vài tháng trời.

Trang Dực cười nói:

- Lão trượng, người không cần phải buồn rầu. Ta sẽ kêu bằng hữu của ta tặng cho lão thêm năm lượng nữa.

Hai mắt lão nhân chột sáng lên:

- Ngài nói thật chứ, quan gia ?

- Chỉ có mấy lượng bạc, chẳng lẽ ta lại nói dối hay sao ?

Nhưng lão nhân chợt ái ngại:

- Không phải thảo dân không tin ngài. Kẹt cái nổi vị bằng hữu kia của ngài hình như không phải là người rộng rãi cho lắm.

Trang Dực nói:

- Lộ phí nha môn phát cho có giới hạn. Nếu như dùng hết phải tự lấy tiền túi ra xài. Nhưng lão trượng cứ yên tâm, thêm năm lạng nữa không thành vấn đề gì đâu.

Lão nhân mừng rỡ:

- Thế thì thảo dân xin đa tạ ngài trước.

Trang Dực có vẻ mệt mỏi, chàng hơi nhắm hai mắt lại nói:

- Một chút lòng thành, lão trượng không cần phải cảm ơn.

Lão nhân nói với giọng quan tâm:

- Trà đã nguội rồi, để thảo dân châm chung khác cho ngài.

Trang Dực liền đưa chung trà về phía lão. Đúng lúc ấy, tự nhiên chàng cảm thấy tay mình tê buốt và nóng rát như chạm phải lửa. Trang Dực mở bừng hai mắt ra liền, đứng dậy khỏi ghế. Cũng ngay lúc đó, toàn thân lão nhân đã lui ra sau hơn ba thước. Thân pháp lão ta nhanh lẹ khác thường, không giống như lúc ban đầu bọn Trang Dực mới gặp.

Quả nhiên không sai. Trong tay lão nhân đang cầm một cây châm dài một tấc. Trên đầu cây châm còn dính lại một chút máu đã khô.

Sự việc xảy ra ngoài dự liệu của Trang Dực. Chàng nhìn thẳng vào đối phương, nghiêm giọng hỏi:

- Người đã làm gì ta, thật ra người là ai ?

Lão nhân mỉm cười hiểm ác:

- Lão nhân họ Triệu. tên Lục, trong giang hồ không có mấy tiếng tăm. Còn lão bà kia thật sự là phu nhân của ta, mà mọi người thường gọi là Triệu nhị nương. Tên thật của bà ta Tôn Ngân Phụng cũng là người không hề có tiếng tăm trên giang hồ.

Trong lòng Trang Dực chợt giật mình. Chàng không ngờ rằng lại gặp hai vợ chồng họ nơi hẻo lánh này. Có kẻ nói mấy chục năm gần đây, trong giang hồ không ai là không biết đến họ.

Hai vợ chồng tính tình rất cổ quái và hành sự cũng rất khác người.

Chỉ cần chịu trả cao giá. Bất cứ việc gì họ cũng dám làm.

Trang Dực đứng trấn tĩnh một hồi, từ từ lên tiếng hỏi:

- Triệu lục, thì ra bọn người đang giờ trò đóng kịch. Thật ra mục đích của bọn người là gì ?

Triệu Lục mỉm cười:

- Đương nhiên là ba tên phạm nhân kia. Tổng đề đốc, thành thực xin

lỗi ngài. Lão phu muốn lưu bọn họ lại.

Trang Dực cười nhạt:

- Là ai sai người làm việc này, và người có quan hệ gì với bọn chúng ?

Triệu lục cười lớn hơn:

- Nói thật cho tổng đề đốc biết, lão phu và bọn chúng không có một chút quan hệ. Thậm chí ngay cả mặt mũi bọn chúng cũng chưa từng nhìn thấy qua. Cho nên không thể nói là có người mượn lão phu làm việc này được. Hành động lần này, hoàn toàn do chủ ý của hai vợ chồng bọn ta.

Trang Dực ngạc nhiên không hiểu, hỏi:

- Ý của người muốn nói không có ai sai người làm việc này, mà hoàn toàn là do chủ ý của hai người ?

Triệu Lục vẻ hài lòng:

- Không sai ! Tổng đề đốc, ngài hiểu sự việc rất nhanh.

Trang Dực lắc đầu:

- Không, ta vẫn chưa hiểu. Người làm như vậy thật ra có dụng ý gì ?

Triệu Lục hơi nghiêng đầu sang một bên và đáp:

- Ý gì à ? Tổng đề đốc, người ta thường nói: "Nhân vi tài tử, điều vi thực vong". Vậy ngoài ngân lượng ra, bọn ta còn có dụng ý gì nữa chứ ?

Trang Dực càng không hiểu:

- Nếu đã không có người mượn, vậy sai sẽ trả ngân lượng cho người ?

Triệu Lục chậm rãi giải thích:

- Bản thân ba tên này chính là ba núi vàng đấy. Tổng đề đốc, để ta nói cho ngài nghe thử:

"Tên họ Nghiêm kia, hơn nửa đời chuyên đi trộm cắp của thiên hạ, vậy có thể xem hắn ta là người giàu có hay không ? Còn Hà Tiểu Lại Tử là một con quỷ háo sắc, toàn làm ra những việc tồi bại và tất nhiên hắn cũng tự hiểu làm thế nào để có thể sống thêm được vài năm nữa. Ngài Thanh Hoà đúng là tên đồ tể khát máu. Không biết có bao nhiêu con nợ đã chết dưới lưỡi đao hắn ta. Bởi vậy, chắc chắn hắn sẽ biết được mạng sống quý giá như thế nào. Nói tóm lại, chỉ cần có ba tên này trong tay thì hết kiếp này chẳng sợ đói kém. Ta nghĩ như vậy có đúng không Tổng đề đốc ?

Trang Dực đáp:

- Triệu lục, đây chỉ là cách nghĩ của người. Còn sự thật chưa hẳn hoàn toàn như vậy !

Triệu Lục chậm rãi:

- Tổng đề đốc, năm nay ta đã sáu mươi mốt tuổi. Những sự việc ở đời ta thấy cũng đã nhiều, con đường giang hồ cũng đi được một nửa. Chẳng lẽ ta còn chưa hiểu bản tính của con người nữa hay sao ? Đặc biệt là bọn người ác... Tục ngữ thường có câu "Chết vinh không bằng sống nhục". Những tên hung đồ càng độc ác, thì càng hiểu rõ điều này hơn.

Trang Dục nổi giận:

- Cho dù người có nói đúng đi nữa, nhưng khi qua cửa của ta, cũng chỉ thành con số không mà thôi.

Triệu Lục lắc lắc đầu, cố tạo cho sắc mặt hắn có vẻ buồn buồn:

- Tổng đề đốc là đại boss đầu của thập châu bát phủ, điều này chẳng lẽ lão nạp còn không biết ? Nếu như không trừ khử ngài trước, làm thế nào để ba tên kia thoát được ? Cho nên bước đầu tiên là phải vô hiệu hoá ngài trước. Bằng không toàn bộ kế hoạch đều thất bại. Bởi vì lẽ đó, lão phải sớm hoàn thành bước đầu tiên này.

Trang Dục gằn giọng nói:

- Triệu Lục, người đừng quá ngạo mạn. Không phải ta vẫn còn đứng sờ sờ ở đây sao ?

Triệu Lục nhếch mép mỉm cười:

- Nhưng chỉ một canh giờ nữa thôi, lúc ấy e rằng ngài nằm xuống cũng cảm thấy khó chịu.

Trang Dục đưa mắt nhìn lên chỗ vừa bị châm. Chỉ thấy nơi đấy hơi đỏ lên một chút. Ngoài cảm giác nóng rát ra, dường như không có gì khác thường.

Trang Dục hít sâu vào một hơi, rồi thản nhiên nói:

- Chỉ dựa vào cây châm đó, người cho rằng có thể đạt được mục đích hay sao ?

Triệu Lục nói với giọng đầy tự tin:

- Tổng đề đốc, loại châm này không phải là loại châm tầm thường. Nó có tên gọi là Đoạn Mạch phong hầu châm. Bản thân nó được làm bằng bạc, sau đó được ngâm vào trong tám loại chất độc. Chỉ cần chất độc kia thâm nhập vào cơ thể, thì hai canh giờ sau sẽ lập tức chết ngay. Tổng đề đốc, nếu ngài không tin thì thử đợi xem !

Trang Dục chợt nghĩ ra điều gì đó, nên ung dung nói:

- Triệu Lục, với cây châm nhỏ như thế, không thể nào có oai lực lớn như vậy.

Triệu Lục nghiêm giọng:

- Bao nhiêu năm nay, lão phu đã từng gặp qua rất nhiều người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Tổng đề đốc không phải là người đầu tiên và cũng không phải là người cuối cùng. Đến khi nào ngài thể nghiệm

được việc đó thì đã không còn kịp.

Trang Dực nhếch mép cười, bất thành linh quát:

- Tiền Nhuệ, lâm trận !

Sau tiếng quát của Trang Dực, Tiền Nhuệ vẫn ngồi ngủ say trên ghế không có một phản ứng nào.

Điều này hoàn toàn không giống với thói quen của một vị bồ đầu.

Đặc biệt không giống thói quen bình thường của Tiền Nhuệ. Trừ phi hắn bị trúng thuốc mê hồn tán.

Trang Dực nhìn thẳng vào mắt Triệu Lục, giọng đánh hấn lại:

- Người đã làm gì thuốc hạ của ta ?

Triệu Lục nói thẳng không hề giấu giếm:

- Người của nhà môn thường quen sử dụng Đại Lương Hoàng là loại thuốc thử độc vô cùng linh nghiệm, nhưng còn phải xem người sử dụng có phát huy hết công hiệu của nó hay không. Tổng đề độc, nôi cháo và bình trà đầu tiên hoàn toàn không có mê hồn tán, nhưng bình thứ hai thì có. Ngoài chung trà của ngài ra, tất nhiên trong nước trà của ba tên phạm nhân kia đều có mê hồn tán. Đồng thời thuốc hạ Tiền Nhuệ của ngài cũng quá sơ ý. Lão thấy từ đầu đến cuối, hấn ta không hề thử qua đồ ăn thức uống gì cả. Nguyên nhân có thể do vì hấn ta quá mệt, hoặc cũng có thể do sự an bày của lão quá hoàn hảo.

Ngừng lại trong giây lát, Triệu Lục lại nói tiếp:

- Nhưng đối với ngài thì hoàn toàn khác. Tổng đề độc, bởi vậy cho nên lão đành phải dùng đến cách khác.

Sắc mặt Trang Dực lạnh như tiền:

- Nói vậy ba tên phạm nhân kia cũng đã trúng mê hồn tán của người ?

Triệu Lục cười:

- Đương nhiên rồi. Như vậy sẽ bớt đi rất nhiều phiền nhiễu. Một người nửa mê nửa tỉnh thường dễ an bày hơn một người hoàn toàn tỉnh táo.

Triệu Lục vừa dứt câu. Trại nhị nương Tôn Ngân Phượng chợt xuất hiện. Dáng vẻ bà ta vẫn đường hoàng, oai vệ. Duy chỉ có một điểm khác biệt, bà ta có thêm một ngọn trường côn.

Triệu Lục đưa mắt nhìn Tôn Ngân Phượng nói:

- Hãy cẩn thận một chút. Mau rời xa hấn ta.

Tôn Ngân Phượng cười ha hả:

- Thời gian cũng gần đến. Nếu như hấn ta dám cử động, độc tình sẽ càng lan mau hơn. Khi ấy không cần đến hai canh giờ, có lẽ hấn ta đã chết.

Triệu Lục nghiêm giọng:

- Họ Trang kia không phải là hạng tầm thường. Khi nào chưa đến phút cuối cùng thì chưa có thể bỏ đi sự cảnh giác.

Tuy Tôn Ngân Phượng vóc người to, có lẽ khoẻ như hùm beo, nhưng bà ta hết sức nghe lời Triệu Lục:

- Lão nói rất phải.

Đột nhiên Trang Dực bỏ nhào về phía Triệu Lục, đâm mạnh một quyền như trời giáng về phía giữa mặt lão ta.

Triệu Lục đã có đề phòng trước, nên vội vàng lách sang bên né tránh. Đồng thời tay phải lão vung lên, thanh đoản đao sắt bén lập tức chém trở lại Trang Dực.

Cùng lúc đó, thanh trường côn trong tay Tôn Ngân Phượng cũng từ phía sau quét tới. Trang Dực dùng chân đá một cái ghế ra phía sau, tay hất chung trà về phía Triệu Lục.

"Ầm" một tiếng, cái ghế đã bị đánh vỡ nát. Triệu Lục thì đang lo tránh cái chung bay tới. Lợi dụng lúc ấy, kiếm Trang Dực đã ra khỏi vỏ.

Một tiếng rú vang lên, cây trường côn của Tôn Ngân Phượng đã bị chặt đứt hơn một nửa cùng một chùm tóc rơi xuống đất. Bà ta hoảng sợ, nhảy ra sau hơn mấy bước gần đến cửa ngoài.

Trang Dực không bỏ lỡ cơ hội tốt liền phóng theo.

Tôn Ngân Phượng vừa sợ hãi, vừa giận dữ quát:

- Họ Trang kia, nếu người dùng đến nội lực, sẽ chết nhanh hơn. Bộ người thật sự chán sống rồi sao ?

Trang Dực cười nhạt đáp:

- Nhưng với thời gian hai canh giờ, đã đủ để ta giết bọn người trước. Tôn Ngân Phượng lập tức đưa nửa cây trường côn còn lại lên hộ thân.

Mấy lần Triệu Lục xông vào định cứu nguy cho Tôn Ngân Phượng nhưng đều bị Trang Dực trấn áp ngay.

Bỗng nhiên Tôn Ngân Phượng cảm thấy chân mình mát lạnh. Đồng thời chân trái mềm nhũn, rồi toàn thân khụy xuống.

Triệu Lục hét lớn, liều mình phóng đến cứu nguy Tôn Ngân Phượng, nhưng đáng tiếc khoảng cách hơi xa.

Đợi đến khi lão ta đến gần. Trang Dực đã chém một kiếm vào sau lưng chân Tôn Ngân Phượng. Sau đó lưỡi kiếm đã kề sát cổ Tôn Ngân Phượng. Tôn Ngân Phượng rên lên tiếng, máu tươi từ chân chảy ra đầm đìa. Đến lúc này bà ta mới thấy đau khổ tột cùng.

Triệu Lục thấy tình hình như vậy, trong lòng vô cùng giận dữ. Hai mắt lão ta đỏ rực như hai hòn than, giọng cất cao:

- Người... người dám đụng đến một sợi tóc của phu nhân ta. Ta thề

sẽ bắt người chết không toàn thây...

Trang Dục bình thần đáp:

- Dầu sao, sau hai canh giờ nữa ta cũng chết, nhưng điều quan trọng là có chết được thuận lợi hay không ? Ví dụ có ai cùng chết chung ? Như thế ta chết mới nhắm mắt.

Triệu Lục giận tím mặt quát:

- Họ Trang kia, suy nghĩ của người vô cùng độc ác. Nếu có giỏi, người cứ đối đầu với ta, chứ đừng uy hiếp một bà lão. Như vậy mà xem là anh hùng hảo hán hay sao ?

Trang Dục mỉm cười nói:

- Việc đã đến nước này, ta cảm thấy giết một mình bà ta cũng đủ lắm rồi. Cần gì phải lấy thêm mạng người nào nữa chứ ?

Đột nhiên Triệu Lục buông xuôi tay cầm đao xuống, mắt rung rung lệ:

- Trang Dục, người coi chừng thanh kiếm trong tay, đừng để xảy ra chuyện đáng tiếc. Có chuyện gì chúng ta từ từ thương lượng.

Diễn biến của tình thế xảy ra quá bất ngờ khiến Trang Dục hơi sửng sốt. Trầm ngâm giây lát, chàng lên tiếng:

- Người thật sự có ý muốn thương lượng ?

Triệu Lục gật đầu đáp ngay:

- Hoàng thiên ở trên cao chứng giám, những lời lão nói ra toàn là thật lòng. Họ Trang kia, người hãy cẩn thận thanh kiếm ở trong tay của người.

Trang Dục cười:

- Triệu Lục, người không phải sợ, ta tự biết điều khiến thanh kiếm của mình. Thôi được, người thử nói xem, giữa chúng ta phải thương lượng như thế nào ?

Giọng Triệu Lục có vẻ hơi run run:

- Người có thể thả người ra trước được hay không ?

Trang Dục cười cười:

- Không thể được. Nếu làm vậy chẳng khác nào ta tự tay hại mình.

Trong lòng Triệu Lục mắng thầm, nhưng ngoài mặt vẫn ra dáng lo âu:

- Chỉ cần người không đả thương phu nhân của ta. Bất cứ điều kiện gì ta cũng đồng ý. Trang Dục, ta và người không thù không oán, lẽ đâu ta lại có ý hãm hại người. Lần này ta hành động như vậy, chẳng qua cũng chỉ vì tiền mà thôi. Người nên hiểu cho nỗi khổ của ta.

- Rất tốt. Ta rất hiểu hoàn cảnh của người. Nhưng người cũng phải hiểu hoàn cảnh hiện giờ của ta. Tánh mạng của ta giờ đang nằm trong tay của người. Còn tánh mạng phu nhân người lại nằm trong

tay của ta. Vậy thì chúng ta một mạng đổi một mạng vậy !

Triệu Lục có lẽ nhất thời chưa nghe rõ, không khỏi kinh hoàng:

- Khoan đã ! Cái gì một mạng đổi một mạng ? Người... người định chọn cách đổi đó hay sao ?

Trang Dực lắc đầu:

- Người không cần phải quính lên. Tất nhiên không phải là cách ta và phu nhân người cùng chết. Ý ta là người hãy giao thuốc giải cho ta trước, sau đó ta sẽ thả bà ta ra.

Triệu Lục mừng rỡ gật đầu lia lịa:

- Được ! Được ! Chúng ta cứ y như vậy mà làm. Nhưng sau khi lấy được thuốc giải, người phải giữ lời hứa là thả phu nhân của ta ra chứ ?

Trang Dực nghiêm sắc mặt:

- Chỉ cần thuốc giải của người không phải thứ giả. Trang mỗ này tuyệt đối giữ lời hứa/

Triệu Lục vội vàng đáp:

- Điều này người cứ việc an tâm. Triệu Lục này xưa nay không phải là hạng tiểu nhân.

Trang Dực ấn lưỡi kiếm sát vào cổ Tôn Ngân Phượng, đồng thời tay trái chìa ra:

- Đưa thuốc giải cho ta. Nếu kéo dài thời gian, hai bên đều sẽ gặp nhiều phiền phức.

Triệu Lục lấy một cái bình nhỏ từ trong người ra. Mở nắp trút ba hoàn thuốc màu trắng ra lòng bàn tay, rồi hết sức cẩn thận trao cho Trang Dực:

- Uống thuốc giải này vào, sau một tuần trà sẽ thấy hiệu nghiệm ngay.

Trang Dực đưa tay lấy ba hoàn thuốc, giọng bình thản:

- Triệu Lục, nếu như người có ý gạt ta hoặc giả có bất kỳ phản ứng gì, lưỡi kiếm này sẽ cắt đứt cổ bà ta ngay. Chắc người cũng biết, ta chỉ cần khoảng thời gian chừng nháy mắt là đã đủ.

Toàn thân Triệu Lục toát mồ hôi, vội vàng lên tiếng nói:

- Trang Dực, phu nhân ta hiện đang nằm trong tay của người. Ta dám đem tánh mạng của bà ta ra đùa giỡn hay sao ? Sau khi người uống xong thuốc giải này vào, sẽ thấy những lời ta đã nói ra, hoàn toàn đúng với sự thật.

Trang Dực liền đưa ba hoàn thuốc bỏ vào miệng.

Lúc ấy Tôn Ngân Phượng chợt lên tiếng:

- Lão đã đưa thuốc giải cho họ Trang kia, vậy tại sao hắn chưa chịu lấy binh khí xuống ? Ở đây không có bài vị tổ tông, nhưng có sao lại

bắt già này cứ quỳ mãi trên đất ?

Không đợi cho Triệu Lục kịp trả lời. Trang Dực đã vội lên tiếng:

- Tôn Ngân Phụng, bà hãy đợi khi nào chứng minh được thuốc giải kia có hiệu nghiệm, lúc ấy ta lập tức sẽ thả bà ra.

Tôn Ngân Phụng nghiêng rằng:

- Họ Trang kia, máu chân ta vẫn chưa ngưng chảy. Người định bắt ta đợi đến bao giờ ?

Trang Dực đáp:

- Phu quân của người đã có nói qua, sau một tuần trà, thuốc giải kia mới có hiệu nghiệm. Hiện tại mới được một nửa thời gian. Tính mạng ta đang bị nguy hiểm, ta còn chưa khẩn trương, vậy bà vội vàng để làm gì chứ ?

Triệu Lục chột xoa hai tay vào nhau, lẩm bẩm:

- Nhanh lên , nhanh lên... nhanh lên...

Đột nhiên Trang Dực cảm thấy như có một vật nặng cả ngàn cân đè lên trên ngực mình. Tay chân chàng bủn rủn, không thể nào thở được. Cùng lúc một dòng máu đen từ miệng chảy ra... và đúng lúc này, Tôn Ngân Phụng đã thoát ra khỏi lưới kiếm của chàng.

Sau đó, chàng thấy trước mặt mình tối đen rồi Trang Dực ngã ra, hôn mê bất tỉnh.

Thiên Mộc Sắc Kiếm

Hồi 12 NHỤC PHIẾU

Khi Trang Dực tỉnh lại, xung quang chàng toàn là một màu đen. Sau một hồi lâu, chàng mới bắt đầu nhìn thấy mờ mờ mọi thứ chung quanh.

Gian phòng này ba phía đều là vách đá. Cửa ra vào là một cánh cửa song kiên cố, được đóng chặt. Trong phòng không bày biện một thứ gì, chỉ có trên đất được trải một lớp cỏ khô.

Trang Dực phát hiện tay chân mình đều bị khóa chặt. Những thứ này không phải của chàng. Xem ra hai phu thê Triệu Lục đã có chuẩn bị sẵn.

Nằm cách chàng mấy bước chính là Tiền Nhuệ. Tay chân hắn cũng bị khóa chặt không khác gì chàng. Nhưng Tiền Nhuệ vẫn còn say ngủ, cơ hồ vẫn còn chưa tỉnh thuốc mê.

Lúc này trong người Trang Dực không hề cảm thấy một chút đau nhức nào, ngược lại còn có phần xung mãn hơn. Dường như chất độc trong người chàng đã hoàn toàn biến mất.

Điều khiến Trang Dực đáng ngạc nhiên nhất là tại sao Triệu Lục không giết chàng cùng Tiền Nhuệ. Một khi chàng còn sống thì sớm muộn gì lão cũng sa lưới.

Đột nhiên có tiếng bước chân vọng đến, tiếp theo là tiếng mở khoá. Một hồi sau, Triệu Lục từ ngoài bước vào. Đợi đến khi hai mắt quen với bóng tối, Triệu Lục mới dám tiến đến gần Trang Dực với vẻ hết sức cẩn thận. Khi còn cách Trang Dực chừng ba bốn bước, lão ta liền dừng lại, đứng nhìn chàng.

Trang Dực cũng nhìn lại Triệu Lục, mỉm cười nói:

- Nhìn khí sắc ngươi không tệ, xem ra dường như ngươi đang có chuyện vui trong lòng thì phải.

Triệu Lục cười ha hả nói:

- Tổng Đề Đốc, ngài thật sự tài giỏi, đã rơi vào hoàn cảnh như vậy mà ngài vẫn còn nói cười được.

Trang Dực nhún vai nói:

- Nếu không như thế thì thế nào chứ? Chẳng lẽ ngươi kêu ta khóc lóc một trận ư?

Triệu Lục, thuốc giải ngươi đưa ta là thật ư?

Triệu Lục nghiêm sắc mặt nói:

- Xưa nay ta nói ra điều gì đều giữ lời cả. Ba hoàn thuốc ta trao cho ngài hoàn toàn là thuốc giải độc thật, chuyên dùng để giải trừ Đọa Mạch Phong Hầu Châm.

Hiện giờ độc tính trong người ngài hoàn toàn đã hết.

Trang Dực hít sâu vào một hơi, nói:

- Ta tin lời nói của người, bởi vì hiện giờ ta cảm thấy trong người không hề có gì khác lạ. Nhưng vẫn có một chuyện ta không hiểu là tại sao người lại giam bọn ta ở đây.

Triệu Lục cười để lộ hàm răng ra ngoài:

- Chính là vì tiền.

Trang Dực hết sức ngạc nhiên:

- Vì tiền? Người giam giữ bọn ta ở đây thì có liên quan gì đến tiền chứ?

Triệu Lục thông thả nói:

- Tổng Đề Đốc, họ Tiền kia thì không đáng giá lắm, nhưng mà ngài thì hoàn toàn khác. Không lẽ người của nha môn bị nguy hiểm đến tính mạng mà họ lại bỏ mặc hay sao?

Hoá ra ý đồ của Triệu Lục là như vậy. Trang Dực không khỏi cười lớn, nói:

- Triệu Lục, có lẽ người vì quá tham tiền nên đã phát điên lên rồi. Người có biết làm như vậy sẽ mang tội chết hay không? Bộ người không còn muốn sống nữa hay sao?

Triệu Lục mỉm cười nói:

- Không cần ngài phải nhắc nhở ta. Những việc tương tự như vậy, ta đã làm nhiều rồi. Ngài hãy đợi mà xem.

Trang Dực lắc đầu nói:

- Ta nói cho người biết, trong nha môn xưa nay không hề có những chuyện như vậy. Nếu như nha môn chịu đem tiền ra chuộc mạng ta thì là chuyện đáng cười. Bất cứ trong trường hợp nào cũng không có ngoại lệ.

Triệu Lục không chút lo ngại:

- Tổng Đề Đốc, như vậy còn phải xem thái độ cấp trên của ngài như thế nào. Giả sử họ muốn cứu ngài thì cho dù phải tốn bao nhiêu họ cũng đồng ý. Nhược bằng không thì quan chức bao nhiêu năm của ngài xem như uổng công vô ích.

Trang Dực nói:

- Ta thật sự còn chưa biết bộ phận nào quản lý những chuyện này và bộ phận nào phụ trách việc chi thu. Triệu Lục, người có biết người đang đòi tiền ai và người đang tiếp xúc với ai không?

Triệu Lục cười ha hả nói:

- Việc ấy ngài không cần phải lo, bởi vì ta đã có sự an bày.

Trang Dực im lặng giây lát, nói:

- Nếu như người không lấy được tiền thì sao?

Triệu Lục nghiêm sắc mặt nói:

- Ta tin tưởng nhất định sẽ lấy được tiền và không bao giờ muốn phải áp dụng thủ đoạn cuối cùng, bởi vì đây là hạ sách tổn nhân bất lợi kỷ.

Trầm ngâm một hồi, Trang Dực mới lên tiếng:

- Vậy người định tống tiền bao nhiêu?

Triệu Lục vội cười nói:

- Ngài đừng nói khó nghe như vậy chứ. Đây chẳng qua chỉ là đem tiền chuộc mạng, đâu thể gọi là tống tiền. Về số lượng thì không nhiều lắm, chỉ có ba vạn lượng bạc mà thôi. Còn phần Tiền Nhuệ thì một vạn lượng là đủ.

(Mất trang) Trang Dực hứ một tiếng:

- Người đã gửi thư đến nơi cần thiết chưa?

Triệu Lục không khỏi lộ vẻ vui mừng:

- Ta vừa bận lo giải quyết những chuyện này xong, có lẽ chừng nửa tháng sẽ có tin tức.

Trang Dực hỏi:

- Còn ta và Tiền Nhuệ?

Triệu Lục thủng thẳng nói:

- Ngày mai mới đến lượt hai vị. Cả buổi sáng nay khiến cho ta thật sự quá mệt mỏi.

Trang Dực im lặng không nói gì thêm.

Triệu Lục thấy Trang Dực không nói gì, trong lòng chợt có một chút lo lắng, hỏi:

- Tổng Đề Đốc, ngài có tâm sự à?

Trang Dực buông một tiếng thở dài:

- Giả sử nếu như người là ta, rơi vào hoàn cảnh này thì người có thản nhiên được hay không?

Triệu Lục ra vẻ an ủi nói:

- Tổng Đề Đốc, ta đảm bảo sẽ không hề ngược đãi hai vị. Nếu hai vị có muốn gì thì cứ nói với ta. Ta nhất định sẽ làm ngay. Hai vị ráng chịu khó ở lại đây vài hôm. Qua hai hôm nhất định sẽ được tự do.

Trang Dực không biết là nên vui hay nên buồn. Nếu bọn họ được tự do thì sao chứ? Sau khi chuyện này đồn ra ngoài thì bọn họ còn mặt mũi nào dòm thiên hạ nữa.

Triệu Lục ra vẻ đồng tình nói:

- Tổng Đề Đốc, xin ngài thứ lỗi cho ta, ta không thể nào giúp ngài được. Cũng vì cuộc sống nên ta đành phải quên nhân nghĩa đạo đức, gạt bỏ lại phía sau. Ta biết đây là chuyện đáng tiếc nhưng mà không còn cách nào khác. Thật ra ngài không nên quá cố chấp như vậy. Cho dù không làm quan nữa cũng đâu có sao? Dựa vào võ công và tài trí của ngài, chẳng lẽ lại sợ chẳng làm gì được sao? Nghe những lời này, Trang Dực không khỏi bối rối. Thật sự chàng không biết phải phản bác lại như thế nào.

Trang Dực gượng cười nói:

- Thôi, không nói nữa. Người có thể cho ta chút gì uống hay không? Người đã từng nói là người chết thì không có giá trị.

Triệu Lục gạt đầu lia lia nói:

- Tất nhiên, tất nhiên. Làm sao có thể để cho hai vị chết khát được. Ta sẽ đi lấy nước ngay lập tức.

Đợi cho cánh cửa vừa khoá lại như cũ, Tiền Nhuệ cũng thôi ngáy nữa, lồm cồm ngồi dậy, lên tiếng hỏi:

- Lão tổng, họ Triệu kia đã đi khỏi rồi à?

Trang Dực hướng về phía Tiền Nhuệ nói:

- Người tỉnh lại từ lúc nào?

Tiền Nhuệ dùng tay vỗ nhẹ vào đầu mấy cái rồi nói:

- Chính lúc lão họ Triệu kia nói cần tiền chuộc bốn vạn lượng. Chính câu nói này làm cho thuộc hạ sức tỉnh.

Trang Dực thấp giọng nói:

- Phải lo nghĩ cách đối phó lại lão họ Triệu này. Bằng không thì phiền phức đến với bọn ta không nhỏ. Tiền bạc chỉ là chuyện nhỏ, còn mất người mới là chuyện lớn.

Chúng ta quyết không thể để cho lão ta làm bậy được.

Tiền Nhuệ gạt gạt đầu tán thành:

- Lão tổng nói rất phải.

Lúc ấy chợt có tiếng bước chân vọng đến. Tiền Nhuệ liền nói khẽ với Trang Dực:

- Lão tổng, có lẽ lão họ Triệu sẽ mang nước đến. Bây giờ thuộc hạ có cần phải giả đồ ngủ nữa hay không?

Trang Dực nói:

- Không cần, bởi vì hiệu lực của mê hồn tán chỉ có bấy nhiêu. Nếu như trong khoảng thời gian dài vậy mà người vẫn còn chưa tỉnh thì lão sẽ nghi ngờ.

Tiền Nhuệ gượng cười nói:

- Nói cũng phải... Có tiếng mở khoá, tiếp theo là Triệu Lục bước vào. Tay trái lão cầm chiếc khay, còn tay phải bưng một đĩa bánh bao vẫn

còn nghi ngút khói.

Vừa bước vào, Triệu Lục đã tươi cười nói:

- Hãy mau đến đây, cứ tự nhiên ăn uống. Bánh bao vừa mới nấu xong, vẫn còn nóng, bảo đảm rất ngon.

Lúc này Triệu Lục mới nhìn thấy Tiền Nhuệ. Lão ta cười lớn nói:

- Lão Tiền, ngài đã tỉnh lại rồi à? Có cảm thấy đói và khát hay không? Ở đây có đủ mọi thứ, ngài cứ tự nhiên dùng.

Tiền Nhuệ đưa mắt nhìn mọi thứ bày trên đất, tỏ vẻ nghi ngờ hỏi:

- Triệu Lục, bên trong những chiếc bánh bao kia, người không có bỏ thêm gì nữa chứ?

Triệu Lục lắc đầu đáp:

- Xin cứ yên tâm, bên trong hoàn toàn không có gì đâu.

Tiền Nhuệ tỏ vẻ không tin tưởng nói:

- Bọn ta đã bị người gạt một lần, không dễ gì bị gạt lần thứ hai.

Trong khi đó, Trang Dục đưa tay lấy cái bánh bao cắn một miếng lớn, nói:

- Ăn đi, bên trong không hề có gì đâu. Lão ta đã từng có nói qua là người chết hoàn toàn không có giá trị. Nếu như chúng ta có chuyện gì xảy ra thì làm sao lão ta lấy được tiền chứ?

Tiền Nhuệ vẫn còn lẩm bẩm:

- Thuộc hạ... thuộc hạ vẫn chưa cảm thấy đói lắm.

Triệu Lục liền đẩy khay đựng nước về phía Tiền Nhuệ, nói:

- Thế thì nên uống một chút nước, có lẽ bây giờ ngài đang rất khát.

Tiền Nhuệ do dự một hồi, mới miễn cưỡng uống vài hớp.

Lúc này Trang Dục đã ăn hết một cái bánh bao, miệng không ngớt khen ngon.

Triệu Lục lại đẩy chiếc khay về phía Trang Dục, dáng vẻ thân thiết, nói:

- Bánh bao như thế nào, Tổng Đề Đốc? Mùi vị không tệ chứ?

Trang Dục lấy tiếp cái thứ hai, đưa lên miệng cắn một miếng, nói:

- Quả thực không tệ, vừa thơm lại vừa ngon. Cám ơn người đã tận tình chu đáo.

Triệu Lục cười giả lả nói:

- Không có chi, không có chi. Đây chỉ là phần mọn mà thôi. Đợi tới tối, ta sẽ đổi khẩu vị cho các ngài. Tổng Đề Đốc, tối nay ta sẽ cho làm mấy món thức ăn, cộng thêm hai tỉnh rượu ngon. Nếu như rượu không đủ thì ta sẽ sai người mang đến thêm. Như vậy ngài thấy thế nào?

Trang Dục cười nói:

- Triệu Lục, nói thật nếu như mỗi ngày đều như vậy thì cái chức Tổng

Đề Đốc của Thập Châu Bát Phủ có lẽ ta cũng không muốn làm nữa.

Triệu Lục xoa tay, tươi cười nói:

- Nói chí phải, nói chí phải.

Trang Dực nói tiếp:

- Nhưng nếu tay chân được tự do thì sẽ càng tốt hơn.

Triệu Lục ngập ngừng nói:

- Tổng Đề Đốc... việc này không thể được. Nếu làm như thế sẽ nguy hiểm cho lão ngay.

Trang Dực nói:

- Triệu Lục, người không cần quá đa nghi.

Triệu Lục hơi nghiêng đầu sang bên, gượng cười nói:

- Dẫu sao cẩn thận vẫn tốt hơn. Làm nghề này tương đối mạo hiểm nên không thể nào khinh suất được.

Trang Dực biết nếu có cầu xin cũng vô ích nên chàng chỉ cười xoa nói:

- Triệu Lục, ta rất hiểu nỗi khổ tâm của người. Thôi thì cứ như vậy cũng được.

Triệu Lục vô cùng cảm kích nói:

- Thật khó ai hiểu được lão như Tổng Đề Đốc. Nếu như không còn gì cản dận thì lão xin phép không làm phiền hai vị nữa, để hai vị có nhiều thời gian nghỉ ngơi.

Trang Dực cười nói:

- Xin cứ tự nhiên.

Đợi sau khi Triệu Lục rời khỏi, Tiền Nhuệ mới lên tiếng nói:

- Lão tổng, đây gọi là địch thủ hay sao? Nếu như lúc này có người ở bên ngoài nghe được cuộc nói chuyện giữa lão tổng và Triệu Lục thì nhất định sẽ cho rằng hai người là bằng hữu lâu ngày gặp nhau. Chứ không bao giờ nghĩ hai người là địch thủ.

Trang Dực nói:

- Đây gọi là trong lòng mỗi người đều có mưu kế riêng. Nếu đem so với việc phùng mang trộn mắt bên ngoài thì nó cao minh hơn nhiều.

Tiền Nhuệ cười hì hì nói:

- Lão tổng, thuộc hạ vốn là người thô lỗ, thẳng thắn, hể nghĩ sao là nói vậy. Trong lòng buồn hay vui đều thể hiện ra bên ngoài ngay.

Thuộc hạ thật sự không thể nào làm giống như người được.

Trang Dực cũng cười nói:

- Cho nên người chỉ làm đến chức vị Thiết Bộ Đầu là đứng lại.

Nhưng người trực tính cũng có mặt tốt của nó, chỉ cần chịu quyết tâm thì nhất định sẽ thành công.

Tiền Nhuệ ngồi thẳng lại nói:

- Chỉ cần lão tổng hiểu rõ thuộc hạ là đủ, còn những người khác, họ nghĩ sao về thuộc hạ cũng được.

Trang Dực nhìn mấy cái bánh bao nói:

- Bánh bao này không tệ. Vậy nhân lúc nó còn nóng, người hãy ăn vài cái xem như thay cho phần cơm tối.

Tiền Nhuệ chột thấp giọng:

- Lão tổng định chuẩn bị hành động.

Trang Dực gật gật đầu:

- Thời gian rất cấp bách, không thể nào kéo dài thêm được nữa. Nếu để cho lão họ Triệu kia mang ba tên trọng phạm đi thì lúc đó chúng ta không biết phải trở về trình báo như thế nào.

Tiền Nhuệ nói:

- Tối nay Triệu Lục sẽ đãi chúng ta một bữa rất thịnh soạn. Bây giờ chúng ta làm vậy e rằng phụ lòng tốt của lão.

Trang Dực nghiêm sắc mặt nói:

- Đừng nói những chuyện vô ích đó nữa. Bây giờ người hãy ăn cho no để có sức mà hành sự.

Trong lúc Tiền Nhuệ lo ăn uống thì Trang Dực ngồi im tính toán.

Chàng đang nghĩ xem nên dùng cách nào để mở khoá chân tay. Làm cách nào để chuyển bại thành thắng.

Thiên Mộc Sắc Kiếm

Hồi 13

HUYẾT TIỀN

Đang ăn, chợt Tiền Nhuệ lên tiếng hỏi:

- Lão tổng, người đã nghĩ ra được cách gì chưa?

Trang Dực trầm ngâm giây lát, rồi mới lên tiếng:

- Những chiếc khoá này hoàn toàn không giống những cái chúng ta đã từng sử dụng qua. Cho nên nếu chúng ta dùng cách mở thông thường thì không thể nào mở được.

Tiền Nhuệ buông một tiếng thở dài:

- Như vậy coi như hết cách.

Bất ngờ Trang Dực chợt đứng thẳng lên nhưng tư thế cứng đờ như cương thi khiến cho Tiền Nhuệ giật cả mình.

Trang Dực nhíu mày nói:

- Trước tiên phải tìm cách mở khoá chân. Nếu không thì làm sao tự

do hành sự được.

Tiền Nhuệ trầm tư hồi lâu, nói:

- Lão tổng, theo như thuộc hạ thấy thì tốt nhất chúng ta kêu lão họ Triệu vào trong này, rồi sau đó lấy chìa khóa từ trên người lão ta. Bằng không chúng ta khó bề mà cử động, chứ đừng nói đến việc hành sự.

Trang Dực nói:

- Họ Triệu kia vừa mới đi khỏi chưa được bao lâu. Bây giờ chúng ta kêu lão đến, chỉ sợ lão sinh nghi.

Tiền Nhuệ nói:

- Vậy thì đợi lão mang cơm tới đến rồi hãy ra tay. Biết đâu khi đó chúng ta còn được no say một bữa.

Trang Dực lại ngồi xuống nói:

- Người đừng quá xem thường Triệu Lục. Lão ta là một con cáo già. Nếu lão trông thấy biểu hiện khác thường của chúng ta thì phiền phức không phải nhỏ.

Tiền Nhuệ nói với vẻ cương quyết:

- Bất luận như thế nào chúng ta cũng phải thử.

Trang Dực bỗng trở nên nghiêm giọng nói:

- Tiền Nhuệ, ta bỗng nhiên chợt nghĩ đến một việc.

Tiền Nhuệ nhanh miệng hỏi:

- Là việc gì?

Trang Dực buông gọn:

- Tín vật.

Tiền Nhuệ ngạc nhiên không hiểu:

- Tín vật? Tín vật gì, lão tổng?

Trang Dực chậm rãi nói:

- Triệu Lục đang giữ chúng ta làm con tin để đòi tiền chuộc. Như thế lão ta đâu thể nào thiếu tín vật được. Nếu không lão làm sao lấy tiền được. Tiền Nhuệ, người thử kiểm xem lệnh bài trên người người còn hay không?

Tiền Nhuệ như sực tỉnh lại, liền đưa tay vào người kiểm tra lại.

Bỗng Tiền Nhuệ chợt biến sắc nói:

- Thôi hỏng rồi, lệnh bài của thuộc hạ đã không cánh mà bay.

Trang Dực cũng kiểm tra lại lệnh bài của mình. Một lát sau, chàng lên tiếng nói:

- Lệnh bài của ta vẫn còn.

Tiền Nhuệ lo lắng nói:

- Ít ra người cũng không cần phải buồn.

Trang Dực hừ một tiếng:

- Nhưng mà kiếm của ta không còn ở bên mình.

Tiền Nhuệ làm bầm nói:

- Trời đất. Thiên Mộc Sắc Kiếm là vật bất ly thân của lão tổng. Nếu đem nó đi thì còn hữu hiệu hơn cả lệnh bài. Lão họ Triệu này quả là đồ chết tiệt.

Im lặng giây lát, Tiền Nhuệ lại nói tiếp:

- Lão tổng, thế thì chúng ta phải ra tay cho gấp. Cho dù sự việc có thành hay không cũng phải thử.

Trang Dực đằng hắng khẽ một tiếng, nói:

- Ta có từng luyện qua một loại võ công đặc biệt, có tên là Đan Huyết Tiến.

Người có từng nghe qua môn võ công này chưa?

Tiền Nhuệ đáp:

- Từ trước đến nay thuộc hạ chưa từng nghe qua.

Trang Dực nói tiếp:

- Khi thi triển môn võ công này thì tiêu hao rất nhiều nguyên khí, thậm chí có thể dẫn đến trọng thương. Nhưng mà cực kỳ hiệu quả, đặc biệt là ở khoảng cách gần. Đợi lát nữa Triệu Lục bước vào, ta sẽ sử dụng Đan Huyết Tiến đối phó với lão. Hy vọng rằng chỉ trong một chiêu thì lão nằm xuống... Đưa mắt nhìn Tiền Nhuệ một cái, Trang Dực lại nói tiếp:

- Cho nên khi lão ta vừa ngã xuống thì người phải lập tức phóng đến bên cạnh lão tìm lấy chìa khóa. Nên nhớ đừng bao giờ để cho Triệu Lục có cơ hội kháng cự.

Tiền Nhuệ gật đầu lia lịa:

- Thuộc hạ hiểu, nhưng mà... Trang Dực vội hỏi:

- Nhưng mà điều gì?

Tiền Nhuệ ngập ngừng, một hồi mới nói:

- Lỡ như trên người lão không có chìa khóa, thì chúng ta phải làm sao?

Trang Dực nói:

- Chỉ cần khống chế được lão, còn việc có chìa khóa hay không chẳng hề quan trọng lắm. Người đã ở trong tay ta, chẳng lẽ lại còn sợ không có chìa khóa sao?

Tiền Nhuệ cười nói:

- Đúng vậy. Tại sao thuộc hạ không nghĩ ra được điều này chứ?

Trang Dực nằm xuống, nhắm hai mắt lại, tập trung điều khí dưỡng thần.

Gian phòng lập tức trở nên im lặng. Một hồi lâu sau, chợt có tiếng bước chân vọng đến, mà dường như không chỉ là một người.

Có tiếng mở khóa, tiếp theo cánh cửa từ từ mở ra. Quả nhiên không sai, từ ánh đèn bên ngoài có thể nhìn thấy có mấy bóng đen đang đứng trước cửa.

Triệu Lục tươi cười lên tiếng trước:

- Tổng Đề Đốc, Tiền lão đệ, cả buổi chiều nay hai người nghỉ ngơi đủ chưa?

Trang Dực liền ngồi dậy ngay, sau đó mỉm cười nói:

- Rất tốt. Thế nào? Lại đến giờ ăn nữa sao?

Triệu Lục bước vào trong, sau đó đưa tay ra hiệu cho hai gã đại hán ở phía sau mang thức ăn vào.

Triệu Lục vẫn mỉm cười:

- Trời đã tối và cũng đã đến giờ ăn. Tối nay lão phu đã chuẩn bị cho hai vị bốn món thức ăn, cơm trắng và hai bình rượu Lão Hoàng Tửu. Nếu như không đủ thì lão sẽ kêu bọn chúng lấy thêm... Trang Dực vội ngăn lại, nói:

- Đủ rồi, đủ rồi, Triệu Lục. Như vậy là quá thịnh soạn rồi.

Khi thức ăn được giở nắp ra thì một mùi thơm lan toả khắp căn phòng khiến cho Trang Dực và Tiền Nhuệ cảm thấy bụng đói cồn cào.

Triệu Lục đích thân châm rượu vào hai cái chung, trao tận tay cho hai người.

Tiền Nhuệ lập tức đưa chung rượu lên uống cạn, còn Trang Dực có vẻ do dự một hồi rồi mới uống.

Thường ngày tửu lượng của Trang Dực cũng không phải tệ. Điều này Tiền Nhuệ hiểu rất rõ. Thế nhưng tại sao hôm nay chàng lại có biểu hiện khác lạ như vậy.

Triệu Lục cũng không hiểu, liền hỏi:

- Tổng Đề Đốc, là rượu không ngon hay là không hợp khẩu vị? Chỉ cần ngài hạ lệnh là lão lập tức cho người đổi ngay.

Trang Dực lắc đầu nói:

- Tất cả đều không phải. Chẳng qua là ta chẳng muốn uống mà thôi.

Triệu Lục vẫn cười nói:

- Tổng Đề Đốc, thế thì tùy ngài vậy. Hay là ngài ăn thêm thức ăn vậy. Toàn bộ đều mới vừa nấu cả.

Trang Dực nói:

- Ta vẫn còn chưa thấy đói, đợi lát nữa sẽ ăn.

Triệu Lục dường như đã chột hiểu, thận trọng nói:

- Tổng Đề Đốc, có phải ngài lo ngại trong rượu và thức ăn có độc?

Trang Dực cười nói:

- Ta tuyệt đối không hề nghĩ vậy. Nếu không thì ta đâu có cạn một

chung. Người đừng có ở đó mà đoán mò, chẳng qua là ta thật sự chưa đói mà thôi.

Nói đoạn, chàng quay sang căn dặn Tiền Nhuệ:

- Người cứ tự nhiên mà hưởng thụ. Triệu Lục nói rất đúng, nên ăn nhân lúc nó còn nóng.

Tiền Nhuệ trong lòng cảm thấy hoài nghi. Việc Trang Dực từ chối không ăn uống nhất định là có nguyên nhân. Nhưng hiện giờ có mặt Triệu Lục, Tiền Nhuệ không tiện hỏi mà chỉ tuân lệnh ăn uống một mình.

Triệu Lục ra lệnh cho hai gã đại hán thối lui, chỉ còn mình lão ở lại hầu rượu cho bọn Trang Dực.

Bề ngoài nói là hầu hạ hai người nhưng thực tế là giám sát hành động của họ.

Nãy giờ Trang Dực vẫn chú ý đến vị trí đứng của Triệu Lục. Khoảng cách từ chỗ lão đi đến chỗ chàng có đến ba bốn thước, hơn nữa lại sát cạnh cửa. Quả đây là nơi có thể ứng biến tùy lúc. Như vậy đủ thấy Triệu Lục đã có sự đề phòng.

Tiền Nhuệ vừa ăn vừa lên tiếng:

- Ngon, ngon tuyệt... Triệu Lục đứng chấp tay ra sau lưng, cười lớn nói:

- Những món ăn này lão đặc biệt sai bọn chúng làm để đãi hai vị. Cho nên không thể nào tầm thường được. Tổng Đề Đốc, tại sao ngài không thử một miếng đi?

Trang Dực gật đầu nói:

- Tất nhiên là phải thử chứ. Thức ăn ngon như vậy, làm sao lại không thử? Chỉ có điều là hiện giờ ta chưa cảm thấy đói nên đợi lát nữa mới ăn.

Triệu Lục nghi hoặc nói:

- Thật kỳ quái, ban trưa chỉ có mấy cái bánh bao, Tổng Đề Đốc lại ăn ngon lành.

Bây giờ có thức ăn và rượu ngon thì ngược lại ngài lại không chịu hưởng thụ. Ta thật sự không hiểu ngài đang nghĩ gì?

Trang Dực nghiêm giọng nói:

- Ta chẳng suy nghĩ gì cả. Chỉ có điều là ta đang có dự định riêng của mình.

Triệu Lục liền ngạc nhiên hỏi:

- Dự định gì?

Trang Dực đột nhiên hỏi ngược lại:

- Người có mang theo chìa khóa bên mình không?

Với câu hỏi bất ngờ, theo bản năng thường tình, Triệu Lục liền gật

đầu. Nhưng sau đó lão lập tức lắc đầu ngay. Đồng thời tay phải đưa lên, cảnh giác nói:

- Tổng Đề Đốc, ngài hỏi chuyện này để làm gì?

Trang Dực cười cười nói:

- Để xem vận may của bọn ta như thế nào?

Chữ “nào” vừa mới dứt thì chàng đã há rộng miệng ra. Một luồng ánh sáng đỏ như máu từ trong miệng chàng phóng thẳng về phía Triệu Lục. Tuy lão ta đứng cách ba bốn thước nhưng vẫn không tránh khỏi tầm Đan Huyết Tiến. Trong khi Triệu Lục còn đang sửng sốt, chưa biết chuyện gì xảy ra thì Đan Huyết Tiến đã bắn trúng vào giữa ngực. Lão như trúng phải tên, toàn thân ngã ngửa về phía sau. Thế nhưng tia sáng đỏ kia vẫn bắn đến tới tấp khiến cho lão gần như thở không muốn ra hơi.

Tiền Nhuệ nhanh như chớp phóng đến đề lên người Triệu Lục và bắt đầu lục soát toàn thân lão ta. Chỉ trong nháy mắt, Tiền Nhuệ đã có trong tay một chùm chìa khóa.

Lúc này, sắc mặt Trang Dực trắng như tờ giấy. Miệng chàng vẫn còn đọng lại một vài vệt máu và giọng nói vô cùng yếu ớt:

- Thử xem... là hai chiếc chìa khóa nào? Phải... nhanh lên... Thử đến cái thứ ba, Tiền Nhuệ mới mở được khóa tay, sau đó mở tiếp khóa chân.

Xong xuôi, Tiền Nhuệ bước nhanh đến mở khóa cho Trang Dực.

Trang Dực xoa xoa cổ tay, hơi mỉm cười nói:

- Xem ra thân pháp người cũng không tệ, vẫn còn giống một vị Thiết Bộ Đầu.

Tiền Nhuệ đưa tay dìu Trang Dực, cười hì hì nói:

- Lão tổng quá khen. Nếu những chuyện này còn làm không xong thì về quê cày ruộng còn hơn.

Trang Dực đẩy tay Tiền Nhuệ ra, nói:

- Ta không sao. Người mau qua đó xem thử Triệu Lục thế nào. Nhớ đừng để lão ta tắt thở.

Tiền Nhuệ liền bước qua chỗ Triệu Lục. Một lúc sau hần cất giọng nói:

- Lão tổng, Triệu Lục vẫn còn thở, không thể nào chết được. Nhưng có điều tim gan lão đã bị thương nên tạm thời hôn mê mà thôi.

Chừng một canh giờ sau là lão nhất định sẽ tỉnh lại.

Trang Dực đưa tay áo lên chùi máu ở miệng, thấp giọng nói:

- Bên ngoài có động tĩnh gì không?

Tiền Nhuệ tiến đến sát bên cửa, đưa tai lắng nghe. Một hồi lâu, Tiền Nhuệ xua tay nói:

- Không hề có động tĩnh gì. Lão tổng, môn võ công này của người vừa chuẩn xác lại vừa lợi hại, có thể biến máu thành tên đả thương địch thủ. Trước nay thuộc hạ chưa hề nghe qua chuyện này.

Trang Dực nói:

- Sau khi thi triển Đan Huyết Tiến, người không thể biết là một như thế nào đâu.

Tiền Nhuệ lộ vẻ quan tâm, hỏi:

- Lão tổng, thần sắc của người không được tốt lắm. Vậy người hãy ngồi xuống nghỉ một lát và cũng không cần phải hành sự gấp.

Trang Dực đưa mắt nhìn Tiền Nhuệ, thấp giọng nói:

- Phải cẩn thận coi chừng lão họ Triệu kia vì lão ta còn có ích. Hành tung của ba tên trọng phạm đều nhờ vào lão ta cả.

Tiền Nhuệ như sực tỉnh, liền phóng đến khóa tay chân Triệu Lục lại, rồi nhét chìa khóa vào thắt lưng, mỉm cười nói:

- Nếu lão tổng không nhắc đến điểm này, chắc có lẽ thuộc hạ đã quên mất.

Đúng lúc ấy, Triệu Lục bắt đầu thở mạnh và lát sau, hai mắt lão từ từ mở ra.

Tiền Nhuệ thấy vậy liền thấp giọng nói:

- Lão tổng, họ Triệu kia đã tỉnh lại.

Trang Dực nói:

- Đừng đụng đến lão ta, để tự lão cử động.

Tiền Nhuệ cười nhạt nói:

- Lão dường như đã bị trọng thương.

Trang Dực không lên tiếng, chỉ lo chú ý đến phản ứng của Triệu Lục. Cuối cùng Triệu Lục cũng thở dài ra một tiếng. Theo bản năng, lão ta đưa tay lên cửa động nhưng khi cử động, lão mới chợt phát hiện ra tay chân mình đã bị khoá chặt.

Trang Dực tiến đến gần hai bước, ngồi xổm xuống trước mặt Triệu Lục, tỏ vẻ thân thiết nói:

- Cảm thấy thế nào? Có khó chịu lắm không?

Triệu Lục giận dữ mắng:

- Các người... các người ra tay thật ác độc. Không ngờ rằng ta đối đãi tốt như vậy mà hai người lấy oán trả ơn... Họ Trang kia, không ngờ rằng quan phủ các người lại vô tình vô nghĩa như vậy.

Trang Dực đợi cho lão ta nói xong, chàng mới dùng lời nhỏ nhẹ nói:

- Triệu Lục, rất cảm ơn người đã dùng lễ đối xử với bọn ta. Nhưng người cũng nên hiểu cho ta, ta không thể nào không hành động như vậy được. Chúng ta lập trường không giống nhau nên tự nhiên lối hành động cũng khác nhau.

Triệu Lục giận đỏ mặt nói:

- Ta một mực có ý tốt với hai người. Nếu sớm biết được kết cuộc như vậy thì ta đã hạ độc vào trong thức ăn để tránh rơi vào thảm cảnh như bây giờ.

Trang Dực vẫn thản nhiên, không hề giận dữ:

- Triệu Lục, hãy bình tĩnh lại một chút. Người là lão giang hồ, đương nhiên biết được thế nào là đối diện với sự thật. Nếu như người không đủ lý trí, chỉ sợ càng làm sẽ càng sai. Chi bằng chúng ta hãy cùng nhau bàn bạc một phương thức chu toàn.

Triệu Lục cao giọng nói:

- Sự thế đã đến nước này thì còn gì để bàn bạc nữa chứ. Đao hiện đang nằm trong tay các người. Được. Các người muốn thế nào cũng được.

Tiền Nhuệ cười nhạt xen vào:

- Người đừng giả mồm. Bộ người cho rằng bọn ta không dám trừng trị người sao?

Triệu Lục trừng mắt mắng:

- Tiền Nhuệ, người đừng giả ra oai hùm trước mặt ta. Ta đã từng tuổi này rồi, có những đau khổ nào chưa từng nếm qua chứ?

Tiền Nhuệ đánh sắc mặt lại:

- Thân nào cũng bằng xương bằng thịt, hơn nữa người lại như đèn trước gió. Người có muốn thử hay không? Ta bảo đảm chỉ trong giây lát là có thể lột được da của người.

Trang Dực đưa mắt ra hiệu ngăn cản Tiền Nhuệ. Sau đó chàng lên tiếng:

- Triệu Lục, bây giờ không phải là lúc để nổi giận. Người hãy bình tĩnh lại mà suy nghĩ cho kỹ. Sự việc còn chưa đến nỗi tệ hại như vậy đâu. Giả sử người chịu nhường một bước thì ta bảo đảm người chỉ có ích mà không hề có hại.

Triệu Lục vẫn còn hạ, hực:

- Hiện giờ ta đang nằm trong tay các người. Cho dù ta có hạ mình cầu xin, chắc gì các người đã chịu? Họ Trang kia, người không cần nhiều lời vô ích.

Trang Dực vẫn thản nhiên nói:

- Nhưng ta không hề nghĩ như vậy.

Lặng im một hồi, giọng Triệu Lục trở nên bớt gay gắt hơn:

- Ý người muốn nói là nếu chúng ta cùng thương lượng thì sự việc còn có thể vẫn hồi?

Trang Dực gật gật đầu:

- Đúng như vậy.

Triệu Lục dè dặt hỏi:

- Vấn hỏi như thế nào?

Trang Dực ung dung nói:

- Ví như tội danh của người là bắt quan sai, cướp đi trọng phạm, đòi tiền chuộc quan phủ, chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ để người bị chém đầu. Nhưng mà ta có thể không bắt người, hay nói cách khác là ta sẽ phóng thích cho người được tự do. Trong đó có cả phu nhân của người.

Suy nghĩ một hồi, Triệu Lục thận trọng hỏi:

- Họ Trang kia, người rộng lượng như vậy sao? Chắc bên trong không phải là không có yêu cầu chứ?

Trang Dực cười nói:

- Đương nhiên rồi. Đây chính là mục đích để chúng ta bàn bạc.

Triệu Lục nói:

- Vậy người hãy nói trước ra thử xem. Nếu như có thể tiếp nhận được thì ta sẽ suy nghĩ lại. Còn giả sử điều kiện quá lớn thì xin thứ lỗi, ta không thể làm theo được.

Tiền Nhuệ không nhịn được, liền lên tiếng mắng:

- Chết đến nơi mà còn phách lối. Khởi cần nói nhiều, ta cứ áp giải người về nha môn. Đến lúc đó xem người còn đặt điều kiện nữa hay không.

Triệu Lục cũng không chịu thua:

- Hảo hán không bao giờ sợ chết. Người đừng hù dọa ta.

Tiền Nhuệ tức giận trừng mắt quát:

- Nếu vậy để ta chém đầu người trước.

Đầy Tiền Nhuệ sang một bên, Trang Dực cười nói:

- Mọi người hãy bình tĩnh lại để ta bàn tiếp sự việc. Hai người có lời gì thì hãy từ từ nói. Chỉ cần song phương thành tâm thành ý chịu nhường một bước thì ta nghĩ vấn đề không có gì khó cả.

Triệu Lục nói:

- Thật ra ta cũng đang định thương lượng với người nhưng chỉ tại tên họ Tiền kia xía vào mà thôi.

Tiền Nhuệ nổi giận lôi đình định lên tiếng nhưng đã bị Trang Dực trừng mắt ngăn lại.

Sau đó Trang Dực cười nói với Triệu Lục:

- Thời gian cũng không còn sớm nữa, vậy chúng ta hãy bàn cho xong chuyện này.

Triệu Lục, điều kiện của ta rất đơn giản, hơn nữa người cũng có thể tiếp nhận được... Ngừng lại một chút, Trang Dực lại tiếp:

- Không phải là ta có ba tên phạm nhân đang ở chỗ của người sao,

Triệu Lục? Vậy người hãy giao trả bọn chúng lại cho ta để bọn ta còn kịp lên đường. Đổi lại, chuyện của người, ta xem như chưa từng xảy ra.

Dường như biết trước được điều Trang Dực nói ra nên Triệu Lục không hề có chút ngạc nhiên. Lão ta thẳng thắn đáp:

- Việc này ta đâu còn đường lựa chọn.

Trang Dực cũng dứt khoát nói:

- Thật sự không còn đường lựa chọn sao?

Trang Dực vỗ nhẹ vai đối phương, rồi nói tiếp:

- Triệu Lục, người không cần phải thương tâm như thế vì ba tên trọng phạm kia vốn không thuộc về người. Cho nên dù có mất đi chúng, người cũng không hề tổn thất gì.

Triệu Lục tỏ vẻ sần nảo nói:

- Người nói nghe rất dễ nhưng người đâu biết làm như vậy là đã hại chết ta. Trong đó hậu quả vô cùng nghiêm trọng, hơn người tưởng nhiều. Những kẻ kiếm tiền như bọn ta, mới nhìn vào tưởng đâu là rất dễ dàng. Nhưng đâu có ai hiểu được là phải đau khổ và chua xót biết dường nào.

Trang Dực nói:

- Người nói như vậy là thế nào?

Triệu Lục nói với giọng hơi buồn:

- Ta chỉ đơn cử một chuyện cho người nghe thử. Mật thư đã phát ra rồi, hiện giờ ta muốn thu hồi lại cũng không được. Hai bên cách xa như vậy, nếu khoảng giữa có xảy ra biến cố cũng không thể nào thông báo được cho đối phương. Hay nói cách khác là đối phương đã y theo điều kiện trong thư, mang bạc đến chuộc người. Nhưng người lại không có trong tay ta. Thế thì làm sao giao phó với đối phương đây? Chắc ta không cần phải nói, người cũng biết hậu quả như thế nào rồi chứ?

Trang Dực tỏ vẻ thông cảm nói:

- Đúng vậy. Tình thế này khó mà thu hồi lại được. Thế nhưng trong khi sự việc còn chưa xảy ra, chắc người cũng có cách gì ứng biến chứ?

Triệu Lục nói:

- Chỉ còn có cách bỏ chạy trước mà thôi.

Ngạc nhiên một hồi, Trang Dực tỏ vẻ hết cách, nói:

- Xem tình hình thì đây cũng có thể xem là thượng sách. Bằng không thì hậu quả khó lường.

Triệu Lục nhắm hai mắt lại nói:

- Cho nên ta mới nói người đã hại chết ta.

Trang Dực xuống nước, nói:

- Xem như ta nợ người một lần vậy. Nếu sau này có cơ hội, ta sẽ hoàn trả lại cho người.

Triệu Lục từ từ mở mắt ra nói:

- Mong rằng có một ngày như vậy, Trang... không, Tổng Đề Đốc.

Tiền Nhuệ đứng phía ngoài cửa, chợt lên tiếng thúc giục:

- Tổng Đề Đốc, đã đến lúc phải hành động, nếu không chỉ sợ đêm dài lắm mộng.

Trang Dực đưa tay ra trước nói:

- Triệu Lục, xin người hãy dẫn đường.

Thiên Mộc Sắc Kiếm

Hồi 14

CHUNG TRẠM

Cũng lại là ban đêm.

Hành trình vẫn tiến hành đúng như kế hoạch. Trang Dực và Tiền Nhuệ ngồi ở trên ngựa, còn ba tên trọng phạm Nghiêm Lượng, Hà Tiểu Lại Tử và Ngải Thanh Hòa đều bị trói cả tay chân, đi bộ ở bên dưới.

Vừa cất bước tiến về phía trước, Hà Tiểu Lại Tử vừa lầm bầm mắng:

- Không ngờ lão họ Triệu kia lại làm những việc hạ lưu như vậy. Hãy đợi đấy, chỉ cần ta có thể thoát ra ngoài được thì ta nhất định cho lão biết tay.

Trong khi đó, Nghiêm Lượng vẫn im lặng tiến về phía trước.

Ho mấy tiếng, Ngải Thanh Hòa bắt đầu cất giọng:

- Việc này cũng không thể hoàn toàn trách phụ thê Triệu Lục được.

Ai bảo vận may của bọn ta không tốt, gặp toàn những chuyện xui xẻo. Không ngờ chúng ta chịu bỏ ra một số bạc lớn mà lại mua không được mạng.

Hà Tiểu Lại Tử nghiêng rằng nói:

- Từ đây đến Tịnh Danh Phủ vẫn còn một đoạn lộ trình, biết đâu chừng chúng ta sẽ gặp may. Chỉ cần ông trời cho ta thêm một lần cơ hội nữa mà thôi. Ta nhất định sẽ cho bọn chúng thấy.

Lần này Tiền Nhuệ nghe rất rõ ràng, hần mỉm cười châm biếm nói:

- Hà Tiểu Lại Tử, trên suốt đoạn đường không phải người đã bỏ chạy mấy lần rồi sao? Nhưng lần nào cũng bị bắt lại cả. Như vậy ông trời

cũng không đối xử tệ với người.

Thế người còn oán trách gì nữa chứ?

Hà Hận không thèm quay đầu lại, nói:

- Đó chẳng qua là thời cơ chưa đến. Họ Tiền người đừng có sớm tự đắc. Kết cuộc vẫn còn chưa biết như thế nào.

Trang Dục quay sang Tiền Nhuệ hạ thấp giọng:

- Phải đặc biệt chú ý đến tên dân tộc này.

Tiền Nhuệ gật đầu nói:

- Thuộc hạ sẽ đặc biệt chú ý đến hán, lão tổng cứ yên tâm.

Chần chừ giây lát, Tiền Nhuệ lại hạ thấp giọng:

- Nhưng mà xem tình hình của Nghiêm Lượng có vẻ còn nghiêm trọng hơn cả Hà Tiểu Lại Tử.

Trang Dục vội nói:

- Thế nào? Bộ người nhìn ra điều gì không ổn sao?

Tiền Nhuệ tỏ vẻ nghiêm trọng nói:

- Tên họ Nghiêm trên đường đi cứ điềm tĩnh một cách đáng sợ. Lão tổng, theo như những phạm nhân bình thường thì không thể nào như vậy được. Hành trình càng gần đến nơi thì bọn chúng càng hoảng hốt. Thế nhưng tên họ Nghiêm kia thì hoàn toàn ngược lại.

Trang Dục thản nhiên nói:

- Có lẽ hán còn đang trông chờ vào sự tiếp cứu của đồng bọn.

Tiền Nhuệ lẩm bẩm nói:

- Chính vì vậy mới khiến cho thuộc hạ lo ngại.

Trang Dục nói:

- Bất luận là xảy ra chuyện gì, cũng đều nhờ vào sự ứng phó của chúng ta.

Chuyến đi lần này thật vất vả... Chưa nói hết câu, cả hai đã nghe thấy có tiếng vó ngựa từ xa vọng đến. Từ trong tiếng vó ngựa có thể nhận ra chỉ có một con tuấn mã đến mà thôi.

Đưa mắt nhìn về phía xa, Tiền Nhuệ có vẻ hơi khấn trương:

- Không biết lại là kẻ nào đây?

Trang Dục lập tức cho ngựa đứng lại, bình tĩnh nói:

- Người lo canh giữ bọn phạm nhân, còn việc đối phó hãy để cho ta.

Tiền Nhuệ thấp giọng nói:

- Lão tổng, không biết đối phương có ý đồ gì mà chỉ đến có một mình. Chẳng lẽ hán định cướp phạm nhân sao?

Trang Dục nói:

- Cũng chưa hẳn là vậy. Ta nghĩ hán không dám to gan như thế đâu.

Nhỏ một bãi nước bọt lên đất, Tiền Nhuệ làm bầm mắng:

- Nếu hán thật sự dám làm việc ấy thì quả là chán sống.

Chẳng mấy chốc, con tuấn mã kia đã đến cách ngoài cả trượng. Ngồi trên ngựa là một gã hán tử trạc tam tuần, mình mặc lam bào, bên ngoài có khoác hồng y, tướng mạo khí thế bất phàm.

Người kia ngồi trên ngựa, nhìn Trang Dực từ trên xuống dưới. Trang Dực cũng lạnh lùng nhìn lại đối phương, sắc mặt không một chút biểu hiện.

Đột nhiên đối phương lên tiếng hỏi:

- Xin hỏi vị nào là Tổng Đề Đốc?

Trang Dực hờ đáp lại:

- Chính là tại hạ.

Người kia nhìn chăm chú Trang Dực một hồi, rồi nói tiếp:

- Tại hạ là Hoàng Phủ Tú Ngạn, thiên hạ thường gọi là Hoả Kỳ, thuộc Nhất Chân Môn. Nay phụng mệnh Chưởng Môn Diệp Sáu Âu mang mật hàm đến trình giao cho Trang Tổng Đề Đốc.

Trang Dực vừa nghe đến ba chữ “Diệp Sáu Âu”, sắc mặt lập tức liền thay đổi.

Đang ngồi trên ngựa, chàng vội hơi khom người về phía trước, sắc mặt không còn lạnh lùng nữa:

- Đắc tội, đắc tội. Không biết Tả Vệ Môn Hoàng Phủ huynh giá lâm nên nhất thời thất lễ. Xin huynh đài lượng thứ.

Hoàng Phủ Tú Ngạn mỉm cười, cung tay nói:

- Tổng Đề Đốc quá khách sáo rồi. Đáng lý tại hạ phải báo trước mới phải.

Trang Dực vội nói:

- Không dám... không dám.

Lúc ấy, Tiền Nhuệ đứng bên cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Theo Trang Dực bao nhiêu năm nay nhưng Tiền Nhuệ chưa bao giờ thấy lão tổng khiêm nhường và khách sáo đến thế. Không biết nhân vật kia là anh hùng hảo hán phương nào mà lại khiến cho Trang Dực thay đổi thái độ đến vậy.

Khi ấy, Trang Dực đã xuống ngựa, bước về phía đối phương. Hoàng Phủ Tú Ngạn cũng phóng xuống ngựa theo. Sau đó, Hoàng Phủ Tú Ngạn lấy từ trong người ra một phong thư, rồi hai tay cung kính trình lên cho Trang Dực.

Trang Dực cũng đưa hai tay lên đón nhận phong thư, rồi mở ra xem. Thư không dài, nội dung chỉ có một trang nhưng càng đọc, sắc mặt của Trang Dực càng nghiêm trọng hơn.

Xem xong, Trang Dực cẩn thận xếp phong thư lại, im lặng không lên tiếng.

Hoàng Phủ Tú Ngạn hơi mỉm cười, thấp giọng nói:

- Trang Tổng Đề Đốc, Chưởng Môn nói rằng sẽ đợi câu trả lời của ngài.

Trang Dực đưa mắt nhìn thẳng đối phương, hạ giọng nói:

- Hoàng Phủ huynh, tại hạ có một điều thắc mắc. Dám hỏi Âu lão và tên Nghiêm Lượng kia, thật ra có quan hệ gì?

Hoàng Phủ Tú Ngạn thẳng thắn đáp:

- Là do sư bá của Nghiêm Lượng. Vì sư bá của Nghiêm Lượng là tiểu đệ cùng cha khác mẹ với Chưởng Môn. Bình thường tuy họ ít qua lại nhưng tình huyết nhục không thể nào đoạn tuyệt được. Cũng chính vì chuyện này mà Chưởng Môn rất là khổ tâm, mong rằng Tổng Đề Đốc hiểu cho.

Trang Dực gượng cười nói:

- Nói thật với Hoàng Phủ huynh. Âu lão làm vậy khiến tại hạ thật khó xử.

Hoàng Phủ Tú Ngạn tỏ vẻ thông cảm, nói:

- Chưởng Môn cũng biết chuyện này nên căn dặn tại hạ đến thỉnh cầu Tổng Đề Đốc và hy vọng ngài chấp thuận.

Những lời khách sáo này càng làm cho Trang Dực cảm thấy như có một áp lực vô hình đè nặng lên người. Một lúc lâu sau, chàng mới lên tiếng:

- Hoàng Phủ huynh, Âu lão là bậc tiền bối của tại hạ. Về chuyện công người đã giúp đỡ tại hạ rất nhiều. Xưa nay người vẫn thương yêu và đề bạt tại hạ nên về phần này tại hạ vĩnh viễn không bao giờ quên. Nhưng vấn đề trước mắt quả thật không phải một mình tại hạ có thể giải quyết được. Chỉ luận về hành vi phạm tội thì Nghiêm Lượng không thể tha thứ được.

Hoàng Phủ Tú Ngạn trầm tĩnh nói:

- Đúng thế, về những chuyện công tạm thời chúng ta không bàn đến. Nhưng mà xin Tổng Đề Đốc hiểu cho một việc, là quan hệ giữa Nghiêm Lượng và Chưởng Môn.

đồng thời cũng xin ngài hiểu rõ lập trường và dụng tâm của Chưởng Môn đối với việc này là đủ.

Trang Dực buông một tiếng thở dài:

- Không biết tại hạ phải hành động sao cho phải đây?

Hoàng Phủ Tú Ngạn khẽ giọng nhắc nhở:

- Tổng Đề Đốc, Chưởng Môn đang chờ đợi câu trả lời của ngài.

Trang Dực trầm ngâm giây lát, cuối cùng cũng cất tiếng nói:

- Thôi thì như vậy. Xin Hoàng Phủ huynh trở về bẩm báo với Âu lão rằng tại hạ sẽ suy nghĩ lại mà hành sự.

Tất nhiên câu trả lời này khiến Hoàng Phủ Tú Ngạn không mấy hài

lòng. Hắn ta ra chiều miễn cưỡng nói:

- Tổng Đề Đốc, câu nói này e rằng chưa mấy dứt khoát.

Trang Dực nghiêm giọng nói:

- Hoàng Phủ huynh, tại hạ chỉ có thể trả lời Âu lão như vậy mà thôi.

Còn nếu như có chỗ nào thất kính thì sau này tại hạ sẽ tạ tội với người.

Hoàng Phủ Tú Ngạn hơi do dự:

- Vậy thì xin Tổng Đề Đốc cố gắng chiếu cố nhiều đến Nghiêm Lượng.

Trang Dực nói:

- Tại hạ sẽ ghi nhớ những lời này của Hoàng Phủ huynh.

Hoàng Phủ Tú Ngạn chợt cung quyền, lễ phép nói:

- Vậy xin đa tạ trước. Nãy giờ tại hạ nếu có mạo phạm gì, mong Tổng Đề Đốc rộng lòng thứ lỗi cho. Bây giờ tại hạ xin cáo từ.

Trang Dực cũng đáp lễ lại:

- Xin bảo trọng.

Thế rồi Hoàng Phủ Tú Ngạn phóng mình lên ngựa, ra roi đi mất.

Một lát sau, Trang Dực quay trở lại. Tất nhiên sắc mặt chàng không mấy dễ coi.

Tiền Nhuệ vẫn không dám nói nhiều, chỉ hỏi khẽ:

- Lão tổng, thật ra là chuyện gì vậy? Gã kia là ai mà ngài có vẻ rất cung kính và hắn ta đem đến cho ngài không ít phiền phức... Trang Dực phóng mình lên ngựa, mặt lạnh như băng:

- Bộ người chưa nghe hắn thông báo danh tánh hay sao? Hỏa Kỳ Hoàng Phủ Tú Ngạn thuộc Nhất Chân Môn.

Tiền Nhuệ cười theo nói:

- Điều này thuộc hạ biết. Nhưng hắn ta đại diện cho Diệp Sáu Âu, Diệp lão gia đến đây làm gì? Nhất Chân Môn là một đại môn phái nổi danh trên giang hồ nhưng việc này đâu có liên quan gì đến chuyện áp giải của chúng ta.

Hai bên Thái Dương của Trang Dực chợt nổi cao lên, dáng vẻ hơi tức giận nói:

- Sao người biết không liên quan? Trước tiên hãy lên đường rồi lát nữa ta sẽ đem sự việc kể tường tận cho người nghe.

Thế rồi cả hai lại tiếp tục lên đường nhưng lần này trong lòng Tiền Nhuệ nặng trĩu. Sự việc vừa xảy ra khiến cho hắn cảm thấy như có điểm bất lợi gì đang chờ đợi họ ở phía trước.

oo Ngôi miếu hoang dưới chân núi đã hư sập gần hết. Không biết trước đây trong miếu thờ cúng thần linh gì nhưng hiện tại tượng thần không còn nữa. Trên bàn hương án thì đầy bụi bặm, các góc tường

thì mạng nhện giăng đầy, rải rác khắp nơi đều là phân chim và dơi. Trang Dực ngồi tựa lưng vào vách tường, trong tay cầm nửa cái bánh bao đang ăn dang dở. Hai mắt nhìn đăm đăm về phương xa, hình như đang miên man suy nghĩ điều gì.

Ba tên phạm nhân cũng đã nhắm mắt ngồi nghỉ trong góc miếu. Trong khi đó Tiền Nhuệ đang ngồi trên bàn hương án, hai chân buông thõng xuống, miệng thì nhai lương khô và sắc mặt cũng đang đăm chiêu.

Thời gian cứ thế trôi qua.

Một hồi lâu sau, Tiền Nhuệ chợt nhảy xuống khỏi bàn hương án, bước đến ngồi cạnh Trang Dực nhưng lại im lặng, không nói gì, Ngồi im thật lâu, cuối cùng Trang Dực cũng mở miệng:

- Diệp Sáu Âu phái Hoàng Phủ Tú Ngạn mang thư đến, trong thư viết rất thành khẩn mà cũng rất ngắn gọn, yêu cầu ta hãy nể thân phận lão mà thả Nghiêm Lượng ra.

Sửng sốt một hồi, Tiền Nhuệ mới khẽ lắc đầu, thấp giọng nói:

- Lão tổng, Nhất Chân Môn là một bang phái lớn trong giang hồ, người đông thế lực mạnh. Nhưng Chưởng Môn Diệp lão gia của họ xưa nay vẫn quang minh lỗi lạc, không phải là người ỷ thế hiếp cô, không hiểu tại sao lần này lại hành động kỳ lạ như vậy? Không những đã ép người quá đáng mà còn không hợp đạo lý. Quả thật là không bình thường.

Trang Dực nói:

- Không biết từ đâu Nghiêm Lượng lại có một vị sư bá.

Tiền Nhuệ cũng lấy làm ngạc nhiên:

- Như vậy là như thế nào?

Trang Dực nhún vai nói:

- Trong thư Âu lão chỉ nói là có quan hệ huyết thống, còn quan hệ cụ thể như thế nào thì là do Hoàng Phủ Tú Ngạn đích thân nói với ta. Nhưng suy nghĩ kỹ lại thì mối quan hệ này không giống như tự đặt ra.

Trầm ngâm giây lát, Tiền Nhuệ cất giọng nói:

- Trước đây Diệp lão gia đã từng giúp đỡ lão tổng mấy lần. Hiện tại khoan nói đến đức cao vọng trọng và nhân mã cường tráng của lão, chỉ riêng việc lão tổng trả nợ người ta đã là không thể không làm. Nhưng nếu trả ơn bằng cách này thì đối với triều đình, đối với lương tâm đều có lỗi cả. A. Diệp lão gia thật là... Trang Dực nhíu hai mày lại:

- Âu lão cho rằng việc này nhất định thực hiện được nên mới phái một mình Hoàng Phủ Tú Ngạn mang thư đến. Nếu như bây giờ

chúng ta không đồng ý thì lão sẽ cảm thấy bị mất mặt. Như vậy thì hậu quả càng nghiêm trọng. Tiền Nhuệ, theo như chỗ ta thấy thì Âu lão chắc đã suy nghĩ việc này rất kỹ. Người thử nghĩ xem, lúc này đang là đoạn cuối của chuyến áp giải. Thế mà cả cuộc hành hình, lão ta không hề có động tĩnh gì. Như thế đủ thấy lão ta không phải là không biết được lập trường và nỗi khổ tâm của ta. Bởi thế, có lẽ lão ta mới dựng nên chuyện sư bá để ép buộc ta... Tiền Nhuệ nói:

- Những chuyện đó không quan trọng. Điều quan trọng là bây giờ chúng ta xử sự thế nào cho phải.

Trang Dực ném nửa cái bánh bao đang ăn dở xuống đất, dựa sát vào tường, nói:

- Ta cũng đang lo suy nghĩ chuyện này đấy.

Tiền Nhuệ vỗ nhẹ vào đầu mấy cái, nói:

- Phải tìm cho được một cách lưỡng toàn kỳ mỹ thì mới là thượng sách. Vừa không phải đắc tội với Diệp lão gia mà vừa không cản trở công việc của chúng ta.

Trang Dực đánh giọng nói:

- Không bao giờ có cách lưỡng toàn kỳ mỹ, càng không có kết cuộc hoàn hảo. Sự thật chúng ta chỉ có một cách để lựa chọn mà thôi.

Tiền Nhuệ vội hỏi:

- Cách gì?

Trang Dực cười nhạt:

- Giết Nghiêm Lượng.

Tiền Nhuệ đảo mắt nhìn quanh một vòng, rồi thấp giọng, tỏ vẻ bất an hỏi:

- Ý của lão tổng là chịu đắc tội với Diệp lão gia?

Trang Dực buông gọn:

- Ngoài cách này ra, chúng ta đã hết cách.

Tiền Nhuệ không hiểu:

- Nếu như đối phó với Diệp lão gia, thuộc hạ nghĩ chúng ta chỉ cần không thả người là đủ lắm rồi, cần gì phải giết Nghiêm Lượng. Như thế không phải chúng ta tự chuốc lấy phiền phức sao?

Trang Dực thấp giọng đáp:

- Người chỉ biết một mà không biết hai. Bộ người không biết rằng nếu như chúng ta không làm theo ý lão, lỡ như lão cảm thấy bị mất mặt mà phái người đến đây đánh cướp thì sao. Với thực lực của Âu lão, ta và người có thể chống chọi lại sao?

Tiền Nhuệ bưng tỉnh, gật đầu lia lịa nói:

- Nói chí phải. Lão tổng, ngài định áp dụng cách tiên hạ thủ vi cường, tuyệt đối không để cho đối phương kịp trở tay.

Trang Dực gật đầu nói:

- Không sai.

Tiền Nhuệ khẳng khái nói:

- Đây chính là lão đã tự hại lão. Nếu như Diệp lão gia biết được chuyện này không những không cứu được Nghiêm Lượng mà ngược lại còn đẩy hắn vào chỗ chết thì tin rằng sau khi lão biết được chuyện này sẽ từ bỏ ý định truy cứu... Trang Dực nghiêm sắc mặt, giọng lạnh lùng nói:

- Có những lúc con người ta không thể không làm một số việc mà ngay cả bản thân mình cũng không muốn làm. Nếu quyết định như vậy thì thật là đau khổ. Nhưng mà không còn cách chọn lựa nào khác... Dẫu sao Nghiêm Lượng sớm muộn gì cũng bị giết, thế thì chúng ta đành đưa hắn lên đường trước vậy.

Tiền Nhuệ chần chừ, do dự một hồi, sau đó mới hỏi:

- Lão tổng, việc này sẽ do thuộc hạ ra tay chăng?

Trang Dực nhìn thẳng vào mắt Tiền Nhuệ:

- Người đồng ý ra tay sao?

Nở nụ cười miễn cưỡng, Tiền Nhuệ ngập ngừng đáp:

- Nếu như lão tổng hạ lệnh thì thuộc hạ đâu dám không tuân lời. Còn nếu lão tổng hỏi ý kiến thuộc hạ thì xin nói thật là thuộc hạ không dám tiếp nhận việc này.

Trang Dực nói:

- Cho nên người hãy lo nghĩ ngơi. Còn việc này cứ để cho ta.

Tiền Nhuệ vội nói:

- Ngài không cần nóng giận, lão tổng.

Trang Dực cười có chút vẻ cổ quái, nói:

- Không phải ta đã từng nói qua, có những lúc người ta không thể không làm một số việc mà chính ngay cả bản thân mình cũng không muốn. Hiện giờ chỉ có ta và người.

Người không làm thì tất nhiên là ta phải làm rồi.

Nói đoạn, Trang Dực liền đứng lên, giắt kiếm vào lưng, sau đó bước qua chỗ bọn phạm nhân. Lúc này sắc mặt Trang Dực lạnh như băng, không một chút biểu hiện.

Khi đến chỗ bọn phạm nhân, Trang Dực chỉ buông gọn:

- Nghiêm Lượng, đứng dậy!

Từ từ mở mắt ra, Nghiêm Lượng nhìn thẳng Trang Dực hỏi:

- Chuyện gì?

Trang Dực đáp:

- Nhất Chân Môn, Diệp lão căn dặn người hãy ra ngoài với ta.

Hai mắt Nghiêm Lượng vụt sáng lên nhưng trên mặt không thể hiện

một phản ứng khác thường nào. Hấn im lặng đứng lên rồi từ từ cất bước theo Trang Dực ra ngoài.

Lúc bấy giờ Hà Tiểu Lại Tử và Ngải Thanh Hòa cũng đều đã tỉnh. Cả hai tên đều hăm mộ đưa mắt nhìn theo Nghiêm Lượng mà trong lòng không khỏi tức giận.

Thời gian độ nửa tuần trà trôi qua, Trang Dực quay trở lại. Tất nhiên là chỉ có một mình. Đồng thời tay trái chàng cò cầm theo một chiếc lỗ tai vẫn còn chưa khô máu.

Hà Tiểu Lại Tử và Ngải Thanh Hòa như chạm phải lửa. Cả hai đều ngạc nhiên há hốc miệng ra, đồng thời không khỏi run sợ. Đến bây giờ chúng mới biết Nghiêm Lượng quả thật đã sớm thoát khổ ải. Sau đó Trang Dực lạnh lùng hạ lệnh lên đường. Trên đường đi lúc nào cần nghỉ ngơi thì dừng lại nghỉ ngơi. Khi nào cần ăn thì dừng lại ăn.

Cuối cùng, bọn họ đến được một ngọn núi nhỏ. Đứng ở đây có thể nhìn thấy rõ bên dưới. Bên dưới nhà cửa nằm san sát nhau, đười lồi chẳng chịt, người đông như hội.

Quang cảnh vô cùng náo nhiệt.

Tiền Nhuệ đưa tay lên trán lau mồ hôi, miệng thở hển hển nói:

- Đến rồi. Cuối cùng cũng đã đến.

Đột nhiên toàn thân Hà Tiểu Lại Tử chợt ớn lạnh. Tay chân hấn bủn rủn, hai mắt tối sầm, miệng không tự chủ được, lên tiếng hỏi:

- Đến... đến đâu?

- Tịnh Danh Phủ.

Người đáp câu này không phải là Tiền Nhuệ mà là Trang Dực.

Thiên Mộc Sắc Kiếm

Hồi 15

KHIẾU TRẬN

Trong gian phòng yên tĩnh, thanh nhã có bày một cái bàn. Khách chính là Trang Dực và Tiền Nhuệ. Còn bên Tịnh Danh Phủ gồm có Phủ Doãn Lý Phẩm Đoàn, Tổng Bộ Đầu Điều Quý Tài. Ngoài ra còn có Hình Án Sư Gia Văn Triệu và bốn gã hán tử đứng hầu rượu.

Lý Phẩm Đoàn đưa cao chung rượu lên cung kính nói:

- Tổng Đề Đốc đi đường mệt nhọc, vậy huynh đệ ta xin kính ngài một chung.

Trang Dực sảng khoái ngửa cổ lên uống cạn. Sau đó Lý Phầm Đoàn lại kính Tiền Nhuệ một chung. Tiền Nhuệ thủ lễ, nâng chung lên đáp lại.

Sau một tuần rượu, Lý Phầm Đoàn đưa tay lên vuốt râu, cười ha hả nói:

- Tổng Đề Đốc, rượu và thức ăn đêm nay chỉ là đạm bạc. May mà hai vị còn ở lại đây thêm vài ngày để bổn phủ có cơ hội tiếp đãi chu đáo hơn. Thật ra Tri Phủ Viên đại nhân định đích thân ra đón tiếp hai vị nhưng đúng lúc hôm nay Lưu Ngự Sử cũng vừa đến. Bởi thế nên Tri Phủ không thể không đi ứng phó. Chính vì lẽ ấy, bổn phủ mới được giao nhiệm vụ đón tiếp hai vị.

Trang Dực mỉm cười, cung kính nói:

- Không dám, không dám. Phủ Doãn quá khách sáo rồi.

Lý Phầm Đoàn thân thiết hỏi:

- Nghe nói chuyến áp giải lần này rất gian nan. Trên đường đi đã xảy ra nhiều chuyện khiến cho hai vị không thành thời chút nào.

Trang Dực miệng vẫn mỉm cười:

- Vẫn không đến nỗi nào. Như Phủ Doãn biết đó, phạm những khi áp giải trọng phạm thì trên đường thường hay xảy ra chuyện.

Tổng Bộ Đầu Diêu Quý Tài râu tóc bạc trắng, chợt đứng lên xen vào:

- Tổng Đề Đốc, nói thật với ngài, mấy ngày trước đây Viên đại nhân nói với lão rằng e là chuyến áp giải này của ngài có thể sẽ không đến nơi. Bởi vì Viên đại nhân đã xem qua bản tội trạng của bốn tên trọng phạm kia. Nhưng quả thật không thể ngờ là cuối cùng ngài cũng đã đến nơi an toàn.

Trang Dực lắc đầu, thờ dãi nói:

- Nhắc đến thì càng thêm xấu hổ. Bốn tên tội phạm mà ta chỉ giải đến được có hai.

Diêu Quý Tài vội đỡ lời:

- Giải đến được hai tên cũng không phải là đơn giản, vì mỗi tên trong bọn chúng phạm án nhiều vô kể, tính danh gian xảo, thủ đoạn lại độc ác. Đừng nói là áp giải bốn tên, cho dù là đối phó với một tên thôi cũng không phải là chuyện dễ. Tổng Đề Đốc quả thật là tài giỏi. Nếu đổi lại là lão thì e là đã thất bại từ lâu.

Trang Dực xua tay lia lịa, gượng cười nói:

- Lão đại ca đã quá lời rồi... Lý Phầm Đoàn cũng lên tiếng nói theo:

- Ta hoàn toàn nghĩ giống như Diêu Tổng Bộ Đầu. Bất luận là bọn phạm nhân sống hay chết, Tổng Đề Đốc cũng xem như đã hoàn thành chuyến áp giải này. Thật ra bốn tên trọng phạm này sớm muộn gì cũng phải chết. Cho nên ta nghĩ có chết sớm hay muộn cũng vậy

thôi. Hơn nữa Tổng Đề Đốc thay ta hành hình bọn chúng thì ta bớt đi được nhiều phiền phức.

Hình Án Sư Gia Văn Triệu ngồi ở giữa, bất chợt phá lên cười lớn:

- Sống thì còn người, chết thì có vật chứng. Có thể nói nhiệm vụ của Tổng Đề Đốc đã hoàn thành viên mãn. Đến lúc đó, không chừng bọn họ còn phải kính Tổng Đề Đốc một chung... Trang Dực cung hai tay lên nói:

- Đa tạ, đa tạ hảo ý của chư vị.

Thế rồi gian phòng bắt đầu náo nhiệt trở lại. Mọi người tiếp tục ăn uống, nói chuyện vui vẻ.

Người của Tịnh Danh Phủ vốn an bày cho Trang Dực và Tiền Nhuệ ở Hành Sai Quán, cách Tịnh Danh Phủ chỉ có một con đường.

Nhưng Trang Dực chê ở đấy quá ồn ào, hơn nữa người lại đông, ra vào thật bất tiện. Bởi vậy chàng yêu cầu Diêu Quý Tài chọn cho chàng hậu viện của một khách điểm yên tĩnh.

Khi Trang Dực về đến khách điểm thì ở đấy đã có sẵn một tên tiểu nhị chờ đợi hầu hạ.

Sau khi mang nước rửa mặt ra và pha trà mới xong xuôi, tên tiểu nhị tự động rút lui. Đợi đến lúc Trang Dực rửa mặt xong, ngồi xuống ghế thưởng thức ngậm trà đầu tiên thì bên ngoài đã gõ trống canh hai.

Gian phòng Trang Dực ở có hai phòng ngủ và một phòng khách.

Có lẽ do quá mệt mỏi nên chỉ ngồi một hồi là Tiền Nhuệ liền quay về phòng ngủ của mình nằm. Một hồi lâu sau, Tiền Nhuệ lại quay trở ra nhưng miệng lại không ngừng ngáp liên tục.

Trang Dực đưa mắt nhìn Tiền Nhuệ, mỉm cười hỏi:

- Ngủ không được à?

Tiền Nhuệ thuận tay kéo ghế ngồi xuống, im lặng một hồi lâu, rồi mới lên tiếng:

- Lão tổng, người vẫn còn nhớ quang cảnh sáng nay khi gặp Ứng Nhĩ Thanh chứ?

Vừa nhìn thấy lão tổng là gương mặt cau có, khó chịu của lão ta lập tức tươi cười ngay, không hề thể hiện một chút gì giận dữ. Lão tổng, theo như thuộc hạ thấy thì họ Ứng kia dường như rất kính sợ người thì phải?

Đưa chung lên hớp một ngụm trà, Trang Dực thông thả nói:

- Thật ra thì cũng có gì. Chỉ là năm trước lão Ứng có một xảy ra chuyện rắc rối.

Lần đó lão đang dúi với vợ một gã lái buôn. Không may cho lão là nửa đêm, tên lái buôn kia bất ngờ trở về, mục kích được cảnh tượng không hay đó. Gã lái buôn đó không màng thân phận lão là gì, hạ

lệnh cho mấy tên hán tử trói lão lại, mang vào một hẻm tối đánh cho một trận sống dở chết dở. Sau đó hán tử còn định đem lão giao cho quan phủ. Đúng lúc đó, ta trên đường đi dự yến tiệc trở về. Đi ngang qua con hẻm đó, nghe tiếng kêu la, mắng chửi ồn ào, ta liền hiếu kỳ tiến vào xem thử, hoá ra sự thể là như vậy... Tiền Nhuệ mỉm cười hỏi:

- Trước sự việc xảy ra lần đó, lão tổng có quen biết với Ứng Nhĩ Thanh không?

Trang Dực gật gù đầu đáp:

- Trước đó, ta đã gặp qua lão mấy lần nhưng chỉ là trên công việc mà thôi. Nhưng hôm đó lão nhìn thấy ta như gặp được người thân, có bao nhiêu điều đều nói ra hết.

Tiền Nhuệ có vẻ hứng thú về chuyện này, liền hỏi tiếp:

- Lúc đó lão tổng đã giải vây cho Ứng Nhĩ Thanh?

Trang Dực nói:

- Chuyện ấy còn gì phải nói. Trước tiên ta nói rõ thân phận của ta, sau đó mở trói cho lão. Sau khi dò hỏi căn nguyên thì cuối cùng mọi chuyện của em xuôi... Tiền Nhuệ ngạc nhiên hỏi:

- Lão tổng đã giải quyết chuyện ấy như thế nào?

Trang Dực mỉm cười đáp:

- Phương pháp hữu hiệu nhất không gì bằng ngân lượng. Ta đã trả thay cho lão Ứng hai trăm lượng tiền bồi thường.

Tiền Nhuệ cười lớn nói:

- Hèn chi lão ta cung kính lão tổng đến như vậy.

Trang Dực chột nghiêm giọng nói:

- Việc này tuyệt đối không nên truyền ra ngoài vì đây là chuyện riêng tư của lão.

Ngay cả Đông Nhon Hoà và Đậu Hoàng Pha ta cũng chưa hề nói qua... Tiền Nhuệ vội nói:

- Lão tổng cứ yên tâm. Thuộc hạ biết phải làm sao mà.

Hơi ươn người ra sau, Trang Dực lên tiếng nói:

- Đã đến giờ ngủ, bộ người không cảm thấy buồn ngủ sao?

Tiền Nhuệ lắc đầu nói:

- Lão tổng thấy mệt thì cứ đi nghỉ trước. Thuộc hạ ngồi đây thêm một lát rồi sẽ vào nghỉ.

Trang Dực vừa đứng lên, chưa kịp cất bước thì bên ngoài đã có tiếng gõ cửa. Hơn nữa tiếng gõ cửa nghe rất nhẹ nhàng.

Đêm đã hơn canh ba, vậy còn ai đến gõ cửa chứ? Quả đây là chuyện kỳ quái.

Tiền Nhuệ đưa mắt nhìn Trang Dực. Trang Dực liền gật đầu nhẹ

nhẹ. Tiền Nhuệ bước đến sát bên Trang Dực, rồi cất giọng hỏi vọng ra bên ngoài:

- Xin hỏi vị nào ở bên ngoài?

Sau khi im lặng một hồi, bên ngoài có tiếng đáp lại:

- Tại hạ chính là Hoàng Phủ Tú Ngạn, muốn cầu kiến Trang Tổng Đề Đốc.

Tiền Nhuệ lập tức biến sắc mặt, tay chân gằng như không biết để đâu, quay sang đưa mắt cầu cứu Trang Dực. Tiền Nhuệ không thể nào ngờ Nhất Chân Môn lại có phản ứng nhanh như vậy.

Sắc mặt Trang Dực cũng hơi sửng sốt nhưng rất nhanh trở lại bình thường. Chàng quay mặt nhìn về phía cửa, ung dung nói:

- Mời Hoàng Phủ huynh vào.

Thế rồi Tiền Nhuệ đưa tay lên mở cửa. Đứng bên ngoài quả nhiên là Hoàng Phủ Tú Ngạn.

Thái độ của Tiền Nhuệ có vẻ không tự nhiên khi chạm phải ánh mắt của Hoàng Phủ Tú Ngạn.

Tiền Nhuệ giả vờ cười ha hả, rồi tránh sang một bên, nói:

- Hoàng Phủ huynh, xin mời vào.

Hoàng Phủ Tú Ngạn gật gù đầu đồng ý rồi chậm rãi bước vào trong. Sau khi bước vào trong, Hoàng Phủ Tú Ngạn hướng về phía Trang Dực cung tay, mỉm cười nói:

- Nửa đêm đến cầu kiến quả là không phải. Nhưng vì trọng trách trên vai nên khó mà chối từ. Vậy xin Tổng Đề Đốc thứ lỗi cho tội thất lễ.

Trang Dực cũng cung quyền đáp:

- Hoàng Phủ huynh quá khách sáo rồi, cứ tự nhiên ngồi.

Sau khi ngồi xuống ghế, Hoàng Phủ Tú Ngạn đưa mắt nhìn quanh gian phòng rồi thông thả nói:

- Gian phòng này cũng không tệ, vừa thanh nhã lại vừa yên tĩnh. Một khách điểm nhỏ như vậy mà lại có một khung cảnh tốt như thế thì quả là ít thấy.

Trang Dực đích thân bưng trà đến, mỉm cười đáp:

- Đó là do Tổng Bộ Đầu Diêu Quý Tài của Tịnh Danh Phủ chọn cho tại hạ. Ông ta là người vùng này nên biết được những nơi nào tốt.

Tịnh Danh Phủ vốn an bày cho tại hạ ở Hành Sai Quán nhưng tại hạ đã từ chối vì nơi ấy quá ồn ào.

Hoàng Phủ Tú Ngạn đưa tay đón nhận chung trà. Sau khi hớp hết một ngụm, hắn mới chậm rãi nói:

- Tổng Đề Đốc, công sự đã bàn giao hay chưa?

Tự nhiên Trang Dực cảm thấy mặt mình hơi nóng lên. Chàng trả lời có vẻ không được tự nhiên:

- Bước đầu xem như đã hoàn tất nhưng phải đợi thêm vài ngày nữa vì còn phải chờ công văn và giải quyết sai phí.

Hoàng Phủ Tú Ngạn gật đầu nhẹ nhẹ nói:

- Công việc nặng nề như vậy à?

Trang Dực thận trọng đáp:

- Về phương nào đó là như vậy.

Hoàng Phủ Tú Ngạn uống tiếp một ngụm trà, thấp giọng hỏi:

- Tổng Đề Đốc đã xử quyết Nghiêm Lượng?

Hít sâu vào một hơi, Trang Dực thẳng thắn trả lời:

- Đúng vậy.

Dừng lại giây lát, Trang Dực chợt hỏi ngược lại:

- Làm thế nào Hoàng Phủ huynh lại biết được chuyện này?

Hoàng Phủ Tú Ngạn đáp:

- Bọn tại hạ đào được thi thể của Nghiêm Lượng ở sau miếu hoang kia. Ngoài ra bọn tại hạ cũng được tin từ phía Tịnh Danh Phủ, nói rằng Nghiêm Lượng không có giải đến. Tổng Đề Đốc, bất luận ngài xử lý việc này như thế nào thì ít ra cũng đã giúp đỡ bọn tại hạ phần nào.

Trang Dực không hiểu, hỏi:

- Hoàng Phủ huynh nói vậy là có ý gì?

Hoàng Phủ Tú Ngạn nói:

- Nghiêm Lượng bị đâm một kiếm là chết ngay, ngài không để cho hắn ta chịu nhiều đau khổ. Nhát kiếm của ngài rất chuẩn xác. Nghiêm Lượng chết một cách rất an nhàn, không có dấu vết cho thấy hắn giãy giụa.

Trang Dực không hiểu phải nói thế nào cho phải. Chàng chỉ biết gượng cười mà thôi.

Hoàng Phủ Tú Ngạn lại lên tiếng nói tiếp:

- Bọn tại hạ đã mang thi thể của Nghiêm Lượng trở về cho sư bá của hắn. Còn việc tốt xấu như thế nào phải đợi Chương Môn xử trí mới rõ.

Trang Dực gượng cười nói:

- Hoàng Phủ huynh, sau khi chúng ta gặp nhau, trên đường đi, có phải quý Chương Môn đã sai người ngầm theo dõi bọn tại hạ?

Hoàng Phủ Tú Ngạn nói:

- Không sai. Người của bọn tại hạ vẫn ngầm theo sau Tổng Đề Đốc với ý đồ định giải cứu Nghiêm Lượng.

Trang Dực không lên tiếng nói gì.

Hoàng Phủ Tú Ngạn lại tiếp:

- Nhưng kết quả bọn tại hạ chỉ có thể lượm được xác của Nghiêm

Lượng. Nhưng như thế cũng tốt, dẫu sao cũng đã ít nhiều có nỗ lực. Im lặng một hồi lâu, cuối cùng Trang Dực cũng lên tiếng:

- Hoàng Phủ huynh, về việc này, tại hạ không hề có ý muốn làm trái lại lời ủy thác của Âu lão. Thật tình đây là chuyện bất đắc dĩ mà thôi. Nghiêm Lượng tội ác tày trời, nếu luận về tình và lý thì hẳn ta đều đáng tội chết cả. Hoàng Phủ huynh thử nghĩ xem, chẳng lẽ để mấy chục mạng người đã bị Nghiêm Lượng giết phải chịu chết oan sao? Hoàng Phủ Tú Ngạn thở dài một tiếng:

- Cho nên Chương Môn cũng cảm thấy khó xử trong chuyện này.

Trang Dực vội hỏi:

- Ý của Âu lão hiện giờ như thế nào? Có phải người giận tại hạ lắm phải không?

Hoàng Phủ Tú Ngạn nghiêm giọng nói:

- Tổng Đề Đốc, nói thật với ngài, vấn đề không ở chỗ Chương Môn mà là vị sự đệ của người, cũng chính là sư bá của Nghiêm Lượng. Sư bá của Nghiêm Lượng một mực không chịu bỏ qua chuyện này. Còn Chương Môn vì tình thân cũng không thể làm ngơ.

Cộng thêm các môn hạ bốn môn kịch liệt lên án ngài không có đạo nghĩa, có ý chống đối lại với Nhất Chân Môn. bởi vậy áp lực hiện giờ đối với Chương Môn rất lớn.

Trang Dực không biết còn cách nào hơn:

- Hoàn cảnh hiện giờ của Âu lão, tại hạ cũng hiểu được phần nào nhưng không biết Âu lão đã có quyết định hay chưa?

Nhìn thẳng vào mắt Trang Dực, Hoàng Phủ Tú Ngạn ra vẻ thân thiết nói:

- Tổng Đề Đốc, tuy chúng ta chỉ mới gặp nhau có hai lần nhưng lòng dũng cảm, kiên cường của ngài khiến cho tại hạ vô cùng cảm phục. Ngài quả thật là một trang nam tử. Nếu dựa vào bản thân tại hạ mà nói thì thật tình tại hạ không muốn làm bất cứ chuyện gì đối địch với ngài. Nhưng quyết định của môn phái, tại hạ không thể nào không thi hành được... Trang Dực thản nhiên đáp:

- Tại hạ hiểu được chuyện này.

Hoàng Phủ Tú Ngạn đưa mắt nhìn ngọn nến đang cháy, thấp giọng nói:

- Đêm nay tại hạ đến đây là muốn báo cho Tổng Đề Đốc biết phản ứng của bốn môn. Theo như yêu cầu của các môn hạ trong bốn phái, Chương Môn đã đồng ý phái năm cao thủ của Nhất Chân Môn đi cùng với vị sự đệ của người để báo thù. Hơn nữa bất luận kết quả như thế nào, việc này đến đây cũng chấm dứt.

Trang Dực hỏi cặn kẽ:

- Hoàng Phủ huynh có thể nói rõ hơn một chút được không? Câu nói "bất luận kết quả như thế nào" có ý nghĩa gì?

Hoàng Phủ Tú Ngạn nói:

- Chính là ý nói trong lúc bọn họ tiến hành việc báo thù, nếu như gặp khó khăn tự động rút lui hay là bị giết chết hết đều hoàn toàn là do tự quyết định. Tất nhiên trong khi bọn họ hành động, bọn môn không hề ra tay giúp đỡ bất cứ việc gì, cũng như không hề khống chế bất cứ thủ đoạn nào của họ.

Trang Dực nói:

- Nếu như bọn họ lấy mạng của tại hạ, như vậy cũng không được truy cứu?

Hoàng Phủ Tú Ngạn nghiêm túc nói:

- Ngược lại, nếu Tổng Đề Đốc lấy mạng họ thì bọn môn cũng không hề truy cứu.

Trầm tư một hồi lâu, Trang Dực lên tiếng nói:

- Âu lão quả thật quyết định như vậy sao? Ý tại hạ muốn nói là người sẽ không oán trách tại hạ nếu như tại hạ có hành động chống đối lại.

Hoàng Phủ Tú Ngạn quả quyết nói:

- Tuyệt đối không. Chưởng Môn đã từng có nói, mọi người đều có quyền tự bảo vệ mình. Hơn nữa, sau lần này, cho dù thành công hay thất bại thì Nhất Chân Môn cũng xem như hoàn toàn xóa bỏ hận thù.

Trang Dực thấp giọng nói:

- Hoàng Phủ huynh, trong năm cao thủ kia có huynh trong đó không?

Hoàng Phủ Tú Ngạn cười rất ngượng ngập, nói:

- Có.

Trang Dực tỏ vẻ hối tiếc nói:

- Là do Hoàng Phủ huynh tự động thỉnh cầu?

Hoàng Phủ Tú Ngạn lắc đầu nói:

- Không phải. Chính là vị sư đệ của Chưởng Môn yêu cầu tại hạ tham gia. Còn bốn người kia là do họ tự tham dự. Thật đáng tiếc là tại hạ không thể nói cho Tổng Đề Đốc biết họ là ai.

Trang Dực nói:

- Không hề chi, đợi khi nào gặp mặt ắt sẽ biết thôi. Hoàng Phủ huynh, vị huynh đệ kia của Âu lão cũng là sư bá của Nghiêm Lượng. Vậy Hoàng Phủ huynh có thể nói ra tôn danh đại tánh của người đó cho tại hạ nghe được không?

Hoàng Phủ Tú Ngạn nói:

- Người đó họ Cổ, tên Thụy Kỳ, có biệt hiệu là Đại Côn Vương. Theo như tại hạ biết thì côn pháp của Cổ Thụy Kỳ rất cao siêu. Ngoại hiệu của Nghiêm Lượng là Độc Nhất Côn, nghe đâu cũng chính từ vị sư

bá này mà ra.

Trang Dực nghe xong liền cung tay nói:

- Đa tạ Hoàng Phủ huynh đã chỉ điểm.

Hoàng Phủ Tú Ngạn đặt chung trà xuống bàn, đứng dậy mỉm cười nói:

- Bây giờ tại hạ cáo từ. Xin ngài hãy tự bảo trọng.

Trang Dực không biết phải nói gì. Chàng chỉ cung tay lên xem như là đã thể hiện sự cảm kích.

Đợi cho Hoàng Phủ Tú Ngạn đi khỏi, Tiền Nhuệ mới đóng chặt cửa lại, rồi tựa lưng vào cửa, tỏ vẻ lo lắng nói:

- Lão tổng, thuộc hạ thấy việc này đã bắt đầu phiền phức rồi đây...

Trang Dực cũng gật đầu đồng ý:

- Đúng là có chút phiền phức. Tình hình có vẻ nghiêm trọng hơn ta nghĩ nhiều.

Tiền Nhuệ cũng hơi hậm hực:

- Không phải thuộc hạ có ý bất kính với Diệp lão gia nhưng tuổi tác của người lớn như vậy, hơn nữa lại là nhân vật có tiếng tăm trong võ lâm, thế mà sự độ lượng lại vô cùng nhỏ hẹp. Trước mắt Diệp lão gia thì lão tổng chỉ là văn bối. Nếu như hàng văn bối có phạm chút lầm lỗi thì bậc tiền bối phải khoan dung lượng thứ chứ. Huống hồ việc này hoàn toàn là do bất đắc dĩ, đâu thể trách lão tổng được.

Trang Dực nói:

- Chắc Âu lão làm vậy cũng có nỗi khổ tâm riêng. Người khó mà có thể không phục tùng số đông được.

Hứ khẽ một tiếng, Tiền Nhuệ nói:

- Ngay từ ban đầu Diệp lão gia đã nghĩ sai về chuyện này rồi. Đến bây giờ thì trút hết mọi hậu quả lên người lão tổng. Như vậy là chẳng hề coi trọng lão tổng chút nào.

Bộ tưởng người đông thế mạnh là có thể thay thế được chân lý hay sao? Như vậy thì thật là ép người quá đáng.

Trang Dực ngồi trở về chỗ cũ, hai tay đan chéo vào nhau, chậm rãi nói:

- Thật ra thì Âu lão đã có nghĩ đến ta. Đệ tử của Nhất Chân Môn người đông vô kể, các cao thủ võ công thượng thừa không phải ít. Đừng nói là lão phái năm cao thủ đến đối phó với ta, cho dù có phái năm trăm cao thủ cũng không phải là chuyện khó.

Hơn nữa, lão cũng đã từng nói qua, bất luận việc này kết quả như thế nào thì lão cũng không truy cứu nữa. Âu lão là Chưởng Môn một phái nên có lúc cũng không thể một mình quyết định được mọi việc. Nỗi khổ tâm này chúng ta cũng phải hiểu cho lão.

Tiền Nhuệ tỏ vẻ bất phục nói:

- Thuộc hạ rất thấu hiểu suy nghĩ của lão tổng. Người vẫn còn nghĩ đến tình cảm trước đây của Diệp lão gia nên không hề trách lão về chuyện này. Nhưng Diệp lão gia làm vậy thì sao khiến cho người ta kính phục được?

Trang Dực nói:

- Người nên nhìn sự việc thực tế một chút. Ở trên đời này có rất nhiều việc không bao giờ nói đến đạo lý.

Tiền Nhuệ vội hỏi:

- Lão tổng, không biết người có phát giác ra việc này dường như che giấu một nguy cơ gì đó không?

Trang Dực lại uống một ngụm trà, rồi mới nói:

- Ta đã sớm nhận thấy được điều đó. Trong năm người mà Âu lão phái đi, bốn người kia thân phận ra sao ta không biết. Nhưng chỉ cần trong số đó có Hoàng Phủ Tú Ngạn thì cũng đủ thấy họ hoàn toàn không phải là hạng tầm thường. Điều này cho thấy Nhất Chân Môn có ý muốn tiêu diệt chúng ta. Ngoài ra Âu lão còn cho phép họ bất chấp thủ đoạn để báo thù. Hơn nữa còn không hạn định sự giúp đỡ của các cao thủ không thuộc Nhất Chân Môn. Nếu như vậy, từ nay về sau tánh mạng chúng ta thật nguy hiểm.

Tiền Nhuệ tiếp lời Trang Dực:

- Cho dù việc này về sau có trở nên nghiêm trọng cũng không hề gì đối với Diệp lão gia. Ngoài mặt lão giả vờ từ bi nhưng trong lòng xem việc sống chết của chúng ta giống như là vật hy sinh mà thôi.

Trang Dực hoàn toàn đồng ý nói:

- Hoàn toàn đúng như vậy. Cho nên vừa rồi ta mới nói, trên đời này có rất nhiều việc không bao giờ nói đến đạo lý.

Tiền Nhuệ vội hỏi:

- Vậy thì chúng ta phải làm thế nào, lão tổng? Diệp lão gia cũng đã nói rõ là mọi người đều có quyền tự bảo vệ lấy mình. Thế theo lão tổng thì chúng ta phải làm thế nào đây?

Trang Dực lạnh lùng đáp:

- Lấy máu trả máu, đũa cuối cùng giết tận để vĩnh viễn trừ đi hậu hoạn.

Tiền Nhuệ vỗ mạnh hai tay vào nhau, nói:

- Nói rất hay, thuộc hạ hoàn toàn tán đồng.

Mặt Trang Dực càng trở nên sắc lạnh:

- Đợi sau khi giết hết năm tên kia rồi, thử xem Âu lão sẽ phản ứng ra sao.

Tiền Nhuệ nói tiếp theo:

- Không chỉ là năm tên mà phải là sáu tên mới đúng, bởi vì còn có

thêm Cổ Thụy Kỳ.

Trang Dực cười cười nói:

- Ngay cả Hoàng Phủ Tú Ngạn cũng phải giết sao?

Tiền Nhuệ hơi ngập ngừng:

- Việc này... việc này còn phải đợi xem thái độ của hắn ta như thế nào. Bên ngoài thì Hoàng Phủ Tú Ngạn biểu hiện vừa ôn tồn vừa văn nhã nhưng phải đợi đến lúc lâm trận mới thấy được chân tướng hắn.

Trang Dực nói:

- Con người của Hoàng Phủ Tú Ngạn theo như ta thấy không giống hạng hay trở mặt vô tình. Nhưng mà hắn đối phó với ta như thế nào thì ta cũng sẽ đối phó lại hắn như thế ấy.

Tiền Nhuệ hít sâu vào một hơi nói:

- Bắt đầu từ bây giờ, chúng ta đã thật sự bước vào trận chiến. Việc phòng thủ phải như thế nào, cần phải có dự định trước, cần bố trí nhân mã ra sao cũng nên sắp đặt trước. Thuộc hạ nghĩ trời đất lớn như vậy, không phải chỉ có mình Nhất Chân Môn là chí tôn.

Trang Dực nghiêm sắc mặt lại, nói:

- Chúng ta không thể đợi bọn chúng mà phải ra tay trước.

Tiền Nhuệ phấn chấn cười lớn:

- Cự Linh Công Tử quả nhiên không hổ là Cự Linh Công Tử. Chỉ dựa vào khí thế này của lão tổng thì thuộc hạ không tin rằng chúng ta không thắng được bọn chúng.

Trang Dực thở dài một tiếng:

- Người không nên quá xem thường đối phương. Nhất Chân Môn xưa nay làm việc rất cẩn thận và bí mật. Hơn nữa tai mắt của họ rất nhiều, quan hệ lại rộng. Nói chung về mọi phương diện đều hơn hẳn chúng ta.

Tiền Nhuệ tỏ vẻ bức tức nói:

- Chúng ta cần phải sợ những chuyện này chứ.

Trang Dực đã có vẻ hơi mệt, thấp giọng nói:

- Trong hai ngày nữa, chúng ta phải gấp rút làm cho xong công việc rồi lập tức trở về Lão Long Khẩu ngay. Đừng để nơi đây xảy ra chuyện không hay.

Tiền Nhuệ im lặng, không nói gì.

Trang Dực đẩy ghế đứng dậy. Sau khi ngáp dài vài cái, chàng từ từ bước về phòng ngủ của mình.

Thiên Mộc Sắc Kiếm

Hồi 16

PHONG BA

Trên đường trở về Lão Long Khẩu, Trang Dực và Tiền Nhuệ không hề gặp một chướng ngại gì. Điều này khiến cho cả hai không khỏi vô cùng ngạc nhiên.

Trước tiên, họ đến nha môn hoàn tất những việc còn lại. Sau đó, Trang Dực và Tiền Nhuệ vội vàng đến nhà của Đông Nhon Hoà và Đậu Hoàng Pha xem thương thế bọn họ ra sao. May mà thương thế bọn họ đang có chiều hướng tốt, chỉ cần tịnh dưỡng thêm nửa tháng là họ có thể hoàn toàn bình phục.

Còn về phần Cầu Thọ Tường, vì chỉ có một thân một mình nên Trang Dực cũng bớt đi một phần phiền phức. Nhưng Trang Dực vẫn lo hoàn tất hậu sự cho người thuộc hạ không may này.

Nhà Trang Dực nằm ở khu phần hoa nhất của Lão Long Khẩu. Thế nhưng nó không nằm ở ngoài đường cái lớn, mà tọa lạc ở cuối một con hẻm yên tĩnh. Nó cũng không phải là một toà nhà cao cửa rộng, mà chỉ là một gian nhà mái ngói bình thường mà thôi.

Bình thường Trang Dực ít khi nào có ở nhà, mà đa phần là ở tại Tổng Đề Đốc Ty.

Nơi đây chỉ có một mình phụ thân chàng, là Trang Nguyên mà thôi. Ngoài ra còn có thêm một lão bộc trông coi việc nấu nướng và một tên a hoàn phụ trách việc giặt giũ cùng những việc linh tinh trong nhà.

Khi Tiền Nhuệ gõ cửa thì bên trong liền có tiếng đáp lại. Người lên tiếng kia không ai khác hơn là lão bộc Phan Thăng.

Vừa nhìn thấy Trang Dực trở về, lão ta vội nhe răng ra mỉm cười, rồi lắc nhai kể:

- Ai da. Cuối cùng thì thiếu gia cũng trở về. Trong khoảng thời gian người không có nhà, tật cũ của lão gia lại tái phát. Trước đây mấy ngày, lão gia đón Tiểu Toàn Tử ở Hương Khởi Lâu về đây. Ắ này ông ọ thật đáng ghét. Ắ tưởng rằng ắ là bà chủ trong căn nhà này, ngay cả lão và Ngụy tẩu, ắ cũng dám nạt nộ. Thiếu gia xem như vậy có còn ra thể thống gì nữa không?

Trang Dực liền dừng bước, nhỏ giọng nói:

- Người phụ nữ kia đã đi khỏi chưa?

Phan Thăng cũng nhỏ giọng nói:

- Vừa mới đi đêm qua. Nghe đâu có người từ bên Tịnh Danh Phủ trở

về báo là hai ngày nữa thiếu gia có thể sẽ trở về. Nghe được tin này, lão gia lập tức đuổi ả kia đi ngay.

Trang Dực mỉm cười nói:

- Lão hãy nhỏ tiếng một chút, đừng để phụ thân ta nghe thấy những từ này. Lão cũng biết đấy, con người bất luận là già trẻ, đều có sở thích riêng của mình. Quan trọng là đừng làm ra những chuyện sai trái là được.

Tiền Huệ đứng bên nghe vậy cũng mỉm cười nói:

- Lão Phan, điều cần thiết là lão lo hầu hạ lão gia cho tốt là đủ rồi. Còn những việc không liên quan đến mình thì tốt nhất là đừng để ý đến. Như vậy lão khỏi bị phiền phức.

Vừa đi vừa nói chuyện nên chẳng mấy chốc, cả ba đã đến trước tiền môn tiểu sảnh.

Trang Nguyên đang chấp hai tay đứng trước cửa, mặt mày lão hồng hào, toàn thân mặc cẩm bào. Quả nhiên khí phách đường đường, không hổ là xuất thân từ dòng dõi quan gia.

Trang Dực bước lên trước một bước, quỳ xuống đất nói:

- Hải nhi đến thỉnh an phụ thân.

Trang Nguyên cười lớn, đưa hai tay ra đỡ lấy Trang Dực, nói:

- Hãy đứng lên đi hải nhi của ta.

Tiền Huệ cũng làm giống như Trang Dực:

- Tiền Huệ xin khấu đầu bái kiến lão nhân gia.

Trang Nguyên vội xua tay, cười nói:

- Miễn lễ, miễn lễ. Ta đã nói với các người nhiều lần là ta không bao giờ thích ai hành lễ như vậy. Vừa mất nhiều thời gian mà lại vừa chẳng có lợi ích gì. Thôi, cả hai mau vào trong nhà. Phan Thăng, hãy mau đi châm trà cho thiếu gia và Tiền Bộ Đầu.

Sau đó, tất cả cùng bước vào trong tiểu sảnh. Đợi mọi người an vị xong, Trang Nguyên mới vuốt cằm nhìn Trang Dực, nói:

- Chắc Phan Thăng ở trước mặt con đã nói nhiều điều về ta lắm phải không?

Trang Dực cười theo nói:

- Cũng không có nói gì nhiều lắm. Lão chỉ thuật lại cho hải nhi nghe những việc gần đây mà thôi. Cuộc sống gần đây của phụ thân...

Trang Nguyên hừ một tiếng:

- Bọn người hầu lại đi quản lý lại chủ nhân. Thử hỏi trên đời này có chuyện như thế không? Tất cả chỉ tại con quá thương yêu lão, lúc nào cũng không quên lão đã phục vụ trong nhà ra mấy năm dài. Vì thế khiến cho lão càng ngày càng quá đáng. Ngay cả bằng hữu của ta đến nhà ngồi chơi mà lão cũng dám cả gan lên mặt. con nói thử

xem, như vậy có khiến cho ta nóng giận hay không?

Trang Dực vội nói:

- Phụ thân bớt nóng giận, để hài nhi sẽ trách mắng lão. Sự tình không quan trọng nên phụ thân cần gì phải nổi nóng với bọn người hầu.

Đưa tay lên vuốt ngực, Trang Nguyên quay sang phía Tiền Nhuệ:

- Tiền Bộ Đầu, người thử nói một câu công bằng xem. Ta nói như thế có lý hay là không?

Tiền Nhuệ cố nhịn cười, thấp giọng đáp:

- Lão gia làm thế nào sai được chứ. Có lẽ, đương nhiên là có lý...

Lúc ấy, Trang Nguyên mới hài lòng, quay sang hỏi chuyện khác:

- Chuyện bên Tịnh Danh Phủ đã làm xong hết chưa?

Trang Dực vội đáp:

- Tất cả đều đã hoàn tất, thưa phụ thân.

Trang Nguyên gật đầu, hỏi tiếp:

- Mọi việc vẫn thuận lợi chứ?

Trang Dực xoa xoa tay đáp:

- Vẫn thuận lợi.

Lúc ấy, Phan Thăng đã mang trà ra đặt xuống bàn, sau đó lặng lẽ rút lui.

Nhìn theo cái bóng khuất dần của Phan Thăng, Trang Nguyên mỉm cười đắc ý.

Hiển nhiên ý của Trang Nguyên rất rõ ràng, lão muốn nói rằng Phan Thăng làm sao là đối thủ của lão được.

Trang Dực bưng chung trà lên uống một hớp, thông thả hỏi:

- Mấy ngày qua phụ thân sống vẫn đủ chứ?

Dường như bắt được cơ hội, Trang Nguyên liền đáp:

- Đủ ư? Làm sao đủ cơ chứ? Bốn trăm lượng lần trước con đưa cho ta đã dùng hết từ lâu. Nếu như không có người mang đến một ngàn lượng thì chắc mấy ngày qua ta đã chết đói mất rồi.

Trang Dực hết sức ngạc nhiên, nói:

- Cái gì mà lần trước chứ phụ thân? Không phải trước lúc đi Tịnh Danh Phủ, hài nhi đã trao cho người sao? Từ hôm ấy đến nay chưa được bao nhiêu ngày. Vậy mà người đã tiêu sạch hết rồi sao?

Trang Nguyên có ý giận dỗi nói:

- Bộ con tưởng bốn trăm lượng bạc là quả núi hay sao mà dùng không hết. Chẳng qua là ta thua bạc không còn một đồng nên mới mượn thêm năm trăm lượng. Không ngờ chưa đầy mấy canh giờ lại thua sạch hết. Người ta có ý tốt định cho ta mượn nữa nhưng vì đến con nên ta mới không mượn tiếp.

Trang Dực nghe vậy thì im lặng không nói gì cả, chỉ cúi đầu ngồi uống trà.

Nhưng Tiền Nhuệ thì không nhịn được, liền lên tiếng:

- Lão gia đi đến đâu đáng bạc?

Trang Nguyên vọt miệng nói:

- Chính là sòng bạc của lão họ Tân.

Tiền Nhuệ liền hỏi tiếp:

- Có phải lão ta chính là Tân Đồng Xuân không?

Trang Nguyên đưa tay lên sờ cằm, tỏ vẻ không hài lòng đáp:

- Không sai.

Trang Dực tỏ vẻ hơi lưỡng lự, hỏi:

- Ai đã mang một ngàn lượng đến cho phụ thân vậy?

Trang Nguyên úp mở đáp:

- Hình như người ấy họ Hoàng... Trang Dực liền hỏi dồn:

- Họ Hoàng gì mới được chứ?

Im lặng một hồi, Trang Nguyên cất tiếng đáp:

- Gọi là Hoàng gì kia? À, đúng rồi, là Hoàng Minh.

Trang Dực lập lại:

- Hoàng Minh ư? Có phải chính là Hoàng Minh giữ chức Phó Bộ Đầu của Đại An huyện không?

Trang Nguyên gượng cười nói:

- Người này thật là giỏi giang, đồng thời cũng rất tốt với phụ thân.

Trong lúc con vắng nhà, hắn thường hay đến đây trông nom phụ thân. Có lúc còn mang thứ này thứ kia đến, chẳng khác gì con ruột ta... Trang Dực liền ngắt ngang lời phụ thân:

- Hoàng Minh chỉ là một Phó Bộ Đầu rất nhỏ, một tháng bổng lộc được là bao?

Tại sao hắn ta lại vô cớ mang bạc đến cho phụ thân? Gần đây trong huyện còn thiếu chức Bộ Đầu. Có phải là hắn ta muốn lấp vào chỗ trống đó phải không?

Miệng vẫn tươi cười nhưng Trang Nguyên có phần hơi gượng:

- Con người thường hay bò lên chỗ cao hơn, còn nước thì chảy xuống chỗ thấp.

Hoàng Minh có ý muốn tiến thân, điều đó cũng chẳng có gì là không tốt. Hắn ta vô cùng vất vả mới có thể gặp mặt ta. Đồng thời cũng đã khấn cầu phụ thân giúp cho chuyện này. Vì nhận thấy con người hắn cũng không tệ nên phụ thân đã hứa với hắn rồi.

Tự nhiên Trang Dực cảm thấy một luồng máu nóng trong người dâng lên nhưng chàng cố gắng đè nén nó xuống.

Tiền Nhuệ biết được tình hình không ổn, liền lập tức lên tiếng xoa

dịu:

- Lão tổng, về việc này chúng ta có thể bàn bạc lại sau. Con người của Hoàng Minh cũng không xấu, hơn nữa lão gia cũng đã hứa với hắn.

Trang Nguyên biết hài nhi không hài lòng nên cũng lên tiếng giải thích:

- Hài nhi. Hoàng Minh là thuộc hạ của con, lại cũng là người làm quan, theo lẽ con phải che chở cho họ. Như vậy mới có thể được sự sủng ái của cấp dưới. Phụ thân cũng chính vì nghĩ cho con nên mới định thu phục lòng người giúp con để sau này ở bên ngoài, con làm việc thuận lợi hơn... Sắc mặt Trang Dực không một chút biểu hiện:

- Phụ thân nói không sai nhưng mà không thể dùng những cách như vậy được.

Phụ thân nhận bạc của Hoàng Minh thì chẳng khác nào hài nhi nhận hối lộ của hắn.

Hoàng Minh đã dùng tiền để mua chuộc chức vị. Việc làm bất chánh như vậy làm sao có thể chấp nhận được. Theo như hài nhi thấy thì không chừng chức vị Phó Bộ Đầu của hắn cũng là dùng tiền mua về. Ngán người ra một hồi, Trang Nguyên tức giận vỗ mạnh tay xuống bàn, hét:

- Loạn... loạn... quả là quá loạn. Con cái dám cả gan chống lại phụ mẫu như vậy được sao? Trang Dực, bây giờ ngươi đã đủ lòng đủ cánh, hơn nữa lại làm quan to nên đâu còn nghĩ đến ai. Người đừng quên rằng ai đã nuôi ngươi khôn lớn, để bây giờ ngươi trở thành Tổng Đề Đốc của Thập Châu Bát Phủ. Con làm Tổng Đề Đốc, cha chẳng qua chỉ là một thảo dân, đâu có giá trị gì chứ. Người đời là thế đấy. Khi gặp chuyện mới hiểu được lòng người, cho dù ngay cả tình thâm cốt nhục cũng không màng tới. Như vậy có sống cũng đâu còn ý nghĩa gì chứ?

Trang Dực đứng dậy, hai tay buông xuôi, đầu hơi cúi xuống, lắng nghe những lời "giáo huấn".

Cho dù đã nhiều lần bị giáo huấn như vậy nhưng lần nào Trang Dực cũng ngoan ngoãn đứng lắng nghe. Nếu không thì sẽ còn những cảnh náo nhiệt tiếp theo.

Đương nhiên Tiên Nhuệ cũng phải đứng lên theo. Hắn vừa tươi cười vừa lên tiếng khuyên giải Trang Nguyên:

- Xin lão gia bớt nóng giận. Lão tổng tuyệt đối không bao giờ dám có ý bất kính với người. Chẳng qua chỉ vì triều đình có vương pháp, quan gia có quy luật nên lão tổng không thể nào làm trái được. Lão tổng sợ lão gia không rõ sự việc, cứ hứa đại với người ta thì sẽ khiến

cho người khó xử. Đồng thời còn ảnh hưởng đến bước đường tiến thân của lão tổng... Trang Nguyên hứ mạnh một tiếng, đưa chung trà lên uống một hớp lớn. Sau đó lão mới từ từ bớt giận:

- Thế ta đã hứa với Hoàng Minh thì phải làm sao đây?

Nhìn trộm Trang Dực một cái, Tiền Nhuệ không dám tự ý quyết định nên chỉ nói:

- Việc này còn phải nghiên cứu lại và không cần gì phải gấp, lão gia. Công văn bổ nhiệm Bộ Đầu của Đại An huyện vẫn còn chưa đến ty cơ mà.

Trang Nguyên đưa tay chỉ thẳng vào mặt Trang Dực, lớn tiếng nói:

- Người hãy giải quyết hợp lý chuyện này cho ta. Danh dự của phụ thân người hiện giờ đang nằm trong tay người đấy.

Trang Dực cúi người nói:

- Hải nhi sẽ giải quyết chuyện này cho thoả đáng.

Tiền Nhuệ nhanh miệng nói tiếp:

- Lão tổng, ở nha môn còn có việc cần làm. Bây giờ chúng ta cũng nên cáo từ là vừa.

Không đợi cho Trang Dực có thái độ gì, Trang Nguyên đang ngồi trên ghế đã vội xua tay nói:

- Thôi đi mau đi, để sau này đừng có nói là ta làm lỡ việc công của các người.

Thế rồi Trang Dực và Tiền Nhuệ hành lễ thoái lui.

Vừa ra khỏi cửa, cả hai liền thở phào một tiếng nhẹ nhõm, sắc mặt trở lại tươi cười.

oOo Trang Dực và Tiền Nhuệ đang ngồi uống rượu trong một tửu lâu nhỏ. Nơi đây vừa sạch sẽ lại vừa yên tĩnh.

Trên bàn hai người có bày ba đĩa thức ăn và hai bình rượu trắng.

Rượu và thức ăn đã vơi đi một phần.

Màn đêm vừa mới buông xuống nên trong tửu lâu chẳng có ai ngoài hai người họ.

Tiền Nhuệ ngửa cổ uống cạn chung rượu, sau đó đưa tay áo lên chùi miệng, nói:

- Tính khí lão gia thật là nóng nảy, không khác gì lửa đỏ. Lão tổng ở bên ngoài oai phong lẫm liệt biết dường nào. Thế mà khi trở về nhà gặp lão gia thì hết cách.

Trang Dực lắc đầu, gắp một miếng thịt bỏ vào miệng, nói:

- Phụ thân ta mang đến cho ta không biết bao nhiêu là phiền phức.

Chỉ cần một lần không thuận theo ý người thì tình hình đều xấu như ngày hôm nay. Tại sao người không nghĩ đến khó khăn của ta chứ?

Trên đời này đâu có những chuyện đơn giản đến như vậy.

Tiền Nhuệ nói:

- Bây giờ lão tổng tính sao với Hoàng Minh?

Trang Dực uống cạn chung rượu, sau đó đặt cái chung xuống bàn, chau mày nói:

- Trước tiên, ngày mai người đem một ngàn lượng bạc đến trả lại cho Hoàng Minh.

Thuận tiện đến báo cho Tri Huyện Và Tri Phủ biết. Khi nào hai bên đó đồng ý thì ta mới có thể phê chuẩn. Còn nếu như một trong hai bên không đồng ý thì ta đây cũng không thể nào chấp thuận. Khi nào gặp Hoàng Minh thì người nhớ nói rõ cho hắn biết.

Tiền Nhuệ cười nói:

- Hoàng Minh đã có mưu đồ như vậy thì tất nhiên hắn đã hiểu là cần phải làm những gì. Theo như thuộc hạ thấy thì không chừng Tri Huyện và Tri Phủ cũng đã bị hắn ta hối lộ. Điều duy nhất hắn ta không chắc chắn chính là ở chỗ lão tổng. Bởi thế nên hắn mới dùng đủ mọi cách để đưa bạc cho lão gia. Hắn tuyệt đối biết rõ Tri Huyện và Tri Phủ không có gì khó khăn, mà sự quyết định chính là ở lão tổng.

Trang Dực bỗng nghĩ đến một chuyện, nghiêm giọng nói:

- Tân Đồng Xuân càng lúc càng không biết điều, không ngờ ngay cả phụ thân ta mà cũng dám lôi kéo. Ai mà biết được bên trong có những trò ma quỷ gì chứ. Chuyện này ngày mai người phải đi xử lý cho ta.

Tiền Nhuệ gật đầu:

- Thuộc hạ sẽ đi đòi lại hết số tiền mà lão gia đã thua.

Trang Dực nói:

- Không cần phải làm vậy. Chỉ kêu lão sau này đừng để cho phụ thân ta vào đánh bạc là được rồi.

Tiền Nhuệ còn đang định nói nhưng ngay lúc ấy bà chủ quán đã từ bên trong bước ra.

Đó là một người phụ nữ trung niên hơi mập, mặt tròn, mày cong, ăn mặc sạch sẽ.

Trên tay bà là một tô canh còn đang nghi ngút khói. Bà ta tiến đến đặt tô canh xuống bàn Trang Dực, mặt mày tươi cười nói:

- Tổng Đề Đốc, Tiền Bộ Đầu, tô canh này vừa mới nấu xong, vừa thơm lại vừa ngon, mời hai vị nếm thử. Nếu hai vị còn cần kêu gì thêm thì cứ việc sai bảo.

Tiền Nhuệ cười hì hì nói:

- Mạnh tầu càng ngày càng tài ba. Lúc trước trong quán còn có một tên tiểu nhị giúp việc nhưng bây giờ tất cả mọi việc đều do đại tầu

làm hết. Bộ đại tẩu không sợ mệt hay sao?

Bà chủ quán phở hai tay nói:

- Chuyện làm ăn mà, hề có thêm một người thì phải mất đi một số tiền. Một mình ta có thể lo liệu được hết những chuyện này. Tiền Bộ Đầu, gần đây không thấy ngài và Tổng Đề Đốc. Chắc là hai vị lại vừa đi công vụ xa mới trở về.

Trang Dực liền tiếp lời:

- Không sai, bọn ta từ vừa Tịnh Danh Phủ trở về sáng nay. Sau khi bàn giao xong công vụ thì lập tức đến đây ngay.

Bà chủ quán gạt đầu tạ ơn rồi rít, sau đó nói thêm vài câu rồi trở vào bên trong.

Tiền Nhuệ múc cho Trang Dực một chén canh, tiếp theo múc cho mình một chén.

Xong xuôi hẳn đưa chén canh lên uống, đồng thời còn lớn tiếng khen:

- Thật là ngon tuyệt. Lão tổng hãy nếm thử xem, vừa cay lại vừa chua, thật là hấp dẫn. Món canh của Mạnh tẩu quả là độc nhất vô nhị.

Trang Dực nghe Tiền Nhuệ khen như thế thì cũng múc một muống lên uống thử.

Vừa mới uống được một muống thì “ầm” một tiếng, cánh cửa quán lập tức mở toang.

Hai người mặc quan phục cấp tốc tiến vào. Trong quán vừa hẹp lại vừa ít khách nên chỉ cần nhìn vào là có thể thấy ngay Trang Dực và Tiền Nhuệ.

Hai tên công sai bước đến gần Trang Dực, đồng loạt quỳ một chân xuống đất hành lễ. Trong đó có một tên hơi cao, lên tiếng nói:

- Bẩm Tổng Đề Đốc, đã xảy ra án mạng. Trước đây nửa canh giờ, có hai đám thực khách ẩu đả nhau tại Phong Mãn Lâu trên đường Trường Xuân Đại. Kết quả là có một tên chết, một tên bị trọng thương. Khi người của chúng tôi đến, chỉ bắt được hai tên, còn một tên đã tẩu thoát. Do đó Điện Bộ Đầu sai thuộc hạ đến đây thỉnh thị ý kiến của ngài.

Trang Dực liền buông đũa xuống, chậm rãi nói:

- Người của các người có bị tổn thương không?

Vẫn là gã có thân hình hơi cao lên tiếng:

- Bẩm Tổng Đề Đốc, bị thương năm người nhưng không mấy nghiêm trọng, chỉ là những vết thương ngoài da.

Trang Dực lại hỏi:

- Phạm nhân hiện đang ở đâu?

Gã công sai đáp:

- Tất cả đều đã giải về huyện nha.

Trang Dực nhìn Tiền Nhuệ nói:

- Người hãy tính tiền đi.

Thờ dài một tiếng, Tiền Nhuệ đứng lên lắc đầu nói:

- Mới ngồi xuống chưa nóng chỗ ngồi mà lại phải đứng lên. Ai da.

Quả là vất vả... oOo Đại lao ở huyện nha được xây dựng bên dưới mặt đất. Đi dọc theo mười mấy bậc thang đã xuống đến bên dưới.

Gian phòng đầu tiên chính là hình đường. Cách gian chính phòng bằng một cánh cửa sắt kiên cố là một thông đạo rộng chừng hai thước.

Hai bên thông đạo đều có những song chắn và đó cũng chính là nơi giam giữ phạm nhân. Trên vách hai bên thông đạo là những ngọn đuốc, lúc nào cũng cháy sáng, soi tỏ khắp lối thông đạo.

Nơi đây không hề xa lạ đối với Trang Dực. Gần như mỗi tháng, chàng đều phải đến nơi này trên tám chín lần.

Người trông coi nơi này là Điền Đạt, cũng là thuộc hạ của Trang Dực.

Hiện giờ Điền Đạt đang dẫn Trang Dực đến khu nhà lao. Tám tên của thuộc hạ của Điền Đạt đã đứng chỉnh tề hai bên để nghinh đón Trang Dực. Trên bốn phía vách tường hình đường có treo đủ loại hình cụ trông thật đáng sợ.

Bên trong hình đường có đặt một cái bàn bát tiên đã cũ. Trên bàn có một cây nến đang cháy và một tập văn kiện. Đương nhiên đây là chỗ dành riêng cho Trang Dực ngồi.

Điền Đạt có dáng người mập lùn, mũi thấp, mắt ti hí. Ngoài cặp mắt sáng quắc lạnh lợi ra, dường như Điền Đạt không có vẻ gì là giống người của nha môn cả.

Lúc ấy Điền Đạt cúi người thi lễ rồi mỉm cười nói:

- Xin mời lão tổng ngồi.

Trang Dực liền ngồi xuống ghế, mở tập văn kiện ra xem. Sau đó, chàng thấp giọng nói:

- Tên bị giết có phải chính là Kim Tiền Báo Hồ Xung mà hần ta có mở giáo trường ở Nam Môn Khẩu phải không?

Điền Đạt cười hì hì đáp:

- Chính là hần. Ngoài việc mở giáo trường, hần còn có hai tửu điểm và một tiệm cầm đồ. Thường ngày hần ta rất hống hách, hay cậy thế tác yêu tác quái, dùng tiền cưỡng ép gái nhà lành làm kỹ nữ, mua rẻ bán mắc... Nói chung tên này toàn làm những chuyện xấu. Thuộc hạ đã từng có bắt hần mấy lần nhưng cuối cùng không hiểu tại sao...

Trang Dực nói:

- Người nói vậy là sao?

Điền Đạt thấp giọng đáp:

- Nghe đâu Hồ Xung quen biết rất thân với Hồng tam gia nên chuyện gì hắn cũng có thể giải quyết được. Nếu như họ Hồ kia không chết thì sớm muộn gì chúng ta cũng gặp phiền hà.

Trang Dực nhìn Điền Đạt một cái, nói:

- Tại sao những chuyện này trước đây người không nói cho ta biết? Hồng tam gia kia ta có quen biết, có thể cùng nhau thương lượng được. Nếu như người để nơi này xảy ra chuyện thì mọi trách nhiệm người phải tự mình gánh lấy. Nể mặt người khác cũng phải có giới hạn, bằng không sẽ tự hại chính mình.

Điền Đạt có vẻ hơi sợ hãi:

- Da, Tổng Đề Đốc. Chẳng qua thuộc hạ không dám vì những chuyện nhỏ này mà làm phiền đến ngài. Bởi vì bình nhật Tổng Đề Đốc đã rất bận rộn... Trang Dực chậm rãi nói:

- Vậy chứ hung thủ là ai?

Điền Đạt vội nói:

- Trước mắt chỉ biết hắn ta họ Thù, còn tên gì và lai lịch thế nào thì vẫn còn chưa rõ, bởi vì tên họ Thù kia đang bị trọng thương. Hơn nữa, trước khi xảy ra chuyện, hắn ta lại uống rượu, mãi đến bây giờ vẫn còn chưa tỉnh. Thuộc hạ đã hạ lệnh xối cho hắn mấy thùng nước, thế nhưng hắn vẫn còn hôn mê.

Trang Dực nói:

- Vậy niên kỷ của tên họ Thù kia khoảng bao nhiêu?

Điền Đạt thở dài đáp:

- Hắn ta khoảng chừng ba mươi tuổi.

Trang Dực đưa tay chỉ vào phía trong hỏi:

- Còn hai tên kia thuộc về bên nào?

Điền Đạt nói:

- Đều là thủ hạ của Hồ Xung. Nghe đâu bọn hắn là những giáo đầu trong giáo trường của Hồ Xung. Hai tên này có thân hình vạm vỡ, lại khỏe mạnh như hùm. Mấy huynh đệ phải vất vả lắm mới có thể chế phục được bọn chúng.

Trang Dực lại hỏi:

- Còn tên chạy thoát, thân phận thế nào?

Điền Đạt đáp:

- Hắn ta là đồng đảng với hung thủ, võ công rất cao cường. Một mình hắn ta có thể giao đấu với hai tên giáo đầu của Hồ Xung. Khi bọn thuộc hạ đến bắt người, hắn ta còn có ý muốn giải cứu cho hung thủ.

Nhưng vì người của thuộc hạ tương đối đông nên mới có thể ngăn cản được hành động của hắn.

Trầm ngâm một hồi, Trang Dực mới lên tiếng:

- Tên này nhất định là người giang hồ. Điền Đạt, năm huynh đệ của chúng ta bị thương do bên nào?

Điền Đạt gượng cười nói:

- Cả hai bên đều động thủ, không bên nào chịu nhịn bên nào.

Trang Dực nói:

- Đã điều tra ra nguyên nhân xung đột giữa bọn họ chưa?

Điền Đạt đáp:

- Toàn bộ đều do rượu gây ra. Khi hai bên đến Mãn Phong Lâu, trong người đã có rượu. Bọn Hồ Xung đông người nên lớn tiếng la hét ồn ào. Sau đó có một cô nương đi ngang qua. Tên họ Hồ có ý có rượu trong người đã giở trò sàm sỡ. Tên họ Thù lúc ấy cũng có mặt ở đấy, vì không quen mặt nên hắn đã bước ra can thiệp. Hai bên chưa nói được mấy câu thì động thủ và chẳng bao lâu đã có án mạng xảy ra. Đến bây giờ Trang Dực đã hiểu đại khái tình hình lúc đó. Im lặng suy nghĩ một hồi, Trang Dực mới lên tiếng:

- Đám người bên phía họ Hồ có phải đã từng quen biết với gã họ Thù kia không?

Điền Đạt giọng quả quyết đáp:

- Trước đó hai bên không hề quen biết nhau. Nếu như quen biết nhau thì bọn chúng đâu thể nào đánh nhau.

Trang Dực “ồ” lên một tiếng, rồi nhìn vào xấp văn kiện nói:

- Hai tên thủ hạ của Hồ Xung, một tên là Từ Khoán, tên kia là Trịnh Niệm Long, đúng không?

Điền Đạt hỏi:

- Thuộc hạ đã phái người đi điều tra, quả đúng như vậy.

Trang Dực nói:

- Trong chuyện này tên họ Thù có lý chứ?

Điền Đạt phân bua:

- Giết người tức là trọng phạm. Bất luận có lý hay không cũng phải bắt giam lại.

Tuy tên họ Thù kia đang trọng thương cũng không ngoại lệ. Nếu lỡ để hắn trốn thoát thì trách nhiệm này ai gánh cho nổi.

Trang Dực cười cười nói:

- Vậy thì hiện giờ hắn ta đang ở đây?

Điền Đạt đáp:

- Đúng vậy.

Gấp xấp văn kiện lại, Trang Dực nói:

- Sự việc đã rõ ràng, vụ án này tuy lớn nhưng ngược lại nội vụ tương đối đơn giản.

Chỉ cần đợi lấy khẩu cung của tên họ Thù là sau đó có thể thẳng đường định tội hắn.

Theo ta nghĩ thì hai tên Từ Khoán và Trịnh Nhiệm Long cũng không cần phải tra hỏi, bởi vì chúng đã đánh trọng thương người và chống cự lại người của nha môn. như vậy tội danh đã rõ ràng. Vậy người có ý kiến gì nữa không?

Điền Đạt tỏ vẻ ngập ngừng nói:

- Mọi chuyện thuộc hạ sẽ y theo lời căn dặn của Tổng Đề Đốc mà thi hành.

Nhưng thuộc hạ vẫn còn lo một việc. Nếu như Hồng tam gia kia ra mặt xin cho hai tên thuộc hạ của Hồ Xung thì khi ấy phải nhờ đến Tổng Đề Đốc lộ diện họ.

Trang Dực mỉm cười:

- Chuyện ấy cứ việc để ta lo.

Trang Dực vừa định đứng lên nhưng dường như chợt nghĩ ra điều gì, liền hỏi:

- À, đúng rồi, có mời đại phu đến chữa trị cho tên họ Thù kia chưa?

Điền Đạt gượng cười đáp:

- Hắn phạm tội giết người, đã không đánh cho một trận thì coi như là đã may mắn lắm rồi. Có lý đâu lại mời đại phu trị thương cho hắn chứ?

Trang Dực không để ý đến chuyện này, nói:

- Tội phạm cũng là người, huống hồ gì hắn ta vẫn còn chưa bị định tội. Người mau mời đại phu đến chữa thương cho hắn ngay lập tức, không được chậm trễ.

Điền Đạt vội đáp:

- Thuộc hạ tiễn Tổng Đề Đốc ra khỏi đây rồi sẽ lập tức cho người đi mời đại phu ngay.

Trang Dực xua tay nói:

- Không cần thiết phải tiễn ta đâu.

Nói đoạn, Trang Dực đứng lên, đẩy cửa bước ra ngoài.

oOo Tòa tỉnh xá hai tầng này nằm ở phía sau, cách Tổng Đề Đốc Ty không bao xa.

Chỉ cần từ Tổng Đề Đốc Ty đi chừng trăm bước là đến nơi.

Nơi đây vừa rộng rãi lại vừa sạch sẽ. Trên lầu gồm có một phòng ngủ và một phòng khách. Còn bên dưới là khách đường, phòng ăn và thư phòng. Ngoài ra còn có một phòng ngủ, dành riêng cho người nô bộc tên A Trung, có nhiệm vụ hầu hạ cho Trang Dực.

Trang Dực đang ngồi ngoài thư phòng tính toán, bỗng nhiên nghe có tiếng gõ cửa.

Chàng lơ đãng đáp lại một tiếng. Người bước vào không phải là A Trung mà là Tiền Nhuệ.

Vừa nhìn thấy sắc mặt của Tiền Nhuệ, Trang Dực biết nhất định đã xảy ra chuyện. Chàng liền chỉ chiếc ghế trước mặt, nói:

- Không cần vội, ngồi xuống trước rồi hãy nói.

Tiền Nhuệ đưa tay lên vuốt mặt một cái, rồi kéo ghế ngồi xuống, nói:

- Lão tổng, chúng ta lại gặp nhiều phiền phức rồi.

Thiên Mộc Sắc Kiềm

Hồi 17

NGANG NGƯỢC

Trang Dực ung dung nói:

- Người muốn nói bây giờ cho ta nghe hay ăn cơm xong rồi mới nói?

Tiền Nhuệ bức bách nói:

- Thuộc hạ bây giờ làm gì còn có hứng thú để ăn cơm kia chứ? Sau khi lão tổng biết được đầu đuôi câu chuyện thì e rằng lão tổng cũng chẳng nuốt trôi cơm.

Trang Dực cười cười nói:

- Ta định lực mạnh hơn người. Nhờ ăn ngủ đầy đủ nên tinh thần sáng suốt, khí chất khỏe mạnh, mới có thể đối mặt với nghịch cảnh. Nếu thể chất suy nhược mà dẫn đến tinh thần hoang mang, tâm trí tán loạn thì làm sao có thể ứng phó với chuyện gì được nữa.

Tiền Nhuệ gằm mặt nói:

- Cứ xem định lực của thuộc hạ kém đi. Tốt hơn là lão tổng hãy để cho thuộc hạ bẩm báo trước mọi chuyện rồi hẳn hay.

- Được. Ta nghe đây.

Tiền Nhuệ hạ thấp giọng nói:

- Vụ án mạng ở Mãn Phong Lâu tối hôm qua, thân thể hung thủ đã tra xét rõ ràng rồi.

Trang Dực buông một tiếng thở dài, hai tay siết chặt lại, nói:

- Đã tra xét ra rồi à? Nếu đúng như vậy thì sẽ sớm kết thúc được vụ án.

Tiền Nhuệ lắc đầu nói:

- Nếu đơn giản như lão tổng nói thì thuộc hạ đã chẳng phải vội vã

báo tin cho lão tổng. Vụ án khó kết thúc lắm.

Trang Dực dựa người vào ghế, hỏi:

- Sao lại thế?

Tiền Nhuệ nhíu mày nói:

- Tên họ Thù đó có lai lịch ngọn nguồn như thế nào thì không phải do người của chúng ta tra xét được, mà là người nhà họ Thù, ngay sáng sớm đã đến tìm thuộc hạ.

Đúng lúc thuộc hạ đi giải quyết công việc mà lão tổng giao hôm qua nên người đó ngồi đợi suốt tại phòng ký tên lấy dấu, đợi thuộc hạ quay trở lại, trực tiếp nói chuyện... - Tóm lại thì lai lịch của tên họ Thù đó như thế nào?

- Tên của y là Thù Hiền, phụ thân của y chính là Trang Chủ Bát Hoang Đường Quốc Thù Kinh Tiết của Khởi Bá Sơn Trang Hà Lãn. Y còn là nhi tử độc nhất của Thù Kinh Tiết.

Trang Dực nghe xong liền bật người dậy, ngẩn ngơ một hồi lâu:

- Khởi Bá Sơn Trang đại danh vang lừng, uy trấn thiên hạ, không những tài hùng thế thịnh, cơ nghiệp ổn cố mà còn có ảnh hưởng sâu đậm đến Hắc Bạch lưỡng đạo trong giang hồ. Trang Chủ Bát Hoang Đường Quốc Thù Kinh Tiết võ công siêu phàm nhập thánh, mưu lược cao thâm, là nhân vật tài siêu trí việt, trí dũng song toàn. Thủ hạ lại đông đảo, không thiếu kỳ tài. Một người như vậy thì nên kết thân chứ không nên kết oán. Nay nhi tử độc nhất của y phạm án, lọt vào vòng lao lý, đã có người nhà đưa tin đến thì bất luận tin tức đó như thế nào thì cũng sẽ gây thêm nhiều phiền nhiễu. Thật khó giải quyết.

Tiền Nhuệ lo lắng nói:

- Lão tổng xem, kẻ mà chúng ta đang giam cầm lại là một nhân vật như vậy thì có phải là nguy hiểm không? Thật là vận xui. Phiền phức do Nhất Chân Môn đưa tới vừa mới bắt đầu thì nay lại thêm khốn khó của Khởi Bá Sơn Trang. Mà họ Thù lại còn khó xử hơn họ Diệp bội phần. Lão tổng nói phải làm sao đây?

Trang Dực trầm mặc một lúc rồi u ám nói:

- Thù Kinh Tiết phái ai đến? Nói những gì?

Tiền Nhuệ vội nói:

- Người đó là Tổng Quản Chiến Bách Thắng, khoảng năm mươi tuổi, mặt trắng tròn trịa đầy đặn giống một phú ông vậy. Y khá phách lối. Sau khi nói rõ thân thế, liền nói ra lai lịch của Thù Hiền, rồi chuyển đạt sự “quan tâm cực độ” của Thù Kinh Tiết đối với chuyện này. Chú ý đến từ ngữ y dùng, y lặp lại mấy lần những từ ngữ này, dường như muốn đưa ra lời cảnh cáo cho chúng ta. Khốn kiếp! Lời nói thì nhẹ nhàng nhưng đầy ý uy hiếp, đe dọa, khiến người nghe khó chịu vô

cùng.

Trang Dực điềm tĩnh nói:

- Y đưa ra yêu cầu gì?

- Vẫn chưa đưa ra yêu cầu gì. Ý của y đến lần này chỉ là muốn chúng ta hiểu cách đối xử với mọi người của Thù Kinh Tiết. Lần sau, bọn họ sẽ chủ động liên lạc. Y muốn thuộc hạ ngay lập tức bẩm báo điều này cho lão tổng.

- Con người phải tự trọng thì mới được người khác trọng. Kể họ Chiến đó cho rằng Tổng Đề Đốc Ty là nơi nào mà y đến truyền dụ hạ lệnh như vậy chứ?

- Còn làm gì được chứ? Khởi Bá Sơn Trang là một cơ nghiệp vĩ đại. Chiến Bách Thắng ngày thường đã quen đưa ra mệnh lệnh, đi đến đâu cũng có thái độ như vậy. Lúc đó thuộc hạ lại không biết thái độ của lão tổng như thế nào nên cũng không dám khinh xuất... - Y nói bao giờ sẽ đến gặp chúng ta?

- Y chỉ nói là sắp tới thôi.

Có người gõ nhẹ cửa, A Trung thò đầu vào, nói:

- Thiếu gia, cơm dọn rồi. Xin mời thiếu gia và Tiền Bộ Đầu dùng luôn. Tình hình thế này thì Trang Dực cũng chẳng muốn ăn uống gì, liền xua xua tay, về mặt lo lắng nói:

- Người cứ ăn trước đi, bọn ta vẫn chưa đói.

A Trung biết rõ tính khí của Trang Dực nên không dám nói nhiều, liền vội rút lui.

Tiền Nhuệ mỉm cười nói:

- Sao lão tổng lại không đi ăn cơm? Nghe A Trung nói lão tổng ngủ đến gần trưa mới thức dậy, vẫn chưa có gì vào bụng cả.

Trang Dực nhướng mày nhìn Tiền Nhuệ, nói:

- Lo chết đi được. Làm gì còn tâm trí để ăn uống nữa? Người cũng bớt nói đùa đi.

Chuyện vui cũng còn chưa có đâu.

Tiền Nhuệ thở dài nói:

- Thật là sóng gió không dừng, vận rủi liên tục. Hôm nào phải đi bói một quẻ, xem xem phải làm cách nào giải vận rủi.

Trang Dực vẫn lạnh lùng nói:

- Chúng ta cần phải cố gắng hơn. Hãy tự giúp mình trước khi trời giúp, đừng có trông chờ, không có kỳ tích nào xảy ra đâu.

Tiền Nhuệ gượng cười nói:

- Lý lẽ này thuộc hạ hiểu. Chỉ là gần đây công việc không thuận, đầy những bất ngờ không thể lường được.

Trang Dực bưng chén trà lên nhấp một ngụm, rồi nói:

- Ở ty có chuyện phải giải quyết không?
- Chẳng có chuyện gì gấp cả. Chỗ Hoàng Minh, thuộc hạ đã đến rồi. Y cương quyết không nhận lại một ngàn lượng bạc đó. Thuộc hạ nghĩa chính từ nghiêm, trách mắng răn dạy y một trận thì y mới hết sức lo sợ mà thu lại. Thế nhưng mấy lần y khấn cầu thuộc hạ hồi bẩm lão tổng, xin hoàn thành tâm nguyện của y... - Ở huyện, y có làm được gì không?

- Thuộc hạ đoán quả không sai. Công văn của y đều đã sao chép xong, chỉ còn đợi ra cửa.

- Còn ở phủ, y cũng đã khởi thông rồi chứ?

- Thuộc hạ có hỏi riêng y. Y nói cũng giống vậy, chỉ cần gởi thêm một lần quà nữa là khởi thông khâu quyết định.

Trang Dực cảm khái nói:

- Thăng một cấp thật chẳng dễ, phải lo lót trên dưới, trong ngoài, phải mất bao nhiêu là tiền bạc mới được. Hoàng Minh xem như đã không tiếc công sức, tiền bạc, hao tốn biết bao nhiêu là tâm huyết.

Tiền Nhuệ vội nói:

- Ngoài ra lão thái gia ở đó cũng đã khai báo rồi... Trang Dực đang muốn nói gì đó thì A Trung lại thò đầu vào, nói nhỏ:

- Thiếu gia, bên ngoài có một khách nhân mặt mày trắng trẻo mập mạp cầu kiến thiếu gia, có đệ trình danh thiếp.

Tiền Nhuệ vừa nghe xong liền vội lao tới đón lấy tám danh thiếp màu đỏ nhũ vàng ở trong tay A Trung. Trên danh thiếp chỉ có ba chữ lớn như rồng bay phượng múa “Chiến Bách Thắng” Trang Dực nhíu mày nói:

- Đến thật mau.

Tiền Nhuệ hỏi:

- Gặp y ở đâu đây?

- Ở tiền sảnh.

Tiền Nhuệ nghe xong liền cùng A Trung đi ra đón Chiến Bách Thắng. Trong tiền sảnh bài trí trang nhã, Trang Dực vẻ mặt lạnh lùng, điềm tĩnh đứng đợi.

Chiến Bách Thắng ung dung bước vào tiền sảnh, nhìn thấy Trang Dực liền bật cười ha hả nói:

- Tôn giá chính là Trang Dực đó phải không?

Trang Dực nghiêm mặt nói:

- Trang Dực hạnh hội Chiến Đại Tổng Quản.

- Khách khí... khách khí quá. Tổng Quản ta đây chỉ là tự phong, còn Tổng Đề Đốc là mệnh quan triều đình.

Chủ khách chia nhau ngồi xuống. A Trung mang trà lên rồi lặng lẽ

thoái lui. Tiền Nhuệ thì đứng nghiêm bên cạnh Trang Dục.

Hai bên lặng yên hồi lâu, sau đó Chiến Bách Thắng mới hắng giọng nói:

- Tổng Đề Đốc, chuyện liên quan đến thiếu gia của bọn ta, đại khái Tiền Bộ Đầu đã bẩm báo với ngài rồi phải không?

- Không sai. Án mạng Mãn Phong Lâu đêm qua, thật không ngờ kẻ bị tống vào đại lao lại là thiếu gia của Thủ Trang Chủ.

Chiến Bách Thắng nhếch miệng cười nói:

- Chuyện bất hạnh bất ngờ này làm Trang Chủ bọn ta rất là quan tâm. Sau khi được tin, người đã lập tức bảo huynh đệ ta mau chóng tới đây. Một là để hiểu rõ thêm tình hình, hai là cũng để thương thảo với Tổng Đề Đốc.

Trang Dục lạnh lùng nói:

- Nói hay lắm.

- Theo Tổng Đề Đốc thì thiếu gia của bọn ta sẽ rơi vào tội danh gì?

Trang Dục nghĩ ngợi nói:

- Chiến Tổng Quản, ta chỉ có trách nhiệm bảo vệ lương dân, nghiêm trị kẻ gian ác chứ không có quyền phán xét. Nói tóm lại là ta chỉ có thể bắt người, chứ không xử người. Đây là chuyên trách của phủ huyện. Song Tổng Quản đã hỏi thì ta cũng dựa vào kinh nghiệm mà suy đoán thì căn cứ vào tình tiết vụ án của lệnh thiếu chủ mà nói, cố nhiên là phạm nhân mạng. Nhưng lại xảy ra trong tình trạng sau khi say rượu, giết người không có dự mưu, hơn nữa lại do phần nộ trước việc trái tai gai mắt nên tuy lỡ tay giết chết người, cũng chỉ là ngộ sát. Ta nghĩ tội danh chắc sẽ không nặng lắm nhưng cũng tuyệt không vô tội. Có lẽ sẽ chịu năm bảy năm trong ngục hoặc có thể bị đày ra biên ải một thời gian... Chiến Bách Thắng cười nói:

- Tổng Đề Đốc cũng đã nói thiếu gia của bọn ta ở trong tình trạng sau khi uống rượu thần trí không tỉnh táo, khó mà làm chủ chính mình. Hơn nữa thiếu gia bọn ta vì muốn giúp đỡ một nàng con gái tránh thoát khỏi bị làm nhục mà phát nộ. Thiếu gia bọn ta ra tay tế nguy, dụng tâm chí thiện, kẻ bị giết là một tên cường hào ác bá thì chính là thể thiên hành đạo, vì dân trừ hại, đã không được khen thưởng mà còn bị oan khuất. Nếu thiếu gia bọn ta bị giam trong ngục thất hay bị đày ra biên ải thì sao tránh khỏi không hợp tình hợp lý?

Trang Dục bình tĩnh nói:

- Chúng ta đang bàn về luật pháp, chứ không phải là tình lý. Hành vi phạm tội của lệnh thiếu chủ đáng thông cảm như pháp bất vị thân. Vô luận kẻ mà lệnh thiếu chủ giết là ai nhưng cũng là một mạng người.

Chiến Bách Thắng giọng ôn hoà nói:

- Hành động của tề thiếu gia đã đáng được thông cảm, thế thì Tổng Đề Đốc nể tình một chút được chứ?

Trang Dục bất động thần sắc, nói:

- Nói thẳng ra thì Tổng Quản cũng phải xem năng lực của ta có thể làm được hay không đã.

Sắc diện Chiến Bách Thắng trở nên nghiêm khắc:

- Khởi Bá Sơn Trang là một nơi như thế nào chắc Tổng Đề Đốc không phải là không biết. Danh vị của Thù Trang Chủ trong võ lâm, cân lượng trong chốn giang hồ chắc Tổng Đề Đốc cũng đã biết. Độc tử Thù Hiền của người nếu vì một chuyện không đáng như thế mà phải chịu sự đối đãi không công bình mà lại còn quá khắt khe nữa thì e rằng Trang Chủ sẽ không tha thứ cho chuyện này đâu. Vấn đề này xin Tổng Đề Đốc thận trọng cho.

Trang Dục gật đầu nói:

- Ta đã biết chuyện này.

Chiến Bách Thắng liền cao giọng nói:

- Cho phép ta nói thẳng, Tổng Đề Đốc. Ý của Trang Chủ bọn ta là muốn xin Tổng Đề Đốc hãy ngay lập tức thả người ra. Món nợ ân tình này, Thù Trang Chủ sẽ ghi nhớ mãi, ngày sau tất sẽ có báo đáp.

Trang Dục cười nhạt, cứng rắn nói:

- Rất tiếc, ta chỉ có thể cố gắng chăm sóc cho lệnh thiếu chủ, khiến cho lệnh thiếu chủ sẽ được thoải mái ở đây. Còn về thả người thì ta không có cái quyền đó, cũng không thể làm như thế.

Chiến Bách Thắng gần giọng nói:

- Có phải Tổng Đề Đốc muốn chống lại chỉ thị của Thù Trang Chủ, làm khó dễ Khởi Bá Sơn Trang phải không?

Trang Dục gầm mặt nói:

- Thù Trang Chủ không có tư cách để chỉ thị cho ta. Ta không phải là thuộc hạ của Khởi Bá Sơn Trang, cũng không muốn làm khó dễ Khởi Bá Sơn Trang nhưng Khởi Bá Sơn Trang cũng không nên gây khó dễ cho ta.

Những tia nhìn trở nên sắc lạnh, Chiến Bách Thắng lạnh lùng nói:

- Tổng Đề Đốc đã phạm tội bất kính với Trang Chủ bọn ta, chắc ngài biết sẽ có hậu quả gì chứ?

Trang Dục điềm nhiên nói:

- Thù Trang Chủ uy chấn giang hồ, danh dương ngũ nhạc, là một vị tiên bối được thiên hạ trọng vọng. Ta xưa nay vốn tôn kính khí độ phi phàm của Thù Trang Chủ.

Đáng lẽ Thù Trang Chủ không nên ép người quá đáng, có hành vi

xem thường vương pháp như vậy. Ta đường chính, nếu có mạo phạm Thù Trang Chủ thì cũng đành tiếc thôi.

Chiến Bách Thắng đứng bật người dậy, phần nộ quát:

- Hay cho Trang Dục, dám ăn nói như vậy. Ta hỏi lại người một câu, có thả người ra hay không?

Trang Dục ngồi ngay ngắn trên ghế, hai mắt nhìn đối phương:

- Ta đã quyết.

Hất mạnh vạt áo, Chiến Bách Thắng quay mình bước đi:

- Người đừng hối tiếc, Trang Dục.

Tiền Nhuệ nhanh chóng tiễn khách ra về. Không lâu sau, hấn quay lại với vẻ mặt u ám bất định.

Thiên Mộc Sắc Kiềm

Hồi 18

ÁC ĐẦU

Trà đã nguội, Trang Dục nâng ly làm một hơi mà trong lòng lặng lẽ.

Tiền Nhuệ lo lắng nói:

- Chuyện không xong rồi, lão tổng.

Trang Dục bình thản nói:

- Không xong thì sao nào? Chẳng lẽ lại làm theo ý họ ư?

Tiền Nhuệ nuốt nước bọt, bối rối nói:

- Kẻ họ Chiến đó không phải đến một mình... Trang Dục “ồ” lên một tiếng, nói:

- Bên ngoài có kẻ chờ đợi sao?

- Tổng cộng có bốn người, mặt mày hung tợn, đằng đằng sát khí.

Trang Dục nhìn thẳng vào Tiền Nhuệ:

- Người sợ hãi lắm sao?

Tiền Nhuệ lo lắng nói:

- Cũng hơi sợ. Thù Kinh Tiết không phải là kẻ dễ đối phó... Trang Dục lạnh lùng hỏi:

- Giả như vừa rồi người là ta thì người sẽ làm như thế nào?

Tiền Nhuệ ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Thuộc hạ nghĩ là cũng sẽ làm như thế. Có điều là sẽ không ăn nói cứng rắn như lão tổng.

Trang Dục cảm khái nói:

- Trên đời có những chuyện cần nhẫn nhục nhưng có những chuyện

không thể nhẫn nhục. Nguyên tắc là ở chỗ khí tiết. Không thể để cho lòng tự trọng của bản thân bị chà đạp.

Tiền Nhuệ gật đầu nói:

- Tổng Đề Đốc nói phải.

Trang Dực chấp hai tay sau lưng, bước qua bước lại trong sảnh, đột nhiên cười nói:

- Bây giờ ngươi có đói chưa?

Không ngờ Trang Dực lại bất ngờ hỏi một câu như vậy, Tiền Nhuệ lúng túng nói:

- Thuộc hạ vẫn bình thường.

Trang Dực bình thản nói:

- Cuộc nói chuyện với lão họ Chiến vừa rồi lại khiến ta đói lắm, phải cho chút gì vào bụng mới được.

- Thế thì để thuộc hạ gọi A Trung, kêu y hâm nóng lại thức ăn.

Chưa kịp gọi thì A Trung đã bước vào, tay chỉ ra ngoài cửa, nói:

- Thiếu gia, có một kẻ họ Tân muốn gặp thiếu gia, trên mặt có một vết đao, tà khí u ám, xem ra phải là một kẻ có lai lịch bất hảo... Nghe xong, Trang Dực liền đưa mắt nhìn Tiền Nhuệ, nói:

- Đó có phải là Đao Bá Lão Tân Tân Đồng Xuân không?

- Đúng thế ! kỳ quái thật ! Lão này đến đây làm gì thế nhỉ?

Trang Dực nói:

- Tối qua ta bảo ngươi đến nơi y để xử lý chuyện của phụ thân ta.

Ngươi đã đi chưa?

Tiền Nhuệ vội nói:

- Vẫn còn chưa kịp đi. Buổi sáng thuộc hạ bận giải quyết chuyện của Hoàng Minh, quay về huyện Đại An thì mất quá nhiều thời gian, lại đụng kẻ họ Chiến nên không còn thời gian rồi nữa. Thuộc hạ định chiều đi... Trang Dực mơ hồ nói:

- Tân Đồng Xuân kiếm ta có chuyện chi? Bình thường y rất sợ gặp mặt ta. Bây giờ lại chủ động tới tận nơi cầu kiến, há không kỳ lạ sao?

Tiền Nhuệ nói nhỏ:

- Hay là y đến giải thích chuyện của lão gia?

Trang Dực nói:

- Khó nói lắm. Kỳ thật đây cũng không phải là chuyện gì to tát lắm. Ta thấy có chuyện khác đó.

Rồi quay mặt về phía A Trung, Trang Dực nói:

- Mời kẻ họ Tân vào.

A Trung đi ra, một lát sau cùng Tân Đồng Xuân bước vào.

Trang Dực nhìn Tân Đồng Xuân cười nói:

- Lão Tân, lâu rồi không gặp mặt. Hôm nay ngọn gió nào lại đưa lão

đến đây hả?

Tân Đồng Xuân cúi người, nở nụ cười gượng gạo, e dè nói:

- Tổng Đề Đốc đại nhân nói chơi, chứ tiểu nhân nào có tư cách bước đến cửa của Tổng Đề Đốc đại nhân chứ. Chỉ là sáng sớm hôm nay, biết tin đại nhân mới quay về nha môn nên tiểu nhân đến đây thứ nhất là thỉnh an đại nhân, thứ hai là tiểu nhân có điều muốn thượng bẩm. Không biết những tin tức mà tiểu nhân có được có ích lợi gì cho đại nhân không... Hoá ra Tân Đồng Xuân đến để đưa tin. Trang Dực liền bảo y ngồi xuống rồi an định thần khí, nói:

- Nói đi. Người đã nghe được những điều gì nào?

Tân Đồng Xuân ngồi ngay ngắn lại, rồi kể:

- Hai ngày trước đây có một huynh đệ kết nghĩa của tiểu nhân nói cho tiểu nhân biết là y có một bằng hữu trong Nhất Chân Môn đến tìm y, hỏi thăm tường tận trú sở, tư nha sở tại của đại nhân. Thậm chí các nơi chốn mà đại nhân thường đặt chân tới. Tiểu nhân không phải là kẻ ngờ nghệch nên khi hay tin này liền phân rõ được lợi hại khinh trọng. Ngay lập tức tiểu nhân nói với huynh đệ kết nghĩa kia là tạm thời hãy giấu kín chuyện đi, đừng khinh cử vọng động, đợi tiểu nhân sau khi bẩm báo rõ cho đại nhân xong rồi hãy định đoạt. Sau khi huynh đệ kết nghĩa của tiểu nhân đi rồi, tiểu nhân liền ngay lập tức xin người dẫn kiến đại nhân nhưng không ngờ đại nhân đi công sai chưa về. Mấy ngày nay tiểu nhân lo lắng vô cùng. May mà sáng sớm hôm nay nhận được tin là đại nhân đã quay trở về nên tiểu nhân liền bạo gan đến cửa cầu kiến, mang những điều nghe thấy bẩm báo cho đại nhân rõ.

Tiền Nhuệ trầm ngâm không nói gì.

Trang Dực lại cười nói:

- Bọn ta sẽ không quên hảo tâm của người đâu, lão Tân.

Tân Đồng Xuân vội vàng bật người dậy, cười nịnh nói:

- Tiểu nhân xưa nay đối ơn chăm sóc, chiếu cố của Tổng Đề Đốc đại nhân và Tiền Bộ Đầu nên nào dám không tận tâm tận sức với nhị vị. Chỉ là tài hèn sức mọn nên không giúp đỡ gì nhiều cho nhị vị.

Tiền Nhuệ vội nói:

- Làm tròn bổn phận là xem như người đã có giúp đỡ cho bọn ta rồi.

Lúc này Trang Dực mới buộc miệng nói:

- Huynh đệ đó của người làm gì hả?

Tân Đồng Xuân trả lời:

- Y tên Bành Đại, là quản sự ở bến đò, là người bản địa nên tên người, nơi chốn vùng này y đều thuộc cả.

Trang Dực lại hỏi:

- Bằng hữu của Nhất Chân Môn của Bành Đại có tính danh là gì?

Tân Đồng Xuân nói:

- Người đó họ Châu, tên Côn, là kẻ lo tạp vụ trong Nhất Chân Môn, bình thời chuyên giao tiếp bên ngoài nên quan hệ không ít người.

Trang Dực chậm rãi nói:

- Bành Đại hứa với kẻ họ Châu đó mấy ngày thì trả lời?

Tân Đồng Xuân nghiêm mặt nói:

- Từ ba đến năm ngày.

Trang Dực nói:

- Gấp thế? Bây giờ đã là ngày thứ ba rồi. Lão Tân, người bằng lòng giúp ta việc này đến cùng chứ?

Tân Đồng Xuân nói gần như là thề thốt:

- Đại nhân bảo một câu là tiểu nhân dù có phải leo núi đao, nhảy xuống vạc dầu, làm trâu làm ngựa cũng cam lòng tình nguyện.

Chuyện của đại nhân cũng là chuyện của tiểu nhân.

Trang Dực “ừ” một tiếng, nói:

- Tốt lắm, người hãy ghé sát tai lại đây.

Tân Đồng Xuân liền bật ngay dậy, vươn người tới. Trang Dực nói nhỏ kế hoạch của mình, Tân Đồng Xuân thì liên tục gật đầu.

Đợi Tân Đồng Xuân đi rồi, Trang Dực liền trở nên trầm mặc, không nói một lời, chỉ chậm rãi cầm lấy một miếng vải lụa, bắt đầu lau chùi cẩn thận thanh kiếm. Lưỡi kiếm dần trở nên bóng loáng, xanh rờn, phát ra ánh sáng lạnh lạnh như nước hồ thu, hắt lên khuôn mặt điềm tĩnh trầm mặc của Trang Dực.

Tiền Nhuệ ở bên cạnh khi nhìn thấy cũng không dám hé miệng nói một lời nào cả.

oOo Khởi Hương Các tọa lạc ở đầu phố Ngọc Sư Tử, đèn bên trong tắt dần, tiếng nhạc im dần, khách nhân lần lượt rời quán, mắc ngựa vào xe phóng đi. Những người còn ở lại là những tửu khách ngủ lại. Tóm lại là những huyên náo ồn ào đã lắng đọng xuống.

Ở dưới bức tường đầu phố có bốn bóng người đứng nép sát vào tường, lặng lẽ đứng im như đang chờ đợi cái gì đó. Tuy trời rất lạnh lẽo nhưng tay chân họ không hề nhúc nhích.

Còn có một bóng người núp ở trên một tán cây lớn của căn nhà nằm đối diện Khởi Hương Các. Góc nhìn cao đó đủ để quan sát rõ ràng động tĩnh của Khởi Hương Các và vùng xung quanh. Rõ ràng kẻ thám sát này cùng một phe với nhóm bốn người đứng đầu phố.

Lúc này trong ngoài Khởi Hương Các đã hoàn toàn yên tĩnh. Ngoại trừ hai ngọn đèn còn leo lét ở bên trong quán thì chỉ còn chiếc đèn lồng đỏ treo lủng lẳng trên mái nhà đầu cổng. Ánh đèn hắt ra một

quầng sáng mờ mờ, lung lay, lắt lự trong gió.

Ngoài ra, thỉnh thoảng vang lên tiếng chó sủa hay tru kéo dài thể lương, càng khiến cho bầu không khí đêm khuya lạnh lẽo càng thêm huyền bí. Ánh sáng mờ mang hắt lên từ nền tuyết trắng xóa càng khiến cho cảnh sắc thêm hoang vu... Phố Ngọc Sư Tử tiếp giáp với một con đường. Ven đường là một dãy phòng ốc lớn nhỏ cao thấp không đều. Chính tại một trong những gian phòng cũ kỹ đó, Trang Dực đang ngồi lặng lẽ ở bên cửa, còn Tiền Nhuệ và một hán tử nhỏ ốm đang căng mắt nhìn qua khe cửa, nín thở chăm chú quan sát tình hình phía phố Ngọc Sư Tử.

Gian phòng gỗ này vốn được dùng làm kho chứa hàng. Bên trong chất đầy những rương gỗ cao đến đụng nóc nhà, toả ra một mùi ẩm mốc khó chịu.

Hán tử thấp bé ở bên cạnh Tiền Nhuệ cũng là một trong Thập Nhị Thiết Bộ Đầu, thuộc hạ của Trang Dực, tên gọi là Đoạn Đại Phát, hiệu xưng Miên Lý Châm. Y là một nhân vật khá linh hoạt, sắc xảo. Trang Dực ngồi ở trên cái ghế mục nát, phong cách khoan thai, không có vẻ gì là lo lắng, bồn chồn, giống như một người gác kho vậy.

Ngừng quan sát, Tiền Nhuệ thấp giọng nói:

- Lão tổng, bọn chúng vẫn còn đứng lì chờ đợi. Bọn ta hành động chứ?

Trang Dực thấp giọng nói:

- Khách nhân của Khởi Hương Các đã giải tán hết rồi chứ?

Tiền Nhuệ cười nói:

- Đã giải tán hết rồi, hoàn toàn vắng lặng, thật hợp lúc ra tay.

Đoạn Đại Phát cũng nói:

- Trước cổng, ngựa xe cũng vắng vẻ. Lão tổng, chúng ta áp sát thôi.

Trang Dực vươn người đứng dậy, gật đầu nói:

- Được, phát tín hiệu đi.

Đoạn Đại Phát liền lập tức chum miệng lại, rồi phát ra một âm thanh kỳ quái, giống như tiếng chim kêu. Âm thanh thật kỳ quái, âm lượng yếu nhưng lại rất rõ ràng, vang lên không dứt. Đêm khuya vắng người nên cũng rất dễ nghe.

Bốn kẻ đứng ở đầu ngõ, đương nhiên là cũng nghe thấy tiếng chim kêu này. Lúc này, bọn họ không thể yên lặng được nữa. Bọn họ vội vàng quay đầu lại, đưa mắt quét nhìn xung quanh. Bọn họ quả thật không ngóc ngách chút nào vì trong thời tiết như vậy thì làm gì có chim cơ chứ.

Đúng vào lúc này, cánh cửa một căn nhà gỗ đột nhiên bật tung ra.

Từ bên trong có bốn bóng người như mũi tên rời cung, phóng về phía đầu phố. Từ ánh sáng hắt lên từ mặt tuyết, có thể nhìn thấy bốn người này hoàn toàn mặc đồ đen, ủng đen, hơn nữa đều đeo mặt nạ đen.

Cơ hồ cùng lúc đó, có ba đại hán phóng vượt qua dãy tường cao vút của Khởi Hương Các. Ba người này đều là sai nha, người nào tay cũng cầm binh khí, lưng đeo xích trói, tư thế như sẵn sàng truy bắt kẻ phạm pháp.

Kẻ ở trên cây đang đưa mắt hoảng hốt nhìn khắp xung quanh thì “vút” một cái, một bóng đen như một cánh chim lớn bay vọt lên xông tới. Trong nháy mắt, một ánh chớp lóe lên đã quét kẻ trên cây té lộn nhào xuống đất.

Tình thế biến chuyển cực nhanh. Trong chớp mắt, bốn hắc y nhân đột ngột xuất hiện vừa rồi đã triển khai một trận ác đấu với bốn kẻ đứng ở đầu phố, không một lời chào hỏi, không một tiếng nói.

Kẻ ở trên cây vừa lộn nhào xuống đất, chưa kịp đứng dậy thì bóng đen đã quét y ngã đã từ trên không quay trở lại, tiếp tục xông tới.

Ánh thép trong tay loang loáng, vun vút chụp tới. Khắp trời như bao trùm một màn sương lạnh buốt, rờn rợn.

Ba sai nha vượt tường ở trên không phải là những sai dịch tầm thường, mà đều thuộc Thập Nhị Thiết Bộ Đầu của Trang Dực. Kẻ mặt đỏ là Nhan Thiên Bảo, kẻ lông mày gãy khúc là Phí Lương, kẻ mắt tròn mũi sư tử là Trình Thắng. Ba người này tuy chưa động thủ nhưng sát khí đằng đằng, chuẩn bị sẵn sàng xuất thủ.

Lúc này Trang Dực cùng Tiền Nhuệ và Đoạn Đại Phát chậm rãi đẩy cửa bước ra, vừa tiếp cận hiện trường vừa nhìn kỹ vào khuôn mặt của đối phương thì thấy hoàn toàn lạ lẫm, không một ai quen biết.

Bốn hắc y nhân che mặt công lực cực kỳ cao, xuất thủ hiểm độc nên đã nhanh chóng dồn ép đối phương vào bước đường nguy hiểm.

Tiền Nhuệ buột miệng nói:

- Không biết lão tổng tìm đâu ra những sát thủ thế này nhỉ... Đoạn Đại Phát tiếp lời:

- Xem ra bọn mang ý đồ ám toán này sắp xong đời rồi.

Vừa dứt lời thì một cái đầu lâu đầy máu của kẻ địch bắn vọt lên, thân thể mất đầu loạng choạng quay vòng rồi đập vào thành tường, đổ vật xuống.

Đối phương nói đúng ra thì cũng không phải yếu kém, thân thủ không tầm thường, võ công thâm hậu. Nhưng núi cao gặp núi cao hơn, họ đã gặp phải đối thủ cường mạnh hơn nên muốn quay người bỏ chạy cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Cục diện bốn chọi bốn nay đã thành ba chọi bốn. Một bên càng đấu càng hăng còn một bên càng đấu càng liệt, hiểm cảnh đã treo lơ lửng trên đầu, chỉ có kỳ tích mới cứu bọn họ được.

Nhưng kỳ tích ở đâu đây?

Tiền Nhuệ lại sát Trang Dực nói:

- Bọn ta có cần nhập trận để giải quyết nhanh gọn luôn hay không?

Trang Dực lắc đầu nói:

- Lúc này vẫn chưa cần.

Đoạn Đại Phát chăm chú quan sát trận đấu, có điều khó hiểu hỏi:

- Lão tổng, năm người này đều là người của Nhất Chân Môn ư? Nếu là người của Nhất Chân Môn thì như thế chưa có tỏ ra cường mạnh đúng sức. Diệp lão gia sao lại phái những kẻ tệ hại như thế này đến nhỉ?

Trang Dực cười nói:

- Bọn chúng không tệ hại đâu, ngược lại là khác, đều là những hảo thủ. Nhưng sở dĩ chúng không chiếm được thế thượng phong là tại vì đối thủ của chúng quá hùng mạnh. Còn về bọn chúng, ai là người của Nhất Chân Môn thì ta cũng không biết được.

Đoạn Đại Phát muốn mở miệng nói gì đó thì một tiếng thét thảm thiết lại vang lên. Thêm một tên đã bị chém trúng đầu, thân thể y loạng choạng bật lùi ba bước rồi mềm nhũn ra ngã vật xuống đất.

Một tiếng thét thảm nữa lại vang lên từ trong phố. Kẻ vốn núp trên cây đang ôm chặt lấy cổ bỏ chạy, máu trào ra từ những kẽ tay của y tuôn như suối. Y chỉ chạy được có mấy bước thì đã ngã đập đầu xuống đất nhưng thân thể y vẫn còn giãy giụa, máu từ cổ y trào ra, nhuộm đỏ mặt tuyết vốn trắng xoá.

Hai kẻ còn lại trước cảnh tượng như vậy thì trở nên hoang mang sợ hãi, tinh thần sa sút, liền ra ám hiệu cho nhau, chia ra hai ngã phá vòng vây bỏ chạy. Điều này bốn hắc y nhân đã dự liệu trước nên ngay lập tức chặn đường hai kẻ bỏ chạy, dồn chúng vào lại giữa vòng vây. Binh khí lại loang loáng vút lên, dồn ép hai kẻ bỏ chạy bấn loạn thân thủ, không cách gì thoái lui nữa. Lúc này từ trong phố lại lao ra hắc y nhân thứ năm nữa.

Tình thế này rõ ràng cho thấy vận số của hai kẻ còn lại đã tới hồi mạt vận.

Trong ánh thép loang loáng chói mắt, cương kinh bao phủ lại có thêm một kẻ địch gục xuống. Lúc máu tươi mới từ thân thể y trào ra ướt đầm y phục thì kẻ địch cuối cùng đã trúng một chiêu ngay đùi, đang cố vùng dậy thì một hắc y nhân với song mâu hợp kích đã lao tới đập mạnh vào sau gáy y, khiến y ngã quy ngay lập tức.

Trận chiến vừa kết thúc, năm hắc y nhân liền đồng loạt cúi người chào Trang Dực rồi không nói một lời, như một luồng gió phóng ra khỏi hiện trường.

Họ đến trong nháy mắt, đi trong nháy mắt, như một tia chớp chợt hiện chợt tắt, vô ảnh vô tung.

Trang Dực lúc này mới xua tay nói:

- Chư huynh đệ, vô luận là chết hay bị thương, đều mang bọn chúng đi.

oOo Trong đại lao của Tổng Đề Đốc Ty có một gian phòng đặc biệt chuyên lưu giữ các trọng phạm. Bốn vách của phòng này đều đóng bằng sắt, chỉ có một cánh cửa nhỏ để ra vô, ngay cả một cánh cửa sổ cũng không có. Trong phòng có một cái bàn, một cái ghế. Bất luận là ngày hay đêm cũng đều cần phải đốt một ngọn đèn nhỏ. Đây là một cây đèn gió, ánh sáng leo lét, u ám, treo ở đỉnh phòng. Ngoài những thứ này ra, trong phòng không còn một món gì khác nữa.

Kẻ bị thương còn lại duy nhất bên ngoài Khởi Hương Các, sau khi được băng bó xong đã dần dần tỉnh lại. Bây giờ y đang ngồi trên một chiếc ghế nặng nề trong phòng, hai tay bị trói ngoặc ra sau lưng ghế, đầu y cứ rũ xuống.

Trong phòng còn có ba người nữa. Đó là Trang Dực, Tiền Nhuệ và Đoạn Đại Phát.

Trang Dực đưa mắt nhìn Tiền Nhuệ gật gật đầu.

Tiền Nhuệ liền bước tới trước bàn, hai tay chống vào mép bàn, nhẹ nhàng nói:

- Bằng hữu này, hãy ngẩng đầu lên nói chuyện nào.

Người đó nặng nề, chậm rãi ngẩng đầu lên. Y là một nhân vật trung niên, trông rất đường hoàng nhưng nét mặt lại thất thần, mệt mỏi.

Tiền Nhuệ cười nói:

- Trước tiên xin hỏi bằng hữu cao tính đại danh.

Đối phương ngần ngừ, ấp úng nói:

- Thiệu Khang.

Tiền Nhuệ “ừ” một tiếng, nói - Thiệu bằng hữu thuộc phe nào?

Ngần ngừ một lúc, Thiệu Khang gắng gượng nói:

- Nhất Chân Môn.

Liếc mắt nhìn Trang Dực, Tiền Nhuệ lại hỏi tiếp:

- Tối hôm nay quý môn hạ tổng cộng đến mấy vị?

Thiệu Khang thờ dãi:

- Hai người, còn ba người kia là do Cổ tiên bối mời đến trợ giúp.

Tiền Nhuệ hỏi tiếp:

- Năm người các vị chia nhau mai phục ở bên ngoài Khởi Hương

Các mục đích là để ám sát Tổng Đề Đốc phải không?

Thiệu Khang dứt khoát trả lời:

- Không sai.

Tiền Nhuệ cười cười nói:

- Trang Tổng Đề Đốc võ nghệ cao cường, bên bằng hữu chỉ đến có năm người, không phải là quá khinh suất hay sao?

Thiệu Khang thở dài:

- Đây là sai lầm của người báo tin. Có người nói với bọn ta là Trang Dực có một tình nhân tên là Phụng Hoàng ở Khởi Hương Các. Hai người rất quyến luyến nhau.

Trang Dực vì muốn giữ thể diện nên mỗi lần đi gặp Phụng Hoàng đều đơn thân độc mã, âm thầm lén lút mà đi. Người đó còn nói rằng Trang Dực có thói quen đặc biệt, đó là trước khi hợp nghinh thường uống rất nhiều rượu, khi xong chuyện thì rất mệt mỏi, rã rời nên rất dễ bị hạ thủ. Cổ tiên bói cho rằng chỉ cần năm người chúng ta là đã đủ để ứng phó... Tiền Nhuệ nói:

- Cổ tiên bói mà người nói chính là Đại Côn Vương Cổ Thụy Kỳ phải không?

Thiệu Khang gật đầu:

- Chính là người ấy.

Tiền Nhuệ hòa nhã nói:

- Bằng hữu có biết tại sao y muốn ám sát Tổng Đề Đốc không?

Thiệu Khang nhìn thẳng Tiền Nhuệ nói:

- Ta biết rõ, tin rằng các hạ cũng biết rõ.

Tiền Nhuệ bật cười nói:

- Thiệu bằng hữu, ở Nhất Chân Môn danh phận của bằng hữu là gì?

Thiệu Khang thản nhiên nói:

- Một trong Bát Tiên Phong. Người bị sát hại ở Khởi Hương Các vừa rồi cũng cùng chức vị với ta.

Tiền Nhuệ nói:

- Nhất Chân Môn tổng cộng phái đến năm người. Ngoài trừ hai vị ra, còn ba người kia là ai?

Thiệu Khang hơi nhăn nhó trả lời:

- Điều này... ta không thể nói... Im lặng một lúc, Tiền Nhuệ nói:

- Cổ Thụy Kỳ và ba người kia của Nhất Chân Môn đang ở đâu?

Thiệu Khang nuốt nước bọt, sắc mặt tối đi:

- Cũng không thể nói được.

Tiền Nhuệ bình tĩnh nói:

- Thiệu bằng hữu, tại vì bọn ta xưa nay luôn tôn kính Diệp lão gia của quý môn nên đối với bằng hữu, bọn ta cũng đối đãi phải lễ. Bằng hữu

phải biết điều đó, nên phối hợp với chúng ta để tránh làm thương tổn hoà khí.

Thái độ của Thiệu Khang lại trở nên cứng cỏi hơn:

- Nếu nói cho các vị biết thì tính mạng của đồng môn ta phải lâm nguy. Ta không thể làm như vậy được.

Tiền Nhuệ cười nói:

- Hẳn là người sẽ chấp nhận hình phạt của bọn ta chứ?

Thiệu Khang lạnh lùng nói:

- Ta đã lọt vào tay các vị rồi thì các vị muốn xử sao, xin tùy ý. Sống chết không quan trọng, chỉ cần không phản bội lại huynh đệ là được rồi.

Tiền Nhuệ nói:

- Bằng hữu không thấy rằng mình ngu trung sao?

Hai mắt lóe lên, Thiệu Khang đồng dục nói:

- Đây chính là đạo nghĩa giang hồ.

Tiền Nhuệ không khỏi gغام mặt nói:

- Thiệu bằng hữu cần phải biết thân phận của mình lúc này.

Thiệu Khang cao giọng nói:

- Bất kể thế nào, ta cũng quyết không làm nguy hại tới đồng môn.

Trang Dục nãy giờ không nói gì, giờ đột ngột chen lời nói:

- Thiệu Khang, ba người mà Cổ Thụy Kỳ mời tới có lai lịch xuất thân như thế nào?

Dưới ánh đèn mờ mờ, Thiệu Khang đưa mắt nhìn Trang Dục, không trả lời câu hỏi của Trang Dục mà lại hỏi ngược lại:

- Các hạ có phải là Trang Dục không?

- Phải.

Thiệu Khang bi phẫn nói:

- Xin các hạ nói rõ, diễn biến hôm nay có phải là một cạm bẫy đã an bày sẵn không?

- Hoàn toàn chính xác. Đây là một cạm bẫy, một cạm bẫy được giăng sẵn.

Tiền Nhuệ nghiêng răng hỏi:

- Ai bán đứng bọn ta? Các hạ nói đi, ai bán đứng bọn ta thế hả?

- Ta không thể nói, điều này hoàn toàn giống với lý lẽ mà người vừa nói.

Thân thể hơi rung động, Thiệu Khang ngẩn mặt nhìn hờ hững lên đỉnh phòng.

Trang Dục bước tới đứng bên mép bàn nói:

- Người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta.

Thiệu Khang vô hồn nhìn Trang Dục, yếu ớt hỏi:

- Câu hỏi? Câu hỏi gì?

Trang Dực nhần nại nói:

- Ba người mà Cổ Thụy Kỳ mời đến có lai lịch như thế nào?

Do dự một lúc, Thiệu Khang mới nói:

- Bọn họ là Bạch Thị Tam Hổ, có quen biết với Cổ tiên bối.

Trang Dực quay lại hỏi Tiền Nhuệ:

- Có nghe nói đến Bạch Thị Tam Hổ chưa?

Tiền Nhuệ nhún vai nói:

- Nghe lạ tai lắm, có lẽ đến từ vùng ngoài.

Trầm tư một lát, Trang Dực nói:

- Ấp giải y đi.

Tiền Nhuệ ngơ ngác, thấp giọng nói:

- Cổ Thụy Kỳ và những kẻ khác tông tích vẫn còn chưa dò ra. Nếu không nhân lúc này quét sạch bọn chúng, giăng lưới hốt trọn ổ thì sau này sẽ phiền phức vô cùng.

Bọn chúng sẽ quấy động mọi người, thần quỷ bất an... Trang Dực nói:

- Y không chịu nói thì ta làm sao đây?

Tiền Nhuệ hậm hực nói:

- Nhẹ nhàng không nghe thì bọn ta dứt khoát dùng cực hình đối với y, xem y có chịu đựng nổi hay không thì biết.

Trang Dực nói:

- Làm thế thì không thể ăn nói với Âu lão. Tóm lại hai bên còn có tình nghĩa, tốt hơn là hãy nhượng một bước.

Tiền Nhuệ bất giác buột miệng nói:

- Lão tổng còn nhớ lời hứa của Diệp lão gia không? Chỉ cần tóm được năm kẻ này thì Nhất Chân Môn sẽ không can dự vào chuyện này, cũng chính là muốn nói, năm kẻ này đều là tai họa. Bọn ta cứ xử thẳng tay với chúng, không cần phải nương tay.

Trang Dực không đồng ý:

- Hãy làm theo lời ta, Tiền Nhuệ. Ta có cách nhìn của ta, có sự tính toán của ta, không sai lầm đâu.

Đoạn Đại Phát bước tới vỗ vai Tiền Nhuệ nói:

- Lão Tiền, dẫn người đi thôi, làm sớm nghỉ sớm.

Tiền Nhuệ không nói gì thêm, cùng với Đoạn Đại Phát mở khóa cho Thiệu Khang, sau đó khóa hai tay của Thiệu Khang lại rồi áp giải y ra cửa.

Trang Dực ngồi xuống chiếc ghế mà Thiệu Khang ngồi khi nãy, trầm ngâm hồi lâu, suy tính hành động sắp tới của Nhất Chân Môn và Thù Kinh Tiết của Khởi Bá Sơn Trang sẽ có phản ứng như thế nào.

oOo Trời còn chưa sáng, Trang Dực đang ngủ trên lầu thì đã bị một loạt tiếng gõ cửa dồn dập làm kinh động nên thức dậy. Trang Dực chỉ kịp khoác chiếc áo, ngồi dậy châm ngọn nến thì A Trung mất ngủ nhập nhèm dẫn theo Phan Thăng lao vào phòng. Phan Thăng bước chân loạng choạng, đầu tóc rối bù, sắc mặt căng thẳng, vừa nhìn thấy Trang Dực ở trên giường thì lão run rẩy một lúc lâu, không nói nên lời.

Trang Dực tâm trí không vui nên lập tức bước xuống giường, vừa đỡ Phan Thăng ngồi xuống vừa vỗ về nói:

- Đừng sợ, đừng lo, có chuyện gì cứ chậm chậm nói, đừng kinh hoảng. Trời đất có sụp xuống thì cũng còn có ta đây.

A Trung bưng tới một ly trà. Phan Thăng hai tay đỡ lấy, luống cuống một hồi lâu mới cố gắng lấy lại bình tĩnh, lắp bắp nói:

- Thiếu gia, không xong rồi, có đại họa rồi. Lão gia nửa đêm không biết bị ai bắt mang đi mất... Trang Dực ngay lập tức giật thót mình, sắc mặt trở nên trắng bệch, hơi thở gấp gáp.

Chàng cố gắng trấn định bản thân, giữ vẻ ôn tồn nói:

- Người phát hiện ra lúc nào vậy?

Phan Thăng hốt hốt nói:

- Cách đây không lâu... Lão nô đi ngang qua phòng của lão gia thì thấy cửa mở lớn, trong lòng cảm thấy kỳ quái, tại vì lão gia xưa nay đều đóng cửa đi ngủ, không có thói quen mở rộng cửa nên liền lập tức thò đầu vào xem. Trời ôi, đồ đạc trong phòng lung tung cả lên, ngay tấm đệm trên giường cũng bị hất tung xuống đất. Nhưng chẳng thấy hình bóng lão gia đâu cả. Lão nô lo lắng, sợ hãi, vội vàng lục soát tìm kiếm khắp nơi, kêu réo trong ngoài. Lão nô và Ngụy tẩu chạy khắp nơi tìm kiếm nhưng vẫn không thấy lão gia đâu cả.

Trang Dực lúc này đã hoàn toàn trấn tĩnh, gần giọng hỏi:

- Lão gia bình thường có mắc bệnh mộng du vào ban đêm không?

Phan Thăng lắc đầu nói:

- Không có.

Trang Dực nhìn thẳng Phan Thăng, nói:

- Làm sao người lại khẳng định là lão gia mất tích vào nửa đêm hả?

Phan Thăng lo lắng nói:

- Điều này không khó vì ngay sáng sớm đã không thấy lão gia đâu cả thì nếu không phải là vào lúc nửa đêm thì đi vào lúc nào nữa chứ.

Trang Dực nghĩ ngợi hồi lâu, lại hỏi:

- Có phát hiện trong phòng lão gia mất mát gì không?

Phan Thăng hoang mang nói:

- Lão nô vì quá lo sợ nên không kịp nhòm ngó gì cả. Tìm không thấy

lão gia, lão nô liền vội vã chạy đến báo tin cho thiếu gia biết nên không lưu tâm đến đồ đạc, giấy tờ gì trong phòng cả... - Được rồi. Người ngồi xuống đi. Ta thay đổi y phục rồi sẽ cùng người đi. Phan Thăng gật đầu.

A Trung buột miệng nói:

- Thiếu gia, có cần phải báo cho huyện nha không?

Trang Dực vừa thay y phục vừa nói:

- Tạm thời chưa cần thiết, đợi ta làm sáng tỏ mọi chuyện rồi hẵng hay. Lát sau, Trang Dực liền cùng Phan Thăng ra đi. Không bao lâu sau, hai người đã tới nơi. Ngụy tẩu đang đứng đợi ở cửa, vội vàng nghênh tiếp.

Trang Dực vội vã lao nhanh vào trong phòng. Trong phòng, đồ đạc vứt bừa bãi, lộn xộn. Trang Dực quan sát kỹ thì không thấy có vật gì có thể hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

Phan Thăng và Ngụy tẩu đứng ở bên cạnh, vẻ mặt nhăn nhó khổ sở. Phan Thăng run run giọng nói:

- Thiếu gia có phát hiện gì không? Lão gia bị kẻ nào bắt đi vậy?

Trang Dực buồn rầu nói:

- Người đừng lải nhải nữa, để gì phát hiện ra được điều gì chứ? Người hãy mau dọn dẹp, sắp xếp lại gian phòng. Ta ra ngoài một chút... Phan Thăng lắp bắp nói:

- Trong phòng hỗn độn như thế này thì chắc lão gia có kháng cự lại, không biết lão gia có bị thương tích gì không.

Trang Dực lòng ngổn ngang, không còn tâm trí đâu để nói chuyện với Phan Thăng nữa. Trang Dực một mình bước ra tiền sảnh, ngồi xuống chiếc ghế bành, chống hai tay, trấn tĩnh lại tâm trí. Sau khi định thần xong, chàng mới dựa vào tình thế lúc này và các mối quan hệ để suy đoán.

Trước tiên, Trang Dực nghĩ tới Nhất Chân Môn nhưng chính chàng đã nói là hai bên vẫn còn chút tình nghĩa. Hơn nữa với tính cách của Diệp Sáu Âu thì chắc sẽ không làm cái trò này, không bao giờ ra tay hạ thủ người nhà của Trang Dực. Đây là đạo nghĩa giang hồ tối thiểu. Diệp Sáu Âu là Chương Môn của Nhất Chân Môn, đương nhiên là hiểu rõ điều này.

Khả năng tiếp theo là Khởi Bá Sơn Trang. Nhưng Khởi Bá Sơn Trang danh tiếng vang lừng, không bao giờ chịu làm những chuyện ô danh. Xưa nay chưa bao giờ thấy họ làm những chuyện không chuẩn mực. Tuy hành động cực đoan không phải là không có nhưng với Khởi Bá Sơn Trang Bát Hoang Đường Quốc Thù Kinh Tiết thì sẽ không bao giờ có hành động hèn kém như vậy.

Vậy thì kẻ nào đã gây ra cái chuyện này? Kẻ nào có hiềm khích với chàng?

Thở dài một tiếng thật sâu, Trang Dực từ từ đứng dậy, bước ra khỏi ghế, lưng thưng đi ra khỏi cửa. Trước mắt, Trang Dực chỉ có một kết luận, đó là chỉ còn có cách chờ đợi mà thôi. Bất cứ kẻ nào bắt phụ thân của Trang Dực cũng phải có mục đích.

Nghĩ vậy, Trang Dực liền quay trở về nơi của mình vì nếu muốn chờ đợi thì phải đợi ở một nơi mà đối phương dễ tìm đến nhất. Đó là nơi ở của bản thân mình.

Thiên Mộc Sắc Kiềm

Hồi 19 TẬP KÍCH

Tin tức đến rất nhanh, nhanh đến Trang Dực cũng không ngờ. Một phong thư không biết do ai, vào lúc nào, đã ném vào trước cổng nơi ở của Trang Dực, do A Trung phát hiện ra.

Trên mặt thư chỉ ghi bốn chữ:

“Gởi đến Trang Dực”, bên trong nội dung muốn Trang Dực đến Tiên Kỳ Đài ở Thanh Thạch Cang nơi ngoại thành gặp mặt, thời gian hẹn là sau trưa ngày hôm nay. Hơn nữa, thư còn nói rõ là chỉ một mình Trang Dực đến.

Thư không ghi ngày tháng, tên người gởi.

Xem xong thư, Trang Dực liền xem lại giờ giấc thì thấy đã gần đến giờ mà đối phương hẹn nên Trang Dực không kịp A Trung điều gì, vội ra đi, nhắm thẳng nơi hẹn mà phóng ngựa đi.

Thanh Thạch Cang là một gò đất rộng khoảng nửa dặm, trên gò đất lở nhỏ đá xanh, đúng như tên gọi.

Tiên Kỳ Đài là một rừng trúc xanh rì, khung cảnh rất thanh nhã, thích hợp cho việc nghỉ ngơi. Nhưng lúc này là thời điểm đông giá, tuyết phủ đầy trời nên nơi đây lại trở nên lạnh buốt, hoang vu, hoàn toàn không thú vị chút nào.

Lúc Trang Dực đến nơi thì xung quanh không một bóng người. Cho rằng mình đến quá sớm nên Trang Dực liền xuống ngựa, ngồi duỗi chân tựa lưng nghỉ ngơi ở một tảng đá, hai mắt khép lại tỏ vẻ nhàn nại chờ đợi. Gió thoang thoang thổi đến hắt bay lát phất vạt áo khiến cho tư thế của Trang Dực toát ra một vẻ rất an nhàn.

Trang Dục không phải đợi lâu. Chỉ một lúc sau, đã có tiếng nói quen thuộc vang lên:

- Tội quá, tội quá, tại hạ đến chậm quá khiến cho Trang Tổng Đề Đốc phải chờ đợi quá lâu... Trang Dục ngẩng đầu lên, kinh ngạc vô cùng vì người đến không phải ai xa lạ mà chính là đại Tổng Quản Chiến Bách Thắng của Khởi Bá Sơn Trang.

Lần này Chiến Bách Thắng không đến một mình, mà đồng xuất hiện với một người. Một vị đại cô nương dung mạo tuyệt mỹ, không thể không ngắm nhìn, tuổi khoảng ngoài hai mươi, thân hình yếu điệu, da trắng nõn nà, diện mạo mỹ lệ tinh khiết.

Thiếu nữ này mặc một bộ đồ màu tím nhạt, tóc đen dài, bóng mượt, được buộc bằng một dải lụa màu tím nhạt. Gió thổi tóc nàng loà xoà bay, trông thanh nhã phi phàm.

Trang Dục nhanh chóng thu hồi tầm mắt, quay về phía Chiến Bách Thắng, cứng rắn nói:

- Ta cứ tưởng là ai hện ta đến, hoá ra là Chiến Tổng Quản. Các hạ quả thật đã gây bất ngờ cho ta đấy.

Chiến Bách Thắng vội vàng chấp tay nói:

- Trang Tổng Đề Đốc, ta buộc phải làm như vậy, trong lòng cũng khổ tâm vô cùng, mong Tổng Đề Đốc lượng thứ cho... Trang Dục lạnh lùng nói:

- Gia phụ ta đêm qua bị người ta bắt cóc. Có phải là kiệt tác của quý trang không hả?

Chiến Bách Thắng khôn khéo trả lời:

- Tổng Đề Đốc, đây chỉ là kế quyền nghi bắt đắc dĩ mà thôi, không thể gọi là “bắt cóc”. Bọn ta chỉ giữ lệnh tôn một thời gian, nơi ở sinh hoạt của lệnh tôn rất là chu mật hoàn thiện, quyết không để cho lệnh tôn cảm thấy khó chịu. Còn vấn đề an toàn thì xin Tổng Đề Đốc cứ yên tâm.

Trang Dục trầm giọng:

- Các ngươi làm như vậy là có mục đích gì?

Chiến Bách Thắng cười nói:

- Tổng Đề Đốc là người thông minh, chẳng lẽ không biết mục đích của bọn ta hay sao?

Trang Dục phẫn nộ:

- Ý của ngươi là bắt cóc phụ thân ta để trao đổi với Thù Hiền phải không?

Chiến Bách Thắng duỗi thẳng ngón tay cái, tán thưởng:

- Quả đoán không sai, ý của bọn ta đúng là như thế.

Trang Dục trầm mặt nói:

- Khởi Bá Sơn Trang là đại cơ nghiệp trong giang hồ, là rường cột của giới võ lâm.

Thù Trang Chủ danh lừng thiên hạ, uy dương ngũ nhạc. Thế mà các người lại đi làm cái trò thô thiển, hạ lưu như thế này, như là hành vi của một kẻ đạo tặc, không sợ người cười chê hay sao?

Chiến Bách Thắng nghe nói thế không khỏi cảm thấy xấu hổ, tức giận nói:

- Tổng Đề Đốc nên ăn nói thận trọng một chút. Trang Chủ bọn ta không thể chịu được sự nhục mạ như vậy đâu.

Lúc này, thiếu nữ kia mới “hừ” lên một tiếng, lạnh lùng nói:

- Trang Dục, người ăn nói nên giữ lời một chút. Người cho rằng người là cái gì chứ?

Sao lại dám nhục mạ phụ thân ta trước mặt ta hả? Người chỉ là một tên quan tâm thường, đừng cho rằng mình quá cao, dưới con mắt của Khởi Bá Sơn Trang bọn ta thì người chẳng đáng là một cái gì cả đâu.

Trang Dục nhìn thẳng vào đối phương, quan sát khắp người đối phương với đầy vẻ khinh thường, lạnh lùng hỏi:

- Người là ai?

Thiếu nữ kiêu kỳ nói:

- Ta là Thù Dịch, Bát Hoang Đường Quốc là phụ thân của ta. Thù Hiền là ca ca của ta.

Trang Dục điềm nhiên nói:

- Thù cô nương, nếu cô nương thay mặt phụ thân đến nói chuyện với ta thì thái độ phải ôn hoà một chút. Còn nếu cô nương muốn khiêu khích gây sự thì Trang Dục ta không phải là kẻ sợ chuyện đâu. Khởi Bá Sơn Trang tuy là tài hùng thế đại, nhưng chỉ có hù dọa được người khác chứ không hù dọa được ta đâu.

Thù Dịch rít giọng nói:

- Người muốn chết... Trang Dục điềm nhiên nói:

- Không chắc thế đâu. Chiến Bách Thắng thấy tình hình bất lợi, liền chen lời:

- Tổng Đề Đốc, Nhị tiểu thư, hãy nhẫn nhịn một chút. Một bên là phụ thân, một bên là huynh trưởng, hai bên đều quan trọng cả. Bây giờ không phải là lúc để xung đột.

Vạn nhất chuyện không thành thì hai bên đều thiệt thòi cả. Nào, nào, chúng ta hãy từ tốn mà nói chuyện... Thù Dịch vẫn ngang ngạnh nói:

- Chiến Tổng Quản, kẻ họ Trang này xem khinh mọi người. Tổng Quản cũng thấy đấy, với một kẻ như vậy thì làm sao mà nói chuyện được chứ?

Chiến Bách Thắng cười hoà nói:

- Nhị tiểu thư đừng nên tức giận, chỉ là hiểu lầm thôi. Chắc rằng Trang Tổng Đề Đốc không có ý như vậy đâu. Hai bên hãy nhượng bộ nhau một chút, hãy chủ động giải quyết vấn đề, chớ có tranh chấp với nhau làm gì. Nào, ta xin nói trước vậy... Thù Địch không nói gì, vẻ mặt vẫn lạnh lùng.

Chiến Bách Thắng hắng giọng, cười cười nói:

- Tình thế đã đến nước này rồi thì mọi người hãy nhân nhượng nhau một chút.

Nghe nói Tổng Đề Đốc là một người con chí hiếu, chắc sẽ không vì chuyện nhỏ này mà làm ảnh hưởng đến an nguy của lệnh tôn chứ?

Trang Dực trầm giọng nói:

- Không sai. Nhưng người không thấy cái trò này quá thấp kém sao?

Chiến Bách Thắng với thái độ thành khẩn, nói:

- Tổng Đề Đốc cần phải hiểu cho. Nếu người chỉ có một nhi tử duy nhất mà nhi tử này lại vì nghĩa dũng mà phải lọt vào vòng lao lý thì người phải làm sao chứ hả? Nếu nói là vẫn cần phải có sự bình tĩnh sáng suốt thì chỉ là nói suông, mà là cần phải tìm cách cứu nhi tử thoát khỏi vòng khốn đốn, bất kể phải dùng đến thủ đoạn gì. Xin Tổng Đề Đốc hãy đặt mình vào vị trí của Trang Chủ bọn ta mà suy nghĩ cho nỗi khổ tâm của Trang Chủ bọn ta. Người sẽ hiểu rõ và cảm thông ngay mà.

Trang Dực nói:

- Tình cố nhiên là như vậy, nhưng về lý thì không thể như vậy được.

Chiến Tổng Quản, đó là một nhân mạng.

Không đợi Chiến Bách Thắng trả lời, Thù Địch đã bùng bùng lửa giận, hàm hàm chen lời:

- Quốc pháp không ngoài tình người. Hơn nữa những kẻ thổ hào ác bá đó thì phải giết chẳng tha. Ca ca của ta thế thiên hành đạo, phò nguy tế nhược, giết một kẻ càn quấy thì đáng tội gì chứ? Giết một nhân mạng thì đã sao, giết mười nhân mạng như vậy cũng chẳng đáng một tội nào. Người đừng quá cố chấp, cứ quốc pháp với triều luật mãi.

Tốt nhất là người hãy nghĩ tới phụ thân của người. nếu người quá ngoan cố thì e rằng phụ thân người sẽ trở thành vật hy sinh cho cái ý tưởng cố chấp của người đó.

Chiến Bách Thắng tiếp lời:

- Nhị tiểu thư bọn ta nói những lời chân thật thẳng thắn. Con người sống trên đời cần có tầm nhìn ra. Tổng Đề Đốc nên nghĩ lại, Tổng Đề Đốc cũng phải nghĩ đến bản thân của mình chứ, làm một kẻ cố chấp

vào một điều không đáng mà để phạm vào tội danh bất hiếu thì Tổng Đề Đốc không thấy là quá cực đoan hay sao? Hơn nữa quan nha cũng lắm kẻ hắc ám, chỉ mưu cầu tư lợi, gây bao chuyện mờ ám tội tệ hơn nữa. Bọn ta vẫn tính sao cho người vẫn an toàn, không để người phải dính vào tội trạng gì. Người sẽ không như bọn quan nha nhơ nhớp đó, ít ra thì thuận thiên ứng tình không phải là chuyện xấu. Khởi Bá Sơn Trang bọn ta xưa nay không cầu lụy ai cả, nay mới hạ mình cầu xin người. Tổng Đề Đốc phải sáng suốt cao minh chứ.

Trang Dực nghiêng rặng nói:

- Được thôi, bao giờ thì các người thả phụ thân ta?

Chiến Bách Thắng vội nói:

- Điều này xin Tổng Đề Đốc chớ lo, chỉ cần thiếu gia bọn ta được thả ra thì lệnh tôn sẽ được đưa trả về tận nhà, bảo đảm vẫn mạnh khỏe, không chút thương tổn.

Trang Dực trầm ngâm nói:

- Ta sẽ quay về nghĩ cách. Chuyện này không thể đơn giản như người nghĩ đâu, có rất nhiều mấu chốt, khúc mắc cần phải đã thông, e rằng cần phải có thời gian năm ba ngày. Ta sẽ liên lạc với người ở chỗ nào đây?

Chiến Bách Thắng nét mặt vui vẻ nói:

- Bọn ta tuyệt đối tin tưởng Tổng Đề Đốc. Vụ án của Đại thiếu gia, chỉ cần người co tay một chút thì sẽ xong ngay thôi. Nếu cần liên lạc thì bọn ta sẽ chủ động tìm người.

mọi diễn biến đều sẽ nằm trong sự quan sát bí mật của bọn ta.

Trang Dực cảm thấy có hơi khó xử, giọng nói có phần hơi bực bội:

- Nếu Thù Hiền có thể được phóng thích ra thì mong rằng các người sẽ làm theo lời hứa, đừng có giờ trò gì ra đây.

Chiến Bách Thắng gật gật đầu, vỗ ngực nói:

- Quân tử nhất ngôn, làm sao mà lừa giỡn được chứ. Bọn ta nhất định nói sao làm vậy. Nếu có gì thì người cứ hỏi ta.

Trang Dực nói:

- Tốt nhất là mọi người đều tuân thủ lời hứa. Thù Trang Chủ chỉ có một nhi tử, ta cũng chỉ có một phụ thân. Vạn nhất xảy ra chuyện gì bất ngờ thì không ai chịu đựng nổi đâu đấy.

Chiến Bách Thắng vội nói:

- Cần gì phải nói thế, Tổng Đề Đốc. Lệnh tôn nơi đó có bọn ta chăm sóc kỹ càng.

Còn về phần Đại thiếu gia, cũng xin phiền Tổng Đề Đốc chiếu cố nhiều cho.

Trang Dực xua tay, không nói gì nữa, quay người lên ngựa bỏ đi,

không thèm nhìn lấy Thủ Địch một cái, cũng không tỏ một vẻ từ biệt nào.

Hai mắt Thủ Địch như có lửa bốc ra. y thị đứng sững nơi đó, mắt trừng trừng nhìn theo bóng Trang Dực đang xa dần, bất giác tức giận run cả người, hơi thở dồn dập, mặt trắng bệch ra.

oOo Trong phòng ký tên đóng dấu của Tổng Đề Đốc Ty, Trang Dực không ngừng đi qua đi lại. Tiền Nhuệ và Đoạn Đại Phát cũng đang đứng ở bên cạnh. Không khí trong phòng ngột ngạt, nặng nề.

Một hồi lâu, Tiền Nhuệ chịu không nổi, mới gượng gạo lên tiếng:

- Lão tổng đừng lo nghĩ nhiều, muốn thoát ra khỏi chuyện này cũng không khó khăn lắm đâu.

Trang Dực dừng bước chân, hỏi:

- Người có ý gì?

Tiền Nhuệ đưa mắt nhìn ra ngoài, thấp giọng nói:

- Đơn giản thôi, đào ngục không được sao?

Trang Dực lắc đầu nói:

- Ta cũng đã nghĩ đến cách này rồi, song hậu quả di hại khó tránh. Tỷ như vấn đề kết án, sau đó vẫn phải truy lùng Thủ Hiền... phiền phức lắm.

Tiền Nhuệ cười cười nói:

- Những điều đó chỉ là vấn đề bút mực, chỉ nói trên giấy tờ mà thôi.

Lão tổng hãy giao cho thuộc hạ làm, bảo đảm sẽ an bài hoàn thiện, sẽ tuyệt không để lại hậu hoạn gì.

Thở dài một tiếng, Trang Dực cắn hận nói:

- Chuyện này ta bị ép buộc phải làm, trong lòng quả thật không cam tâm.

Đoạn Đại Phát tiếp lời:

- Tình thế bắt buộc phải vậy thì lão tổng đành phải chấp nhận thôi.

An nguy của lão gia không thể xem thường được. Mọi vấn đề khác thì hãy dẹp sang một bên, với lại cái án của Thủ Hiền không lớn, có phóng thích Thủ Hiền cũng không ảnh hưởng nhiều.

Tiền Nhuệ cương quyết nói:

- Lão Đoạn, nói thật, chuyện liên quan đến tính mạng của lão gia thì cho dù Thủ Hiền có phạm đại tội thấu trời thì chúng ta cũng phải phóng thích hắn để cứu mạng lão gia, ảnh hưởng nhiều hay ít thì cũng chỉ là thứ yếu thôi.

Trang Dực không nhẫn nại nổi, nói:

- Hai người bớt nói một chút đi. Tiền Nhuệ, ta thấy cứ theo ý người mà làm, còn hậu sự như thế nào thì người hãy nghĩ cách giải quyết. Ta không muốn có di hại gì để người khác bắt chẹt... Tiền Nhuệ vội

nói:

- Lão tổng cứ yên tâm, thuộc hạ sẽ giải quyết ổn thoả.

Đoạn Đại Phát thành khẩn nói:

- Ta sẽ trợ thủ cho lão... Tiền Nhuệ đưa mắt liếc nhìn Đoạn Đại Phát:

- Không cần lão trợ thủ gì. Lão chỉ có nước theo ca ca ta đây mà học tập thôi.

Trang Dực ngồi xuống sau công án, trầm tư nói:

- Tiền Nhuệ, người tính việc này phải làm trong thời gian bao lâu?

Tiền Nhuệ nghĩ ngợi rồi nói:

- Phải thận trọng, không thể vội vã được. Thuộc hạ tính ra cũng cần phải hai ba ngày mới giải quyết xong.

Trang Dực ngẩng đầu nói:

- Càng nhanh càng tốt. Ta không thể để phụ thân ta bị giam giữ đêm ngày như thế được. Xong chuyện thì ta mới thấy an tâm được.

Tiền Nhuệ nói:

- Tâm tình của lão tổng, thuộc hạ hiểu rõ. Thuộc hạ sẽ cố gắng giải quyết sự việc mau chóng.

Thuận tay lật lật hồ sơ vụ án, Trang Dực không vui vẻ đẩy ghế đứng dậy, nói:

- Ta đi đến Tiểu Động Thiên uống vài ly đây. Có chuyện gì thì cứ đến đó tìm ta.

Lúc các người hành động thì cần phải hết sức cẩn thận đấy.

Nói xong, Trang Dực liền đi thẳng ra cửa.

oOo Hoàng hôn đêm đông, bầu trời vừa lạnh lẽo vừa u ám. Người đi trên đường phố vắng vẻ. Các tiệm quán phần lớn đều đã đóng cửa nghỉ sớm. Trang Dực độc hành trên đường, trong lòng cảm thấy thật cô đơn lạc lõng.

Lão Long Khẩu này, Trang Dực rất quen thuộc, muốn đi đến Tiểu Động Thiên thì có nhắm mắt cũng đi tới được. Nhưng lúc này đi trên đường, Trang Dực có một cảm giác lạ lẫm, không rõ nguyên nhân. Ý thức chàng hoàn toàn trống rỗng, có cảm giác như chưa từng đi đến nơi này bao giờ. Thật ra, Trang Dực vẫn biết mình đang ở nơi nào và cần phải đi như thế nào để đến nơi mà mình muốn đến.

Trang Dực cố gắng trấn định cảm xúc của mình, suy nghĩ về vấn đề phải suy nghĩ.

Trang Dực cũng hiểu rõ tâm tình của bản thân chàng cũng có điều khác thường dưới áp lực liên tục của các sự kiện dồn dập ập tới.

Tinh thần chàng không khỏi chao đảo vì những chuyện đó, lắm lúc muốn khủng hoảng tâm trí luôn.

Chợt có một bà lão từ trong một ngõ hẻm đi đâm ngang ra, đầu chúi

gió, chân đạp tuyết, đang hết sức cố gắng lết đi ra ngõ phố. Trên cánh tay bà lão có xách lủng lẳng một chiếc giỏ tre, dáng đi lắc lư khó nhọc. Tấm khăn choàng cổ bị gió hất lên che phủ. Lão bà cố gắng đưa tay gỡ ra, đột nhiên thân hình loạng choạng, ngã xuống đất.

Lão bà ngã xuống đất trước mặt Trang Dục khoảng bốn năm bước chân. Theo bản năng, Trang Dục lao người tới trước, cúi người xuống đỡ lấy lão bà. Khi hai tay Trang Dục vừa chạm vào người lão bà thì đột nhiên thân hình bà ta thuận theo thế ngã vào người Trang Dục, đồng thời một làn khói trắng ập vào khuôn mặt Trang Dục, mơ hồ như một nắm tuyết trắng.

Khoảng cách giữa hai người quá sát nhau, lại thêm sự việc quá bất ngờ nên Trang Dục muốn tránh né cũng không kịp. Mùi nồng nồng của màn khói trắng đã sộc vào mũi của Trang Dục.

Trong chớp mắt, Trang Dục xoay mạnh người, vung hữu chưởng lên. Lão bà vội tung người ra sau nhưng vẫn bị chưởng lực quét trúng ngực, người quay vòng vòng rồi gần như ngò bệ xuống mặt tuyết. Chiếc khăn choàng rơi ra, lộ ra một khuôn mặt già lão, gồ ghề, đầy nếp nhăn.

Trang Dục đã nhanh chóng cảm thấy đầu óc trở nên hôn trầm, khó thở, tứ chi dần nặng nề, tê cứng, hai mắt như hoa đi. Trang Dục lập tức hiểu rằng mình đã trúng Mê Hồn Hương.

Lão bà cười hề hề, gỡ chiếc khăn che cái giỏ tre, thuận tay rút ra một lưỡi đao sáng loáng, nhọn hoắt. Lão bà chậm rãi tiến đến gần Trang Dục, sát khí đằng đằng, vẻ mặt đanh ác.

Trang Dục từ từ thoái lui ra sau, lui không được mấy bước thì vấp phải một tảng đá. Thân hình chàng loạng choạng, gần như va người vào cửa nhà người ta ở ven phố.

Đúng lúc đó thì mũi đao sáng loáng đâm tới.

Mắt hoa lên, Trang Dục cố gắng né nhanh người, rồi tung mũi giày lên trúng ngay mũi đao đang lướt tới. Lão bà vội vàng rút đao né tránh. Trang Dục né người lạng vào trong con hẻm mà hồi nãy lão bà đã đi ra.

Trong con hẻm liền xuất hiện ba người. Trang Dục cố gắng đứng thẳng người dậy, căng mắt ra nhìn. Người đi đầu trong số ba người kia chính là Hoàng Phủ Tú Ngạn.

Hoàng Phủ Tú Ngạn cười cười, nhưng nụ cười có vẻ gượng gạo. Y và đồng bọn đến ngoài năm bước thì dừng lại. Trong bóng tối chập choạng, Trang Dục mơ hồ nghe thấy tiếng thở dài, một tiếng thở dài náo nề.

Lão bà lúc này đã tiến tới đầu hẻm, mũi đao sáng loáng chĩa thẳng tới trước.

Trang Dực cố gắng trấn định tinh thần mình lại, vừa nhanh chóng vận khí điều hoà hơi thở, vừa cường định tâm thần. Tay phải chàng luôn vào trong y bào, siết chặt chuôi Thiên Mộc Sắc Kiếm. Trang Dực đã quyết định, cho dù có xảy ra bất cứ chuyện gì cũng cần phải nắm thể chủ động. Hơn nữa phải càng nhanh càng tốt.

Hoàng Phủ Tú Ngạn vẫn không có hành động gì cả. Y chỉ yên lặng đứng yên tại chỗ, lặng lẽ nhìn chăm chú Trang Dực. Ngược lại, hai hán tử ở bên cạnh y thì có vẻ hơi bức bối, không nhẫn nại được.

Lão bà đứng ở đầu hẻm, lúc này đã vung đao lên, quát hỏi:

- Hoàng Phủ Tú Ngạn, người còn đứng đó làm cái gì thế hả? Kể họ Trang đã trúng Thiên Hương La Hán Đảo của ta rồi. Bây giờ đầu óc của y đã hôn trầm, hay mắt y đã hoa lên, tay chân bủn rủn vô lực. Bọn ta hãy nhanh chóng hạ thủ y.

Hoàng Phủ Tú Ngạn trầm giọng nói:

- Y không bị như Cổ tiên bối nói đâu. Hai mắt y tuy hoa mà bất loạn, thân thể dao động nhưng hai chân vững như trụ, hơn nữa ý chí lại tập trung, tâm trí ổn định. Lúc này mà ta đụng đến y thì e rằng bọn ta phải trả giá cao đấy.

Hoá ra lão già đứng ở đầu hẻm đó lại là Đại Côn Vương Cổ Thụy Kỳ, là sư bá của Nghiêm Lượng, còn là huynh đệ cùng mẹ khác cha với Quỷ Vương Tẩu Diệp Sáu Âu. Lão già lúc lộ diện không dùng côn mà lại dùng thủ đoạn Thiên Hương La Hán Đảo.

Cổ Thụy Kỳ vội nói:

- Nếu chậm trễ thì e rằng sẽ sinh biến đấy. Nơi đây là chốn thị tứ chứ không phải là nơi hoang địa. Vạn nhất để cho người khác thấy mà đi báo tin thì không phải là phí đi tâm huyết của bọn ta hay sao?

Hoàng Phủ Tú Ngạn lắc đầu nói:

- Cổ tiên bối tốt nhất là đừng nên mạo hiểm. Cái gọi là vạn nhất đó không đáng là gì. Nhưng nếu lúc này mà hạ thủ Trang Dực thì chắc chắn rằng bọn ta tất có hy sinh.

Cứ đợi một lúc nữa, lúc được tính đã ngấm vào da thịt y, phát huynh tác dụng thì không cần đánh mà vẫn thắng. Đó mới là thượng sách.

Cổ Thụy Kỳ dậm chân nói:

- Người quá cẩn thận đấy. Kể họ Trang này đã trúng Thiên Hương La Hán Đảo, thể lực đã suy, thần trí hoảng loạn, chẳng qua vẻ ngoài của y chỉ là như thế mà thôi.

Đừng để bị y hù dọa, bọn ta hãy mau kết thúc công việc đi thôi.

Hoàng Phủ Tú Ngạn không vui nói:

- Cổ tiền bối xin hãy nghe theo lời khuyên của tại hạ, xin đừng khinh cử vọng động.

Cổ Thụy Kỳ lúc này đã thực sự tức giận:

- Hoàng Phủ Tú Ngạn, con mồi đã ở trong lòng, bọn ta không thể để cho nó thoát đi được. Chưởng Môn các người đã có dụ lệnh rằng các người phải tuân theo lệnh ta, tùy cơ hành sự. Ta nói sao thì các người phải làm vậy. Người chống đối ý kiến của ta thì hẳn là người muốn chống lại dụ lệnh của Chưởng Môn các người phải không?

Hoàng Phủ Tú Ngạn hơi nghiêm mặt lại, cúi người nói:

- Không dám.

Cổ Thụy Kỳ cười nhạt nói:

- Đã không dám thì người hãy nghe theo lệnh mà hạnh sự. Hoàng Phủ Tú Ngạn, hãy lập tức bắt lấy Trang Dục cho ta.

Hoàng Phủ Tú Ngạn đành đáp lời:

- Dạ.

Nói xong, y liền dẫn tới trước một bước, hơi nghiêng người, rút từ sau lưng ra một túi da. Binh khí của y là một cây gậy sắt dài khoảng một sải tay, nửa phần tay cầm được bọc bằng vải đỏ, còn phần đầu gậy thì vuốt nhọn hoắt, rõ ràng giống như một cái mâu. Cái món binh khí này, Trang Dục vừa nhìn là biết ngay. Đó là vũ khí độc môn mà Hoàng Phủ Tú Ngạn chuyên dùng, có tên là Hỏa Kỳ.

Còn hai đại hán kia cũng đã nhanh chóng chia nhau ra đứng hai bên, phối hợp với Hoàng Phủ Tú Ngạn hình thành nên một trận thế bao vây hình tam giác. Ngay lập tức, Cổ Thụy Kỳ bật cười thích thú, cứ như y cho rằng mình đã tóm được con mồi rồi vậy.

Hoàng Phủ Tú Ngạn lướt người tới trước. Hỏa Kỳ bung ra, tiếng phần phật vang lên như sóng nổ dâng trào, kinh lực nổi gió. Thế cường mạnh khôn lường. Một vùng không gian bao trùm màu đỏ chói mắt quay cuồng, kinh lực bất phàm.

Trang Dục vẫn không di động, giữ cho thân hình bình ổn vững chắc. Thiên Mộc Sắc Kiếm của Trang Dục vung lên, tạo thành một bức màn kiếm quang bao phủ lấy châu thân. Hỏa Kỳ của Hoàng Phủ Tú Ngạn quay cuồng vòng vòng chung quanh trước sau, trên dưới, phải trái Trang Dục nhưng như sợ hãi làn kiếm quang của Trang Dục nên cho dù kinh lực của Hỏa Kỳ dũng mãnh vẫn không thể áp sát, truy bức được Trang Dục.

Hai đại hán kia cũng không chậm trễ, đồng loạt xông tới. Dao kiếm quay vù vù, chiêu thức cực kỳ lợi hại.

Cổ Thụy Kỳ cũng không đứng yên. Lúc này, không biết y kiếm được từ đâu ra một khúc gỗ lớn. Y quay vòng khúc gỗ thật mạnh. Một trận

cuồng phong nổi lên, kinh lực dừng hẳn. Quả không hổ danh là Đại Côn Vương.

Tình thế của Trang Dực lúc này đã trở nên nguy cấp. Đầu óc Trang Dực lúc này đã trở nên nặng hơn, hai mắt như nhú lại, cơ bắp như cứng dần đi, lúc vận kinh triển thế thì gần như không theo ý muốn nữa. Hai mắt chàng nhìn xung quanh như thấy một màn sương, đầu óc trở nên hoang mang rồi dần dần tâm trí cũng trở nên lịm đi... Cổ Thụy Kỳ cười lớn:

- Hãy nhanh lên, kẻ họ Trang sắp gục rồi. Các người hãy mau nỗ lực nhiều hơn, thâm thù cực hận sẽ được tẩy sạch vào hôm nay.

Hoàng Phủ Tú Ngạn trong lòng không ưa Cổ Thụy Kỳ nhưng vẫn không để lộ ra bên ngoài. Y im lặng, không nói gì, chỉ quay vòng Hỏa Kỳ ào ào bức công Trang Dực.

Không biết tại sao, y đối với Trang Dực vẫn có một sự đồng cảm, tuy không nói ra nhưng ngầm trong ý thức, y vẫn cầu mong có người đến giải vây cho Trang Dực.

Nhưng hai hán tử kia thì lại khác. Bọn họ dồn hết tâm sức tấn công Trang Dực.

Trang Dực lúc này không tự chủ được, từng bước, từng bước thoái lui dần ra sau.

Cuối cùng, Trang Dực dựa lưng vào bức tường cuối con hẻm. Điều này làm cho Trang Dực hiểu rằng mình không thể nào lùi hơn được nữa.

Trong nháy mắt, thân hình Trang Dực ngã đổ xuống, Thiên Mộc Sắc Kiếm rơi "xoảng" một tiếng xuống đất. Nhưng nhanh đến bất ngờ, Hỏa Kỳ của Hoàng Phủ Tú Ngạn lại bất ngờ vung ngược lại, dựa vào chân lực hồi ngược. Ngay lập tức, khúc gỗ lớn của Cổ Thụy Kỳ gãy ngay ra làm ba phần. Cũng trong tức khắc, binh khí của hai đại hán cũng bị chấn văng ra xa. dưới luồng kinh lực của Hỏa Kỳ, hai đại hán bị văng xa mấy trượng, ngờ ngợ ngác ngác, không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Trang Dực lúc này thân thể thương tích nặng nề, mặt trắng bệnh, hai mắt nhắm nghiền, thân hình rướm máu rũ xuống... Cổ Thụy Kỳ ngẩn ngơ hồi lâu, rồi sức tỉnh lại, liền nổi giận bừng bừng. Lão chụp nhau lấy phần khúc gỗ còn lại, đập mạnh lên đầu Trang Dực. Khúc gỗ đang giáng xuống thì "rầm" một tiếng, thân hình lão bị bắn văng ra sau. Lão liền trừng mắt, căm giận nhìn Hoàng Phủ Tú Ngạn, định buột miệng chửi rửa thì Hoàng Phủ Tú Ngạn đã lạnh lùng nói:

- Chậm đã. Hãy giữ lấy mạng của y để đổi lấy Thiệu Khang.

Thiên Mộc Sắc Kiếm

Hồi 20 NHAM HIỂM

Cơn đau khiến Trang Dục bừng tỉnh. Chàng cố gắng mở mắt ra. Khi đôi mắt nhận lấy những tia sáng chói chang thì liền hoa lên nên chàng vội nhắm mắt lại, rồi chậm chậm mở mắt ra. Lúc này chàng mới thích ứng dần dần được.

Kỳ thật thì các tia sáng không mãnh liệt lắm, chỉ là do ánh sáng chiếu rọi qua khung cửa sổ trên tường, nhấp nháy nhập nhoạng giống như mặt trời.

Trang Dục phát hiện ra là mình đang nằm trên một chiếc giường tre, bên dưới trải một tấm nệm dày rất êm. Trên người chàng còn đắp một tấm chăn bông vì nơi chàng đang nằm là một gian phòng đá khá lạnh lẽo.

Tay chân Trang Dục không hề bị trói, chỉ có ở bụng bị buộc một chiếc vòng sắt.

Chiếc vòng sắt này nối với một dây xích sắt buộc vào bức tường đá. Vết thương trên vai đã được băng bó lại, rõ ràng là đã được trị liệu.

Trang Dục cũng đồng lúc nhận ra vết thương trên má cũng đã được đắp thuốc. Không biết ai có lòng tốt như thế nhưng có thể đoán chắc không phải là do Cổ Thụy Kỳ rồi.

Toàn thân chàng cảm thấy như mất hết sinh lực, nội công khó tụ, có một cảm giác mệt mỏi, nặng nhọc của một người mới trải qua cơn bệnh nặng.

Trang Dục âm thầm suy nghĩ, từ lúc hôn mê tới lúc này đã trải qua bao lâu. Điều khiến Trang Dục băn khoăn ngạc nhiên là tại sao vẫn còn sống sót.

Theo lý mà nói thì đối phương không cần thiết giữ Trang Dục lại làm con tin vì điều này sẽ càng làm tăng thêm phiền nhiễu mà thôi. Chỉ có một khả năng là Thiệu Khang của Nhất Chân Môn vẫn còn ở dưới sự khống chế nên họ không thể không nới tay. Nhưng điều này có đủ để ngăn cản được tâm ý báo thù của Cổ Thụy Kỳ không?

Bất luận là nguyên nhân như thế nào thì lúc này Trang Dục vẫn còn chưa chết.

Điều thật sự này khỏi cần phải tranh biện, vẫn còn sống thì vẫn còn hy vọng. Trước mắt thì tới bước nào tính bước đó, tùy cơ ứng biến

mà thôi.

Ngay lúc đó, cánh cửa mở ra. Nghe tiếng ổ khóa vang động thì có thể xác định ngay đó là một cánh cửa bằng sắt.

Có người đi tới. Trang Dực định thần nhìn lại thì không khỏi mỉm cười. Người đi đến chính là Hoàng Phủ Tú Ngạn.

Hoàng Phủ Tú Ngạn tiến đến bên giường, hơi cúi xuống, khí sắc tuy trắng xanh vàng vọt nhưng toát lên vẻ thân thiện, quan tâm.

- Tổng Đề Đốc tỉnh dậy rồi à? Có thấy khỏe chưa?

Trang Dực nói:

- Khoẻ rồi... đa tạ Hoàng Phủ huynh... Im lặng hồi lâu, Trang Dực nói tiếp:

- Ta vẫn cho rằng lần này ta chắc không qua khỏi. Thế mà nay vẫn còn sống, chắc chắn là đã có sự che chở, chăm sóc của Hoàng Phủ huynh.

Hoàng Phủ Tú Ngạn gượng cười nói:

- Lý do bên ngoài là sợ Thiệu Khang sẽ bị báo phục nhưng kỳ thực đây không phải là lý do chính. Tại vì ta vốn đã được dụ lệnh là để đạt được mục đích thì không tiếc hy sinh, bất chấp thủ đoạn. Nhưng ta muốn giữ lấy mạng của Thiệu Khang thì cũng có ai phản đối gì, và đây cũng là cái cớ để tạm thời giữ mạng của Tổng Đề Đốc.

Trang Dực cố gắng nói:

- Cổ Thụy Kỳ nhất định là không bằng lòng.

- Không bằng lòng thì sao chứ? Y đã dùng dùng nổi giận, cùng ta cãi lộn suốt một ngày trời. Y không giết được Tổng Đề Đốc là không chịu được. Nhưng ta cương quyết không thể để cho Thiệu Khang bị giết. Đối với vấn đề của Thiệu Khang thì tuyệt đối không thể hành sự hấp tấp được. Y không thuyết phục được ta nên đã tức giận quay về báo cáo với Chương Môn... - Hoàng Phủ đoán xem Âu lão sẽ phản ứng như thế nào?

Hoàng Phủ Tú Ngạn thở dài. Một lúc lâu sau mới nói:

- Không giấu thì Tổng Đề Đốc, Chương Môn bọn ta tám chín phần mười là sẽ nghe theo lời y, sẽ hạ lệnh cho ta cứ theo yêu cầu của Cổ Thụy Kỳ mà làm. Đó cũng chính là mạng của Tổng Đề Đốc cũng chỉ tồn tại sớm chiều.

Trang Dực đã nhìn ra vấn đề, điềm tĩnh nói:

- Phàm là người thì đều có đại hạn. Sống hay chết đều do con tạo định cả.

Hoàng Phủ Tú Ngạn tức giận nói:

- Vì một tên Nghiêm Lượng, một cơn giận của Cổ Thụy Kỳ mà muốn Tổng Đề Đốc phải chịu sự báo phục như vậy thì quả không đáng.

Nghiêm Lượng là kẻ như thế nào, bọn ta đã rõ... Trang Dực nói:

- Huynh có lập trường của huynh, ta rất cảm tạ sự giúp đỡ của huynh. Nhưng đừng vì vậy mà làm nguy hại đến bản thân huynh. Nếu không thì ta cũng cảm thấy trong lòng bất an.

Hoàng Phủ Tú Ngạn muốn nói gì nhưng lại thôi.

Một lúc lâu sau, y mới nói:

- Ta là người của Nhất Chân Môn, là tả hữu tâm phúc của Chương Môn. Vì vậy ta cũng không thể theo Tổng Đề Đốc được.

Trang Dực điềm tĩnh nói:

- Điều này ta hiểu.

Hoàng Phủ Tú Ngạn trầm ngâm hồi lâu, rồi tiếp:

- Nếu có ai đến cứu Tổng Đề Đốc hoặc bản thân Tổng Đề Đốc nghĩ ra cách thoát được mà xảy ra chuyện gì quá sức ta thì cũng không phải là lỗi của ta.

Trang Dực cười cười:

- Đương nhiên.

Hoàng Phủ Tú Ngạn nháy nháy mắt:

- Thế nhưng trong chuyện này vẫn cần một chút kỹ xảo.

Trang Dực nuốt nước bọt, nói:

- Các vị có bao nhiêu người ở đây?

Hoàng Phủ Tú Ngạn liếc nhìn ra bên ngoài, nói:

- Cả ta thì tổng cộng ba người nhưng hai người kia đã nằm trên giường vì chấn thương trong cuộc đấu đó, căn bản xem như không sai phái làm gì được cả.

Trang Dực hỏi nhỏ:

- Nơi đây cách Lão Long Khẩu bao xa?

Hoàng Phủ Tú Ngạn nói:

- Ở ngoại ô Lão Long Khẩu.

Trang Dực hỏi kỹ:

- Cách đền thờ Lý Ngưu trong thành khoảng bao xa?

Hoàng Phủ Tú Ngạn tính toán một lúc rồi nói:

- Không quá năm dặm... Dừng một lúc, Hoàng Phủ Tú Ngạn hỏi tiếp:

- Tổng Đề Đốc hỏi vậy làm gì?

Trang Dực cười cười, nói:

- Xin hỏi kiếm của ta có ở chỗ của huynh không?

- Ở chỗ ta. Chỉ cần đến lúc thích hợp sẽ hoàn trả lại cho Tổng Đề Đốc.

Trang Dực hạ thấp giọng nói:

- Phiền Hoàng Phủ huynh lấy kiếm của ta, vặn cái nút ở phía sau chuôi kiếm. Bên trong có một nhúm bột màu hồng nhạt. Xin Hoàng

Phủ huynh đem nhúm bột đỏ rải gần ngoài phòng giam giữ ta.
 Hoàng Phủ Tú Ngạn nhìn chăm chăm Trang Dực, ngờ ngác hỏi:

- Điều này giúp được gì cho Tổng Đề Đốc?
- Tất cả đều có lý do của nó, phiền Hoàng Phủ huynh giúp cho.
- Tổng Đề Đốc an tâm, lát nữa ta sẽ đi làm ngay. Nhưng Tổng Đề Đốc có thể nói cho ta biết làm thế có mục đích gì không?
- Bột phấn màu hồng nhạt trong chuôi kiếm của ta có tên gọi là Thất Lý Truyền Âm, dùng mũi người mà người thì sẽ không cảm thấy có mùi vị gì cả. Nhưng đối với một loài chim ưng nhỏ thì lại rất mẫn cảm. Loại chim ưng này thả bay trong không trung, chỉ cần phạm vi không vượt quá bảy dặm thì nó có thể người thấy mùi của Thất Lý Truyền Âm, sẽ chính xác tìm đến mục tiêu. Mà điểm phóng chim ưng nhỏ chính là đền thờ Lý Ngư trong thành. Vì vậy ta mới có mấy vấn đề thỉnh giáo huynh lúc nãy. Hoàng Phủ huynh đã hiểu rõ cả rồi chứ? Hoàng Phủ Tú Ngạn giật mình, nói:
- Tuyệt... tuyệt. Tổng Đề Đốc sao lại nghĩ ra một tuyệt chiêu như vậy?
- Đây không phải là sáng tạo của ta. Đây là do tổ sư của bọn ta lưu truyền lại trong bốn hội đệ tử. Ta đâu dám đoạt lấy mỹ danh này.

Hoàng Phủ Tú Ngạn nghi hoặc hỏi:

- Theo như lời của Tổng Đề Đốc thì Tổng Đề Đốc cũng có gia môn, bang hội ư?

Trang Dực chỉ mỉm cười, không nói gì cả.
 Hoàng Phủ Tú Ngạn nói tiếp:

- Ta nghĩ ra rồi. Buổi tối mấy ngày trước đây, mấy kẻ che mặt đỏ nghe nói thân thủ rất lợi hại, công phu siêu phàm, từ hành động và hoá trang của bọn họ thì xem ra không giống người trong nha môn. Đó có phải là các cao thủ của tổ chức đứng sau lưng Tổng Đề Đốc phải không?

Trang Dực thản nhiên nói:

- Không sai. Năm người họ đều rất là ưu tú.

Hoàng Phủ Tú Ngạn lắc đầu thở dài:

- Bọn ta đã đánh giá thấp người, lại không hiểu địch tình. Lần đầu tiên hành động đã bị tiêu diệt toàn quân, thế mà Cổ tiên bối lúc đó đã chắc thắng lắm.

Trang Dực gượng cười nói:

- Thắng bại là chuyện thường tình của binh gia. Phong thủy luân chuyển, con người khó thể lường. Vô luận là ai cũng không thể nắm chắc được mọi sự.

Hoàng Phủ Tú Ngạn có vẻ bức tức nói:

- Nói thật là bọn ta tuy thắng trận này cũng chẳng quang vinh gì lắm, dùng thủ đoạn đó cũng quá ư là thấp kém. Nhưng đây là ý của Cổ tiền bối, ta thật sự phản đối không xong.

Hoàng Phủ Tú Ngạn xiết hai tay, nói tiếp:

- Nhắc đến lão thì ta mới nhớ là phải mau chóng đi làm ngay. Vạn nhất mà lão mau sớm quay về thì hoàn cảnh thật khó cho ta.

Trang Dực vội nói:

- Sau khi rải bột phấn thì nó sẽ mau chóng có tác dụng. Để tránh hiệu lầm thì Hoàng Phủ huynh mau chóng tránh đi.

Hoàng Phủ Tú Ngạn liền hỏi:

- Sẽ mau chóng đến thế ư, Tổng Đề Đốc? Không lẽ chim ưng nhỏ đó được thả bay suốt cả ngày hay sao?

Trang Dực giải thích:

- Là như thế này. Sau khi ta gặp tình huống nguy hiểm, những người kề cận ta trong bóng tối sẽ lập tức truyền báo cho tổ chức của ta. Tổ chức sẽ luân lưu không dừng, thả những con chim ưng nhỏ ra để tìm kiếm tung tích ta. Một con chim ưng nhỏ có thể lượn vòng hai ba canh giờ trên không trung. Mà họ lại luân phiên phóng lên mấy con chim ưng nên Thất Lý Truyền Âm rải ra thì sẽ có hiệu lực ngay lập tức.

- Tổng Đề Đốc có chắc rằng họ đang tìm mình không?

Trang Dực gậy đầu nói:

- Điều này không cần phải nghi hoặc. Chỉ cần trong vòng sáu canh giờ mà không thấy tung tích ta đâu thì sẽ lập tức có báo động. Mà ta đến đây đã không quá sáu canh giờ rồi sao?

- Bọn ta đụng nhau tối hôm qua. Bây giờ đã là buổi trưa của ngày hôm sau nên đã vượt quá sáu canh giờ rồi.

- Do vậy ta mới khẳng định là bọn họ đã báo động. Hoàng Phủ huynh phải chuẩn bị trước phản ứng đó.

Hoàng Phủ Tú Ngạn bối rối nói:

- Vấn đề là ta không thể tránh né.

Trang Dực khó hiểu hỏi:

- Tại sao lại không thể tránh né?

- Là thế này. Công việc này không phải là công khai, rõ ràng hay sao? Cổ tiền bối tất sẽ khởi nghi vấn, không khéo ta cũng không thoát khỏi có liên quan.

Trang Dực trầm ngâm một lát rồi nói:

- Cũng có lý. Làm như thế thì e rằng huynh sẽ không thoát được tội tòng phạm.

Hơn nữa, lúc người của ta đến lại không biết huynh là người giúp đỡ

ta, lỡ động thủ với huynh thì hậu quả thật khó lường.

Hoàng Phủ Tú Ngạn cười nói:

- Tổng Đề Đốc an tâm, bản lĩnh của ta tuy không cao minh nhưng không thiếu tiểu xảo. Đến lúc đó ta sẽ có cách đối phó.

- Vậy phải chuẩn bị trước cho thật kỹ mới được. Hoàng Phủ huynh có nắm chắc không?

Hoàng Phủ Tú Ngạn tự tin nói:

- Đoiri rồi sẽ thấy Tổng Đề Đốc.

Nhìn theo Hoàng Phủ Tú Ngạn đẩy cửa đi ra, khóa cửa lại, trong lòng Trang Dực không chắc lắm. Vì trên đời này có quá nhiều điều bất ngờ, không ai có thể đoán được cả.

Trong phòng đá không có lửa sưởi nên không khí thật lạnh lẽo.

Trang Dực nằm trên giường, cho dù đã đắp chăn ấm nhưng vẫn cảm thấy hơi lạnh thấm vào da thịt.

Trang Dực không hiểu sao mình lại cảm thấy lạnh như vậy. Phải chăng thể lực của chàng đã suy yếu rồi?

Trang Dực ngay lập tức lại tự cười bản thân mình. Thương tích khắp người, lại mới vừa ngấm thuốc mê, thêm từ trưa qua đến giờ lại không có hột cơm nào vào bụng, thế thì thể lực làm sao lại không yếu được cơ chứ.

Hoàng Phủ Tú Ngạn chắc đang đi thực hiện công việc nên đã quên cả đem cơm nước đến cho Trang Dực.

Đang nghĩ ngợi, Trang Dực đột nhiên nghe thấy ngoài cửa vang lên tiếng khóa lách cách. Đó không giống âm thanh khô khốc của chìa khóa tra vào ổ khóa, mà có ai đó như đang cẩn thận thử tính năng của ổ khóa.

“Cạch” một tiếng khô khan, cánh cửa bật mở ra. Một người che mặt, toàn thân mặc y phục đen đột nhập vào trong phòng.

Vừa lọt vào phòng, người đó đã nép sát người vào tường, đưa mắt quét nhìn khắp nơi và mau chóng dừng lại trên chiếc giường của Trang Dực.

- Lục gia đó phải không?

Trang Dực thò đầu ra khỏi tấm chăn, lên tiếng hỏi:

- Phàn Khách Đường đó ư?

Hắc y nhân liền bước nhanh tới trước giường, khụy một chân xuống thi lễ:

- Để Lục gia phải chịu khổ, đệ tử tiếp ứng chậm trễ, mong Lục gia thứ tội.

Trang Dực vội nói:

- Khỏi đa lễ nữa, Khánh Đường. Hãy mau mở cái vòng sắt quanh

bụng ta rồi hẩn hay.

Phản Khách Đường rút chiếc kèm sắt mang theo bên người, luồn hai lưỡi kèm vào vòng sắt xiết mạnh. Lưỡi kèm ấn dần vào vòng sắt.

Trang Dực hỏi:

- Có mấy người đến?

Phản Khách Đường vừa làm vừa đáp:

- Bẩm Lục gia, có năm người.

- Cả năm Đại Chùy Thủ đều đến à?

- Đây là nhiệm vụ của bọn đệ tử, ngày thường vẫn luôn muốn chia xẻ khó khăn với Lục gia... Nói đến đây thì bên ngoài chợt xuất hiện một ngọn đèn bão, rồi lần lượt mấy ngọn đèn nữa được thắp sáng lên.

Không gian chợt sáng rõ hẳn lên.

Ngoài cửa, bốn hắc y nhân trong Đại Chùy Thủ liền ngay lập tức dàn thành thế trận trấn thủ phía trước, hành động rất nhanh nhẹn, linh hoạt.

Phản Khách Đường không quay đầu nhìn, chỉ càng xiết mạnh hơn, vừa nói nhanh:

- Bẩm Lục gia, bọn chúng đã phát hiện ra hành tung của bọn ta rồi.

Trang Dực không vội vã nói:

- Không sao đâu. Đó chỉ là một màn kịch thôi. Bọn ta cứ bình tĩnh.

Phản Khách Đường ngạc nhiên, ngẩng đầu lên hỏi:

- Đó chỉ là màn kịch thôi sao, Lục gia? Đệ tử không hiểu... Trang

Dực cười cười nói:

- Trong hàng ngũ của đối phương có một bằng hữu của ta. Y sẽ chỉ làm ra vẻ một chút mà thôi.

Nói đến đây, Trang Dực liền vội vã im lặng vì đột nhiên chàng nghĩ tới một chuyện. Đó là Hoàng Phủ Tú Ngạn không phải đã từng nói qua là nơi đây chỉ có ba người thôi sao. Mà hai người trong đó đang nằm trên giường dưỡng thương. Nhưng căn cứ vào tình thế lúc này thì bên ngoài ánh đèn sáng khắp nơi. Một mình Hoàng Phủ Tú Ngạn há có thể một mình làm được chuyện này ư?

Dưới ánh đèn bập bùng, không thấy đối phương có động tĩnh gì hết cả, chỉ lặng lẽ đối mặt giằng co với bốn hắc y nhân đang giữ cửa mà thôi. Nhưng càng như vậy thì tình huống càng nguy hiểm.

Trong sự tịch mịch đáng sợ đó bỗng một tiếng “rắc” vang lên. Chiếc vòng sắt đã bị cắt đứt. Phản Khách Đường bẻ uốn lấy chiếc vòng sắt ra rồi đỡ Trang Dực ngồi dậy.

Ánh sáng từ ngoài phòng lọt vào, hắt lên bộ mặt đầy lo âu của Trang Dực.

Phản Khách Đường thấy vậy hỏi:

- Có điều gì không ổn vậy Lục gia?

Trang Dực lắc đầu nói:

- Đến lúc này ta vẫn không thể xác định được là có xảy ra bất trắc gì không.

Nhưng có chỗ không hay... Phàn Khách Đường bình tĩnh nói:

- Chỉ cần án chứng một cái là biết rõ mấu chốt ngay thôi.

Trang Dực cảm thấy thân thể hư nhược, hai chân mềm nhũn, đứng trên đất làm vài động tác vận khí điều tức ngắn gọn. Sau đó, Trang Dực đẩy đôi tay đang đỡ của Phàn Khách Đường ra, rồi bước vội ra cửa.

Những ngọn đèn bão phát ra ánh sáng xanh trắng, xếp quanh thành một trận hình nửa vòng tròn, có khoảng ba mươi đại hán võ trang đứng vây quanh. Trang Dực đưa mắt nhìn thì thấy ngay Hoàng Phủ Tú Ngạn đang đứng trước mặt và Cổ Thụy Kỳ đang đứng bên cạnh Hoàng Phủ Tú Ngạn. Bên cạnh họ còn có một nhân vật trung niên, thần sắc lạnh lùng, dung mạo tàn bạo.

Giả như nói là “diễn kịch” thì căn cứ vào tình thế lúc này mà nói thì quả thật không giống chút nào cả. Còn nếu đúng là “diễn kịch” thì Hoàng Phủ Tú Ngạn quả thật đã diễn quá mức cần thiết.

Trang Dực vừa ra tới cửa, bốn hắc y nhân liền cúi người chào rồi chia nhau ra đứng hai bên. Trang Dực đưa mắt nhìn chăm chăm vào Hoàng Phủ Tú Ngạn.

Hoàng Phủ Tú Ngạn sắc mặt vẫn thản nhiên, làm như trước đây không hề quen biết Trang Dực vậy.

Đây gọi là diễn kịch hay sao?

Cổ Thụy Kỳ nhếch mép cười. Lão nhìn trừng trừng Trang Dực, dương dương, đắc ý nói:

- Trang Tổng Đề Đốc cũng chỉ có như thế mà thôi, chỉ giăng một kế nhỏ đã khiến bọn các người đều lọt lưới. Người ngây thơ quá đáng. Mua chuộc được một con người tưởng dễ vậy sao?

Trang Dực vẫn không khẳng định được chân giả như thế nào, chỉ lạnh lùng nói:

- Ta chẳng mua chuộc một ai cả. Các người qua mặt được ta cũng chỉ nhờ may mắn thôi.

Cổ Thụy Kỳ liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Tú Ngạn, cười cười nói:

- Người cho rằng Hoàng Phủ Tú Ngạn phong phú cảm xúc mà không biết lợi hại như vậy ư? Người thấy y vẻ ngoài ôn nhu văn nhã thì cho rằng ý chí yếu kém, có thể lung lạc được hay sao? Người làm rồi.

Hoàng Phủ Tú Ngạn lợi hại như thế nào, đều vượt xa sự tưởng tượng của người. Sự thật thì kế hoạch này hoàn toàn là do hắn đặt

ra, vừa thả mồi thì người đã mắc câu ngay.

Trang Dục ổn định tinh thần, nói:

- Đây chỉ là trò do người bày ra thôi.

Cổ Thụy Kỳ lớn tiếng nói:

- Chỉ dựa vào ta thì thật sự không thể nào xếp đặt được chuyện này.

Hoàng Phủ Tú Ngạn, người hãy nói cho y nghe đi.

Ho nhẹ một tiếng, Hoàng Phủ Tú Ngạn vẫn nói với giọng bình thản:

- Đây chỉ là một màn kịch thôi Tổng Đề Đốc.

Trang Dục cười cười nói:

- Sao lại nói thế?

- Chẳng qua đối tượng đóng kịch và cách nghĩ ban đầu của Tổng Đề Đốc không như nhau. Ta đang đóng kịch với Tổng Đề Đốc chứ không phải với người của bọn ta.

Người đã hoàn toàn tin lời ta thì xem ra ta đóng kịch cũng khá thành công.

Trang Dục tái mặt:

- Ý người là từ đầu đến cuối đều là mưu kế của người bày ra?

Hoàng Phủ Tú Ngạn gật đầu:

- Phải.

- Vậy cái gọi là bất mãn với Cổ Thụy Kỳ, sự đồng cảm với ta đều là giả cả sao?

Hoàng Phủ Tú Ngạn sắc diện vẫn không thay đổi, nói:

- Đầu là giả cả, bao gồm cả thái độ mà ta đã có lúc động thủ với người, cả sự ngăn cản Cổ tiên bối lúc muốn hạ độc thủ với người, thậm chí hành động băng bó vết thương cho người nữa. Mọi hành động này chỉ là để tranh thủ tình cảm của người, tăng thêm sự tin tưởng của người đối với ta mà thôi.

Trang Dục đột ngột bật cười:

- Chỉ có một điều ta không hiểu. Đó là ta đã lọt vào tay các người, tại sao không trực tiếp báo thù ta luôn đi, còn bày ra cái trò này để dụ bằng hữu của ta đến?

Hoàng Phủ Tú Ngạn nghiêm nặt nói:

- Nhất Chân Môn mãi mãi không bao giờ quên thù hận. Ngoài Khởi Hương Các, bọn ta chết bốn, một bị thương, trong đó một chết, một bị thương là người của Nhất Chân Môn. Ngoài ra, hành động tối qua của bọn ta cũng có hai người bị trọng thương nữa. Món nợ này dứt khoát phải trả. Bản thân người tất nhiên là không thể bỏ qua, còn các trợ thủ của người cũng không thể tha được. Cho nên bọn ta mạo hiểm dụ người dẫn đồng bọn xuất hiện, chính là để giăng một mẻ lưới bắt gọn, giết sạch.

Trang Dực chậm rãi nói:

- Nếu làm như vậy Hoàng Phủ huynh sẽ phải trả một giá rất đắt đó.

Hoàng Phủ Tú Ngạn nói:

- Bọn ta biết. Nhưng bọn ta quyết định không cần đến hậu quả, chỉ cần hoàn thành tâm nguyện. Chỉ đáng tiếc là ta không hỏi ra được cái tổ chức sau lưng ngươi là gì.

Trang Dực nói:

- Nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ nói cho huynh biết. Còn một vấn đề ta muốn thỉnh giáo là các vị làm như vậy thì Âu lão có đồng ý hay không?

Hoàng Phủ Tú Ngạn gằn giọng nói:

- Ta đã nói qua rồi, Chưởng Môn chỉ phái năm người bọn ta đi theo Cổ tiên bối hành sự. Nhân số tuy chỉ năm người nhưng cách hành sự thì không hạn chế, phải làm thế nào hoàn toàn do bọn ta quyết định, không cần phải bẩm báo trước.

Trang Dực nói:

- Theo ta tính thì năm người mà Nhất Chân Môn phái đến thì một chết, hai bị thương, một trong lao. Lúc này đại khái chỉ còn lại mình Hoàng Phủ huynh gánh vác công việc mà thôi.

- Tổng Đề Đốc tính toán rất chính xác. Lúc này chỉ còn một mình ta đại biểu cho Nhất Chân Môn mà thôi.

Trang Dực cứng rắn nói:

- Thế thì theo lời của Âu lão, năm người do Nhất Chân Môn phái đến có thể quyết định toàn bộ chuyện này, vô luận hậu quả thế nào cũng không truy cứu. Lời hứa ấy vẫn còn có hiệu lực chứ?

Hoàng Phủ Tú Ngạn gật đầu nói:

- Đương nhiên là còn hiệu lực. Đây là khẩu dụ của Chưởng Môn, không ai dám trái nửa lời.

Trang Dực chỉ những người xung quanh nói:

- Những người này đều không thuộc Nhất Chân Môn chứ?

Hoàng Phủ Tú Ngạn thẳng thắn nói:

- Bọn họ đại đa số là trợ thủ do Cổ tiên bối mời đến, có mấy người là bằng hữu của ta. Ngoài ta ra thì tuyệt đối không còn ai là người của bốn môn cả.

Sự tình đã rõ ràng. Đây là một độc kế thâm hiểm, một cạm bẫy ác độc, hư tình giả nghĩa. Một trận quyết chiến là không thể tránh khỏi. Điều khiến cho Trang Dực áy náy là lần này bản thân hoàn toàn ở trong tư thế bị động.

Thiên Mộc Sắc Kiếm

Hồi 21

GIẾT SẠCH

Cái thứ mà Cổ Thụy Kỳ rút ra là một cây gậy sơn màu đỏ chót, thô nhám, dài khoảng sải tay. Điều khác lạ là hai đầu gậy có xuyên hai lỗ, cột bốn cái chuông đồng vàng chói, hơi lắc nhẹ một cái sẽ vang lên những tiếng chuông, xem ra không còn tác dụng gì khác. Lúc này, lão siết chặt cây gậy đỏ trong tay, nói:

- Nói chuyện xong rồi thì mọi người hãy xông lên.

Trong số năm người đang đứng cùng Cổ Thụy Kỳ và Hoàng Phủ Tú Ngạn có một người da vàng vọt, mặt dài nhọn, bước tới một bước, vẻ mặt đầy khinh miệt, nói với Trang Dục:

- Nào, nào, kẻ họ Trang. Hoàng Sư Dư Khai Thái ta đây xin lãnh giáo cao chiêu của người trước, xem tài cán của người như thế nào.

Vừa mở lời, lão đã ăn nói thô lỗ khó nghe như vậy rồi.

Năm người che mặt ở bên cạnh Trang Dục tuy không thấy được phản ứng trên mặt nhưng đôi mắt của bọn họ lại phóng ra những tia lửa.

Trang Dục cố nén giận, bình thản nói:

- Đây là một cuộc hỗn chiến chứ không phải là một chọi một. Kẻ họ Dư kia, ta muốn biết giữa ta và người có oán thù gì nào?

Dư Khai Thái ngạo mạn nói:

- Ta đây không cần biết người muốn nói gì. Ta chỉ biết thay cho Cổ lão ca ca trả oán hận mà thôi. Người có gan thì hãy xông lên, không có gan thì co đầu rút cổ lại như con rùa cũng được.

Trang Dục không nói gì nhưng vẻ mặt đầy vẻ xem thường.

Cổ Thụy Kỳ cười nói:

- Lão Dư, kẻ họ Trang xem người chẳng ra gì cả đấy.

Dư Khai Thái liền quát lớn một tiếng, song thủ tề phát. Một cặp móng sư tử sắc bén bằng bạc lấp lánh lao tới Trang Dục.

Trang Dục vẫn đứng vững như núi, không chút lay động. Nhưng một người che mặt đứng bên cạnh Trang Dục đã lao nhanh tới. Hai cán mâu ngắn đen nhánh đâm chéo tới, ngay lập tức chặn đứng thế công của Dư Khai Thái.

Cổ Thụy Kỳ liền lắc mạnh cây gậy đỏ, tiếng chuông réo vang.

Lão hét lên:

- Bên ta còn ai lâm trận nào.

Trong năm người ban đầu đó, lại có một người toàn thân mặc đồ gai

bổ, thân hình cao ốm bước ra. Hai mắt hấn đục ngầu, xem ra ẩn tàng đầy âm khí, tà khí.

Y vừa bước ra, Cổ Thụy Kỳ đã vỗ mạnh tay, nói:

- Hay lắm. Hay lắm. Thư Bằng, Thư Giáo Chủ của Huyền Âm Giáo xuất trận thì đại thế vô cùng.

Trang Dực lạnh lùng nhìn chằm chằm vị Giáo Chủ của Huyền Âm Giáo, trong đầu vừa suy nghĩ lai lịch của đối phương. Tiếc là trong trí của Trang Dực không nhớ ra được nhân vật này.

Kẻ họ Thư bước tới, cây phát trần sắt kẹp ở cánh tay, tướng đi an nhàn, ung dung nhưng bước chân nặng nề, đạp đất vang lên tiếng. Trang Dực hiểu rõ là đối phương trong quá trình thu ngắn cự ly đã âm thầm tích tụ chân lực.

Một người che mặt nửa liền đưa song hoàn lên, định xuất trận thì Trang Dực đã nhẹ giọng dặn dò:

- Tiết Trọng, kẻ sử dụng loại binh khí này thường có nội công thâm hậu. Người nhất thiết phải cẩn thận đấy.

Người che mặt tên Tiết Trọng khom người rồi lại đứng thẳng dậy, toàn thân liền xoay vòng như cơn lốc xoáy. Song hoàn nhanh như tia chớp, phóng ra tợ sóng thần, cuồn cuộn lóe sáng. Thư Bằng vội thoái lui ba bước, rồi nhanh chóng tránh né cú đột kích này.

Thư Bằng không giành được thế thượng phong thì bất giác cảm thấy xấu hổ, tức tối, lửa giận phùng phùng. Y liền vọt người lên không, cây phát trần quét mạnh xuống.

Tiếng gió rít lên, ánh sáng chớp lóe như ngàn sao rơi bắn xuống như mưa. Uy lực quả thật kinh người.

Một bóng người thứ ba đột ngột xông vào. Cái đầu của người này khá là đặc biệt, ở giữa lồi lên, hai bên lõm xuống, đỉnh đầu lơ thơ chẳng có cọng tóc nào, đôi mắt như quả chuông, sống mũi tẹt, môi trề ra. Vừa chuyển người, y đã lướt đến sát bên Trang Dực. Người che mặt tay cầm đao không thềm nói nửa lời, một đao lóe lên, thế đao vừa hiểm vừa chuẩn.

Kẻ vừa lướt tới liền đột ngột biến chuyển thân pháp. Y vọt người lên không, cây chĩa ba bóng loáng đâm mạnh ra, khí thế vô cùng dũng mãnh.

Người che mặt cũng tung người lên, thân thể phiêu hốt nhẹ nhàng, ánh đao loang loáng như quần lửa, không chút nhân nhượng, quần thảo với địch thủ.

Cổ Thụy Kỳ nói lớn:

- Với năng lực của Phán Quán Đầu Nhiệm Kỳ Vân, các người hãy xem, không quá ba khắc sẽ thanh toán xong đối thủ của y thôi.

Lúc này Phàn Khách Đường bước sát tới gần Trang Dục, nói nhỏ:
- Lục gia, bọn chúng đã tính toán rất kỹ. Chúng muốn chia rẽ chúng ta ra từng người một, rồi sau đó sẽ tập trung lực lượng đối phó với Lục gia. Xin Lục gia chỉ thị, bọn đệ tử sẽ đột phá vòng vây như thế nào đây?

Trang Dục thấp giọng nói:

- Cứ dựa vào diễn biến của tình thế, sau đó các người nghe hiệu lệnh của ta mà tương ứng hành sự.

Phàn Khách Đường lo lắng nói:

- Lục gia đang bị thương, tay không kiếm thì bọn chúng sẽ thừa cơ tập trung lại tấn công. Lục gia làm sao đối phó chứ?

Trang Dục điềm tĩnh nói:

- Đến lúc đó ta sẽ có cách. Các người hãy chú ý đến hiệu lệnh của ta là được rồi.

Phàn Khách Đường lặng lẽ gật đầu, không nói gì, chỉ siết chặt hai nạng sắt trong tay.

Hoàng Phủ Tú Ngạn rút Hoả Kỳ ra, cúi người nói với Cổ Thụy Kỳ:

- Cổ tiên bối, không nên phiền đến bằng hữu nhiều quá. Tại hạ thấy chúng ta cũng nên lâm trận thôi.

Cổ Thụy Kỳ vừa định đáp lời thì một người mặt bẹp, trán hẹp, râu ở cằm, đứng bên cạnh đã đưa tay ra ngăn cản, cất tiếng như chuông ngân:

- Khoan đã, khoan đã. Hoàng Phủ huynh đã mời bọn ta đến trợ thủ. Chẳng lẽ lại để bọn ta đứng xem thôi à? Tốt hơn là người hãy đợi hết trận, huynh đệ ta sẽ thu xếp nhanh gọn trận này thôi.

Hoàng Phủ Tú Ngạn cười nói:

- Lão Kha hãy cẩn thận đấy. Bọn che mặt của đối phương không dễ đối phó đâu.

Kha Tông Khôi hừ một tiếng nói:

- Người xem Bán Xích Kiếm Kha Tông Khôi ta là ai chứ hả? Không ai diệt được uy phong của ta đâu.

Hoàng Phủ Tú Ngạn đưa tay ra nói:

- Vậy xin mời.

Kha Tông Khôi rút từ trong người ra một thanh đoản kiếm nhưng đoản kiếm này tuy ngắn nhưng lại rộng bản, khoảng gang tay, lưỡi kiếm không sáng bóng mà lại đen sẫm. Kha Tông Khôi siết chặt vũ khí, nhập trận khiêu chiến.

Người che mặt thứ tư không đợi gọi, đã rút đao nhập trận.

Trang Dục liền lên tiếng nhắc nhở:

- Thường Tử Tú, hãy cẩn thận. Binh khí của đối phương được chế

tạo từ một loại thép đặc biệt, vẻ ngoài bình thường nhưng thật ra chém sắt như chém bùn, sắc bén vô cùng.

Người che mặt tên Thường Tử Tú liền lên tiếng:

- Đệ tử xin ghi nhớ.

Thường Tử Tú còn chưa kịp bước lên hai bước thì Kha Tông Khôi đã một kiếm đâm tới. Hai bên cách nhau khoảng một trượng nhưng đoản kiếm của Kha Tông Khôi vung lên chỉ trong nháy mắt đã đến ngay trước mặt.

Thường Tử Tú đã có sự phòng bị. Kiếm địch vừa tới, y liền xoay người nghiêng tránh, đồng thời phóng đao ra. Ánh đao lấp lóe nhập nhoạng như tuôn ra muôn ngàn tia sáng, phủ chụp tới Kha Tông Khôi.

Kẻ họ Kha quả thật không tầm thường. Y nhếch mép cười, lắc lư chuyển động người liên tục như con thoi. Đoản kiếm theo tốc độ chuyển người của y liên tiếp đâm ra như nhảy múa. Những tia sáng đen như đan dệt với nhau, kinh lực cuồng tộ, bao chụp lấy địch thủ. Song phương đều là cao thủ, động tác ứng biến cực nhanh khiến người khác không thể lường được. Kha Tông Khôi kiếm thuật lợi hiểm, Thường Tử Tú đao pháp cương mãnh. Thật là không ai thua kém ai. Chỉ trong chớp mắt, hai bên đã xuất hơn mười chiêu.

Năm kẻ đi cùng với Cổ Thụy Kỳ và Hoàng Phủ Tú Ngạn thì đã xuất trận bốn người, chỉ còn lại một người. Người này thân thể cường tráng, râu trắng xóa, tướng mạo cực kỳ uy dũng. Y không nói lời nào, hai tay nắm chặt Tử Kim Đao, tướng như hùm như hổ, sẵn sàng lướt tới.

Phàn Khách Đường hướng người tới trước, nạng sắt chéo ngang trước ngực, đôi mắt lóe sáng rực, thần khí hiên ngang như đang sẵn sàng sống mái một trận.

Lão già cao lớn đó lẩn tới nhưng không lập tức động thủ ngay mà bất ngờ gạt đầu hành lễ nói:

- Ta là Câu Long Tẩu Tề Xương, xin được lãnh giáo cao chiêu của lão đệ.

Phàn Khách Đường không trả lời, chỉ lạnh lùng nhìn chăm chăm vào đối phương.

Tề Xương hơi lắc đầu nói:

- Đây là tiên lễ hậu tâm, lão đệ có gì kiêng kỵ chứ?

Hai tay hạ xuống, Phàn Khách Đường đột ngột phóng song nạng ra, kinh lực dũng mãnh cuộn cuộn, chiêu thế như điện, đồng thời chửi lớn:

- Đồ khốn.

Tử Kim Dao dày nặng đưa lên. “Chát” một tiếng, song nạng của Phàn Khách Đường đã bị đánh bật trở lại.

Tề Xương bước xông tới, lưỡi dao quần lên, vừa cười nói:

- Lão đệ đúng là người nói là làm... Phàn Khách Đường không đáp một lời, song nạng ngang dọc tung hoành, luân chuyển chặt kín, gió không qua lọt. Hai người đối trận một lúc thì Phàn Khách Đường cảm thấy áp lực càng tăng dần, chống đỡ đã có chiều khó nhọc.

Chống cây gậy đỏ, Cổ Thụy Kỳ nhìn trừng Trạng Dục, cười hăng hắc nói:

- Kẻ họ Trạng, thủ hạ của người đã lâm trận hết rồi, chỉ còn lại một mình người thôi. Ta phải xem người có uy phong gì không chứ hả? Bọn ta đã mất trong tay người bốn nhân mạng. Lúc này ta muốn người phải bồi hoàn.

Hoàng Phủ Tú Ngạn tiếp lời:

- Cổ tiên bối, còn có hai người bị y làm cho tàn phế. Món nợ này cũng phải tính vào.

Cổ Thụy Kỳ liền nói:

- Điều này đương nhiên thôi. Bọn ta cùng nhau phục thù luôn cho tiện.

Trạng Dục vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, nói:

- Trên đạo nghĩa giang hồ thì nhị vị không thể để ta tay không tự về chứ?

Cổ Thụy Kỳ hừ một tiếng nói:

- Người muốn gì hả?

Trạng Dục xòe hai tay nói:

- Với sự công bằng tối thiểu, cũng để nhị vị không bị mọi người chê cười, nhị vị có thể hoàn trả binh khí cho ta không?

Cổ Thụy Kỳ và Hoàng Phủ Tú Ngạn đưa mắt nhìn nhau, không hện mà cùng nhất tề cười lớn. Cổ Thụy Kỳ nói:

- Trạng Dục hỏi Trạng Dục, không biết người có lú lẫn hay không mà lại đưa ra một yêu cầu không thể đáp ứng như thế. Người cho rằng bọn ta đang muốn luyện võ với người à? Khốn kiếp. Người phải biết đây là chuyện sống chết, không thể có sự nhượng bộ. Người không có vũ khí thì bọn ta sẽ dễ dàng chiếm thế thượng phong. Đạo nghĩa giang hồ không có ở đây.

Hoàng Phủ Tú Ngạn cũng gằn giọng:

- Tổng Đề Đốc, giang hồ không có đạo nghĩa, chỉ có lợi và hại. Giang hồ đạo nghĩa chỉ là những từ ngữ treo ở cửa miệng của một số người mà thôi. Ai tin vào điều này thì đó là kẻ ngu ngốc. Bây giờ tay người không tác sát, xem như người không có năng lực thì không

oán trách được ai cả. Nếu bây giờ ta trả kiếm lại cho người, há chẳng phải ta mang đá ném vào chân bọn ta hay sao? Cái trò ngu này, ta làm thế nào được hả?

Trang Dục cười nói:

- Xem ra nhị vị có vẻ quyết tâm như vậy lắm.

Hoàng Phủ Tú Ngạn cương quyết nói:

- Chuyện liên quan đến sinh tử thì làm sao có nhân nhượng chứ.

Ngay tức khắc, Cổ Thụy Kỳ vung mạnh cây gậy lên, quát lớn:

- Đồ khốn nhà người, hãy xuống âm tào địa phủ mà đòi công bằng.

Cây gậy đổ giáng xuống như Thái Sơn ập xuống. Trang Dục liền trượt nhẹ chân, lướt người năm bước. Hoàng Phủ Tú Ngạn hơi lách mình, Hỏa Kỳ “phật” một tiếng quện lên, một màn lửa đỏ chụp xuống.

Trang Dục liền lách người né tránh, thân hình như cá vờn trong nước, lướt một cái ra xa ngoài một trượng.

Cổ Thụy Kỳ vung gậy đuổi theo, miệng hét lên:

- Xem người có chạy thoát được không nào.

Hoàng Phủ Tú Ngạn tung người lên không, lộn một vòng muốn cắt đường chạy của Trang Dục. Hỏa Kỳ vung ra, gió rít ào ào.

Trang Dục vẻ mặt rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức không ai ngờ rằng Trang Dục đã có dự tính bên trong. Hỏa Kỳ cuộn lại, Trang Dục không những không né tránh mà lại nhanh như chớp nghênh thẳng tới trước. Trong nháy mắt, lá cờ đỏ đã cuốn lấy thân hình của Trang Dục, siết lấy thân hình Trang Dục. Cũng đúng vào lúc này, Đơn Điền của Trang Dục lòi lên lồm xồm. Một tiếng gào lên như tiếng sấm, một ngụm máu đỏ tươi như phi tiễn từ miệng Trang Dục bắn thẳng ra, kinh lực mạnh khôn cùng.

Khoảng cách hai bên rất gần, Hoàng Phủ Tú Ngạn lại bị bất ngờ nên muốn né tránh cũng không kịp.

Hoàng Phủ Tú Ngạn vừa nghiêng người ra sau thì ngụm máu đã bắn trúng vào mặt y. Tiếng da thịt bị trúng thương vang lên, máu tươi trào phun ra, bắn tung tóe, không còn phân biệt được đâu là máu của ai nữa. Khuôn mặt Hoàng Phủ Tú Ngạn trở nên nhầy nhụa, bết máu, trông thật đáng sợ.

Trang Dục lộn mấy vòng trong không trung, vừa đáp xuống đất đã thấy Cổ Thụy Kỳ gào hét, vung gậy quét tới. Tiếng gió rít bao trùm không gian. Trang Dục bị trúng ngay hai gậy, thân thể như muốn quy xuống đất.

Cổ Thụy Kỳ không nhân nhượng, xông tới giờ cao gậy nhắm sau ót Trang Dục giáng mạnh xuống.

Ngay lúc đó, Trang Dực lách mình sang một bên. Đầu gậy quất hệt, đập mạnh xuống đất, gạch đá vỡ nát tung tóe. Trang Dực ngay lập tức quay đầu lại. Một ngụm máu thứ hai lại bắn ra như một phi tiễn xé không gian, trúng ngay giữa ngực Cổ Thụy Kỳ. Cổ Thụy Kỳ hét lên một tiếng đau đớn.

Huyền Âm Giáo Giáo Chủ Thư Bằng nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì tâm thần không khỏi rung động, động tác kém chính xác. Ngay lập tức song hoàn của Tiết Trọng siết ngay vào bụng y. Y bị trúng thương, gào rú lên một tiếng, vung thẳng phát trần tới.

Đầu phát trần đâm thẳng ra, đâm mạnh vào tim của Tiết Trọng.

Tiết Trọng ngay lập tức siết mạnh hơn song hoàn, Thư Bằng đổ gục người xuống đất. Tiết Trọng lập tức thu người thoái lui ra sau, máu cũng đã thấm đỏ ở trước ngực.

Ngay lúc này Hoàng Sư Dư Khai Thái cũng hét lên một tiếng. Móng sư tử trở mạnh, tách xoạt đoạn mâu của đối thủ. Nhưng lão chưa kịp có hành động gì thì đã bị Tiết Trọng lướt tới đánh mạnh vào hông. Cú đánh này quá bất ngờ khiến cho lão đảo nghiêng người. Ngay lập tức, đôi đoạn mâu đã cắm thẳng vào ngực lão. Lão cố gắng giãy giụa nhưng toàn thân đã mềm nhũn, toàn bộ kinh khí như thoát ra hết từ hai vết thương, theo máu tuôn ra ngoài.

Phán Quan Đầu Nhiệm Kỷ Vân nhìn thấy cảnh tượng liên tiếp xảy ra như vậy, không nói nửa lời, liền thu thân bỏ chạy. Dao của đối thủ bay quét liên tiếp ba đao cũng không trúng được y. Kẻ họ Nhiệm chạy xa được mười bước, đang muốn tung người lên không trốn thoát thì một đao đã chém trúng ngay vào đùi phải của y.

Tiếng xương gãy vang lên. Nhiệm Kỷ Vân đau đớn hét lên một tiếng, ngã quy xuống đất. Y cố gắng chống chũa ba đứng dậy thì một luồng sáng lạnh đã lướt tới sát cổ y. Y còn chưa kịp phản ứng gì đã bị chém gục xuống đất.

Một người che mặt đã vội vàng chạy lại phía Tiết Trọng lúc này đã ngã quy xuống đất do bị trúng thương lúc nãy. Lúc lật ngửa thân hình Tiết Trọng thì thấy hai mắt Tiết Trọng đã lòi ra bên ngoài.

Lúc này, ngoại trừ người của Trang Dực ra thì đối phương chỉ còn lại hai người, một là Bán Xích Kiếm Kha Tông Khôi, một người là Câu Long Tảo Tề Xương. Hai người này thay đổi đấu pháp, dựa lưng vào nhau để nghênh địch, nhìn giống như đôi thú bị dồn vào đường cùng. Phàn Khách Đường, Thường Tử Tú và người sử dụng mâu chia thành ba hướng.

Người che mặt sử dụng đao cũng chui mờ hôi trán rồi bước vào nhập trận. Mọi người tràn đầy khí thế, quyết quét sạch đối thủ.

Bán Xích Kiếm Kha Tông Khôi người ướt đầm mồ hôi, thở hổn hển kêu lên:

- Nay kẻ họ Trang, khoan động thủ. Ta có lời muốn nói đây.

Trang Dực đang đứng tựa ở cửa, hai tay xoa xoa thương tích, mặt trắng xanh, giọng đã yếu ớt, nói:

- Nói đi.

Kha Tông Khôi nuốt nước bọt, nói:

- Bọn ta vốn không oán thù, nay cũng không có oán thù gì. Hiềm khích này xem ra không đáng có. Bây giờ người cầm đầu đã không còn nữa rồi, có đánh tiếp cũng không còn ý nghĩa gì cả, sao không dừng tay lại hả?

Trang Dực cười nhạt nói:

- Bây giờ mới biết đến cái lý lẽ đó thì e rằng trễ quá rồi.

Kha Tông Khôi đáp ứng nói:

- Người nào cũng có mối quan hệ với nhau. Bọn ta được mời tới để làm trợ thủ, vốn muốn sống nên bán chút khí lực này. Nay thấy không còn cần thiết nữa. Đây là lời nói thật đấy.

- Bằng hữu của người nói sao đây?

Tề Xương gò má hơi giật giật, nói:

- Ta tôn trọng ý kiến của Kha huynh.

Kha Tông Khôi vội nói:

- Cái gọi là oan gia thì nên giải, không nên kết. Lúc này nên làm như thế.

Trang Dực ho nhẹ một tiếng, nói:

- Nếu ta đáp ứng thì từ đây về sau, các người sẽ không còn ngạo ngược nữa chứ?

Kha Tông Khôi liên tục gật đầu nói:

- Phải, phải. Ta đã nói là giữa bọn ta vốn không có hiềm khích, oán thù mà. Hôm nay chỉ là vì bằng hữu mà ta động thủ. Nay xem như tình nghĩa đã xong, ta không cần phải chuốc thêm phiền nhiễu nữa. Làm tổn hại đến người khác thì cũng đâu có lợi cho bản thân đâu.

Trầm ngâm một lát, Trang Dực lại gằn giọng nói:

- Vậy hai người có thể đi, nhưng trước khi đi, ta còn có chuyện nhỏ muốn hỏi.

Kha Tông Khôi tỏ ra hơi căng thẳng hỏi:

- Chuyện gì?

Trang Dực hạ giọng hỏi:

- Thiên Mộc Sắc Kiếm của ta, Hoàng Phủ Tú Ngạn để ở đâu?

Kha Tông Khôi buông một tiếng thở phào, thật thà nói:

- Hoá ra là chuyện này. Ta biết, kiếm của Tổng Đề Đốc đặt ở nội thất

phía sau, trong một chiếc rương gỗ. Hoàng Phủ Tú Ngạn có lấy ra cho bọn ta xem.

Trang Dục liền ra lệnh:

- Cốc Mộc Viễn, người đi lấy đi.

Người che mặt cầm đao liền dạ một tiếng, rồi quay người đi.

Kha Tông Khôi lên tiếng hỏi:

- Kiếm mang đến thì bọn ta có thể đi chứ?

Trang Dục mơ hồ nói:

- Phải.

Một lát sau, Cốc Mộc Viễn đã mang Thiên Mộc Sắc Kiếm quay lại.

Trang Dục đón lấy kiếm, đồng thời nói:

- Hai người đi đi.

Kha Tông Khôi nhẹ nắm lấy chéo áo của Tề Xương. Hai người không nói lời nào, lặng lẽ bỏ đi.

Phản Khách Đường tiến đến sát bên Trang Dục, hỏi:

- Lục gia bị thương có nặng không?

Trang Dục mệt mỏi nói:

- Hai ngậm Đơn Huyết Tiến của ta đã khiến chân lực giảm nhiều, nội phủ có thể đã chấn thương nặng. Lúc này ta cảm thấy toàn thân mềm nhũn, không còn một chút sức nào, tứ chi thấy nhẹ hều, như muốn bay lên mây luôn vậy... Phản Khách Đường lo lắng nói:

- Lục gia bị thương khá nghiêm trọng, không thể chần chừ được nữa.

Đệ tử thỉnh thị Lục gia, phải đưa Lục gia đi đâu đây?

- Lão Long Khẩu. Y đạo của Phạm Lục Chỉ Phạm Tùng Thọ ở đó cao minh lắm.

Người có biết người đó không?

- Đệ tử có biết người đó. Người đó có mở hiệu thuốc... - Vậy hãy mau đưa ta về nơi ở, rồi đi tìm Phạm Lục Chỉ đến.

- Đệ tử và Thường Tử Tú, Cốc Mộc Viễn sẽ hộ tống Lục gia về. Còn Sa Cửu Nhạc sẽ đi mời Phạm Lục Chỉ đến. Chia nhau đi làm việc thì sẽ không mất nhiều thời gian.

Trang Dục đã đuối sức, lấp bắp nói:

- Người thấy sao được thì cứ làm... nhớ mang thi thể của Tiết Trọng về luôn... Phản Khách Đường đau buồn nói:

- Dạ, đệ tử sẽ không sai sót.

Ngay lập tức, bốn người nhất tề hành động. Phản Khách Đường cẩn trọng vác Trang Dục, Cốc Mộc Viễn ôm lấy thi thể Tiết Trọng dưới sự hộ vệ của Thường Tử Tú và Sa Cửu Nhạc nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Phạm Lục Chỉ cho đến sáng hẵn mới băng bó xong cho Trang Dục,

cẩn trọng không một chút sai sót. Xong đâu đó, bên ngoài đã có xe ngựa thẳng sẵn để đưa y quay trở về.

Lúc này tinh thần Trang Dực đã hơi hồi phục, liền kêu Tiền Nhuệ đến hỏi:

- Tiền Nhuệ, chuyện của Thù Hiên đã làm như thế nào rồi? Phụ thân ta đã quay về chưa?

Tiền Nhuệ lí nhí nói:

- Xin lão tổng cứ an dưỡng. Chuyện này thuộc hạ sẽ thu xếp nhanh chóng.

Trang Dực cảm thấy bất an, nói:

- Ta đang hỏi người chuyện của Thù Hiên như thế nào rồi, phụ thân ta đã về chưa?

Tiền Nhuệ, hãy trả lời cho thẳng thắn, đừng có quanh co vòng vo nữa.

Tiền Nhuệ siết hai tay, bối rối nói:

- Thương thế của lão tổng nặng như vậy, hãy cố gắng an dưỡng, đừng nên lo lắng.

Chuyện này chừng nào bệnh tình của lão tổng thuyên giảm thì thuộc hạ sẽ bẩm báo.

Trang Dực gượng ngồi dậy, nghiêm mặt nói:

- Đã xảy ra chuyện gì rồi hả?

Tiền Nhuệ cố gắng lắm mới nói được:

- Tối qua, trong thức ăn của Thù Hiên không biết ai đã bỏ thuốc độc.

May mà phát hiện kịp thời nên y không chết nhưng vẫn còn trong trạng thái hôn mê. Cho đến giờ, y vẫn còn chưa tỉnh... Trang Dực thở dài, mệt mỏi hỏi:

- Có nguy hiểm đến tính mạng không?

Tiền Nhuệ do dự nói:

- Đại phu nói phải qua mấy ngày quan sát mới có thể xác định được.

Thuốc độc rất mạnh, nếu không cứu kịp thì kẻ họ Thù đã sớm mất mạng. Đại phu đang cố gắng hết sức... - Đã tăng cường phòng hộ chưa?

- Ngoài các huynh đệ trực ban, thuộc hạ đã gia phái thêm bốn Thiết Bộ Đầu luôn phiên thủ hộ. Đồng thời còn có người đi giám sát các nơi.

Trang Dực nặng nề nói:

- Làm sao ăn nói với Chiến Bách Thắng đây.

Tiền Nhuệ bối rối:

- Kẻ họ Chiến đó vẫn chưa liên lạc với bọn ta, không biết y đã nhận được tin tức chưa. Lão tổng, điều này không trách bọn ta được.

Chuyện này xảy ra ngoài ý muốn, xảy ra chuyện bất hạnh này không phải là chuyện bọn ta muốn. Kẻ họ Chiên phải biết điều này.

Trang Dực sa sầm mặt nói:

- Hiểu hay không hiểu là vấn đề khác. Cái chính là ta không thể chọc giận người ta. Ta chỉ có một phụ thân, mà sinh mạng thì lại đang nằm trong tay đối phương.

Tiền Nhuệ cười trừ:

- Lão tổng hãy an lòng. Kẻ họ Thù vẫn còn sống sót đấy thôi. Bọn chúng chẳng dám làm bậy đâu.

Trang Dực lớn tiếng nói:

- Người hãy nghe ta đây, Tiền Nhuệ. Ta muốn Thù Hiền phải sống, tuyệt không thể để y chết được, bất kể người dùng phương pháp gì, nhất định phải cứu sống y.

Tiền Nhuệ vội nói:

- Thuộc hạ sẽ cố gắng hết sức.

Trang Dực ứ ớ mấy tiếng mệt mỏi rồi kiệt sức nằm vật người ra.

Lúc này, cửa bật mở. Phàn Khách Đường thò đầu vào, lo lắng hỏi:

- Tiền huynh, Lục gia có chuyện gì vậy?

Tiền Nhuệ vốn không biết Phàn Khách Đường là nhân vật như thế nào. Song y cũng nghĩ ra là Phàn Khách Đường với Trang Dực tất có mối quan hệ mật thiết nhưng đây là mối quan hệ bí mật, không công khai. Đi theo Trang Dực mấy năm nay, y càng ngày càng cảm thấy Trang Dực không phải chỉ là như thế, mà con đường Trang Dực đi, y vẫn không hiểu được bao nhiêu.

Tiền Nhuệ đáp:

- Không quan trọng lắm. Lão tổng chỉ hơi bị kích động nên chạm vào vết thương.

Giờ đã đỡ rồi.

Phàn Khách Đường vội bước tới gần, quan tâm hỏi:

- Lục gia có chuyện gì không vui phải không?

Tiền Nhuệ nói nhỏ:

- Chỉ là chuyện Thù Hiền bị đầu độc suýt chết. Điều này ảnh hưởng đến an nguy của lão gia nên lão tổng không khỏi lo lắng. Ài. Điều này cũng đáng trách bọn ta sơ sót.

Chuyện này thì Phàn Khách Đường không nghe Trang Dực nói tới, ngọn nguồn như thế nào y cũng không được rõ nhưng theo quy định thì y không thể hỏi nhiều nên chỉ gật gật đầu nhưng sắc mặt đầy băn khoăn.

Lúc này Trang Dực rũ đầu xuống, khép mắt nói:

- Các người hãy lui ra. Ta muốn ngủ một chút.

Tiền Nhuệ cúi người nói:

- Lão tổng cứ an lòng nghỉ ngơi. Chuyện của họ Thù, thuộc hạ sẽ giải quyết thoả đáng. Lão tổng cũng thanh thoi được rồi đó chứ. Ít ra chuyện phiền phức của Nhất Chân Môn cũng đã giải quyết xong. Trang Dực không nói gì. Tiền Nhuệ đưa mắt nhìn Phàn Khách Đường, rồi hai người im lặng thoái lui.

Thiên Mộc Sắc Kiềm

Hồi 22 PHỤNG CHÍ

Lúc Chiến Bách Thắng và Thù Dịch tìm đến là ngày thứ năm Trang Dực nằm dưỡng thương. Một buổi sáng sớm, hai người đã tìm đến. Mỗi ngày, bất kể sáng tối, ở đây đều có bốn người luân phiên canh gác. Bọn họ là Tiền Nhuệ, Đoạn Đại Phát, Phàn Khách Đường và Thường Tử Tú. Trục từ sáng sớm đến sẩm tối là do Tiền Nhuệ và Đoạn Đại Phát đảm nhiệm hộ vệ.

Khi A Trung vào hồi báo lai lịch khách thì Tiền Nhuệ không khỏi nhăn mặt. Một mặt Tiền Nhuệ bảo Đoạn Đại Phát mau lên lầu thỉnh thị ý kiến của Trang Dực, một mặt tự thân ra nghênh đón, mời khách vào sảnh.

Về mặt của Chiến Bách Thắng vẫn đang cố gắng nở nụ cười nhưng về mặt Thù Nhị tiểu thư thì lạnh lùng băng giá.

Đội A Trung dọn trà xong xuôi, Tiền Nhuệ mới nói:

- Đã lâu không gặp, Chiến Tổng Quản gần đây thế nào?

Chiến Bách Thắng vẫn cười nói:

- Nhờ phúc, ta vẫn mạnh khỏe.

Thù Dịch lạnh lùng chen lời, nói:

- Chiến Tổng Quản bớt nói những lời vô ích đi. Hãy nói vào chuyện chính đi.

Chiến Bách Thắng vội nói:

- Phải, phải, nói ngay, nói ngay... Nhìn thấy dáng vẻ của đại cô nương này, Tiền Nhuệ biết không phải là hạng tầm thường nên cẩn thận hỏi:

- Xin hỏi Chiến Tổng Quản, vị này là... Khi Chiến Bách Thắng giới thiệu xong thì Tiền Nhuệ liền lập tức đứng dậy, chấp tay nói:

- Thất kính, thất kính. Hoá ra đây là Nhị tiểu thư của Thù Trang Chủ.

Có điều gì không vừa ý, xin Nhị tiểu thư lượng thứ cho.

Thù Địch không hồi lễ, chỉ khô khốc hỏi:

- Người là ai? Trang Dực ở đâu?

Tiền Nhuệ nhăn nheo, mỉm cười nói:

- Ta họ Tiền, tên Nhuệ, là thuộc hạ của Tổng Đề Đốc. Tổng Đề Đốc bọn ta đang dưỡng thương, không tiện cử động. Nhị tiểu thư có điều gì chỉ giáo thì xin cứ nói với ta.

Thù Địch cười nhạt nói:

- Nói với người? Người có tư cách gì mà nói với người?

Tiền Nhuệ mỉm cười nói:

- Nếu không đủ tư cách thì sẽ truyền đạt lại ý của Nhị tiểu thư cho Tổng Đề Đốc.

Thù Địch hừ một tiếng, nói:

- Làm như vậy chỉ tốn thời gian vô ích. Hãy gọi Trang Dực ra đây. Ta muốn trực tiếp nói chuyện với y.

Tiền Nhuệ trở nên cứng cỏi, nói:

- Ta đã nói là Tổng Đề Đốc của bọn ta đang bị thương, di chuyển rất khó khăn, chứ không phải là muốn trốn tránh. Mong Nhị tiểu thư hiểu cho... Chiến Bách Thắng ngạc nhiên hỏi:

- Trang Tổng Đề Đốc bị thương lúc nào thế? Bị ai gây thương tích?

Tiền Nhuệ gượng cười, nói:

- Thật không dám giấu Chiến Tổng Quản, Tổng Đề Đốc bọn ta năm sáu ngày trước đây đã gặp chuyện không may. Lúc đó không những bị trúng độc rất nặng mà sau đó còn đụng một trận huyết chiến. Do đó xương cốt đã bị thương mấy chỗ. Nếu không nhờ nội lực thâm hậu, lại được chăm sóc chữa trị kịp thì e rằng hôm nay nhị vị chẳng thể nào gặp mặt được Tổng Đề Đốc nữa.

Chiến Bách Thắng mở to mắt, nói:

- Có nặng lắm không? Thật không ngờ, thật không thể ngờ. Trang Tổng Đề Đốc kiếm pháp tinh thâm lợi hại, võ công cao cường thì ai có thể gây tổn thương cho Tổng Đề Đốc được chứ?

Tiền Nhuệ lắc đầu nói:

- Nếu là một chọi một thì muốn chiếm thế thượng phong với Tổng Đề Đốc bọn ta đã e không có mấy ai. Đẳng này đối phương đã dùng chiến pháp quần vây quần đã.

Tổng Đề Đốc lại bị trúng độc nên trải qua trận ác chiến này thì như lấy da thịt ra mà đối chọi với đao kiếm. Làm sao không bị trọng thương cho được?

Chiến Bách Thắng hỏi:

- Đối phương là ai vậy?

Tiền Nhuệ hơi do dự một chút mới nói:

- Có thể nói đó là thủ hạ của Nhất Chân Môn, Cổ Thụy Kỳ và các trợ thủ của y nữa.

Chiến Bách Thắng khó hiểu hỏi:

- Kỳ quái. Trang Tổng Đề Đốc đã kết oán với Nhất Chân Môn lúc nào vậy? Cổ Thụy Kỳ thì ta đã có nghe nói đến. Nghe nói y có mối quan hệ rất mật thiết với Âu lão.

Tổng Đề Đốc với y có chuyện gì thế?

Tiền Nhuệ thở dài, nói:

- Chuyện kể ra rất dài dòng. Nhưng rắc rối bắt đầu ở Cổ Thụy Kỳ.

Diệp lão gia bị vướng vào tình cảm, bị Cổ Thụy Kỳ xúi giục nên không thể không rút đao tương trợ, gửi chiến thư đến bọn ta.

Thù Địch gầm mặt nói:

- Ác nhân tất gặp ác báo. Điều này thật không sai. Trang Dực đã làm quá nhiều chuyện xấu, kết oán gây thù khắp nơi. Đến bây giờ vẫn còn sống sót thì đó là còn gặp vận may đó.

Chiến Bách Thắng tròn tròn mắt, nói:

- Nhị tiểu thư... Không đợi Chiến Bách Thắng dứt lời, Tiền Nhuệ đã nổi nóng:

- Không sai. Nhị tiểu thư nói không sai. Ác nhân tất gặp ác báo nhưng phải xem là báo như thế nào. Tổng Đề Đốc bọn ta cố nhiên là gặp báo ứng, bị trọng thương nhưng đối phương thì chết thảm, thịt nát xương tan, còn thê thảm hơn Tổng Đề Đốc bọn ta cả chục lần.

Thù Địch lúc này bất giác nhướng mày, tròn mắt, mắt đỏ, mặt tái, lửa giận phùng phùng như muốn động thủ.

Ngay lúc đó, ở đầu cầu thang vang lên tiếng động. Đoạn Đại Phát và A Trung ở hai bên đang đỡ Trang Dực bước xuống lầu.

Chiến Bách Thắng vội vàng đứng dậy, bất giác bước tới mấy bước, khiêm nhường chấp tay nói:

- Lỗi quá, lỗi quá. Ta đã quấy nhiễu Tổng Đề Đốc, thật bối rối vô cùng... Trang Dực sắc diện tiều tụy, hai mắt vô thần nhưng vẫn không quên phép tắc, vái dài nói:

- Chiến Tổng Quản không cần phải khách khí. Hãy ngồi xuống nói chuyện.

Sau khi hai bên đã an định, Trang Dực vẫn không thèm nhìn đến Thù Địch, càng không chào hỏi gì cả, chỉ nhìn Chiến Bách Thắng, nói:

- Chiến Tổng Quản thân hành đến đây có phải vì chuyện của Thù thiếu gia?

Chiến Bách Thắng gật đầu nói:

- Phải. Tổng Đề Đốc nói rằng mấy ngày sẽ có tin tức nhưng hôm nay

đã qua năm ngày mà thiếu gia vẫn chưa được thả ra, không biết là tại sao vậy?

Trang Dục nhỏ giọng, ngần ngại nói:

- Thật có lỗi, Chiến Tổng Quản. Không phải ta có ý kéo dài thời gian, chỉ là tạm thời có chút chuyện nên mới chậm trễ thời gian... Chiến Bách Thắng trở nên căng thẳng, vội hỏi:

- Có chuyện gì hả?

Trang Dục trầm giọng nói:

- Xin hãy an tâm, mọi chuyện đã qua rồi.

Thù Địch tiếp lời, lạnh lùng nói:

- Người vẫn chưa nói rõ đã xảy ra chuyện gì với ca ca của ta.

Trang Dục cúi đầu nhìn xuống mũi giày của mình:

- Không biết ai đã bỏ thuốc độc vào thức ăn của y, nhưng qua điều trị nay đã bình thường trở lại. Đến hôm qua thì y đã tỉnh lại rồi. Bọn ta đã tăng cường giới phòng cho y.

Thù Địch khích động kêu lớn lên:

- Trang Dục, người phải chịu trách nhiệm về chuyện này. Phụ thân người đang ở chỗ bọn ta có xảy ra chuyện gì đâu. Vậy mà ca ca ta ở chỗ người lại xảy ra chuyện xém mất mạng như vậy. Người phải nói rõ cho ta biết.

Trang Dục lãnh đạm nói:

- Năm ngày trước đây ta bị phục kích đến trọng thương nên không có sự chiếu cố đầy đủ. Thuộc hạ của ta lại không ngờ có chuyện xảy ra như vậy. Chuyện này bọn ta cũng rất ân hận nhưng bọn ta đã làm hết sức mình, đã cứu giữ được tính mạng của lệnh huynh. Chuyện xảy ra bất ngờ, xin Nhị tiểu thư đừng làm lớn chuyện ra.

Thù Địch gần như nổi gân xanh trên mặt, nghiến răng nói:

- Người nói ta làm lớn chuyện à.

Trang Dục nhìn thẳng vào Thù Địch, cứng cỏi nói:

- Ta nói như thế đấy.

Thù Địch tái mặt, rung giọng nói:

- Trang Dục, ta đã quá nhẫn nại đối với người rồi. Người đừng cho rằng ta ngán sợ người. Làm cho ta nổi giận là ta sẽ khiến cho người hối hận không kịp đấy.

Trang Dục đã cảm thấy mệt, liền nói:

- Tùy Nhị tiểu thư thôi. Ta luôn ở nơi đây, nếu Nhị tiểu thư muốn thì cứ đến bất cứ lúc nào, ta sẽ sẵn sàng đón tiếp.

Thù Địch nghiến răng, cắn giận nói:

- Người muốn chết rồi đấy Trang Dục.

Chiến Bách Thắng hơi ngần ngại người ra, bối rối nói:

- Nhị tiểu thư, xin đừng nổi giận. Bọn ta chủ yếu đến đây là để nói chuyện của Đại thiếu gia. Nếu có chuyện không hay thì đều bất lợi cho cả đôi bên. Nhị tiểu thư hãy nhịn một chút, hãy giải quyết thoả đáng chuyện chính trước đã, còn chuyện khác để sau hẵng nói.

Thù Địch nhìn trừng trừng Trang Dực, gằn giọng nói:

- Ta sẽ không tha cho người đâu, Trang Dực. Đợi chuyện này xong rồi thì món nợ giữa chúng ta sẽ giải quyết.

Trang Dực điềm đạm nói:

- Xin chiều theo ý Nhị tiểu thư.

Chiến Bách Thắng sợ xảy ra chuyện gì nữa nên vội chen lời:

- Tổng Đề Đốc xem bao giờ có thể thả người. Trang Chủ của bọn ta đang lo lắng lắm.

Trang Dực khẽ gật đầu nhìn Tiền Nhuệ hỏi:

- Tình hình của Thù Hiền thế nào rồi?

Tiền Nhuệ ngồi thẳng người dậy, nói:

- Y đã tỉnh rồi, chỉ có thân thể vẫn còn hư nhược, vẫn chưa đứng vững. Nếu thả y bây giờ thì không tránh khỏi khiên cưỡng. Hãy đợi sau khi y khỏe mạnh hẳn thì sẽ thuận tiện hơn... Chiến Bách Thắng nói:

- Vậy cần bao nhiêu thời gian?

Tiền Nhuệ trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Cũng phải mười ngày, nửa tháng nữa.

Thù Địch chen lời, cứng rắn nói:

- Không được, quá lâu. Hơn nữa các người dám bảo đảm trong thời gian đó không xảy ra chuyện gì chứ.

Tiền Nhuệ nói:

- Bọn ta đã tăng cường người bảo vệ cho lệnh huynh, sẽ không xảy ra chuyện gì nữa đâu.

Thù Địch cười nhạt nói:

- Chắc không hả? Một người bị giam trong phòng kín mật mà xém chút nữa đã trở thành cái xác không hồn. Điều này đủ chứng tỏ sự yếu kém của các người. Ta làm sao mà ký thác sự an nguy của ca ca ta cho các người được.

Tiền Nhuệ xòe hai bàn tay nói:

- Thế sao Nhị tiểu thư không phái người của Khởi Bá Sơn Trang đến bảo vệ hả?

Thù Địch nói lớn:

- Đừng nói dài dòng nữa. Ta muốn các người thả người ngay bây giờ.

Tiền Nhuệ không đáp lời, đưa mắt nhìn Trang Dực.

Trang Dục thoáng suy nghĩ rồi miễn cưỡng nói:

- Các vị đã muốn ngay như vậy thì ta cũng mong phụ thân ta sẽ mau sớm quay về.

Nhưng xem ra cũng phải có sự sắp đặt, có thể thu ngắn thời gian lại trong vòng ba ngày được không?

Chiến Bách Thắng nói:

- Thế thì tốt quá. Chỉ sợ tăng thêm phiền toái cho Tổng Đề Đốc mà thôi.

Nói xong, Chiến Bách Thắng liền quay về phía Thù Địch:

- Nhị tiểu thư, người ta cũng đã cố gắng hết sức rồi. Trong vòng ba ngày sẽ thả người cũng được đấy chứ.

Thù Địch vẫn thản nhiên:

- Nói thật dễ, bọn họ làm được sao?

Tiền Nhuệ gần giọng nói:

- Lão tổng đã nói thì nhất định sẽ làm được.

Rồi qua về phía Trang Dục, Tiền Nhuệ nói tiếp:

- Ba ngày là quá gấp nhưng thuộc hạ sẽ giải quyết công việc này, lão tổng cứ an tâm.

Trang Dục gật đầu nói:

- Người phải cố gắng nhiều đấy.

Thù Địch vẫn không buông tha, nói:

- Nếu trong vòng ba ngày mà bọn ta vẫn không thấy ca ca của ta quay về thì hai người sẽ nói sao?

Trang Dục chậm rãi nói:

- Phụ thân ta vẫn còn trong tay các vị, chẳng lẽ lại sợ ta dám làm liều hay sao.

Thù Địch ngẩn mặt lên nói:

- Người hiểu rõ thì tốt.

Lúc này, Chiến Bách Thắng đứng lên nói:

- Trang Tổng Đề Đốc đang bị thương, có lẽ mệt nhiều, cần phải nghỉ ngơi. Bọn ta cũng nên cáo từ thôi.

Thù Địch đứng dậy, quay người bỏ đi. Chiến Bách Thắng hướng về phía Trang Dục và Tiền Nhuệ, chấp tay vái một cái rồi mới quay gót đi.

Trong sảnh trở nên vắng lặng.

Một lúc sau, Tiền Nhuệ căm giận nói:

- Y thị thật quá quắc, xem người không ra gì cả. Tiểu nữ tử này tự xem mình là cái thá gì chứ?

Trang Dục nhẩn nại nói:

- Y thị tự biết rất rõ. Y thị biết là phụ thân của y thị là Trang Chủ của

Khởi Bá Sơn Trang.

Tiền Nhuệ bực tức nói:

- Thuộc hạ cũng đã gặp qua nhiều kẻ ngang ngược rồi nhưng chưa bao giờ đụng phải một kẻ tráo tráo như thế này. Rõ là chộc người tức chết đi được.

Đoạn Đại Phát lúc này cũng lên tiếng:

- Y thị xem nơi đây như là Khởi Bá Sơn Trang của y thị vậy. Thật khốn kiếp.

Trang Dực mệt mỏi nói:

- Các người đỡ ta lên lầu. Còn Tiền Nhuệ hãy đi giải quyết công việc đi. Lần này nhất thiết không thể để sai sót nữa đây. Nếu không thì e rằng sẽ đổ bể tất cả đó. Hãy nhớ lúc Thù Hiền ra ngoài, hãy phải thêm người đi theo hộ tống hẩn.

Tiền Nhuệ thận trọng nói:

- Lão tổng an tâm, thuộc hạ sẽ thận trọng.

Đoạn Đại Phát và A Trung đỡ Trang Dực đứng dậy, đi lên lầu.

Thiên Mộc Sắc Kiếm

Hồi 23

Duyên khởi

Buổi sáng của ngày thứ hai, Tiền Nhuệ vội vàng báo Trang Dực, từ sáng sớm Thù Hiền đã được bốn thiết bổ hộ tống đến nơi chỉ định.

Trang Dực đến lúc này mới cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng.

Nghe xong báo cáo của Tiền Nhuệ, Trang Dực lại chìm vào giấc ngủ, một giấc ngủ thật sự hoàn toàn thoải mái từ bấy lâu nay.

Nhưng đến ngày thứ tư, thứ năm, cho đến ngày thứ sáu Thù Hiền đã được thả ra, nhưng phụ thân của Trang Dực không thấy được thả về. Điều này báo trước một điều không tốt lành. Tinh thần Trang Dực ngay lập tức trở lên nặng nề.

Lúc này Trang Dực có thể bước xuống giường đi, song lúc đưa tay hoặc chân, vẫn còn rất khó khăn.

Trang Dực thầm bực mình thương thế của bản thân mình sao mà quá chậm lành, tình trạng thế này đã khiến cho Trang Dực có sự hoài nghi. Thậm chí, phải chăng Phạm Lục Chỉ có ý muốn kéo dài thời gian trị liệu...

Trang Dực ngồi xuống ghế, nhìn vào ngọn đèn, lặng lẽ xoa xoa vò

kiếm mộc sắc.

Trong lòng Trang Dực lúc này cảm thấy thật kích động, như muốn lao ra bên ngoài tới khuấy động Khởi Bá sơn trang.

Có tiếng đẩy cửa nhẹ nhẹ.

Trang Dực quay đầu lại, Phan Khánh Đường bước vào nói, “Lục gia, có một cô nương cầu kiến.”

Hơi ngơ ngác, Trang Dực liền hỏi, “Một cô nương, ai vậy?”

Phan Khánh Đường cúi người nói, “Họ Tô, tên Tiệp!”

Trang Dực “ồ” lên một tiếng kinh ngạc, rồi vội nói, “Mau mời vào!”

“Gặp ở đâu, lục gia?”

“Ở tiểu sảnh dưới lầu đó.”

“Thế để thuộc hạ đỡ lục gia xuống.”

Trang Dực xua tay nói, “Khỏi cần, ta có thể đi một mình được, người hãy đi pha trà cho Tô cô nương.”

Trang Dực chỉnh trang quần áo rồi bước ra cửa. Nhưng Trang Dực chưa kịp mở cửa thì cửa đã bật tung, một hồng y nữ nhân xuất hiện ngay trước mặt Trang Dực. Đúng là Tô Tiệp rồi.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người bất động hồi lâu.

Trong lòng hai người như chột trào dâng lên một cảm xúc êm dịu.

Một lát sau, Tô Tiệp mới buồn buồn nhỏ nhẹ lên tiếng, “Tổng đề đốc thay đổi nhiều quá.”

Trang Dực cười miễn cưỡng nói, “Vẫn còn sống sót đã là vận hạnh rồi. Tô Tiệp, khí sắc của Tô cô nương vẫn tuyệt lắm!”

Ánh mắt Tô Tiệp long lanh một nỗi buồn, nàng nói, “Muốn sớm thăm lại tổng đề đốc, nhưng vì thân thể mới khỏe xong, nên mới đến trễ thế này...”

Trang Dực cố gắng giữ cho giọng nói bình thường, tự nhiên, “Không sao, đến là được rồi!”

Phan Khánh Đường đứng ở phía sau bất giác ho nhẹ lên một tiếng, chậm rãi nói, “Lục gia! Vốn mời Tô cô nương ngồi ở khách sảnh dùng trà, nhưng Tô cô nương biết thân thể lục gia vẫn chưa khỏe, nên muốn lên lầu thăm viếng lục gia...”

Trang Dực nói, “Tô cô nương là bằng hữu cũ của ta, không sao cả đâu, người xuống đi.”

Sau khi Phan Khánh Đường đã lui đi rồi, Tô Tiệp liền ngồi xuống ghế. Cười nói với Trang Dực, “Tổng đề đốc, chúng ta ngồi xuống nói chuyện.”

Trang Dực liền ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Tô Tiệp, rồi quan tâm hỏi, “Vết thương của Tô cô nương không gây trở ngại gì chứ?”

Tô Tiệp gật đầu nói, “Khỏe cả rồi. A! Tổng đề đốc không biết lúc Tô

Tiếp này nhận được tin, trong lòng lo lắng biết là đường nào!”

“Chuyện xảy ra không lâu làm sao Tô cô nương biết được?”

“Tin tức lan truyền trong giang hồ nhanh lắm, nhất là, hơn nữa người của chúng ta ở bên ngoài nhiều lắm. Một tin nhỏ gì cũng được báo cáo đầy đủ. Tổng đề đốc, thủ đoạn của Nhất Chân môn hiểm độc thật và cũng thật là hạ tiết.”

Trang Dục thở dài nói, “Chuyện rắc rối nay đã qua rồi, ta cố nhiên bị bầm dập không nhẹ. Nhưng tổn thất của bọn chúng lớn hơn nhiều, hai bên không muốn đụng độ với nhau nữa.”

Tô Tiếp phần nộ nói, “Tổng đề đốc có tâm muốn yên chuyện, nhưng bọn họ cũng muốn như thế chứ?”

“Đã nói rồi, tình huống phát triển có giới hạn. Đến đỉnh điểm thì mọi người dừng tay. Diệp lão gia không phải là người nói suông, y có thể làm được, ta đương nhiên không có ý gì khác.”

“Thế mà bây giờ đã đến cái “giới hạn” mà bọn chúng nói rồi chứ?”

“Không sai! Hơn nữa sau khi chuyện này xảy ra, đã không hề có phản ứng gì. Y mặc nhận thu binh đã rõ ràng quá rồi.”

Yên lặng một hồi, Tô Tiếp nói, “Tô Tiếp này vốn định tính toán thay tổng đề đốc đi ăn nói trái phải với bọn chúng. Nhưng đã thế này thì cũng không cần nhiều chuyện nữa. Song tổng đề đốc phòng ngừa cũng không thừa. Nên cần vẫn phải cảnh giác đấy!”

Trang Dục cảm kích nói, “Thỉnh tình kính lĩnh, Tô Tiếp!”

Tô Tiếp cười cười nói, “Lần này đến đây muốn theo cùng tổng đề đốc một phen, có thuận tiện hay không? Có hoan nghênh hay không?”

Trang Dục có hơi lúng túng, nói, “Tô cô nương bỏ công như vậy. Nhưng hình như cô nương rất bận rộn...”

Tô Tiếp ngắt lời, “Tô Tiếp này có rảnh hay không, bận hay không bận, tổng đề đốc đừng quan tâm đến. Chỉ hỏi tổng đề đốc có muốn Tô Tiếp này cùng theo hay không mà thôi?”

Trang Dục bức bách nói, “Được thôi, chỉ e nơi chốn hạn hẹp, không tiện cho Tô cô nương...”

Tô Tiếp cười nói, “Nơi nào Trang Dục ở được, thì Tô Tiếp này sao lại không ở được chứ hả? Huống hồ, hoàn cảnh nơi đây lại thật không tồi lắm, trông cũng khá phong nhã. Theo kết cấu mà coi, thì trên lầu chắc là còn một gian phòng khách phải không?”

“Có, đối diện với phòng của ta.”

Tô Tiếp dịu dàng nhìn Trang Dục nói, “Nói thật, tổng đề đốc, thương tích của tổng đề đốc điều dưỡng rất là quan trọng. Những người hầu hạ bên cạnh tổng đề đốc đều là những nam nhân tay chân thô thiển, làm sao có thể hầu hạ chu đáo được chứ? Từ ngày hôm nay trở đi,

chuyện chăm sóc tổng đề đốc hãy để cho tự tay Tô Tiệp này lo liệu còn bọn họ chỉ cần chỉ bảo hành sự là được rồi.”

Trang Dục bối rối nói, “Điều này phiền Tô cô nương quá!”

Tô Tiệp đưa đôi tay mềm mại của mình ra nắm nhẹ lấy tay của Trang Dục nói, “Tổng đề đốc hãy xem tướng mạo của mình thế nào nào, còn giống trước đây nữa chứ. Phong thái hào hùng, dung nhan tuấn kiệt lúc gặp tổng đề đốc lần đầu nay đâu rồi? Lúc cất bước đi, dáng oai hùng như hổ, thế mà giờ đây lại hoàn toàn trở thành một con người khác hẳn. Nhưng không sao cả, chỉ cần điều trị thoả đáng, sẽ mau chóng hồi phục hùng uy của ngày xưa. Tô Tiệp này dám chắc với tổng đề đốc như vậy đấy!”

Nhẹ nhàng lật trở hai tay. Nắm chặt bàn tay trắng mềm của Tô Tiệp trong tay mình. Trang Dục xúc động nói, “Chỉ e làm khổ Tô cô nương mà thôi...”

Tô Tiệp đôi mắt long lanh, “Tô Tiệp này muốn như vậy mà!”

Trang Dục do dự một lát, rồi nói, “Tô cô nương không ngại lời thị phi của thiên hạ sao?”

Tô Tiệp cười nói, “Đã muốn như thế là đã quyết tâm rồi, thì há còn để ý đến những lời thị phi đó sao chứ?”

Trong lòng hồi hộp, Trang Dục không dám truy vấn Tô Tiệp hạ cái “quyết tâm” gì, chỉ cảm thấy nghèn nghẹn ở cổ. Bàn tay ướt đầm mồ hôi, ấp úng nói, “Đợi chút, để ta gọi A Trung dọn phòng cho Tô cô nương.”

Tô Tiệp cười nói, “Không gấp, thời gian còn sớm. Lần này đến là mang đến cho tổng đề đốc nhân sâm ba trăm năm tuổi để bổ dưỡng. Ngoài ra, tay nghề làm bếp của A Trung như thế nào?”

Trang Dục ngẫm nghĩ nói, “Không tồi lắm!”

Tô Tiệp lắc đầu, “Ngày mai kêu y làm hai món ném thử. Nếu không ngon, thì sau đó chính Tô Tiệp này sẽ tự ra tay, tự sắp đặt thực đơn, tự ra tay làm bếp.”

Đây không phải là một gia đình nhỏ ấm áp rồi hay sao? Trang Dục cảm thấy một cảm xúc ngọt ngào dâng lên lồng ngực, bất giác buột miệng hỏi, “Tô cô nương còn biết làm cơm à?”

Nhìn chăm chăm Trang Dục, Tô Tiệp rút tay lại nói, “Áy! Sao tổng đề đốc xem thường Tô Tiệp này thế? Nữ nhân sao lại không biết làm bếp chứ?”

Trang Dục gượng cười nói, “Nữ nhân nói chung thì đương nhiên, chỉ là Tô cô nương không giống như bọn họ mà thôi. Ta chỉ cho rằng Tô cô nương chỉ biết có cầm gương múa kiếm, là một nhân vật anh hùng của giang hồ mà thôi.”

Tô Tiệp cười khích khích nói, “Nãy giờ bị tổng đề đốc biến thành một con hồ cái mất rồi. Nếu tổng đề đốc không tin thì thử xem. Xem Tô Tiệp này có giống một đại cô nương thuần thực chuyện gia chánh không nào!”

Trang Dực xua tay cười nói, “Khỏi cần thử, ta tin rồi đó.”

Lúc tính đến thì không cần phải nói nhiều, một ánh nhìn, một nụ cười thậm chí một hành động tế nhị đều biểu đạt một tình cảm ẩn kín trong tim với nhau. Linh cảm tương đương không là phản ứng xuất phát từ bản năng của mình. Bây giờ Trang Dực mới hiểu, Tô Tiệp càng hiểu hơn. Quả là thật duyên khởi duyên đến rồi.

Cho đến lúc Tiền Nhuệ quay trở lại. Tô Tiệp mới biết Trang Dực gặp phải chuyện phiền nhiễu như vậy. Nàng vô cùng tức giận, nếu không có Trang Dực khuyên trở thì nàng đã lập tức chiêu tập người ngựa, tới quấy rối Khởi Bá sơn trang rồi.

Trời lúc này sấm tối, tuyết bay lất phất. Trong tiểu sảnh lò sưởi đỏ rực, hắt ánh sáng vàng lên khuôn mặt Trang Dực. Tô Tiệp ngồi ở bên cạnh, nhìn chăm chú Trang Dực.

Húp một ngụm cháo sấm, Trang Dực đột nhiên cười nói, “Sao cứ nhìn ta chăm chăm thế?”

Tô Tiệp buông nhẹ tiếng thở dài nói, “Chàng than khổ, tâm cũng khổ!”

“May mà không phải ngày nào cũng vậy. Nếu không thì cuộc sống sẽ buồn lắm.”

Tô Tiệp khơi ngọn lửa cho đồ hơn rồi nói, “Chuyện có liên quan đến lệnh tôn, chàng còn đợi gì nữa hả?”

Trang Dực lặng lẽ nói, “Đợi tin tức, sau khi tin tức xác định rồi, sẽ có sự ứng phó thích hợp.”

Hồi lâu, Tô Tiệp mới nói, “Muội nhìn thấy ra chàng đang cố gắng trấn định an nguy của lệnh tôn. Không lúc nào không khiến cho chàng phải lo nghĩ. Nếu muội là chàng, sẽ không ngồi không chờ đợi ở đây đâu mà muội sẽ chủ động đi tìm đáp án.”

“Đây không phải là “ngồi không chờ đợi” mà có lý lẽ của nó, nàng sẽ mau hiểu ra thôi.”

“Đúng! Khởi Bá sơn trang. Chúng tựa hồ có điều lo lắng băn khoăn phải không?”

“Một tổ chức to lớn lại đầy thế lực như thế, nếu không lo lắng băn khoăn về nó thì đúng là dối lòng. Điều quan trọng là ta không thể mạo hiểm với tính mạng của phụ thân ta, tóm lại cần phải có tin tức chắc chắn, rồi mới tính toán.”

Tô Tiệp tức giận nói, “Bình sinh điều khiến muội căm ghét nhất là

hạng người cậy thế hoành hành, ỷ quyền hiếp người. Khởi Bá sơn trang muội đã từ lâu thấy chương tai gai mắt. Lần này chuyện lại đổ ngay lên đầu chàng. Hỏi coi muội làm sao chịu đựng được nữa chứ hả?”

Trang Dực cảm thấy thập phần thú vị nói, “Ô Tiệp! Từ lâu đã nghe nói Không Động là một nhánh phái khá kỳ dị, nhìn thấy nàng khiến ta bất giác không thể không tin. Nàng xưa nay dường như trời không sợ, đất không sợ. Long tranh hổ huyết gì cũng dám xông vô. Quỷ thần gì nàng cũng không ngán. Toàn thân sôi sục kinh lực.”

Tô Tiệp liếc mắt nhìn Trang Dực nói, “Đệ tử xuất thân từ Không Động chúng ta, thì đều trở lên những con người tuyệt luân bản lĩnh. Tổng đề đốc. Bọn muội học tập rèn luyện gian khổ như thế nào, người ngoài khó mà tưởng tượng nổi đâu. Nhưng nhờ như vậy mới có ích lợi thâm sâu, lúc lãnh đạo giang hồ mới đưa tranh được với mọi người.”

Trang Dực cảm thấy xúc động nói, “Khổ như vậy mà nàng chịu được sao?”

Tô Tiệp tự hào nói, “Đương nhiên, chàng tưởng muội là một đoá hoa kiều kỳ được nâng niu ư? Muội không phải ném sự khổ luyện rèn xác hành thân hay sao? Đừng nói phải dùng đao kiếm tập luyện. Máu chảy lúc tập luyện là chuyện thường tình. Lúc sư phụ dạy là hoàn toàn là thực địch đối trận, không có chuyện hạ thủ lưu tình đâu. Ngày nay có thể dành được một chỗ đứng trong giang hồ, không phải là chuyện ngẫu nhiên.”

Trang Dực cười nói, “Cái gọi là chịu khổ trong khổ, nàng quả thật hơn người.”

Tô Tiệp lắc đầu nói, “Kỳ thật cũng chẳng có gì đâu, nhân gian này giang hồ này là một bãi chiến trường mạnh được yếu thua, mình không đủ mạnh, không đủ hung sẽ sớm bị ăn thịt, sẽ bị nuốt sống. Muốn sống yên cũng chẳng ai cho, phải không?”

Trang Dực cảm thán nói, “Đúng là như vậy.”

Tô Tiệp cười khích khích nói, “Chàng đừng có làm ra vẻ buồn rười rượi như vậy, những điều mà muội nói thì chàng chắc là hiểu hơn muội. Cảm nhận sâu sắc hơn. Kinh nghiệm thực tế, chàng vượt hơn muội nhiều lắm...”

Trang Dực lại húp một ngụm cháo sấm, chậm rãi nói, “Chẳng qua nghe được những lời như thế từ miệng một đại cô nương xinh đẹp nói ra, là lần đầu đấy.”

Tô Tiệp vuốt nhẹ tóc mình, nũng nịu nói, “Nghe chàng nói, chắc là lúc bình thường ít giao lưu với các cô nương phải không?”

Trang Dục cười cười nói, “Thật sự thì cơ hội không nhiều.”

Tô Tiệp nheo nheo mắt nói, “Có quý mới tin được, sự phong lưu của chàng lưu truyền bên ngoài không ít, đừng che mắt mọii chứ!”

Trang Dục giải thích, “Lời đồn không thể tin hoàn toàn được đâu. Có lúc do hoàn cảnh bản thân chức vụ khó tránh khỏi phải cần sự tiếp xúc nữ lưu phong nguyệt. Nhưng chỉ thuần là quan hệ nhất thời mà thôi, còn các thực nữ khuê các thì thật sự ít tiếp xúc.”

Tô Tiệp cười hỏi, “Trước nay không có ai mai mối cho chàng hay sao?”

Trang Dục điềm nhiên nói, “Có thì có, nhưng không hợp được. Nàng biết đấy, ta bình nhật rất bận, luôn phải đi đây đi đó, chẳng có mấy khi được nhàn hạ. Lâu ngày cũng không còn ý định thành gia nữa.”

Tô Tiệp mỉm cười không nói gì. Trên đôi má thoáng ửng đỏ vẻ như khiêu khích.

Đột nhiên, Trang Dục muốn lao tới hôn lấy Tô Tiệp, nhưng ngay lập tức hít mạnh một hơi, rồi cố gắng kìm nén người mình lại.

Tô Tiệp nhìn Trang Dục, vẻ ranh mãnh cười nói, “Tổng đề đốc, chàng có tin hay không, mọii đoán được bây giờ chàng đang muốn gì đấy.”

Trang Dục “ồ” lên một tiếng, nói, “Nói thử xem!”

Tô Tiệp nhở nhẹ nói, “Chàng muốn hôn mọii đúng không?”

Trang Dục không khỏi vô cùng bối rối, kinh ngạc, “Đúng là một quý a đầu, sao chàng lại đoán đúng thế?”

Tô Tiệp cười hì hì nói, “Tâm Thái nam nhân làm sao thoát khỏi sự suy xét của mọii chứ?”

Trang Dục giả như ngây như ngô nói, “Thế về phương diện này nàng cũng không ít phải không?”

“Tổng đề đốc, chàng đừng có nghĩ xấu. Không sai. Người hợp ý mọii rất nhiều, nhưng người mà mọii xem trọng lại không có một ai cả. Nam nhân chiếm ưu thế hơn mọii cũng có, nhưng mọii đều xa lánh họ cả. Chàng bảo là mọii đã lẫn lộn chốn giang hồ thì sẽ dễ dãi hay sao?”

Trang Dục vội nói, “Nàng đừng hiểu lầm, ta không có nghĩ vậy...”

Tô Tiệp bình tĩnh nói, “Đừng cho rằng mọii không vui, Tổng đề đốc, mà ngược lại, mọii lại rất là vui đấy.”

Trang Dục khó hiểu hỏi, “Nàng lúc buồn lúc vui như vậy thật là làm ta hoang mang đó...”

Tô Tiệp nhở nhẹ nói, “Như vừa rồi, chàng buột miệng mà hỏi, thật sự là chàng quan tâm đến hành vi và mối quan hệ hàng ngày của mọii, điều này chứng tỏ trong lòng chàng đã có mọii. Mọii đã chiếm được

cảm tình trong lòng chàng. Vì vậy, muội cảm thấy rất là vui.”

Trang Dục nhắm mắt lại, không nói gì, vì chàng cần nói gì nữa chứ, vì Tô Tiệp đã nói ra hết suy nghĩ và tâm nguyện của mình. Không cần chàng phải nói ra nữa, nói ra chỉ bằng thừa mà thôi.

Ngay lập tức, Tô Tiệp bắt thẳng người dậy. Không do dự lao vào trong lòng Trang Dục, nhẹ nhàng nâng cằm của Trang Dục lên, rồi ấn sâu đôi môi của mình vào miệng của Trang Dục. Đôi môi của nàng mềm mại và nóng bỏng, hơi thở nàng dồn dập. Làm say hồn Trang Dục.

Sau một nụ hôn thật sâu, thật dài, Trang Dục như uống rượu say, hồi lâu cũng không hồi thần lại. Cho đến lúc A Trung lại bấm báo, Cốc Mục Viễn đã đến, Trang Dục mới nén xúc cảnh của mình lại. Cố gắng lấy lại vẻ mặt bình thường.

Tô Tiệp ngồi ở bên cạnh, sắc mặt ửng hồng, nhưng vẻ mặt lại bình thản. Xem như giống như ánh lửa hắt lên mặt vậy thôi.

Cốc Mục Viễn bước nhanh vào thi lễ với Trang Dục, sau đó, Trang Dục giới thiệu Tô Tiệp cho Cốc Mục Viễn biết.

Trang Dục hỏi, “Tình hình như thế nào?”

Cốc Mục Viễn đưa mắt nhìn Tô Tiệp ở bên cạnh, Trang Dục liền xua tay nói, “Tô cô nương không phải là người lạ, người có gì cứ nói không cần phải băn khoăn gì cả!”

Cốc Mục Viễn liền nói, “Hồi bẩm lục gia. lần đi Khởi Bá sơn trang này thuộc hạ đã gặp người của ta cài đặt ở trong sơn trang. Chuyện đã được tra xét kỹ, lão thái gia được chăm sóc kỹ lưỡng, chỉ có điều là không được đi ra ngoài mà thôi.”

Trang Dục lạnh lùng nói, “Bọn chúng lấy lý do gì mà không thả phụ thân ta ra hả? Thu Hiền đã thả về rồi, bọn ta tôn trọng làm theo hiệp ước Khởi Bá sơn trang lại bội tín, hẳn ta có ý muốn gây sự phải không?”

Cốc Mục Viễn nói, “Đệ tử cũng đã hơi kỹ, cương quyết không thả người là chủ trương của Thù gia đại tiểu thư Thù Địch, y thị có thành kiến rất nặng với lục gia, có tâm muốn kiếm chuyện, vì chuyện này mà đại tổng quản Chiến Bách Thắng một mực khuyên bảo Thù trang chủ thi hành theo hiệp ước, nhưng Thù Địch lại ngang ngạnh đòi phụ thân của y kéo dài thời gian đừng thả lão thái gia. Ý của y thị là muốn lợi dụng chuyện này để kích nộ lục gia, dẫn đến tranh chấp khiêu chiến, tạo sự rối loạn xung đột.”

Trang Dục tức giận nói, “Thù Địch ý thế là nữ nhi của Thù Kinh Tiết, xưa nay thịnh khí khinh người, ăn nói hành động hàm hồ. Bị ta vạch mặt mấy câu, nên lại càng ôm lòng căm giận ta. Y thị muốn lợi dụng

giam cầm phụ thân ta để gây nên đại loạn, thử hỏi ta có chịu đựng nổi không chứ?”

Tô Tiệp cũng nhướn mày giận giữ nói, “Chuyện này liên quan đến nữ nhi bảo bối của Thủ Tiết này, mọi người đã nghe nói rất nhiều, nghe nói y thị khinh người vô cùng, ngạo mạn ngông cuồng. Lão Thủ không kiềm chế y thị, thì y thị sớm muộn cũng sẽ gây chuyện, chỉ thấy lúc này, mọi người thấy y thị đang thay mặt cho lão thủ kiềm chuyện đó!”

Cốc Mục Viễn cẩn trọng nói, “Theo người của ta ở sơn trang đề nghị với lục gia, thì phải cẩn thận chuyện sắp tới. Đừng để trúng quỷ kế của Thủ Địch, y thị đang muốn ta tìm đến Khởi Bá sơn trang đòi người, như thế y thị sẽ có thể mượn cơ hội để kiếm chuyện gây sự binh đao để báo trả tư thù, nếu như vậy, thì hai bên đều sẽ tổn hại. Lão thái gia càng sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng...”

Trang Dực trầm ngâm hồi lâu mới nói, “Nói cũng có lý, chỉ cần bọn ta xuất hiện đòi người, thì sẽ xảy ra chuyện mà Thủ Địch mong muốn. Nếu động vô thì vấn đề sẽ trở lên nguy hiểm. Quan trọng nhất là liên quan đến sự an nguy của phụ thân ta. Nếu xảy ra hỗn loạn, thì không ai có thể chắc được tính mạng phụ thân ta sẽ như thế nào!”

Cốc Mục Viễn nói, “Điều này khỏi phải nói, người của ta ở sơn trang có lý do để tin rằng, Thủ Địch đã sắp xếp sẵn sàng sát thủ gây chuyện hỗn loạn để gây nguy hại cho lão thái gia!”

Tô Tiệp gầm mặt nói, “Thiên hạ lại có nữ nhân hiểm độc như thế, không phải là vì có thâm thù đại hận gì. Mà chỉ vì mấy câu nói đã muốn giở thủ đoạn báo phục hiểm độc như vậy, tâm địa quả thật quá hẹp hòi!”

Trang Dực thở dài nói, “Y thị không cần biết gì đến hậu quả xảy ra, không hề biết nghĩ đến sự nghiêm trọng của vấn đề. Muốn dẫn đến những chuyện không thể giải quyết được nếu xảy ra chỉ sợ Thủ Kinh Tiết không ngăn cản kiềm chế được y thị mà thôi...”

Tô Tiệp chen lời nói, “Đối phó với loại nữ nhân không cần biết lẽ phải trái, không cần biết trời cao đất dày này thì có nhiều cách thức lắm. Tổng đề đốc, bọn ta đừng để mắc mưu y thị. Đừng để cho y thị làm được như ý, Y thị có thể thiên phương diêu sách của y thị. Bọn ta cũng có quy luật bất biến của bọn ta, căn bản không cần để ý đến y thị có tính toán gì, bọn ta cứ theo đường của bọn ta mà đi.”

Trang Dực liền hỏi, “Nàng có cao kiến gì không?”

Tô Tiệp cười cười, nói, “Chuyện chỉ có một mấu chốt. Đó chính là vấn đề an nguy của lão thái gia, Thủ Địch để khua mồm múa mép như vậy, thái độ ngang ngược. Cũng chỉ vì trong tay nắm được một

con tin như vậy mà thôi. Muốn giải quyết vấn đề, thì không cần phải làm to tranh chấp lên. Mà chỉ cần tìm cách giải cứu lão thái gia ra là được!”

“Ta cũng có nghĩ đến chuyện này, song về phương diện cách thức phải nghiên cứu kỹ, nếu không thì sẽ khuấy động tổ kiến ra. Thì công lao hao phí vô ích. Mà chuyện sau đó càng tệ hại hơn!”

“Quá trình hành động đương nhiên phải tuyệt đối cẩn mật. Hành động bí mật, vạn nhất hành tung bị lộ. Thì dứt khoát không để lại chứng cứ gì trong tay bọn chúng, để tiện sau này phủ nhận mọi chuyện. nhưng tốt nhất là phải thành công, vì nếu bất thành thì lần sau sẽ gặp khó khăn vạn phần.”

Trang Dực quay về phía Cốc Mục Viễn nói, “Phụ thân ta bị nhốt ở đâu, người có hỏi kỹ chưa?”

Cốc Mục Viễn liền đáp, “Lão thái gia bị nhốt trong một ngôi nhà hai tầng ở góc phía bắc của Khởi Bá sơn trang ngôi nhà đó gọi là Quan Vân cư, xây dựng bằng gỗ. Trước nhà có trồng hai cây hoè, Thù Địch phải cử bốn người giám sát hành động của lão thái gia. Bốn người chia làm hai nhóm. Ngày đêm luân phiên không rời lão thái gia nửa bước...”

“Công phu của bốn người này như thế nào hả?”

Cốc Mục Viễn nói, “Bọn chúng đều là bọn “hồng y” của Khởi Bá sơn trang, Khởi bá sơn trang căn cứ vào năm sắc hồng, hoang, lam, bạch, hắc để phân cấp các hảo thủ của mình. Bọn hồng y là cấp cao nhất, vốn trực thuộc sự điều động của Thù Kinh Tiết. Thù Địch ý là nữ nhi bảo bối của Thù Kinh Tiết, nên mới ỷ quyền phụ thân của y thị mà ra mặt điều khiển họ luôn.”

Tô Tiệp cười cười mà lại như không nói, “Ta đang muốn giáo huấn cho nữ nhân này một bài học đây. Tổng đề đốc, thế nào, chàng tính xem bọn ta chừng nào triển khai hành động đây?”

Trang Dực nghĩ ngợi nói, “Chuyện cứu phụ thân ta phải do ta lo liệu lấy. Bây giờ thương thế của ta đã lành bốn năm phần rồi. Qua mười ngày nữa, nửa tháng nữa là sẽ khoẻ hẳn thôi. Lúc đó ta sẽ tới Khởi Bá sơn trang.”

Tô Tiệp bắn khoăn nói, “Tổng đề đốc, chàng tính như vậy thì cũng được, nhưng phải chú ý tới một chuyện, là vào thời gian đó, có xảy ra chuyện gì nữa không chứ?”

Cốc Mục Viễn chen lời nói, “Theo cách nhìn của người của ta ở Khởi Bá sơn trang, lúc này Thù Địch rất an định, y thị cho rằng với tình huống như vậy sẽ khiến cho bọn ta không nhấn lại được mà sẽ tức giận tức tốc tìm đến Khởi Bá sơn trang. Lúc đó y thị mới có thể

mượn cơ hội kiếm chuyện được. Vì vậy y thị không hành động gì, mà đợi bọn ta chui vào cái thòng lọng của y thị thôi...”

Tô Tiệp liền nói, “Nói ra, thời gian tới rõ không xảy ra diễn biến gì chứ?”

Cốc Mục Viễn gật đầu nói, “Tình hình sắp tới xem như yên tĩnh. Thù địch đang chờ đợi, đợi bọn ta đến với y thị mà thôi!”

Trang Dực hơi cựa quậy người, nói, “Mục Viễn, lát nữa tới kiếm Phạm Lục Chỉ hỏi xem có thể mau trị lành thương thế của ta hay không hả? Dùng thuốc mạnh cũng không sao, chỉ cần mau lành là được. Sớm ngày nào là có thể tiến hành công việc sớm ngày đó. Nói với y là bọn ta sợ trả thêm nhiều tiền!”

Cốc Mục Viễn cúi người nói, “Dạ, sẽ đi ngay lập tức!”

Đợi cốc Mục Viễn đi rồi, Tô Tiệp dịu dàng nhìn Trang Dực cười nói, “Tổng đề đốc, muội có một vấn đề muốn thỉnh giáo.”

Trang Dực thận trọng nói, “Nàng lại còn chiêu nào nữa hả?”

Tô Tiệp chững chạc nói, “Cốc Mục Viễn đó đã hơn ba mươi tuổi rồi, không nhỏ hơn chàng. Nhưng rất cung kính đối với chàng, xưng hô chàng là lục gia và tự xưng đệ tử. Theo muội biết, thì ở quan môn của chàng không có cách xưng hô như vậy. Nói xem, chàng là đại lão của tổ chức bên ngoài nào nữa hả?”

Trang Dực cười nói, “Nàng đoán giỏi lắm mà? Thế hãy đoán xem?”

Tô Tiệp nháy nháy mắt nói, “Theo cách xưng hô, ở bến sông thường xưng hô là huynh đệ, kẻ cầm đầu gọi là đương gia, kẻ dưới xưng hô là tiểu tử. Môn phái võ lâm là hệ thống sư thuộc không có kiểu xưng hô như vậy. Phạm là trang viện, bảo dương thường quen gọi là chủ xưng là tại hạ, với hạng “gia” mà luận thì chỉ có hai bang hội. Một là Phiệt bang, một là Lục Hợp hội. Phiệt bang muội biết rõ, không có nhận vật như chàng. Thế thì chàng tám chín phần là đại lão của Lục Hợp hội!”

Trang Dực tán thán nói, “Thật không qua mắt được nàng. Lại bị nàng nói trúng rồi. Không sai, ta là người của Lục Hợp hội. Nhưng xin nàng bảo mật cho, vì cái thân thế này đối với chức vụ hiện nay của ta mà nói thì không tiện công khai!”

Tô Tiệp ngẩng đầu nói, “Muội hiểu rõ, tổng đề đốc, kỳ thật là chàng đã quá bảo mật rồi còn gì, lúc trước, muội còn nghi hoặc, Lục Hợp hội trước giờ lộ diện sao chỉ có ngũ lão? Ngũ lão mà muội biết là đại lão Cô vân Khuất Vô Lượng, nhị lão Tật phong Bảo Chiêm Khôi, tam lão Thuyền ba Kim Nhất Hạc, tứ lão Hỏa lồi Long Tại Điền, ngũ lão Lại hà Đàn Ngộ Xuân, nhưng còn thiếu một lục lão nữa. Bây giờ muội mới hiểu được. Tổng đề đốc Cự Linh công tử hà tổ thập châu

bát phủ đại danh lấy lừng chính là lão lục của Lục Hợp hội.”

Trang Dực cười nói, “Danh tiếng không đúng với thực chất đâu, đang cười lắm!”

Tô Tiệp liếc nhìn Trang Dực âu yếm nói, “Chàng không tránh khỏi đã tỏ ra quá khiếm tốn rồi đó? Hắc bạch lưỡng đạo nể nang, đường đường là một đại nhân vật hùm báo e sợ, lại tự nói là danh tiếng không đúng với thực chất. Chàng che mắt được muội sao? Chàng xem thường muội ư?”

Trang Dực bối rối nói, “Ta nào có ý đó? Thật là, nói thế nào cũng nói không lại nàng. Lúc nào nàng cũng có lý!”

Tô Tiệp cười nói, “Nhớ lấy điểm này, ngày sau chàng được lợi vô cùng đấy!”

Tuy chỉ là một câu nói vui nhưng ý tứ lại sâu sa. Nhất là hai chữ “ngày sau” nếu tình duyên không đủ, làm sao có được cái ngày này? Trang Dực tâm thần thoáng xúc động, đưa mắt nhìn vào đôi mắt của Tô Tiệp, nhãn thần giao kết nhau, như không còn rời xa nhau được nữa.

* * *

Vào ngày thứ mười bảy, lúc nhận được tin Cốc Mục Viễn bẩm báo, sau khi đã được Phạm Lục Chỉ liên tục trị liệu, thương tích trong ngoài thân thể của Trang Dực đã khá lành lặn. Tinh thần, khí sắc cũng có biến chuyển tốt, đương nhiên, sự hầu hạ kỹ càng, chăm sóc chu đáo của Tô Tiệp cũng là một trong những nguyên nhân khiến Trang Dực mau chóng hoạt động như thường như vậy.

Từ Lao Long khẩu đến Khởi Bá sơn trang của Cô Hà Lãnh chỉ có tám mươi dặm hơn. Nếu phóng ngựa thì chỉ hơn nửa buổi là đến. Trang Dực quyết định quá ngọ sẽ đi, khoảng sẩm tối sẽ đến. Trọ thủ lần này chỉ có hai người, một là Tô Tiệp, một là Cốc Mục Viễn, ngoài ra âm thầm yểm trợ còn có Lục Hợp hội. Đặc biệt phái đến Quỷ Trảo Tiêu Thiếu Bảo. Tiêu Thiếu Bảo là một chuyên gia chuyên đột kích tư gia, đã có hơn ba mươi năm kinh nghiệm truy phục tận sát là một nhân tài khá đặc biệt ở Lục Hợp hội.

Trang Dực trang bị một bộ võ phục trắng toát, còn Tô Tiệp vẫn là bộ y phục đỏ tươi, hai người đứng cạnh nhau, toát lên vẻ oai phong凛冽 nhưng lại tươi điểm chói mắt. Còn Cốc Mục Viễn lại mặc võ phục đen tuyền, lần này không còn phải đeo mạng che mặt.

Đợi lúc A Trung dắt ngựa đến, Trang Dực lại dở bàn đồ hình thế khái lược về Khởi Bá sơn trang ra nghiên cứu lại, Tô Tiệp đứng ở bên cạnh, lo lắng hỏi, “Phương vị vị trí tổng quát, chàng nhớ thuộc cả chứ!”

“Cái trang trại này không phải là hoàng cung đại nội, cũng chẳng có đình đài lầu gác gì, sao lại không nhớ được chứ?”

Tô Tiệp vẫn dần đo nói, “Đừng ỷ vào tài nghệ cao cường, gan to mặt lớn mà xem thường đối phương. Khởi Bá sơn trang không phải không có phòng bị, huống hồ chuyện liên quan đến an nguy của lệnh tôn, trách nhiệm nặng nề. Mỗi chi tiết hành động đều không thể sơ sài được. Chàng phải biết, lần này nếu bất thành. Cơ may thành công lần sau càng nhỏ đó.”

“Ta sẽ thận trọng hành sự!”

“Chàng đừng nóng vội, thêm một chút chuẩn bị, sẽ giảm tổn thất nhiều. Nếu cho rằng mình nhiều kinh nghiệm, bản lĩnh cao, càng dễ sơ sẩy. Mà mọi sơ sót trong bất kỳ hành động nào, cũng đều có thể gây ra thất bại ảnh hưởng to lớn đến kế hoạch toàn cục, tổng đề đốc, chúng ta phải giảm thất bại đến mức tối thiểu?”

“Lời nói vàng ngọc chí tình, xin ghi nhớ kỹ trong lòng. Tô Tiệp, ta sẽ không nóng vội, còn nàng trong quá trình dự định phân tán, thì phải chú ý đến sự an toàn của bản thân. Nhất thiết đừng để bị thương.”

“Chàng không cần phải lo lắng như thế, cái trò này đối với muội đã quen thuộc lắm rồi!”

“Nàng lại chủ quan với chính mình rồi đấy...”

Hai người nhìn nhau, ánh mắt tràn đầy sự thông cảm hiểu biết nhau. Tràn đầy xúc cảm say đắm. Hai người như mãi luyến tiếc không muốn rời nhau.

Thiên Mộc Sắc Kiếm

Hồi 24

Xông trận

Từ chân núi lên Khởi Bá sơn trang chỉ có một đường chính lại đá xanh, muốn đi cách khác thì phải tốn rất nhiều công sức.

Trang Dục, Tô Tiệp và Cốc Mộc Viễn đương nhiên sẽ không đi theo con đường đá xanh này, nếu như vậy thì mối nguy bại lộ sẽ tăng lên rất nhiều.

Bọn họ đã được người của họ ở sơn trang chỉ điểm trước rẽ leo lên Khởi Bá sơn trang từ một vách núi phía nam, vách núi này may mà không dốc lắm, vách núi lại lồi lõm ghồ ghề, nên không dễ trượt chân, không khó leo.

Lúc đến sát được sơn trang thì trời đã sẫm tối, trời đất âm u, khung cảnh càng thêm u ám.

Đèn trong Khởi Bá sơn trang được thắp sáng lên, ánh đèn như những ánh sao nhấp nháy, ánh đèn lung linh càng làm cho sơn trang thêm huyền ảo.

Tô Tiệp nhìn thấy sơn trang như vậy, bất giác thốt lên, “Ở một nơi xa xôi hoang vắng như thế này, lại có đến một kiến trúc uy nghi như vậy, quả thật không tầm thường...”

Trang Dực thản nhiên nói, “Có tiền có thể lại nhân, tất sẽ khác người, nếu không thế thì Thù Kinh Tiết làm sao tỏ ra thân thế cao nhân nhất đẳng của mình hả?”

Tô Tiệp nhẹ nhàng nhắc, “Trong hành động, nhất thiết đừng hấp tấp hành sự, tất cả bọn ta chiếu theo kế hoạch mà làm!”

Trang Dực u ám nói, “Ta chỉ muốn mau cứu thoát phụ thân ta mà thôi, đừng phải hối tiếc ân hận là được rồi!”

Tô Tiệp áp nhẹ bàn tay mình lên bàn tay của Trang Dực, dịu dàng tràn đầy thâm tình nói, “Chàng phải cẩn thận nhiều, muội đi trước xem sao.”

Trang Dực thấp giọng nói, “Tô Tiệp, hãy nhớ tùy cơ mà hành động, đừng mạo hiểm...”

Tô Tiệp mỉm cười, đứng thẳng người dậy rồi lướt người lao đi vào màn đêm.

Trang Dực định thản lại rồi lên tiếng gọi, “Cốc Mục Viễn...”

Cốc Mục Viễn lao tới, “Dạ!”

Trang Dực cười cười nói, “Bọn ta cũng phải hành động thôi!”

Cốc Mục Viễn đi trước. Trang Dực phía sau thân pháp hai người như hồ ly, nhanh chóng áp sát bức tường đá cao dày rắn chắc của Khởi Bá sơn trang.

Quay đầu lại ra hiệu cho Trang Dực. Cốc Mục Viễn không nhảy lên tường, mà dẫn Trang Dực men theo bức tường thăm dò thám sát, rồi y lại thăm ước lượng phương vị góc độ, lúc mò được một phiến đá hình dạng nhỏ như quả cầu, liền dừng lại, rồi bắt đầu phát lực chậm rãi đẩy vào phía trong.

Phiến đá dưới sức đẩy của Cốc Mục Viễn, từng chút từng chút di chuyển vào phía trong. Không lâu sau, lộ ra một lỗ hổng rộng, vừa đủ cho một người chui vào.

Cốc Mục Viễn nói nhỏ, “Đỉnh tường của Khởi Bá sơn trang không những thiết kế các rãnh ám thích mà còn bày bố các dây chuông, nếu không cẩn thận thì sẽ va chạm đụng bầy, bọn ta chú ý con đường này để tiện ra vào...”

Trang Dục vội hỏi, “Ô cô nương có phải cũng đã có sự sắp đặt giống như vậy chứ?”

Cốc Mộc Viễn gật đầu nói, “Đệ tử đã sớm bẩm báo với Ô cô nương, nơi nào có đường ngầm làm sao nhận biết và vận dụng ra sao thì đều đã hỏi rõ, nơi đó vào dễ hơn chỗ chúng ta, chỉ cần lật dở một phiến đá che phủ cỏ thì ngay bên dưới là địa đạo, địa đạo không dài, chỉ qua bức tường là vào trong trang trại, chính là người của bọn ta ở trong trang trại đào đấy...”

“Không để lộ dấu vết chứ?”

“Huynh đệ đó xưa nay hành sự rất kỹ càng thận trọng, đáng tin lắm. Lục gia an tâm, bảo đảm Ô cô nương sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu!”

“Tốt lắm! Bọn ta cũng đào đi...”

Vừa lọt vào trong trang trại, Cốc Mộc Viễn đã thành thạo nhanh chóng dẫn Trang Dục tìm đến một ngôi nhà hai tầng bằng gỗ Quan Vân Cư!

Vòng ra phía sau ngôi nhà, Cốc Mộc Viễn nằm xấp người xuống, quan sát tỉ mỉ vị trí các cửa, khoảng cách đường đi của ngôi nhà.

Trang Dục hỏi nhỏ, “Người đã đến đây bao giờ chưa?”

“Đây là lần đầu tiên. Lần trước phụng mệnh của lục gia, lúc đến đây gặp mặt người của ta ở đây. Để được bí mật, bọn đệ tử gặp nhau ở ngoài doanh trại.”

“Nếu thế thì làm sao nắm chắc được chứ!”

“Nhưng vị huynh đệ đó đã nói rất kỹ lưỡng, bản đồ do chính y vẽ đệ tử cũng đã xem xét mấy lần. Đã thuộc nằm lòng.”

“Thế thì người thấy bọn ta đột nhập từ đâu là thích hợp nhất hả?”

“Lục gia, trong nhà tổng cộng có bốn tên hồng y giảm thủ lão thái gia. Song bọn chúng luân phiên trực ban, nói cách khác có mặt thực tế chỉ có hai người, nếu bọn ta có thể đắc thủ trước hai kẻ còn lại, thì cơ hội thoát lui an toàn sẽ rất lớn, ngược lại thì phải tổn rất nhiều sức. Bọn cai hồng y thân thủ không tầm thường...”

“Cầu mong gặp may mắn. Đây vốn là chuyện chẳng đáng dừng...”

“Lão thái gia trong một căn phòng sát phía bên trái tầng hai. Lục gia xem cánh cửa sổ dán giấy bóng xạm nhất chính là nó đó. Còn tầng dưới là nơi ở của bọn thị vệ. Nhưng hai kẻ trực ban thì luôn ở sát bên lão thái gia. Bình thường cửa phòng của lão thái gia không đóng, bọn chúng trấn giữ ở cửa. Tầm nhìn không bao giờ rời khỏi thân hình lão thái gia. thỉnh thị Lục gia, bọn ta nên vào từ phía nào thoả đáng!”

Trang Dục hừm một tiếng, hiểu rõ nỗi băn khoăn không dám đưa ra

kiến nghị của Cốc Mộc Viễn, nên liền lập tức hạ quyết tâm nói, “Mộc Viễn, người từ phía sau đột nhập vào, di chuyển lên lầu, đợi người triển khai hành động, ta sẽ phá cửa sổ lầu hai xông vào, trước là bảo vệ cho lão thái gia, sao đó chia trong ngoài hai người kẹp bọn chúng ở giữa mà giết!”

“Xin làm theo chỉ thị của lục gia!”

Trang Dục rút Thiên mộc sắc kiếm ra, gằn giọng nói, “Bắt đầu đi, Mộc Viễn!”

Cốc Mộc Viễn bật dậy phóng vọt người đi, lao tới như một con báo, xông vào cửa sau của toà nhà.

Cánh cửa sau vừa kêu “rắc” một tiếng bật tung ra, thì Trang Dục không chần chừ. Nhún người phi thân vọt lên cao một trượng.

Một tiếng “rắc” lại vang lên, cửa sổ đã bị phá tung. Trang Dục lọt vào bên trong.

Ngay lúc này, Trang Dục đã nhìn thấy phụ thân của mình đang ngơ ngác ngồi bật dậy ở trên giường. Mở to hai mắt hoang mang nhìn quanh, không hiểu chuyện gì xảy ra.

Khí sắc của phụ thân Trang Dục rất tốt. Xem ra có phần trông mập ra nữa.

Phía cầu thang vang lên tiếng sắt thép va chạm nhau chát chúa, chắc là Cốc Mộc Viễn đã đụng độ với đối phương.

Trang Dục liền vội nói, “Phụ thân! Là hài tử đến cứu phụ thân đây, phụ thân cứ ở trên giường đừng cử động gì. Hài tử sẽ mau chóng quay lại đây ngay!”

Không đợi Trang Nguyên trả lời, Trang Dục đã vòng ra sau ngoài cửa.

Ở đầu cầu thang, Cốc Mộc Viễn đang nghênh công. Lưỡi đao loang loáng vun vút, ánh lửa nhấp nháy, hai hồng y đại hán một đao một chuỳ đang kháng cự quyết liệt.

Do cầu thang nghiêng lại hẹp, lại hai người hợp công. Cốc Mộc Viễn không dễ gì tiến thoái như ý.

Thiên Mộc Sắc kiếm vung lên. Phát ra tiếng kêu vù vù rít tai, nhanh như một luồng điện, đại hán dùng chuỳ muốn quay chuỳ lại cản đỡ, nhưng lúc quay ngược lại vướng đồng bọn của y. Chuỳ mới đưa lên nửa đường thì cổ họng y đã trúng kiếm của Trang Dục, máu tươi trào ra!

Đại hán cầm đao nộ quát một tiếng, tung người tới trước. Lưỡi đao bổ xả càn quét.

Trưởng kiếm Trang Dục như bay lên, trong nháy mắt, tiếng va chạm binh khí vang lên liên hồi chát chúa, đã chặn đứng công thế của đối

phương.

Ngay lúc này, lưỡi đao của Cốc Mộc Viễn như một ánh chớp phóng tới.

Hồng y đại hán vừa bị Trang Dực phản kích bức ép tháo lui, thì đã nhìn thấy ngay đầu mũi đao xuyên tới lồng ngực của mình!

Một tiếng thét thảm thiết vang lên, hồng y đại hán đổ gục người ra phía trước. Cốc Mộc Viễn nhảy qua thân người hồng y đại hán, vội hỏi Trang Dực, “Lão gia! Lão thái an toàn chứ?”

Trang Dực đang tiến về phía cửa phòng, lên tiếng, “Hoàn toàn bình an!”

Tiếng cửa phòng dưới vang lên, tiếng bước chân dồn dập. Cốc Mộc Viễn quay đầu nhìn xuống, nói, “Thêm hai tên hồng y kia, Lục gia!”

Tiếng hai hồng y đại hán vang lên, “Lão Ngụy, lão Giản, xảy ra chuyện gì thế?”

Lão Ngụy, lão Giản tất nhiên là đã không còn có thể trả lời gì được, tiếng hồi ứng lại là tiếng kêu la thét chửi ở bên ngoài toà nhà. Tiếng người chạy rầm rập hỗn hỗn, rồi tiếng binh khí chạm chát. Tình hình trong nháy mắt đã có sự biến đổi.

Hai hồng y đại hán không khỏi hốt hoảng, nhất thời không hiểu nguyên nhân sao cả. Hồng y đại hán đi đầy ngắc đầu lên liền phát hiện thấy Cốc Mộc Viễn ở đầu cầu thang và hai thi thể.

Y kinh ngạc buột miệng kêu lớn lên, “Có kẻ gian xâm nhập, lão Tôn! Bọn ta phải bắt kẻ gian ngay!”

Đồng bọn của y bên dưới nghe thấy ngơ ngác, đưa mắt nhìn quanh, nói, “Kẻ gian đâu? Bên ngoài sau hỗn loạn thế? Lại còn có lửa nữa? Khốn khiếp, cái trò gì thế này?”

Hồng y đại hán đi đầu không kịp nói gì hơn, vội vã lao thẳng lên cầu thang.

Cây thương trong tay y bắn rút ra, nhằm thẳng giữa ngực Cốc Mộc Viễn đâm tới!

Cây đao vung lên “chát” một tiếng, chấn văng mũi thương ra. Cốc Mộc Viễn nhảy xuống hai bậc thang, vun vút chém liên bảy đao không ngừng!

Đối phương không chịu rời nửa bước, đầu thương co duỗi liên tục. Lưỡi thương nhấp nháy, chống đỡ liên tục lưỡi đao. Tiếng binh khí chạm nhau chan chát toé lửa. Không ai chiếm được thế thượng phong cả.

Hồng y đại hán kia sử dụng móc câu ở tay trái, còn tay phải đưa vào trong ngực lấy ra một chiếc còi tre định đưa lên miệng, thì Trang Dực trên lầu tung người phi thân tới. Quang kiếm như một cầu vồng sáng

lạnh nhanh như tia chớp quất vòng tới!

Chiếc còi tre chưa kịp chạm vào miệng, thì hồng y đại hán này đã nhảy người sang một bên. Móc câu sắt thuận thế vung ra, ánh kiếm xanh lại cuộn lên như đợt sóng. Ngay lập tức móc câu sắt bị hất tung đi, đồng thời tay cầm móc câu của y như bị lột da tróc thịt. Máu tươi tràn ra nhuộm đỏ cả bàn tay!

Kẻ họ Tôn lão đảo lùi ra sau, gào lên, “Phạm lão tam! hãy mau truyền báo cứu viện, ta không giữ nổi nữa rồi...”

Kẻ có tên Phạm lão tam đó lúc này đang cố gắng chống đỡ một đường cường công của Cốc Mộc Viễn, nghe nói thế, bất giác đỏ ngầu hai mắt, thét lên, “Ta mà thị cảnh được thì cần gì người nhắc? Người không thấy sao, ta còn rảnh đâu để làm việc đó được sao?”

Sắc mặt Trang Dực lúc nhìn thấy ánh lửa chiếu sáng bùng bùng ở bên ngoài toà nhà đã trở lên trắng xanh u ám, thoảng nổi âu lo.

Hồng y đại hán họ Tôn đã hoảng loạn tới bước đường cùng. Y thẳng thốt kêu thét lớn lên, “Người đâu! Mau tới đây! Có kẻ gian ở đây.”

Mộc Sắc kiếm của Trang Dực vút thẳng tới. Kẻ họ Tôn thoảng thốt thoái lùi ra sau.

Bước chân Trang Dực nhẹ nhàng trượt tới, thân hình chuyển động qua lại, mười ba đường kiếm mười ba góc độ khác nhau liên tục phóng ra.

Móc câu sắt vung lên chống trả quyết liệt, hai mắt kẻ họ Tôn xoe tròn hoảng hốt. Vội vội vàng vàng nhảy qua tránh lại, nhưng trong thoảng chốc, y chỉ cản được sáu đường kiếm trong mười ba đường kiếm, còn bảy kiếm còn lại không chút lưu tình xuyên thấu vào cơ thể y.

Y ngã gục xuống đất trong tiếng kêu thét thảm thiết, tiếng kêu càng lúc càng yếu dần. Phạm lão tam không quay đầu lại nhìn. Nhưng biết thế cuộc không xong rồi, đang bàng hoàng không biết đối phó thế nào thì đã thấy lưỡi đao của Cốc Mộc Viễn xoáy tròn như một mũi dùi cuộn lấy đầu thương của Phạm lão tam “vút” một tiếng lưỡi thương đã bị hất tung vượt khỏi tay của Phạm lão tam văng lên không trung, rồi rơi xuống lầu. Mũi thương cắm phập xuống nền nhà, Phạm lão tam đang còn ngơ ngác thì lưỡi đao của Cốc Mộc Viễn đã thuận thế lướt tới chém ngang bụng y, tựa hồ như xẻ đôi thân hình của Phạm lão tam!

Máu phun ra như suối, Phạm lão tam ngã gục xuống!

Cốc Mộc Viễn ổn thân lại, người đầy máu. Máu của Phạm lão tam và cũng đồng thời là máu của chính mình, thì ra lưỡi thương trong lúc tung lên đã quét qua một đường trúng dùi của Cốc Mộc Viễn.

Trang Dực chạy đến, lo lắng hỏi, “Người không sao chứ? Còn hoạt

động được không?”

Cốc Mộc Viễn hít một hơi thật mạnh, nói, “Lục gia an tâm, thương tích không nghiêm trọng lắm đâu.”

Trang Dực rút ra một bao nhỏ, mở bao ra rồi rắc toàn bộ bột thuốc lên vết thương của Cốc Mộc Viễn, sau đó xé một mảnh vạt áo buộc lên vết thương của Cốc Mộc Viễn, chau mày nói, “Tuy không đụng chạm vào xương cốt, nhưng vết thương rất dài. Mộc Viễn, người bị chảy máu nhiều lắm. Lúc cử động phải chú ý cẩn thận, đừng làm toạc vết thương ra...”

Cốc Mộc Viễn không chú ý đến thương tích của mình, mà ngược nhìn về phía phòng của Trang lão thái gia lo lắng hỏi, “Lục gia, bọn ta phải rời khỏi nơi đây chứ?”

Trang Dực gật đầu, “Đi!”

Cốc Mộc Viễn nén đau, cố gắng di chuyển thân mình, đi tuy chậm, nhưng bước chân vẫn linh hoạt.

Hai người vừa bước vào phòng của Trang Nguyên thì đã thấy Trang Nguyên đứng ở trước giường, sắc diện lo âu hoảng hốt, nhìn thấy người bước vào là nhi tử của mình. Bất giác thở mạnh một tiếng, như thoát được gánh nặng, nói, “Trời còn thương, ta cơ hồ muốn điên loạn lên, chỉ nghe thấy bên ngoài tiếng chém giết. tiếng gào thét không biết ai sống ai chết? Ta tự hỏi, nếu vào đây không phải là các người mà là bọn chúng thì ta không biết phải tự xử sao đây nữa?”

Trang Dực bước tới đỡ lấy phụ thân, nhẹ nhàng nói, “Phụ thân an tâm, trước lúc đến cứu phụ thân bọn hài tử có kế hoạch chu đáo. Đã điều nghênh rất chi tiết đối phương. Tất cả đều lấy sự an toàn của phụ thân làm trọng!”

Trang Nguyên vội nói, “Đây vẫn là địa bàn của đối phương. Thôi đừng nói nhiều nữa, hãy mau chóng rời khỏi nơi đây!”

Trang Dực quay người lại rồi cúi xuống nói, “Phụ thân hãy trèo lên lưng hài nhi đây, ôm cho chắc, bất kể có gặp tình huống gì thì cũng đừng có hoảng hốt. Tốt nhất hãy nhắm mắt lại, có gì cũng đừng nhìn. Hài nhi sẽ lo toan.”

Trang Nguyên gật gù đầu, nói, “Được! Được! Mắt không nhìn thì tâm không lo...”

Nói xong, liền ôm lấy cổ của Trang Dực. Trang Dực đứng dậy, giữ Trang Nguyên vững chắc trên lưng. Lúc này, Trang Dực mới cảm thấy thể trọng của phụ thân mình không nhẹ.

Cốc Mộc Viễn đến bên cửa sổ đưa mắt quan sát rồi quay lại nói, “Bên ngoài rất là hỗn loạn, Lục gia. Đúng lúc rồi.”

Trang Dực lại dặn dò Trang Nguyên, nói, “Phụ thân! Ôm chắc! Nhắm

mắt lại!”

Dứt lời, Trang Dực liền bung mạnh người như một làn gió vọt lên không đáp nhẹ lên một cành cây rồi nhảy nhẹ xuống đất ngoài xa năm trượng, Cốc Mộc Viễn cũng lao người theo sau.

Trang Dực tiến đến gần Cốc Mộc Viễn, nói, “Thế nào, vẫn còn chịu đựng được chứ?”

Cốc Mộc Viễn gượng cười nói, “Không sao cả, Lục gia!”

Đột nhiên, từ bên cánh trái trong bóng tối xuất hiện một bóng người.

Tô Tiệp đã xuất hiện bên cạnh, nàng đưa tay vẫy vẫy, kêu nhỏ lên, “Tổng đề đốc, mau theo muội!”

Trang Dực cùng Cốc Mộc Viễn liền ngay lập tức đi theo sau Tô Tiệp. Ba người vừa đi vừa lẩn tránh ánh lửa chiếu tới, có lúc lại ẩn núp trong bóng tối để tránh người, không lâu sau. Bọn họ đã đi đến chân tường, chui qua một địa đạo ngắn, ngay lập tức đã ở bên ngoài của Khởi Bá sơn trang.

Ra ngoài trang trại rồi, Tô Tiệp vẫn cầm cúi dẫn lộ. Đến một nơi thật sự kín đáo mới dừng lại, nàng mới quay đầu lại nhìn Trang Dực cười nói, “Mệt chưa?”

“Vẫn khỏe!”

Tô Tiệp đưa mắt nhìn Trang Nguyên, hỏi Trang Dực, “Lệnh tôn đây à?”

“Chính là gia phụ!”

“Lão gia không bị thương tích hay bị hoảng sợ chứ?”

“Nhờ phúc an lành cả!”

“Phải để cho muội bá kiến lão gia!”

Trang Nguyên vẫn còn ở trên lưng Trang Dực có vẻ mệt lắm.

Trang Dực khẽ quay đầu lại, nói với Trang Nguyên, “Phụ thân! Xuống đi! Bọn ta đã thoát hiểm rồi!”

Trang Dực mở to hai mắt, hoang mang hỏi, “Đây là nơi nào vậy?”

“Phụ thân! Bọn ta đã thoát khỏi Khởi Bá sơn trang, nay đang chuẩn bị ngựa quay về nhà đây!”

Tô Tiệp nhỏ giọng kêu lên, “Tổng đề đốc...”

Trang Dực vội nói với Trang Nguyên, “Đây là Tô cô nương, lần này đi cùng hài nhi để cứu phụ thân, đang muốn bá kiến phụ thân đây!”

Trang Nguyên vẫn còn đang hoang mang, Tô Tiệp đã bước tới, quỳ xuống chấp tay lễ bái, “Tô Tiệp bá kiến bá phụ, chúc bá phụ bình an quy lai!”

Hai mặt Trang Nguyên sáng lên, vội vàng xua tay nói, “Không dám! Không dám! Đa tạ đa tạ, mau đứng dậy đi...”

Đợi Tô Tiệp đứng dậy xong, Trang Nguyên không khỏi quan sát tỉ mỉ

Tô Tiệp, không ngớt tán thán, “Tốt! Tốt! Quả là một nhân vật xinh đẹp, anh khí ần tàng, hiền hậu mà cương cường, lại biết lễ giáo. Nhi tử ta quả có mắt, quả có mắt.”

Tô Tiệp mừng vui hồ thẹn, sắc mặt ửng hồng. Trang Nguyên là con người lịch lãm từng trải, thấu hiểu nhân tình. Nhìn một cái là đã nhìn thấy ra mối quan hệ không bình thường giữa Trang Dực và Tô Tiệp! Trang Dực sợ phu nhân nói nhiều sẽ gây bối rối cho Tô Tiệp, nên lập tức chuyển sang vấn đề khác, “Phụ thân! bọn ta lên đường thôi! Đi sớm càng an tâm, có gì về nhà hần nói!”

Trang Nguyên ngẩng đầu nói, “Nơi quỷ quái này u ám quá, vừa lạnh vừa tối, xung quanh đều là hoang sơn rừng rậm, không khéo lại gặp quỷ quái tinh ma, nhi tử, bọn ta mau đi thôi!”

Bốn người, ba ngựa. Trang Dực đi cùng với Trang Nguyên, men theo đường hẻm núi ra đường cái phóng đi. Trang Dực dự tính, nếu đi không nghỉ, lúc trời sáng là sẽ về tới nhà.

Quay về Lão Long khẩu, Trang Dực bố trí cho Trang Nguyên ở đại môn nơi kín mật một ngôi nhà dân thanh nhã ngoại ô phía tây để tránh các rắc rối có thể xảy ra.

Ngoài lão Phan Thăng được cử đến để hầu hạ Trang Nguyên, còn có Đậu Hoàng Pha, Đồng Nhân và hai bộ đầu kiếm võ sĩ, vừa dừng ngựa, nước nóng, cơm canh đã chuẩn bị sẵn sàng.

Vào nhà, ngoại trừ Trang Nguyên đã nghỉ. những người còn lại đều vây quanh bếp lò. Uống trà nóng nghị bàn chuyện sắp tới.

Trang Dực tâm sự nặng nề mở lời nói, “Các người có cảm thấy hay không? Đột đột nhập Khởi Bá sơn trang vừa rồi quá dễ dàng? Khởi Bá sơn trang xưa nay vốn phòng vệ chu mật, giới bị thâm nghiêm, tuy không thể gọi là long trạch hổ tuyệt, nhưng cũng không khác lắm. Bọn ta vẫn ra tùy ý, tiêu diệt bốn tên hồng y ở Quan Vân Cư. Cơ hồ không gặp phải sự đề kháng mãnh liệt, tình huống này đối với Khởi Bá sơn trang mà nói khôn tránh khỏi quá bất thường, ta hoài nghi. Không biết bên trong có âm mưu quỷ kế gì không đây?”

Cốc Mục Viễn tiếp lời, “Lão gia! Đệ tử cho rằng đó là vận may của bọn ta, lại thêm sách lược dự địch thành công của Tô cô nương, đối phương nhón nhác đã đánh giá sai tình thế, mới không phát huy khả năng phòng vệ và thủ đoạn phong tỏa, cũng có thể bên ngoài quá đề cao thực lực của Khởi Bá sơn trang, bọn chúng an hưởng thái bình quá lâu lên mới sinh chủ quan.”

Trang Dực lắc đầu nói, “Mấy bó đuốc là dự địch một cách quen thuộc. Khởi Bá sơn trang nếu ngày thường diễn luyện thuần phục, tổ chức nghiêm mật, tất sẽ có sự phối hợp nhiệm vụ nhất định. Trách

nhệm rạch ròi phản ứng đúng thời nhưng tình huống lúc đó lại không như vậy. Chỉ là một đám hỗn loạn, chạy lung tung không có bài bản gì cả, biểu hiện này thật khiến người khác khó hiểu...”

Tô Tiệp mỉm cười vẻ bí mật nói, “Tổng đề đốc, mọi người có thể đưa ra một đáp án. Nói xong sẽ không còn thấy kỳ quái gì nữa đâu!”

Trang Dục “ồ” lên một tiếng, hỏi, “Nàng đã phát hiện ra tình tiết bí mật gì?”

Tô Tiệp cười cười, nói, “Cũng chẳng phải ra tình tiết bí mật gì chỉ là các vị chỉ chăm chú lo cứu người, không chú ý gì tới xung quanh. Vì vậy mới không hiểu. Mọi người vừa phóng hỏa, vừa cố ý hiện thân dụ địch, luôn áp sát địch nên ít nhiều nghe được vài thông tin.”

Trang Dục chăm chú nói, “Mọi người nghe được những gì?”

Tô Tiệp nháy mắt lộ vẻ thích thú nói, “Thủ địch gây sự. Lúc bọn ta đột nhập Khởi Bá sơn trang, đã có các nhân vật không rõ lai lịch tiềm nhập sơn trang, mục đích là để bắt Thủ Địch. Tổng đề đốc nghĩ xem, Thủ Địch quan trọng hay là lệnh tôn lão thái gia quan trọng? Lúc bọn họ phát hiện Thủ Địch bị nạn, tất nhiên sẽ tập trung toàn lực lại cứu viện. Không khỏi phân tâm lo là với lão thái gia!”

Trang Dục ngạc nhiên nói, “Hoá ra là chuyện như vậy! Tô Tiệp, những nhân vật đó có thành công hay không?”

“Dường như là thành công, nhưng lúc rút lui đã bị lộ hành tích, bị các thủ vệ của sơn trang phát hiện, nên không thể khống chế Thủ Địch, Thủ Địch đã la hét để thị cảnh. Nên cả sơn trang đã đổ ập đến. Nghe nói ngay cả lão Thủ cũng tự mình truy đuổi theo!”

“Những nhân vật đó có bị bắt hay không?”

“Làm sao biết được? Mọi người đi tiếp ứng cho các vị, nên không để ý gì hơn nữa!”

Cốc Mục Viễn vỗ tay cười nói, “Đúng là trời giúp ta nên mới có chuyện trùng hợp như vậy, nếu không thì e gặp vô vàn khó khăn khôn lường!”

Trang Dục trầm mặc một hồi, mới nói, “Ta đang lo lắng, Thủ Kinh Tiết có thể sẽ nghi ngờ bọn ta cấu kết với nhóm nhân vật đi bắt Thủ Địch đó. Nếu vậy thì sẽ phiền lắm đây.”

Tô Tiệp hậm hực nói, “Sợ gì chứ? Giả như bọn chúng bắt được những nhân vật đó, thì ra ràng ngay là không phải bọn ta làm. Thì lão thủ căn cứ vào đâu để đổ tội cho bọn ta chứ? Khởi Bá sơn trang tuy hùng mạnh vang danh, nhưng không phải vì vậy mà có quyền định án cho bất cứ ai?”

Trang Dục cười cười nói, “Chẳng lẽ chuyện tối hôm nay bọn ta không thừa nhận hay sao?”

“Đương nhiên, mọi người đều có sự tính toán cả. Đối phương là giang hồ lâu lắm, phải hiểu đấy không phải là chuyện hay gì. Nếu làm lớn chuyện lên, thì chính bọn họ sẽ mang tai tiếng. Cho dù có phải ngậm đắng nuốt cay cũng phải nhắm mắt chịu thôi.”

Trang Dục vươn vai ngáp một cái, mệt mỏi nói, “Nếu lấy thể lực và sự dịch tụyệt của Thủ Kinh Tiết mà nói thì y đương nhiên sẽ biết phải có phản ứng như thế nào là thích hợp. Chỉ sợ lúc này y không tỉnh táo hay là có những kẻ bên cạnh xúi giục, thì sẽ có những hành động bộc phát. Điều này không dễ gì tính trước được, ta thấy bọn ta nên có sự phòng bị thì tốt hơn.”

Tô Tiệp nói, “Còn phải nói, phòng bị không bao giờ thừa!”

Cốc Mục Viễn chen lời, “Lục gia! Có cần quay về triệu tập nhân thủ không?”

Trang Dục trầm ngâm không trả lời ngay mà nghĩ ngợi tính toán. Vạn nhất tình thế có sự biến chuyển không lường trước được, thì có phải quyết đấu một trận với Khởi Bá sơn trang hay không?

Thiên Mộc Sắc Kiếm

Hồi 25

Đường hẹp

Vừa quay về nha môn, Trang Dục chưa kịp xử lý giấy tờ gì thì đã thấy Tiền Nhuệ hấp tấp lao vào nội đường.

Trang Dục bình thần hỏi, “Có chuyện gì mà người hấp tấp vậy?”

Tiền Nhuệ bước tới hai bước cúi người nói, “Vừa rồi có đường dây đến mật báo, Vô Tâm Hoa Lạc Hồng đã xuất hiện ở vùng Lão Long khẩu chúng ta!”

Trang Dục hơi giật mình. Ngồi thẳng người dậy, nói, “Lúc nào? Lúc nào?”

“Trước đây một giờ đồng hồ. Hoa Lạc Hồng cùng hai nhân vật không rõ lai lịch cùng xuất hiện ở tiệm trà cách bến đò không xa. Bọn họ di chuyển rất là bí mật hẹn nhau ở góc tiệm trà. Ba người thì thào với nhau không biết nói chuyện gì...”

Nhắc đến Hoa Lạc Hồng, Trang Dục thấy nhói ở ngực. Chàng đương nhiên sẽ không quên món nợ máu Câu Thọ Tường, không quên thủ đoạn ác độc của họ Hoa. Ngay lập tức, Trang Dục đứng bật ngay người dậy, đưa tay gỡ trường kiếm ở trên người xuống.

“Kẻ họ Hoa vẫn ở tiệm trà Lão Lý chứ?”

“Đường dây lúc mật báo, báo rằng vẫn ở đó!”

“Triệu tập Nhan Thiên Bảo, Phí Lương, Đại Phát chuẩn bị hành động, người cũng đến nữa. Hãy nhớ kêu kẻ gánh cháo bán đối diện nha môn luôn.”

Tiền Nhuệ ngơ ngác không hiểu nói, “Kẻ bán cháo à? Sao lại kêu y?”

Trang Dực lúc này mới nhớ ra là mình chưa nói với Tiền Nhuệ vai trò bí mật của mình, Trang Dực cũng không muốn nói nhiều, chỉ nói, “Cứ kêu y, nói là bọn ta đi đến tiệm trà lão Lý bắt kẻ họ Hoa!”

Tiền Nhuệ ngăn người ra, “Lão tổng! Ta vẫn không hiểu rõ. Việc công của tổng đề đốc ty bọn ta, tại sao phải đi gọi kẻ hạ lưu ngoài đường như vậy?”

Trang Dực hơi cười nói, “Tại vì làm như vậy thì trong lúc nguy kịch có thể có được sự hiệp trợ?”

Tiền Nhuệ nghi hoặc, “Lão tổng hẳn là người của một tổ chức nào khác?”

Trang Dực xua tay nói, “Quân dân đồng tâm, thôi mau đi giải quyết công việc đi.”

Một lát sau, Tiền Nhuệ quay lại bảo tất cả mọi người đang đứng lệnh xuất phát. Trang Dực không nói gì, gật đầu đi.

Tổng đề đốc ty cách bến sông không quá ba bốn dặm, một hàng người đi ngổ tất. Không lâu sau đã đến tiệm trà của lão Lý.

Bọn họ vừa mới tản ra. Thì tấm màn của cửa tiệm được vén lên. Ba người nghiêng nghiêng ngả ngả đi ra.

Trong ba người, Vô Tâm Hoa Lạc Hồng đi đầu tiên.

Trang Dực còn chưa áp sát, thì Hoa Lạc Hồng đã phát hiện ra tình huống bất ổn.

Hoa Lạc Hồng ngược mắt lên, liền bắt gặp ánh mắt như có lửa đốt của Trang Dực.

Tiền Nhuệ, Phí Lương, Phan Thiên Thất, Đoàn Đại Phát bốn người ngay lập tức tản ra bốn phía hình thành một thế trận bao vây.

Không khí lúc này như ngưng trệ nặng nề.

Hai kẻ đi phía sau Hoa Lạc Hồng ban đầu vẫn chưa hiểu ra chuyện gì. Đến lúc thấy bốn thiết bộ đầu mặc công phục, mới biết là quan sai đến bắt người.

Bắt ai? Hai kẻ này không khẳng định được.

“Trang Dực, người biết tin thật nhanh!”

Trang Dực cứng rắn nói, “Hoa Lạc Hồng người còn chưa cúi đầu chịu bắt hay sao?”

Hoa Lạc Hồng thản nhiên cười nhạt nói, “Người cũng biết chắc là ta

không bao giờ cúi đầu chịu bắt. Trang Dực muốn bắt người thì cứ bắt, ta xem người có bản lĩnh không nào!”

Trang Dực lạnh lùng nói, “Ta đã cảnh cáo người, Hoa Lạc Hồng, nếu chống cự bọn ta có quyền giết không tha!”

Hoa Lạc Hồng không thêm để ý nói, “Bọn người lúc nào chẳng giết không tha! Đừng có buông nhiều lời trước quảng đại quần chúng, hãy hành động đi!”

Tiền Nhuệ long mắt lên, quát lớn, “Trước vương pháp lại dám ngoan cố phản kháng, người không muốn sống nữa rồi chứ?”

Hoa Lạc Hồng khinh miệt nói, “Thân thể của người không xứng đáng nói chuyện với ta, hãy đứng sang một bên!”

Trang Dực quát mắt nhìn lên Tiền Nhuệ, ngăn cản Tiền Nhuệ mạnh động, rồi đưa mắt nhìn hai kẻ phía sau Hoa Lạc Hồng, gằn giọng nói, “Hai người hãy mau nói tính danh!”

Hai người này, một kẻ mặt núc thịt, một kẻ mắt lồi như mắt cá đưa mắt nhìn nhau.

Kẻ mặt núc thịt cười gằn nói, “Này kẻ họ Trang đừng có quát tháo như vậy chứ. Bọn ta không có tội gì để sợ mà giấu tên. Ta tên là Chu Khuê còn đây là đồng nghiệp Bao Triều Sinh của ta!”

Lúc này, Phi Lượng dựng ngược lông mày lên quát, “Lão tổng! Thuộc hạ biết rõ hai kẻ này. Chu Khuê có ngoại hiệu Nhân Diên Viên Bao Triều Sinh hỗn danh Thuật Phong Nhĩ. Là nhân vật chuyên nghe lén, ăn trộm luôn đi chung với nhau!”

Trang Dực liền hỏi, “Trong danh sách truy nã, có tên bọn chúng không?”

“Đã liệt trong danh sách ba năm trước!”

“Thế mà bọn chúng lại còn lớn mồm là không có tội gì. Lần này bắt trị tội luôn!”

Chu Khuê kêu lên, “Đây là cái trò gì thế hả? Chuyện nhỏ mấy năm trước đây mà các người xem là án hả? Khốn kiếp. Bọn gây rối hơn bọn ta trong giang hồ sao các người không bắt đi. Mà lại đi bắt bọn ta hả?”

Trang Dực nói, “Bắt được kẻ nào hay kẻ ấy. Sao các người còn đi theo Hoa Lạc Hồng?”

Hoa Lạc Hồng lạnh lùng nói, “Trang Dực, đừng có mà hù dọa, bọn ta đã ở đây người cứ việc ra tay đi!”

Trang Dực mỉm cười, cùng lúc kiếm quang lóe lên, Mọc Sắc kiếm đâm thẳng vào Hoa Lạc Hồng!

Đồng thời, Song Hợp đao của Tiền Nhuệ cũng vung lên thét lớn, “Huỳnh đệ hãy xông lên!”

Đoạn Đại Phát vọt thẳng lên không, xích sắt nhắm đầu Chu Khuê quát xuống.

Chu Khuê bước tới, đoản đao đâm thẳng vào Đoạn Đại Phát.

Phí Lượng không một tiếng nói, vung mạnh côn lên.

Chu Khuê vội quay ngược đoản đao gạt đỡ côn của Phí Lượng. Vừa chạm vào thân côn đã bị chấn lui ba bước!

Bao Triều Sinh múa Nga Mi thích trong tay. Đang cuồng loạn chống đỡ Song Hợp đao của Tiền Nhuệ.

Chỉ trong mấy chiêu. Bao Triều Sinh đã quần bách bế lộ. Lúng túng chống đỡ.

Trang Dực ác đầu với Hoa Lạc Hồng càng lúc càng kịch liệt. Càng lúc càng hung hiểm.

Cây roi của Hoa Lạc Hồng quát vun vút. Tiếng rít xé gió, quét trong không trung, ánh sáng lập loè.

Mộc Sắc kiếm của Trang Dực như ánh điện. Đường kiếm liên hoàn, kiếm quang sáng rực, ánh thép loang loáng lạnh lạnh.

Đột nhiên, Hoa Lạc Hồng cúi rạp người xuống, rồi nhanh như chớp quát vút roi lên như một cơn lốc xoáy!

Trang Dực như lọt vào trong màn lưới roi. Kiếm cũng vung lên xoáy cuộn theo đường roi.

Thừa lúc cơn lốc xoáy roi giảm cường độ, Mộc Sắc kiếm ngay lập tức phóng thẳng vào tay trái cầm roi của Hoa Lạc Hồng trong chớp mắt. Khuỷu tay trái của Hoa Lạc Hồng đã bị đứt lìa.

Vì lọt trong cơn lốc xoáy roi. Trang Dực cũng không tránh khỏi chịu hai vệt roi trước ngực sau lưng, thân hình nhuộm máu đỏ tươi!

Ngay lúc này, dây xích sắt của Đoạn Đại Phát đã cuốn vào cổ của Chu Khuê. Đoạn Đại Phát quần mạnh dây xích, Chu Khuê lảo đảo bước chân, trong tâm trạng bất ổn, Phí Lượng thừa cơ xông tới, quát một đòn vào lưng của Chu Khuê. Chu Khuê thét lên một tiếng, đổ gục người xuống đất!

Bao Triều Sinh nhìn thấy vậy liền mất tinh thần. Tiền Nhuệ tức thời phóng đao tới. Bao Triều Sinh hốt hoảng chưa kịp phản ứng gì, thì Nhan Thiên Bảo từ đâu tới đột ngột xuất hiện chồm tới ôm lấy hông của Bao Triều Sinh hất tung lên, thân thể Bao Triều Sinh bay lên văng ra xa nặng nề rơi xuống đất!

Lúc này Hoa Lạc Hồng nghiêng răng chịu đau, tung người lên không trung lộn ngược vài vòng, trong nháy mắt đã ở xa ngoài sáu bảy trượng!

Trang Dực quyết không để cho Hoa Lạc Hồng chạy thoát, liền truy đuổi theo.

Tiền Nhuệ, Đoạn Đại Phát thấy thế liền vội vàng rượt theo, vừa chạy vừa kêu lên. Tiền Nhuệ kêu lên, “Các vị còn lại hãy xử trí hai kẻ đó, bọn ta theo lão Tổng truy bắt kẻ họ Hoa đây.”

Hoa Lạc Hồng tuy bị thương nặng nhưng động tác vẫn nhanh nhẹn. Trang Dực phát lực đuổi sát theo sau, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng được rút ngắn, nhưng rất chậm.

Tiền Nhuệ, Đoạn Đại Phát bị bỏ rơi lại đằng sau, nhưng vẫn còn trong tầm nhìn, nên vẫn đuổi theo kịp.

Máu tươi từng giọt lấm tẩm trên đường, nhưng Hoa Lạc Hồng vẫn không cảm thấy gì, thân hình vẫn lao đi van vút, dường như tinh lực vẫn không bị suy yếu đi.

Trang Dực tất nhiên không tin như vậy, biết rõ là lúc muốn sống thoát chết, Hoa Lạc Hồng có thể cố gắng vượt qua thể hiện bản năng mình, nhưng sự cố gắng này chỉ là tạm thời mà thôi, không thể kéo dài mãi được.

Cuộc truy đuổi đã hơn hai mươi dặm đường, lúc này, Hoa Lạc Hồng đã chạy tới một vách núi, y dừng lại và xoay người lại, sắc mặt trắng xanh, hơi thở dồn dập, nhưng thần thái của y vẫn lạnh lùng, ánh mắt sắc lạnh chăm chú nhìn Trang Dực đang tiến đến gần!

Bạch bào rách nát, vết máu khô nhuộm thắm bạch bào. Trang Dực dừng lại đứng cách Hoa Lạc Hồng mười bước. Trang Dực vẫn không thể xác định được ý đồ của đối phương, nhưng có một điều có thể biết chắc đó là kẻ họ Hoa sẽ không bao giờ chịu thức thủ. Vô luận như thế nào, chắc chắn là sẽ có một trận huyết chiến xảy ra.

Ngọn roi trong tay của Hoa Lạc Hồng hơi rung rung, giống như một con độc xà đang vờn vờn con mồi.

Trang Dực hít mạnh một hơi, chậm rãi nói, “Cơ hội của người không lớn đâu. Hoa Lạc Hồng. Ta nghĩ người cũng đang nghĩ như thế!”

Hoa Lạc Hồng tuy mệt nhọc nhưng vẫn cứng rắn nói, “Trang Dực! Đối với chuyện sinh tử, ta rõ ràng hơn người. Một kẻ tàn phế như ta, sống sót ở trên đời này thật sự cũng chẳng có ý nghĩa gì!”

Trang Dực gằn giọng nói, “Thấy được như thế thì hay đấy! Thế thì hãy tự xử mình đi!”

Trang Dực vừa dứt lời thì ngọn roi của Hoa Lạc Hồng đã vụt tới, “phụt” một tiếng xé không gian.

Trang Dực vẫn đứng bất động. Trường kiếm xiết chặt trong tay đưa lên đỡ. Nhưng ngay lập tức ngọn roi chuyển thế vụt xuống như mưa. Mộc Sắc kiếm liền quay vòng che kín khắp châu thân, trong nháy mắt đã gạt đỡ hai mươi chín roi. Thoáng một cái, Trang Dực phóng thẳng người lên, cả người lẫn kiếm phóng thẳng vào Hoa Lạc Hồng.

Kẻ họ Hoa lại liên tiếp vung mạnh ba roi, nhưng đều hụt cả. Y định nhảy lùi mấy bước, nhưng chỉ kịp thét lên một tiếng. Máu đã trào ra ướt đầm hông.

Từ xa, có bóng người vừa tiến lại vừa kêu to, Tiền Nhuệ và Đoạn Đại Phát đã đuổi kịp đến.

Người đến không chỉ có Tiền Nhuệ và Đoạn Đại Phát, mà từ vách núi xuất hiện thêm một người khác. Một tử y quái khách tóc đỏ như lửa.

Trong nháy mắt, tử y quái khách đã xuất hiện ngay trước mặt.

Hoa Lạc Hồng thân hình run run, nhìn không chớp mắt tử y nhân.

Y mấp máy nói, “Nhiếp Long, người đến trễ rồi!”

Vừa thấy Hoa Lạc Hồng kêu lên tính danh của người mới đến, trong lòng Trang Dực bất giác cảm thấy nặng nề, Nhiếp Long ngoại hiệu là Cuồng Diễm, là một trong tam quỷ tứ độc danh nhân trấn thiên hạ.

Cùng Hoa Lạc Hồng đồng thuộc tam quỷ. Ngày thường, rất ít khi nghe thấy bọn họ đi chung với nhau, nhưng tình huống lúc này chứng tỏ tam quỷ có sự liên thông âm thầm với nhau.

Nhiếp Long khàn khàn giọng nói, “Vốn phải sớm phát giác động tĩnh rồi, người biết đấy, mệt mỏi cả đêm quá buồn ngủ đầu óc nặng nề, nhưng không ngờ người lại thương tích nặng nề như vậy.”

Hoa Lạc Hồng buồn thảm nói, “May mà cũng còn chưa trễ lắm, trễ hơn nữa có lẽ chẳng thể gặp mặt nhau nữa đâu!”

Nhiếp Long ánh mắt sắc như dao, lăm liết nói, “Đừng nói bi quan như vậy, vẫn chưa thể nói trước ai sống ai chết. Hoa Lạc Hồng, ai làm người tổn thương vậy?”

Hoa Lạc Hồng đưa mắt về phía Trang Dực nói, “Kẻ đang đứng trước mặt người đó, Nhiếp Long!”

Hai mắt Nhiếp Long sáng lên, nhìn trừng Trang Dực nói, “Người hành hạ Hoa Lạc Hồng đến mức như vậy, hẳn là có thù sát phụ với y, hay là hấn đoạt thê?”

Trang Dực bình thản nói, “Kẻ họ Hoa là trọng phạm của triều đình, đã giết hai quan nhân. Về mặt luật pháp, cần phải bắt để qui án. Nhưng hấn đã kháng cự lại, bọn ta chỉ theo luật lệ hành sự. Nếu người nhúng tay vào ngăn trở, tất cũng động phạm đồng mưu với Hoa Lạc Hồng. Thì bọn ta cũng nhất thê bắt luôn. Tuyệt không buông tha!”

Nhiếp Long cười nhạt nói, “Người là ai mà nói những lời hăm dọa thế hả?”

Hoa Lạc Hồng tiếp lời, “Y là Trang Dực...”

Nhiếp Long “ồ” lên một tiếng nói, “Hoá ra người là Trang Dực, thế thì nợ cũ nợ mới cùng trả luôn lúc này.”

Trang Dực nói, “Nhiếp Long, Ta khuyên người đừng đi chung con

đường với Hoa Lạc Hồng, người muốn tìm người kết bạn thì ta cho rằng người không nên kết bạn với hắn.”

Nhiếp Long hừ một tiếng nói, “Đây là chuyện của ta, cách nhìn của người không chính xác đâu.”

Lúc này, Tiền Nhuệ và Đoạn Đại Phát đã lướt tới, nhìn thấy tình hình trước mắt, lập tức hiểu rõ tình huống đại khái. Hai người chia nhau đứng ở hai bên trái phải của Trang Dục.

Nhiếp Long thần nhiên nhìn hai người vừa đến, nhẹ nhàng cởi áo ngoài. Liền ngay lập tức lộ ra một chiếc dây lưng da buộc ở thắt lưng, trên mặt dây da có móc đầy dùi sắt, mũi dùi bằng bạc nhấp nháy sáng. Y cởi sợi dây lưng ra và nắm chặt ở trong lòng bàn tay. Đây là chiếc dây lưng da nổi tiếng, có tên gọi là “đuôi cá nhám” ý muốn nói là ai mà bị dây da này quất trúng thì cũng giống như bị đuôi cá nhám quất trúng. Không chết thì cũng toát da ra.

Tiền Nhuệ nhìn thấy thế chột thềm buông một tiếng thở mạnh, biết rằng đã gặp phải cao thủ.

Trang Dục nhìn chiếc “đuôi cá nhám” của Nhiếp Long, bình thần chống đầu mũi Mộc Sắc kiếm xuống đất. Hai binh khí ánh thép lạnh nhấp nháy như mặt nước hồ thu.

Nhiếp Long chậm rãi bước tới gần Trang Dục, chiếc “đuôi cá nhám” chúc xuống hơi lắc lư.

Đột nhiên, Tiền Nhuệ xuất thủ trước. Song hợp đao chia nhau chém mạnh tới. Tấn công vào cánh tay trái của Nhiếp Long.

Chiếc đuôi cá nhám “phụt” một tiếng cuộn lên, lực thể nhanh như cắt, trong nháy mắt một đao của Tiền Nhuệ đã bị quán chặt lấy, Tiền Nhuệ vùng ra nhưng không thoát được. Liền vùng đao kia chém xả vào hông đối phương.

Thần thái Nhiếp Long âm u giảo quyết. Đợi mũi đao sắp chạm vào thân thể, y mới đột ngột ấn mạnh cổ tay. Đè mạnh cây đao bị quán trong chiếc “đuôi cá nhám” xuống rồi hất ngược lên. “Choang” một tiếng, cây đao bị quán đã chặn thế đao đang chém xả tới kia ngay lập tức Song Hợp đao đã văng khỏi tay Tiền Nhuệ. Thân hình của Tiền Nhuệ cũng bị chấn mạnh văng ra sau.

Đoạn Đại Phát liền quát lớn lên một tiếng, dây xích sắt “rắc rắc” bay đến cổ của Nhiếp Long. Nhiếp Long không thèm quay nhìn, bật tung người lên, chiếc đuôi cá nhám chớp một cái như ánh điện. Đoạn Đại Phát chột nhảy giật lùi ra sau.

Tiền Nhuệ lúc này chột lao tới Nhiếp Long, hai tay trống không, ý rõ là muốn ôm lấy Nhiếp Long.

Nhiếp Long nở nụ cười nham hiểm, chỉ hơi co người lại. Tiền Nhuệ

đã huyệt vào, chiếc “đuôi cá nhám” giờ cao nhắm vào phía sau ót Tiền Nhuệ quát mạnh tới.

Chợt một luồng sáng trắng ánh thép vụt tới chắn ngang chiếc “đuôi cá nhám”. Hai binh khí chạm nhau ánh lửa bắn toé ra, tiếng sắt thép chất chúa vang lên.

Nhiếp Long sững người nhận ra Trang Dực đã nhập trận, ngay lập tức thu binh khí lao vào Trang Dực. Hai bên quần thảo nhau như long hồ tỷ thí, trong nháy mắt đã trải qua ba mươi chiêu. Trong khoảng thời gian đó, sinh mạng của hai bên đã ở trong gang tấc sự sống chết không biết bao nhiêu lần.

Đoạn Đại Phát quát thét lên, “Đồ khốn khiếp, ngay thanh thiên bạch nhật người dám ngăn trở quan quân phá án, bắt được người tất sẽ xử tội chết!”

Nhiếp Long không đếm xỉa đến, toàn thân tập trung tiếp đấu với Trang Dực. Cho đến lúc này Trang Dực mới phát giác ra, công lực của Nhiếp Long so với Hoa Lạc Hồng không kém cỏi chút nào.

Tiền Nhuệ có ý muốn lao tới chụp lấy binh khí, nhưng không may cho Tiền Nhuệ là binh khí của mình đang ở gần chỗ ác đấu. Chỉ sơ sẩy một chút, rất có thể sẽ gặp phải nguy hiểm. Tiền Nhuệ do dự mấy lần vẫn không dám mạo hiểm tùy tiện.

Hoa Lạc Hồng lúc này đã không còn chịu đựng nổi, ngồi sụp xuống đất, y cố gắng xé một miếng vải ở trên áo tụt bằng bó lại thương tích ở tay. Dáng vẻ suy nhược, sắc mặt không những xanh tái mà còn không chút thần sắc.

Đoạn Đại Phát nhìn thấy Hoa Lạc Hồng như thế, liền kêu lớn lên, “Lão Tiền! Bọn ta bắt được kẻ nào hay kẻ ấy. Hãy bắt trói kẻ họ Hoa lại rồi hăng hay.”

Tiền Nhuệ không ưng ý nói, “Kẻ họ Hoa xem như đã mất nửa mạng rồi, chỉ còn lại chút ít hơi thở, chẳng lẽ hấn mọc cánh bay đi được hay sao? Chi bằng bọn ta trợ giúp cho lão tổng, họ Nhiếp đang hung hấn vô cùng.”

Vung dây xích sắt, Đoàn Đại Phát nghiêng răng nói, “Ta chẳng tin là y có ba đầu sáu tay, có mà chạy thoát lên trời!”

Tiền Nhuệ thúc giục, “Thôi đừng dây dưa nữa, hãy tỏ rõ lòng can đảm của mình ra đi.”

Đoạn Đại Phát đột ngột dẫm mạnh chân, thét lớn một tiếng, nhảy chồm tới Nhiếp Long như hổ vồ mồi. Dây xích vung ra, phủ chụp lên đầu Nhiếp Long.

Mũi dùi thép trên dây da lấp loé nhấp nháy, bảy lần đẩy lùi trường kiếm của Trang Dực. Nhiếp Long thừa cơ trượt xéo người, rồi tung

chân trái đá ngược ra sau. Đoạn Đại Phát vội tránh cước này. Ngay lập tức Nhiếp Long quát dây da tới. Đoạn Đại Phát thét lên một tiếng, thân hình lão đảo loạn choạng, bờ vai máu thịt bật tủa ra đỏ tươi. Tiền Nhuệ thấy vậy liền nộ quát một tiếng, bưng bưng sôi sục, không chút do dự lặn người lao tới trước rướn người chụp lấy hai chân của Nhiếp Long.

Nhiếp Long chỉ hứ một tiếng, không tránh né, dây da hồi kích một chiêu kiếm của Trang Dực. Lúc mười ngón tay của Tiền Nhuệ đụng vào chân của Nhiếp Long, y liền tung một cước, đá tung thân hình Tiền Nhuệ văng ra, rồi giơ cao cây da. “Chát” một tiếng, hắt văng Tiền Nhuệ ra xa nửa trượng.

Thiên Mộc Sắc Kiếm nhân lúc này đâm thẳng tới như điện chớp. Nhiếp Long tung người lên không trung, chiếc “đuôi cá nhám” quay ngược quát mạnh xuống, nhưng đã chậm mất nửa giây. Mộc Sắc kiếm đã xĩa trúng ngang qua bụng Nhiếp Long máu trào ra thấm đỏ hồng y.

Tiền Nhuệ cố gắng gượng đứng dậy, run run giọng nói, “Hay quá, lão tổng! Kẻ họ Hoa đã làm gãy một chân của thuộc hạ, lão tổng hãy thay thuộc hạ tóm lấy y.”

Trang Dực vẫn nhìn trừng trừng Nhiếp Long, nhưng nói với Tiền Nhuệ, “Người đừng động đây, đừng làm cho thương tích nặng thêm.” Hoa Lạc Hồng lúc này nhếch miệng cười, yếu ớt nói, “Nhiếp Long người tính trệt mắt rồi!”

Nói xong liền ôm lấy vết thương ở bụng.

Nhiếp Long không thay đổi sắc mặt nói, “Vẫn chưa biết chắc ai thắng ai đâu!”

Trang Dực nói, “Người đã trúng kiếm rồi, người không cầm cự lâu hơn được đâu. Đúng ý chí để phản phát kinh lực thì cũng được, nhưng vượt quá giới hạn thể thì sẽ suy kiệt thôi. Nhiếp Long, người phải hiểu điều đó.”

Nhiếp Long vẫn ngang ngạnh nói, “Người thử xem!”

Nghe thế, Tiền Nhuệ liền vung Song Hợp đao đã thu hồi lại được, nộ quát, “Chết đến nơi mà còn khoác lác à? Không chặt cái đầu của người để tể lễ cái chân gãy của ta là không được đâu!”

Nhiếp Long khinh mạn nói, “Người đừng lảm lòi, hạng người như người chỉ giỏi mồm miệng. chỉ cần động thủ là ta có thể lấy mạng người liền đấy!”

Tiền Nhuệ quá tức giận, nghiến răng ken két quát lên, “Người quả là một kẻ hung đồ nghịch tặc, không tự biết mình, tội hành như núi, vô luân chết như thế nào, thì người cũng phải chết thôi.”

Nhiếp Long đang định mở miệng nói, thì đột nhiên ở vách núi xuất hiện hơn mười bóng người mặc hồng bào, hoàng bào, hán tử đi đầu tiên chính là Chiến Bách Thắng, Khởi Bá sơn trang tổng quản sự.

Thiên Mộc Sắc Kiếm

Hồi 26

Liều mạng

Trang Dực phát hiện ra người của Khởi Bá sơn trang đến, Nhiếp Long cũng phát giác ra thế.

Tiền Nhuệ cũng cảm thấy ngờ, không khỏi hoang mang nói, “Có phải đó là người của Khởi Bá sơn trang không? Lão tổng, bọn họ đến đây làm gì vậy? Vì bọn ta ư? Kể đi đầu hình như là Chiến Bách Thắng...”

Trang Dực bình tĩnh nói, “Bất kể bọn chúng vì ai đến thì sẽ mau chóng biết thôi.”

Đoạn Đại Phát lẩm bẩm nói, “Nếu mục tiêu là bọn ta thì quả là bọn chúng quá tầm thường, lợi dụng lúc bọn ta gặp nguy hiểm mà ra tay đây.”

Ngay Hoa Lạc Hồng cũng hơi ngơ ngác, gượng gạo cười nói, “Nhiếp Long, người nói xem đây đã là mặt vận rồi phải không? Hết đợt sóng này đến đợt sóng khác...”

Nhiếp Long lạnh lùng cười nói, “Cứ đợi đấy mà xem đã!”

Trang Dực đã suy đoán ra bọn chúng sắp có phiền phức, mà sự phiền phức này tất có liên quan đến Khởi Bá Sơn Trang, còn nội dung thế nào thì vẫn không thể đoán ra được.

Tiền Nhuệ nói, “Không sai, lão tổng. Đúng là Chiến Bách Thắng rồi.”

Trang Dực nói, “Ta thấy rồi.” Đồng thời, Trang Dực cũng đếm ra được số người. Tổng cộng có mười hai người. Ngoại trừ Chiến Bách Thắng, còn có bảy người mặc hồng y, bốn người mặc hoàng y, khí thế hùng hực. Vấn đề ở chỗ người của Khởi Bá sơn trang khoa trương như thế là vì lý do gì.

Chiến Bách Thắng lúc nhìn thấy Trang Dực cũng không khỏi ngạc nhiên. Y quay đầu dặn nhỏ mấy câu với những người xung quanh, sau đó bước tới hai bước, chấp tay hành lễ với Trang Dực, “Thật là nhân sinh hà xứ bất tương phùng. tổng đề đốc, không ngờ lại gặp nhau ở đây.” Nói xong, y liền đưa mắt nhìn Hoa Lạc Hồng và Nhiếp Long, rồi hạ giọng nói, “Việc công đó ư, tổng đề đốc?”

Trang Dực mỉm cười, gật đầu nói, “Chiến tổng quản cũng vì việc công ư?”

Chiến Bách Thắng thở dài, chỉ Hoa Lạc Hồng, nói, “Trang trại của bọn ta bị bọn chúng phá hoại, mất bao nhiêu công sức, huy động biết bao nhiêu người mới tìm ra được tung tích của bọn chúng. Toàn trang chia làm sáu nhóm, lùng sục khắp khu này. Nay nhóm của ta truy lùng đến đây, không ngờ lại gặp tôn giá ở đây...”

Trang Dực nói, “Ta thay mặt triều đình truy bắt phạm nhân. Nghe nói đối tượng mà bọn ta truy bắt có liên quan đến các vị phải không?”

Chiến Bách Thắng tiến đến sát Trang Dực, nói nhỏ, “Tổng đề đốc, trang trại của bọn ta đêm qua xảy ra chuyện. Tổng đề đốc không biết hay sao?”

Trang Dực hơi cười nói, “Ai dám nhỡ râu hùm thế? Cái gan quả không nhỏ.”

Chiến Bách Thắng nhìn Trang Dực, giọng oán hận nói, “Được thôi. Bất kể tổng đề đốc giả bộ hay thật sự không biết thì ta cũng nói rõ trước. Tối hôm qua trang trại của bọn ta bị rối loạn, có hai nhóm người đến quấy phá, một nhóm bắt đi phụ thân của tổng đề đốc, nhóm kia thì bắt đi Nhị tiểu thư. Không chỉ như thế, bọn chúng còn giết mất bốn hồng y, làm bị thương hai hoàng y. Hai nhóm này vô cùng ngông cuồng, thủ đoạn độc ác. Trang chủ bọn ta gần như điên lên, lập tức điều binh khiển tướng, kiên quyết tìm cho ra bọn quấy rối để nghiêm trị.”

Trang Dực hất tay nói, “Khoan đã! Chiến đại tổng quản, giọng nói của người có ý hoài nghi ta phải không?”

Chiến Bách Thắng hơi do dự nói, “Sao dám như thế! Ta chỉ hỏi tổng đề đốc có biết chuyện xảy ra tối hôm qua không mà thôi...”

Trang Dực tỏ ra không vui nói, “Chiến đại tổng quản, tại sao ta phải biết những chuyện này chứ hả? Ta không phải là thuận phong nhi, lại không phải là thiên lý nhãn, những tai họa xảy ra ở quý trang, ta làm sao trong một đêm mà lại có thể biết được? Ta vẫn đang muốn thỉnh giáo đại tổng quản đây, vấn đề của phụ thân ta người nói sao đây? Người của các vị đã đúng hẹn quay về, vậy mà quý trang vẫn nhốt phụ thân ta không thả là có làm sao? Bây giờ phụ thân ta đã bị bắt đi ở trong trang trại của các vị, đại tổng quản nói sao đây?”

Chiến Bách Thắng ngơ ngác nhìn Trang Dực nói, “Ày, tổng đề đốc, bọn ta nói thẳng ra luôn đi không úp mở nữa, lệnh tôn không phải là do tổng đề đốc bắt đi hay sao?”

Trang Dực nhíu mày nói, “Chiến đại tổng quản, con người chỉ cần có phụ thân là đủ rồi. Giả như phụ thân ta đã được đón về, hà tất còn

phải đòi người nữa hả?”

Chiến Bách Thắng bối rối nói, “Đương nhiên, đương nhiên. Tổng đề đốc, chuyện này xin tổng đề đốc tạm nhẫn nại. Hãy tạm gác lại rồi hẵng hay, để ta thanh toán kẻ họ Hoa và con “nghiệt long” kia, sẽ nói chuyện sau với tổng đề đốc.”

Trang Dực lạnh lùng nói, “Không biết quý trang và hai kẻ này có mối hiềm khích gì? Đại tổng quản, bọn chúng là những kẻ trọng phạm mà ta cần phải bắt về quy án. Vương pháp trước tiên, sau mới tư oán, mong các vị đừng ngăn cản việc công.”

Chiến Bách Thắng vội nói, “Áy, áy! Tổng đề đốc, mọi người đều là bằng hữu tốt cả. Trang tổng đề đốc đúng là lúc nào cũng chuyện công, mở miệng là triều đình, khép miệng là vương pháp, như thế không làm thương tổn tình cảm sao? Bọn ta cần hai người này tất có cái lý của nó. Trong những kẻ đột nhập trang trại bọn ta tối hôm qua, có một nhóm chính là Hoa Lạc Hồng và Nhiếp Long cùng một “quỷ tinh tà lực” khác. Nhị tiểu thư của bọn ta đã bị bọn chúng bắt đi. Tổng đề đốc nói xem, như thế có thể tha cho bọn chúng được không? Bọn ta tuyệt không có ý gây rối chuyện. Thế bắt đắc dĩ, tổng đề đốc nhất thiết phải thông cảm cho chuyện này...”

Trang Dực khó hiểu nói, “Kỳ quái, “tam quỷ” bọn họ xưa nay vốn sống yên gió lặng với Khởi Bá sơn trang, tại sao nay lại có thái độ vuốt râu hùm bắt nhị tiểu thư vậy?”

Chiến Bách Thắng gằm mặt nói, “Đây chính là vấn đề mà bọn ta muốn hỏi, nhưng phải bắt được bọn chúng thì mới hỏi cho phân minh được. Vì vậy tổng đề đốc khoan nhượng cho chuyện nhị tiểu thư không phải là chuyện nhỏ, hiện nay vẫn không biết tằm tích ở đâu. Đây không những là chuyện lo âu của trang chủ, uy tín của sơn trang mà còn là vấn đề danh tiết của đại cô nương, không thể xem thường được!”

Trang Dực sắc diện hòa hoãn nói, “Hóa ra là chuyện như vậy, chẳng trách các vị cứ nóng ruột đi tìm. Giữa phụ thân và nhi nữ có mối quan hệ tình cảm lo lắng là đương nhiên. Song giữa phụ thân và nhi tử, e rằng tình thân cũng không kém. Phụ thân ta nay cũng không biết tằm tích nơi nào, ta cũng lo lắng không kém. Cứ phải một chỗ khoanh tay đứng nhìn thì thật đáng lo...”

Chiến Bách Thắng vội nói, “Xin tổng đề đốc an tâm, chuyện này ta gánh chịu, nhưng xin tổng đề đốc nhẫn nại, họ Chiến tất có hồi báo.”

Trang Dực do dự một lúc rồi nói, “Được! Đại tổng quản, mọi chuyện trông mong ở đại tổng quản.”

Chiến Bách Thắng như trút được gánh nặng, quay đầu lại nói, “Các

huynh đệ, hãy tóm lấy hai tên thất phu kia.”

Thật sự chưa cần Chiến Bách Thắng ra lệnh, mười một đại hán hồng y đã sát khí đằng đằng vây lấy Hoa Lạc Hồng và Nhiếp Long. Tiền Nhuệ và Đoạn Đại Phát đứng ở bên cạnh, như người ngoài cuộc vậy.

Nhiếp Long sắc mặt trầm ngâm lạnh lùng, tựa hồ như không bị tình thế hiểm nghèo lúc này làm cho lay động. Hoa Lạc Hồng sắc diện cũng vẫn thản nhiên. Hai người dường như bất chấp tất cả.

Càng như vậy, Chiến Bách Thắng càng ngần ngại động thủ. Y không phải sợ không đối phó nổi với Nhiếp Long và Hoa Lạc Hồng, y chỉ băn khoăn lo lắng vạn nhất hai kẻ này liều mạng thì còn ai để bức hỏi thăm tích Thù Địch đây?

Thần sắc vẫn nganh ngạnh, tay vẫn ôm lấy vết thương nơi bụng.

Nhiếp Long ngẩng mặt nói, “Kẻ họ Chiến các người còn đợi gì nữa hả?”

Chiến Bách Thắng giữ bình tĩnh nói, “Đừng nói dông dài, tình cảnh của các người hiện nay như thế nào tự trong lòng các người cũng đã biết. Nhiếp Long, muốn sống thì cũng không khó, chỉ cần các người chân thành hợp tác, lập công chuộc tội.”

Nhiếp Long sắc mặt không chút biểu lộ nói, “Hợp tác thế nào? Chuộc tội thế nào?”

Chiến Bách Thắng háng giọng nói, “Đơn giản thôi, chỉ cần các người chỉ chỗ của nhị tiểu thư thì sẽ tha chết cho các người.”

Nhiếp Long cười mỉa nói, “Có phải là sau khi hợp tác sẽ để cho bọn ta đi chứ?”

Chiến Bách Thắng găm mặt nói, “Thiên hạ há có chuyện dễ dàng như thế ư? Các người không những xâm phạm Khởi Bá sơn trang, bắt đi ái nữ của trang chủ ta, sát hại người của sơn trang ta, khó mà tha thứ cho được. Nếu các người chỉ rõ tung tích của nhị tiểu thư thì được khỏi tội chết nhưng không thể không có sự trừng phạt, đó là đã quá khai ân rồi, các người cũng phải tự biết mình chứ!”

Nhiếp Long đưa mắt nhìn Hoa Lạc Hồng, cao giọng nói, “Người đã nghe rồi chứ, Hoa Lạc Hồng? Có nói gì không?”

Hoa Lạc Hồng đáp ứng nói, “Ta thấy... chết cũng được, nhưng ít nhất Thù Địch cũng phải chết theo...”

Nhiếp Long cười nham hiểm, nói, “Có lý đấy! Chết hay sống bọn ta chấp nhận tất cả, cái gọi là khai ân đó xin Khởi Bá sơn trang giữ lấy mà dùng!”

Chiến Bách Thắng lửa giận bùng bùng, quát lên, “Các người muốn chết phải không?”

Nhiếp Long “hừ” một tiếng nói, “Chết thì không muốn chết. Nhưng sống không bằng chết thì chết còn hơn. Chiến Bách Thắng, người đánh giá sai người rồi!”

Hoa Lạc Hồng tiếp lời, “Này kẻ họ Chiến, ta có thể kể cho người nghe diễn biến tình huống sau khi bọn ta chết đi. Tào Đôn ẩn thân ở gần đây, nhất cử nhất động lúc này, y hoàn toàn nhìn thấy hết. Chỉ cần ta và Nhiếp Long chết đi, y sẽ về ngay lập tức cưỡng dâm Thù Địch, sau đó sẽ lột trần đại cô nương, sẽ tròng dây vào cổ y thì rồi treo lên một cành cây nào đó cho mọi người coi. Nếu người không tin thì ta đảm bảo không lâu người sẽ được tận mắt nhìn thấy.”

Chiến Bách Thắng giận run cả người, mồ hôi ướt đầm, hai mắt đỏ rực, hơi thở dồn dập, đứt quãng nói, “Bọn khốn khiếp các người... thật đúng là một lũ súc sinh, không còn chút nhân tính. Khởi Bá sơn trang đã quật mồ mả tổ tông các người hay làm nhục người thân gì của các người chưa mà các người lại dùng thủ đoạn đê hèn như vậy để hãm hại khuê nữ người ta hả?”

Nhiếp Long cười nhạt nói, “Để sống sót thì phải dùng bất cứ cách thức nào, luân lý đạo đức gì cũng vứt cả thôi!”

Chiến Bách Thắng trong cơn giận dữ cùng cực, nhất thời đã mất đi ý thức, không biết phải làm thế nào, y đứng sững người tại chỗ, cắn răng mím chặt môi, tình trạng quần bách, không biết tiến thoái thế nào mới phải.

Trang Dục lạnh lùng bàng quang, nhưng thật sự là rất thông cảm với Chiến Bách Thắng, nhìn không được, bước tới mấy bước, kéo Chiến Bách Thắng đến một chỗ thuận tiện nói chuyện, rồi nói nhỏ, “Xem ra đại tổng quản khó xử lắm phải không?”

Chiến Bách Thắng siết tay cắn hận nói, “Tổng đề đốc đã thấy tất cả rồi đấy. Ta thật không ngờ hai tên khốn kiếp này lại bại hoại đê tiện đến cái mức như vậy, nếu không phải là vì an nguy của nhị tiểu thư, thì ta đã bắt chập tất cả mà đập nát thây bọn chúng ra rồi...”

Trang Dục nói, “Có cần ta góp sức giải quyết không?”

Chiến Bách Thắng cảm kích mừng rỡ nói, “Còn gì hơn. Tổng đề đốc, xin chỉ giáo cho!”

Trang Dục nhíu mày nói, “Theo ta phán đoán, nơi Thù Địch bị giam cầm tất ở gần nơi đây. Vì lúc ta truy bắt Hoa Lạc Hồng, y không chạy qua chỗ nào khác mà chạy một mạch thẳng tới chỗ này, mà vừa tới đây thì không lâu đã thấy Nhiếp Long xuất hiện thì có thể thấy nơi bọn chúng trú chân tất cách đây không xa lắm. Tam quý đã hành động thì hành tung của Tào Đôn không khó suy đoán. Thù Địch ở trong tay bọn chúng tất không ở xa nơi đây.”

Chiến Bách Thắng ngẫm nghĩ, tinh thần phấn chấn, cảm kích nói, “Đúng, đúng rồi, đúng quá rồi, sao ta không nghĩ ra được điều này chứ? Nhờ có tổng đề đốc nhắc nhở, đã giúp ta thoát khỏi bế tắc, đúng là quý nhân giải nguy. Giả như nhị tiểu thư nhờ vậy mà được cứu thì thật không quên ân này. Tổng đề đốc, chuyện này ta xin nhớ mãi!”

Trang Dực vỗ vai Chiến Bách Thắng cười nói, “Thôi đừng khách khí! Hãy xông vào trận đi!”

Chiến Bách Thắng chấp hai tay vái Trang Dực rồi đột ngột quay người lại, thần thái cương quyết, rút từ thắt lưng ra một ống tiêu đồng, sát khí đằng đằng thét lớn, “Các huynh đệ, hãy giết sạch bọn chúng, không chừa một tên nào cả!”

Không đợi Chiến Bách Thắng đưa lời, bốn hồng y đại hán đá tung người lên, từ bốn phía ập tới Nhiếp Long. Hai hoàng y đại hán từ hai phía phải trái kèm công áp sát, trong nháy mắt ánh thép loang loáng múa lên như điện chớp.

Nhiếp Long không nhúc nhích. Chiếc đuôi cá nhám bắt đầu xoay vòng. Tiếng binh khí chạm nhau chan chát, ngay lập tức binh khí của mấy đại hán hồng y và hoàng y đã bị gạt ra trong nháy mắt đã hóa giải thể công.

Chiến Bách Thắng nộ quát như sấm, ống tiêu đồng vạch thành một vòng cung, xĩa thẳng vào Nhiếp Long. Đầu tiên lúc lắc không dừng, giống như một con độc xà ngẩng đầu trườn tới, hoàn toàn ngăn chặn thoái lộ của kẻ địch.

Nhiếp Long cười nhạt, phóng thẳng người lên, không thoái mà tiến, chiếc đuôi cá nhám vút thẳng như một ống thép giã mạnh xuống. Ngay lúc đó, một hồng y đại hán lao thẳng tới, bổ ra hai búa. Nhiếp Long nguyên thể không đổi, duỗi tay thu chụp lấy một cán búa hất ngược lại đập ngay vào lưỡi búa kia. Hồng y đại hán đó cuốc bộ bất ổn, loạng choạng mấy bước. Lúc này, chiếc đuôi cá nhám giã mạnh xuống ống tiêu, ống tiêu rung mạnh. Chiến Bách Thắng cảm thấy năm đầu ngón tay tê rát.

Một hồng y đại hán thừa lúc xông vào, chém mạnh đại đao vào Nhiếp Long. Nhiếp Long thân thể đang lão đảo, đột ngột cúi đầu hạ lưng, chiếc đuôi cá nhám hất ngược lên, “rắc” một tiếng, khuôn mặt đại hán hồng y này đã bị quật trúng vỡ nát biến dạng.

Hồng y đại hán thứ ba cuồng nộ xông vào, định ôm chặt lấy Nhiếp Long. Nhiếp Long liền lách nhẹ sang bên trở tay vùng đuôi cá nhám lên, quật vào gáy của đại hán hồng y này, máu bắn ra đỏ thẫm cả đầu. trong tích tắc đó, Chiến Bách Thắng phóng thẳng ống tiêu đồng

tới như một mũi tên bắn. Chiếc đuôi cá nhám vừa cuộn lên thì ống tiêu đồng đã cắm vào ngực trái của Nhiếp Long. Chưa kịp phản ứng gì thì một hoàng y đã xông tới trước, xĩa mạnh chĩa ba vào bụng của Nhiếp Long. Toàn thân Nhiếp Long co rút lại, máu tươi từ mũi miệng trào vọt ra, nhưng Nhiếp Long vẫn vững mạnh đuôi cá nhám quật nganh vào cổ của hoàng y đại hán, chiếc đầu của hoàng y đại hán gần như bị đứt lìa khỏi cổ.

Hồng y đại hán thứ tư tung người vọt tới, song cơn múa vun vút quất Nhiếp Long liên tục lộn nhào dưới đất, thân thể ăn lóc. Chiến Bách Thắng chặn ngay cuồng tính của hồng y đại hán này lại, thét lớn, “Dừng tay lại! Không thấy hán đã đứt thở rồi hay sao?”

Vây lấy Hoa Lạc Hồng là ba hồng y và hai hoàng y, lúc này chỉ có hai hồng y xuất thủ công kích, Hoa Lạc Hồng tuy thoi thóp hơi thở, sức lực suy yếu, nhưng giống như ngọn đèn trước lúc tắt, sức đề kháng không kém cỏi chút nào, y ngồi tại chỗ, cây roi bạc trong tay y lúc co lúc duỗi, lúc rút lúc buông, tuy không nhanh mạnh nhưng chuẩn xác, chiêu nào cũng vào những chỗ hiểm yếu, đều là những chiêu thức lợi hại.

Chiến Bách thắng rút ống tiêu cắm trên người Nhiếp Long ra, chùi máu dính trên ống tiêu lên giấy, nhổ nước bọt nói, “Khốn kiếp, y quả thật nganh nganh khó trị thật...”

Hoa Lạc Hồng lúc này đã nhìn thấy rõ tình thế. Y không kích động, cũng không bi phẫn, vẫn gắng gượng ứng chiến, không chút lúng túng, vẫn còn mở miệng nói, “Trang Dực... xem như người đã thành toàn cho Khởi Bá sơn trang... nhưng lại là... một kẻ mượn đao giết người.”

Trang Dực chống kiếm xuống đất, lạnh lùng nói, “Chịu an phận đi, Hoa Lạc Hồng! Ai xúi quẩy người đến vận xui này hả?”

Đột ngột, thân hình của Hoa Lạc Hồng phóng thẳng lên không trung, giống như được hồi sức lại vậy, thể lực mãnh liệt, kinh đạo cương dũng lao vào Trang Dực. Hai hồng y ngăn cản không kịp, kêu “ó” lên kinh ngạc. Nhưng Trang Dực đã có dự cảm trước, nên đã dự phòng tình huống bất ngờ, bình tĩnh chĩa thẳng trường kiếm lên, đồng thời lướt vọt thân người ra ngoài trượng. Hoa Lạc Hồng lộn ngay xuống đất, toàn thân bất động.

Chiến Bách Thắng vội chạy đến gần Trang Dực, hỏi, “Tổng đề đốc, không sao chứ?”

Trang Dực cười cười nói, “Nhờ phúc, may mà ta đã có dự cảm, nếu không đã chịu đòn bất ngờ oán độc của kẻ họ Hoa...”

Chiến Bách Thắng lắc đầu nói, “Hắn liệu mình bất chấp tất cả, thật

sự là không muốn sống nữa!”

Trang Dực thở dài nói, “Chuyện của bọn ta đã kết thúc rồi, còn phiền nhiễu của quý trang vẫn chưa kết thúc. Chiến đại tổng quản, tung ích của gia phụ, bọn ta sẽ chờ tin của quý vị, xin cáo từ!”

Chiến Bách Thắng do dự nói, “Tổng đề đốc quay về sao?”

“Chẳng hay đại tổng quản còn cần bọn ta giúp gì nữa?”

Chiến Bách Thắng nghĩ ngợi, gượng cười nói, “Không, không có chuyện gì cả. Ta chỉ muốn hỏi tổng đề đốc, nhị tiểu thư bọn ta đích xác là ở gần đây chứ?”

“Ta căn cứ vào tình hình thực tế để suy đoán. Theo lý mà đoán thì phải là tám chín phần mười!”

“Ấy! Ta cũng chỉ mong như thế...”

Trang Dực chấp tay nói, “Cẩn chúc mã đáo thành công! Chiến đại tổng quản, bất luận là tin tức của nhị tiểu thư hay gia phụ, ta cũng mong mau nhận được tin tốt lành.”

Chiến Bách Thắng cúi người nói, “Cũng mong thế, cũng mong thế...”

Trang Dực không nói gì thêm, quay người bỏ đi.

* * *

Tiền Nhuệ một chân bị băng bó, chống gậy kéo lê từng bước mà đi, nếu không có Trang Dực đỡ ở bên cạnh thì đi được nửa bước cũng vô cùng khó khăn. Đoạn Đại Phát vẫn còn khỏe, tuy bị chấn thương ở vai nhưng không ảnh hưởng gì đến hành động.

Ba người chậm rãi bước đi. Tiền Nhuệ than thở, “Ôi, bị kẻ họ Hoa đó đập cho gãy chân, phải nằm dưỡng thể này bao lâu đây, không làm được gì cả!”

Đoạn Đại Phát lên tiếng, “Chỉ có Tiền bổ đầu bị thương thôi sao?”

Thương tích ở vai ta đây không biết có phục hồi như cũ được không đây?”

Tiền Nhuệ lắc đầu nói, “Cũng chẳng oán trách gì, chỉ trách cái mạng bọn ta khổ, ba trăm sáu mươi nghề, lại chui vào cái nghề này.”

Trang Dực chen lời nói, “Nghề nào cũng khó khăn gian khổ, hãy chấp nhận số phận thôi!”

Lúc này bọn họ đã đi tới một bên mép hồ. Đoạn Đại Phát định kêu dừng lại nghỉ ngơi thì từ sau lùm cây xuất hiện một bóng người.

Tiền Nhuệ thoáng giật mình, dừng ngay bước chân lại, đang định nhắc nhở Trang Dực chú ý, thì thấy Trang Dực sấn tới mấy bước.

Người ở trong lùm cây mặt đen sì, mắt lộ mũi to, hai tai vênh lên, một vết sẹo lõm từ bên trái má kéo xuống khóe miệng, tay nắm một cây đao lưỡi cong vút sáng loáng, sắc diện hung thần ác sát.

Đoạn Đại Phát ở phía sau phát giác ra tình huống bất ổn, liền bước

tới, hơi bối rối nói, “Cái gã này muốn gì thế?”

Tiền Nhuệ lúng túng, “Nhìn cái dạng của gã, tám phần mười là có ý bất thiện rồi...”

Trang Dực đã tuốt Thiên mộc sắc kiếm khỏi bao, thần sắc bất biến, bước tới trước đối phương lên tiếng hỏi, “Nếu ta đoán không sai thì người chính là Tà đao Tào Đơn?”

Người đó rẽ lùm cây, đứng dậy, sắc giọng nói, “Ta không phải là Tào Đơn thì mới là kỳ quái, còn ai có lý hơn ta để có mặt ở đây để đối mặt với các người chứ?”

Trang Dực lạnh lùng nói, “Người may mắn đấy, người của Khởi Bá sơn trang đang lùng kiếm người quanh đây, thế mà người vẫn lẩn tránh được. Tào Đơn, thiên số người vẫn chưa hết đây.”

Tào Đơn rít giọng nói, “Nói thẳng ra nếu chưa báo được huyết thù của Hoa Lạc Hồng và Nhiếp Long thì trời cao làm sao có thể để ta xuống tuyệt địa chứ hả? Kể họ Trang, hai người họ tuy chết ở trong tay của Khởi Bá sơn trang nhưng sự thực đều do người thao túng chỉ dẫn. Câu nói cuối cùng của Hoa Lạc Hồng không sai chút nào cả, một độc kế mượn đao sát nhân.”

Trang Dực bèn hỏi, “Người nghe hết hay sao?”

Tào Đơn sắc mặt đầy oán hận nói, “Ta không những nghe thấy, mà toàn bộ quá trình xảy ra đều thấy hết. Kỳ thực, lúc đó ta đang ẩn núp trong cái hố ở cánh trái vách núi, cách các người không quá năm trượng, chỉ là hố phủ đầy cây cỏ nên ta thấy các người mà các người không thấy được ta đó thôi.”

Sự phán đoán trước đây của Trang Dực quả không sai, nhưng tiếc là kẻ họ Tào đã không trút oán hận lên Khởi Bá sơn trang, mà lại đổ lên phía Trang Dực. Rõ là trách nhiệm người khác mà mình phải gánh chịu.

Tiền Nhuệ không nhịn được nữa lên tiếng, “Này kẻ họ Tào, cái gọi là oan có đầu, nợ có chủ, người giết Hoa Lạc Hồng, Nhiếp Long không phải là bọn ta, e rằng người đã kiếm lầm đối tượng rồi đó!”

Tào Đơn lạnh lùng nói, “Giết bọn người trước, sau đó sẽ đi lột da bọn người Khởi Bá sơn trang!”

Sự việc đã đến mức không thể tránh né được thì phải chấp nhận.

Lúc này, một trận quyết đấu chắc chắn sẽ không thể tránh được.

Tiền Nhuệ và Đoạn Đại Phát đưa mắt nhìn nhau, chậm rãi tản ra hai bên. Hai người tuy thương tích đầy mình nhưng không thể làm khác được.

Thiên Mộc Sắc Kiếm

Hồi 27

Êm dịu

Trang Dực lạnh lùng rút kiếm ra khỏi vỏ, hai tay siết chặt chuôi kiếm, chỉ thẳng mũi kiếm vào đối phương.

Tào Đơn giờ cao thanh đao cong vút lên, từng bước từng bước tiến tới.

Mọi bên đều chăm chú nhìn vào đối phương, nhìn chăm chú vào từng phản ứng nhỏ nhất của đối phương, không bên nào có ý khinh địch cả, tại vì bọn họ biết rõ ràng, chỉ cần lơ đãng một chút thì sẽ lãnh hậu quả chết người.

Tào Đơn đột ngột nhảy tung người lên, lưỡi đao cong vút chém xả xuống. Ánh đao như một làn sóng trắng bạc lóng lánh.

Trang Dực liền lập tức quay vòng Thiên mộc sắc kiếm như một quả cầu kín đặc, lấp lánh ánh thép. Ngay lập tức tiếng sắt thép va chạm nhau vang lên chấn động chói tai, hoa lửa bắn tung ra. Hai người đều bị chấn động văng ra sau mấy bước.

Không ngừng nghỉ, Tào Đơn lại quát lớn lên một tiếng, lưỡi đao cong lại bắn ra muôn vàn lưu tinh lấp lánh, ánh đao sả xuống như mưa, giống như một chùm lửa phủ chụp xuống Trang Dực.

Trang Dực đã thỉnh giáo qua thân thủ của tam quỷ, mỗi tên đều có tuyệt kỹ. Đao pháp của Tào Đơn biến hóa thật bí hiểm, kỳ ảo chưa từng thấy.

Trong tích tắc như điện chớp, trường kiếm như hoà vào thân, Trang Dực phóng thẳng tới trước.

Tào Đơn tung người lên không nhanh như cơn lốc, liên tục xoay vòng chuyển hướng. Trường kiếm của Trang Dực đâm vút qua, Tào Đơn thoát hiểm trong gang tấc.

Tiền Nhuệ và Đoạn Đại Phát bất giác như có lửa đốt trong lòng, mồ hôi ướt đầm tay.

Xem tình hình này thì kẻ họ Tào thật quả khó đối phó, hai người bọn họ lúc này lại không thể trợ giúp được. Tiền Nhuệ thì một chân phải lết đi, Đoạn Đại Phát thì cánh tay không nhúc nhích nổi. Hơn nữa trong trận ác đấu hung hiểm, mãnh liệt này, không ai có thể nắm chắc được phần thắng, mà đã không nắm chắc phần thắng mà cứ nông nổi xuất thủ thì có khi lại có hại thêm.

Tào Đơn vừa ổn thân xong liền lập tức bỏ ra một đao, tiếng đao xé không khí vù vù.

Trang Dực với kiếm thân hợp nhất xông lên, chỉ nghe một tiếng “xoảng” chát chúa tóe lửa, hai người đã bật văng ra.

Bụng Trang Dực thấm máu.

Ngực Tào Đơn đỏ thắm.

Nhưng kẻ họ Tào lại cười như điên loạn lên, xem như không có chuyện gì, không chút chậm trễ lại vung đao xông tới. Lưỡi đao sả xuống thành một vòng cung, một thế công liều lĩnh.

Thiên Mộc Sắc Kiếm tung ngang lên đỡ. Đao của Tào Đơn đột ngột chuyển đổi góc độ, thế đao từ trên xuống dưới đổi ngay thành từ dưới móc ngược lên, trong nháy mắt thế đao đã chuyển ngược.

Trong tình huống biến chuyển như vậy, Trang Dực không bật lùi ra sau mà hạ nghiêng người xuống, tung một cước chuẩn xác trúng ngay cườm tay của Tào Đơn. Lưỡi đao cong trong tay Tào Đơn văng ra. Tào Đơn còn chưa biết phản ứng như thế nào thì Thiên Mộc Sắc Kiếm đã xuyên qua cổ họng.

Nhưng trong thế đao móc ngược lên của Tào Đơn, lưỡi đao đã cắt trúng vào chân của Trang Dực, da thịt gần như bị róc ra, lòi xương, máu trào ra lai láng.

Trang Dực tái xanh mặt, đau đớn đến vã mồ hôi, môi tím đi, toàn thân co lại.

Trang Dực đưa mắt nhìn chăm chú vào Tào Đơn đang nằm trên đất các độ mấy bước.

Hai mắt Tào Đơn trợn trừng, lòi ra, cứng đờ, từ vết thương hẹp ở cổ họng, máu tiếp tục trào ra, trên tay vẫn siết chặt lưỡi đao cong vút như không cam tâm chịu chết.

Đoạn Đại Phát vội lao đến, khuỵu chân xuống, một tay rắc bột thuốc lên vết thương của Trang Dực, một mặt thổi nhẹ vào vết thương.

Tiền Nhuệ cũng lết đến, lo lắng nói, “Thương tích lão tổng có nặng lắm không?”

Trang Dực gắng gượng nói, “Vết thương không sâu lắm, mong rằng không phạm vào nội tạng...”

Đoạn Đại Phát vội nói, “Cứ rắc thuốc cho lão tổng để cầm máu đã...”

Tiền Nhuệ lo lắng nói, “Người hãy làm nhẹ tay thôi, đừng làm vết thương toát ra...”

Đoạn Đại Phát cẩn thận xé vải chỗ vết thương ra, chăm chú quan sát kỹ rồi nói, “Xem ra cũng không nhẹ, không mở vết thương ra thì không thể thấy rõ, phải mau đi kiếm Phạm lục chỉ thôi...”

Trang Dực mệt mỏi nói, “Ta vốn cũng biết là người không thấy được gì...”

Tiền Nhuệ hồi thúc, “Hãy mau bôi thuốc cho lão tổng rồi băng bó kỹ

lại. Bọn ta hãy cố gắng làm hết sức mình.”

Đoạn Đại Phát một tay bôi thuốc thật khó khăn, “Lão Tiền, ta bị thương ở vai, bôi thuốc còn phải cố gắng lắm, còn bằng bó một tay thì ta làm sao được. Người hãy giúp ta một tay, lúc này không phải là lúc ra lệnh.”

Tiền Nhuệ nghe thế thì “hừm” một tiếng, xé vải trên áo mình băng bó vết thương cho Trang Dực, vừa hỏi, “Lão tổng còn đủ sức quay về hay không?”

Trang Dực vội nói, “Ta ráng thử xem sao.” Nói xong, chàng liền cố gắng lết đi, thì thấy trong bụng đau buốt, giống như xoắn một cái vạy, khiến cho chàng gần như không chịu nổi nữa.

Tiền Nhuệ vội đỡ lấy Trang Dực, hốt hoảng nói, “Không xong rồi lão tổng, đừng cử động nữa, chỉ mới nhúc nhích mà đã biến sắc rồi.

Thương tích này e rằng không nhẹ đâu.”

Đoạn Đại Phát lo lắng nói, “Nơi đây không có một thôn xóm, tiệm quán nào cả, ngay ma quỷ cũng chẳng có. Lão tổng lại cần phải được chữa trị ngay. Phải làm sao bây giờ?”

Tiền Nhuệ đột nhiên vỗ vào trán, nói, “Có rồi.”

Đoạn Đại Phát ngạc nhiên hỏi, “Có gì?”

Tiền Nhuệ chỉ chỉ vào Đoạn Đại Phát nói, “Người nói đúng, ta bị thương ở chân còn lão bị thương ở vai, mà bị thương ở chân thì di chuyển khó khăn nhưng bị thương ở vai thì không ảnh hưởng gì. Bây giờ lão hãy đi tìm người mang vồng đến đưa lão tổng đi chữa trị. Còn ta ở đây bảo vệ cho lão tổng. Bọn ta hãy cố hết sức mà làm.”

Đoạn Đại Phát gật đầu nói, “Cũng phải vậy thôi, dù sao lão nói cũng có lý...”

Tiền Nhuệ xua xua tay nói, “Thôi đừng nói dông dài nữa. Lão hãy mau đi rồi trở lại ngay.”

Đoạn Đại Phát liền lập tức quay người, nhắm hướng Lão Long Khẩu lao đi, động tác vẫn còn rất nhanh nhẹn.

Trang Dực chống trường kiếm, chậm rãi ngồi xuống. Lúc này hai mí mắt chàng như muốn sụp xuống, khí sắc suy bại, thần khí bạc nhược, tay cầm kiếm không ngừng run nhẹ nhưng vẫn cố chịu đựng, bình tĩnh, lạnh lùng như khúc gỗ.

Tiền Nhuệ xưa nay không hề biết lo sợ nhưng lúc này cũng không khỏi hoang mang lo lắng, thỉnh thoảng lại liếc nhìn phản ứng của Trang Dực, chỉ sợ rằng lão tổng của mình sẽ dừng thở mất.

Trang Dực cố gắng quay đầu nhìn Tiền Nhuệ, khó khăn nói, “Tiền Nhuệ, người căng thẳng quá...”

Tiền Nhuệ vội nói, “Lão tổng hãy cố chịu đựng, không lâu nữa Đoạn

Đại Phát sẽ dẫn người đến.”

Trang Dực cười yếu ớt nói, “Đương nhiên, ta cũng đâu muốn chết.”
Dừng một lát, Trang Dực tiếp, “Song mấy năm nay thì lúc này ta cảm thấy mình gần với cái chết nhất...”

Tiền Nhuệ sợ hãi nói, “Lão tổng đừng nói những lời xúi quẩy. Lão tổng nhất định sẽ khỏe lại thôi.”

Trang Dực trầm ngâm nói, “Chỉ trông vào Phạm lục chỉ mà thôi ư?”

Tiền Nhuệ trợn mắt nói, “Nếu Phạm lục chỉ không trị lành cho lão tổng thì y không đáng sống nữa. Thuộc hạ sẽ giết y chết.”

Trang Dực lặng lẽ hồi lâu rồi nói, “Tiền Nhuệ, người đi quanh vùng này tìm xem Thủ Địch có ở gần đây không.”

Tiền Nhuệ ngơ ngác nói, “Y thị làm sao ở gần đây được? Hơn nữa bọn ta quan tâm đến y thị làm gì?”

Trang Dực thở dài nói, “Kẻ giam giữ Thủ Địch là Tào Đơn. Kẻ họ Tào đến đây tập kích bọn ta nên sẽ có hai cách xử lý Thủ Địch, một là mang y thị theo, hai là để y thị nguyên chỗ cũ... Vì vậy ta bảo người đi tìm quanh đây, có thể Thủ Địch ở gần đây chăng.”

Nhắc đến Thủ Địch là Tiền Nhuệ phẫn nộ, “Khốn kiếp, a đầu này xưa nay luôn hàm hồ khinh người, có bị báo ứng như vậy cũng là đáng. Khởi Bá sơn trang không phải là độc tôn, đã gây chuyện gì thì sẽ lãnh hậu quả đó. Mà chuyện đi kiếm y thị là việc của Khởi Bá sơn trang, lão tổng chen vào làm gì? Hơn nữa lão tổng đang bị thương nặng, thuộc hạ thấy cứ mặc kệ bọn họ đi.”

Trang Dực lắc đầu nói, “Thủ Địch quả là có tính khinh người, thái độ ngông cuồng, nhưng đây không phải là lý do để bọn ta thấy chết mà không cứu. Người nghĩ xem, Tào Đơn giam giữ y thị thì có cách gì làm cho y thị không thể nói, không thể vùng vẫy ngoài cách buột mồm trối miệng y thị, hoặc bỏ thuốc mê, hoặc khống chế huyết đạo. Nhưng bất luận là các gì thì Thủ Địch lúc này cũng không thể nhúc nhích, không thể kêu la gì được, y thị nhất định chỉ có chết mà thôi.”

Tiền Nhuệ căm phẫn nói, “Chết là đáng tội y thị đã gây ra mà thôi.”

Trang Dực hơi khép mắt lại, nói, “Tiền Nhuệ, hãy độ lượng một chút đi.”

Không dám nói nhiều hơn nữa, Tiền Nhuệ đành lết người đi, tay chống gậy tre, bắt đầu đi vòng vòng xung quanh tìm kiếm. Y cẩn thận tìm kiếm mọi chỗ, xem ra cũng không phải là làm cho qua loa...

Một hồi lâu sau, Tiền Nhuệ quay lại, vẻ mặt hững hờ, nhưng trán đã thấm đẫm mồ hôi, thở hổn hển nói, “Không thấy gì cả, lão tổng. Y thị chắc không có ở đây đâu.”

Trang Dực vô lực nói, “Thế thì chắc vẫn còn ở chỗ ban đầu...”

Tiền Nhuệ lúc này tỏ ra không hiểu, hoang mang hỏi, “Chỗ nào?”
Trang Dực chậm rãi nói, “Người không nhớ lời Tào Đôn nói hay sao? Y vốn ẩn núp trong một cái hồ đất ở phía trái vách núi, các chỗ bọn ta đứng trận không quá năm trượng, hồ đất đầy cây cỏ um tùm, rất là kín đáo, rất khó bị phát hiện. Thù Địch có thể bị nhốt ở nơi đó.”
Tiền Nhuệ mím môi nói, “Ấy, lão tổng muốn thuộc hạ bây giờ đến đó cứu y thì sao?”

Trang Dực yếu ớt nói, “Bọn ta đã đi một đoạn đường đến đây, người lại bị thương ở chân, đi lại rất không thuận tiện. Vạn nhất Thù Địch cần sự giúp đỡ thì người cũng chẳng có sức mà làm. Tốt hơn là đợi khi nào có người đến thì bảo họ đi đến đó.”

Tiền Nhuệ gượng cười nói, “Lão tổng quả có tâm bồ tát, bản thân mình đang gặp nạn mà vẫn lo lắng cho một kẻ không đáng như vậy...”

Trang Dực cười nói, “Cứu một mạng người xem như là làm một việc tốt. Thù Địch ngoài sự kiêu ngạo ra thì bản chất không xấu lắm. Nếu giúp được y thì tại sao lại không giúp chứ?”

Tiền Nhuệ muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi. Y biết mình nếu nói ra thì lại quá kém độ lượng.

Trời bắt đầu sẫm tối.

Sắc trời u ám, khí trời trở lạnh. Trang Dực vẫn ngồi nguyên như cũ, y phục loang lổ vết máu tím bầm. Trong cơn gió lạnh thổi thoáng qua, Trang Dực vẫn tĩnh thần bất động, hai mắt hơi khép lại, ý thức gần như xuất thế.

Tiền Nhuệ như có kiến bò trong bụng, lo lắng bất an đi đi lại lại. Y vừa quay đầu ngó xung quanh, vừa lẩm bầm một mình.

Trong bầu không khí nặng nề như vậy, bỗng có tiếng vó ngựa từ xa nhịp nhàng truyền đến. Tiền Nhuệ bật người lên, đưa mắt nhìn về phía có hơn mười bóng kỵ mã đang rầm rập phóng đến.

Đúng là Đoàn Đại Phát đang dẫn một đoàn người ngựa lao tới.

Không những có Nhan Thiên Bảo, Phí Lương, Trình Thắng, mà còn có Phàn Khách Đường, Cốc Mục Viễn, Sa Cửu Nhạc, Thường Tử Tú... ngoài ra còn có Phạm lục chỉ. Lão bị nhồi xóc trên lưng ngựa đến nhăn cả mặt mày.

Lúc này Trang Dực mới thở mạnh một cái, toàn thân cảm thấy như suy bại hoàn toàn.

* * *

Lúc tỉnh dậy, Trang Dực mơ hồ cảm thấy như trải qua một giấc mộng dài. Một cơn ác mộng đầy máu. Trong giấc mộng, khắp nơi đỏ một màu máu, ánh sáng xanh lạnh đan chéo, hình người đang lẫn lộn,

quần quai, trôi nổi, từng khuôn mặt chết tái tím trôi bồng bênh tới, hết lớp này đến lớp khác, lúc xa lúc gần. Những đôi mắt vô hồn như toát lên vẻ oán hận và nuối tiếc...

Hai mắt Trang Dực ngơ ngác nhìn quanh. Người tuy đã tỉnh nhưng ý thức như vẫn còn bồi hồi trong cảnh mộng vậy. Chỉ đến khi rơi xuống bên má những giọt nước nóng ẩm, Trang Dực mới bừng tỉnh hoàn toàn. Chàng hơi quay đầu lại nhìn thì thấy Tô Tiệp đang ngồi bên mép giường, mắt tràn đầy lệ, khuôn mặt vốn đẹp như hoa, nay trông tiều tụy vô cùng.

Muốn cử động người một chút, Trang Dực mới cảm thấy thân thể nặng nề vô cùng. Tô Tiệp liền đưa tay ấn Trang Dực xuống, nhẹ nhàng lắc đầu.

Trang Dực kêu lên một tiếng thật nhỏ, “Tô Tiệp...”

Tô Tiệp dịu dàng nói, “Đừng động đây, chàng mới trải qua sự hiểm nghèo. Ba ngày ba đêm vừa qua, bản thân chàng cũng không biết tình huống nghiêm trọng như thế nào đâu, giống như thoát khỏi tay Diêm Vương về cõi nhân gian vậy.”

Trang Dực lúng túng, “Hung hiểm đến mức đó sao?”

Tô Tiệp chùi nước mắt, nói, “Chàng làm muội phải chết ngất đi. Lúc họ khiêng chàng trở về thì chàng đã hôn mê rồi, toàn thân đầy máu, hơi thở yếu ớt, thoi thóp, kêu chàng chàng cũng không nghe, hôn chàng thì chàng cũng không có phản ứng gì, hơn nữa lại không ngừng run rẩy, co giật, hai hàm răng nghiến chặt lại kêu ken két. Lúc đó muội mới cảm thấy thế nào là nỗi thống khổ tột cùng...”

Trang Dực chợt cao giọng nói, “Đừng buồn nữa, ta không phải là đã khỏe rồi hay sao?”

Tô Tiệp ghen ngào nói, “Chỉ một ngày không gặp chàng mà cơ hồ cảm thấy xa cách muôn trùng. Lúc chàng ra đi thì thần thái uy nghi, dung quang xán lạn, nhưng lúc trở về thì chỉ còn thoi thóp, khiến cho muội không sao chịu đựng nổi. Chàng lúc đó mất hết tri giác, có ra đi luôn thì cũng thanh thản, nhưng còn muội thì phải làm thế nào đây?”

Trang Dực đau lòng nói, “Đừng khóc, Tô Tiệp. Bây giờ thì nàng phải vui mới đúng chứ.”

Tô Tiệp vẫn tức tưởi nói, “Trước giờ muội chưa yêu một người nào cả, chưa bao giờ phụng hiến hết lòng mình như vậy. Thế mà phải đối diện với cảnh sinh ly tử biệt có thể xảy ra, trời cao có bất công không chứ? Trang Dực, chàng cũng không tránh khỏi quá ác, quá tuyệt tình đấy...”

Trang Dực cố gắng nở nụ cười, nói, “A đầu gối nghếch ạ. Tất cả mọi chuyện này không phải đã thành quá khứ hết rồi hay sao chứ?”

Ta chưa chết, vẫn còn ngồi ở bên cạnh nàng đây nè.”

Tô Tiệp rầm tức nói, “Chàng không biết rõ là mấy ngày nay muội đã trải qua như thế nào. Muội luôn xem hơi thở của chàng, vừa luôn thăm mạch chàng. Muội cứ luôn luôn lo sợ là chàng đột ngột ngừng thở, đột ngột bỏ rơi muội. Mười hai canh giờ phải đút cho chàng sáu lần thuốc. Mỗi đêm muội thức giấc không biết bao nhiêu lần, bất kể chàng rên rỉ, hay thở dốc đều khiến tim muội như nhảy thót lên, sống lưng buốt lạnh. Ban ngày muội có chợp mắt một tý nhưng cũng mộng mị liên hồi. Ôi, muội không cảm thấy mệt nhưng cái gánh nặng tinh thần đó khiến muội muốn phát điên lên được...”

Trang Dục nắm lấy tay của Tô Tiệp, cảm giác thấy bàn tay của nàng khá lạnh, “Thật là làm khổ nàng, những người khác sao không giúp nàng?”

“Đó là vì muội không cho phép họ đụng vào chàng. Ngoại trừ Phạm lục chỉ ra, mọi chuyện khác đều do chính tay muội làm.

“Sao nàng lại chịu khó nhọc thế?”

Tô Tiệp chùi nước mắt nói, “Muội sợ bọn họ tay chân thô bạo sẽ là đau chàng. Ngay lúc Phạm lục chỉ thay thuốc cho chàng, muội cũng ở bên cạnh giám sát.”

Trang Dục hỏi, “Phạm lục chỉ ngày nào cũng đến ư?”

“Chỉ có hôm nay là không đến. Y cho người đến báo là y mắc bệnh rồi, phải nghỉ ngơi một ngày.”

“Lần này y đã mang hết bản lĩnh ra thi thố, phải hậu tạ y mới được.”

“Nói thật, y thuật của Phạm lục chỉ tinh thâm, kinh nghiệm lão luyện, không có gì đáng chê. Nhất là thái độ chăm sóc cẩn thận, không kêu than của y cũng đã khiến người khác phải cảm động. Nếu không phải y tự thân đi đến đó cấp cứu thì không biết ngày hôm nay chàng còn nằm được ở đây không nữa.”

“Theo như nàng nói thì thương thế của ta không nhẹ phải không?”

“Đúng vậy, Tào Đơn quả là độc thủ.”

“Đừng nói vậy, cái giá mà hắn trả còn nặng hơn ta nhiều. Hắn đã phải trả bằng chính mạng sống của hắn.”

“Hắn đáng bị như vậy.”

Đột nhiên Trang Dục như nhớ ra một chuyện, buột miệng nói, “Phải rồi, đã tìm thấy Thù Dịch chưa?”

Tô Tiệp ngó trừng Trang Dục, nói, “Chàng quan tâm đến y thị làm gì chứ? Chàng hãy tự lo cho mình nhiều hơn đi.”

Trang Dục gượng cười nói, “Đừng hiểu lầm, đây không phải là vấn đề quan tâm hay không quan tâm. Đây chỉ là trách nhiệm, đã cứu người thì ít ra cũng phải biết kết quả như thế nào. Hoàn toàn không

có chuyện gì khác.”

Tô Tiệp hơi chua chát nói, “Để chàng an lòng, Thù Dịch đã được Cốc Mộc Viễn tìm thấy trong một cái hố đất ở cách trái của vách núi. Lúc đó Thù Dịch đang ở trong tình trạng hôn mê, tựa hồ đã bị Tào Đơn khống chế huyết đạo, thân thể suy yếu. Cốc Mộc Viễn đã mang y thị quay về. Sau khi được cứu trị thì Thù Dịch đã tỉnh lại rồi, chỉ chưa dậy nổi mà thôi...”

“Một đêm ngày này, Thù Dịch chắc đã chịu đau khổ không ít.”

Tô Tiệp hậm hực, “Chàng đau lòng ư?”

Trang Dục bật cười, “Ấy. Nàng nghĩ gì thế? Ta đau lòng gì chứ?”

Tô Tiệp thu tay lại, khó chịu nói, “Sau khi y thị biết được quá trình bản thân mình được cứu như thế nào thì luôn miệng đòi được gặp chàng. Hừ, chàng mới vừa từ âm gian trở về dương thế thì làm sao có thể gặp được chứ? Muội đã báo cho y thị biết, hơn nữa còn kêu Tiền Nhuệ thông báo cho Khởi Bá Sơn Trang biết, bảo bọn họ mau chóng cử người đến mang cái lá ngọc cành vàng này đi.”

“Nàng hành động rất đúng. Nếu là ta thì ta cũng làm như vậy.”

Liếc nhìn Trang Dục một cái, Tô Tiệp hồ nghi nói, “Muội thấy chàng tâm, khẩu bất nhất.”

“Nàng nói thế nghĩa là thế nào?”

“Thù Dịch rất là xinh đẹp, nhất là xuất thân tốt, lai lịch cao. Chàng thật sự không muốn gặp mặt y thị sao?”

“Bất luận y thị có nhiều điều kiện tốt, thì cũng có liên quan gì đến ta đâu?”

Tô Tiệp thành thật nói, “Muội nói thật, hạng nữ nhân như Thù Dịch thì nam nhân trên thế gian này có biết bao nhiêu người mộng tưởng. Hẳn là chàng không cảm thấy như vậy sao?”

Trang Dục thẳng thắn nói, “Nam nữ sinh tình cũng cần phải có một chữ “duyên”. Ta xưa nay chưa bao giờ nghĩ về điều đó, cũng chưa hề có một ý niệm mờ ám nào. Quan trọng hơn là lòng ta đã bị hình ảnh nàng xâm chiếm, ngày nghĩ đêm tưởng cũng đều là nghĩ đến nàng, làm gì còn chỗ trống để nghĩ tới người khác chứ?”

Tô Tiệp thoáng đỏ mặt, xúc động nói, “Chàng không dối muội chứ?”

Trang Dục tha thiết nói, “Thực tế là một minh chứng tốt nhất. Lẽ nào nàng không cảm thấy được tấm lòng của ta đối nàng như thế hay sao?”

Tô Tiệp chớp chớp mắt, e lệ nói, “Chỉ là... chỉ là muội không an tâm... so ra thì Thù Dịch có những điều kiện vượt hơn muội...”

Trang Dục thở dài, “Nàng không thua kém gì y thị đâu, không thua kém y thị ở điểm nào cả. Trong mắt ta, nàng là người toàn mỹ, đáng

yêu nhất. Đừng hoài nghi tình cảm của ta đối với nàng.”

Ôm nhẹ lấy cổ của Trang Dực, nước mắt long lanh, Tô Tiệp nhỏ nhẹ cười nói, “Chẳng trách người ta nói tình nhân trong mắt là Tây Thi, câu nói này quả không sai chút nào.”

Trang Dực mỉm cười nói, “Chính là nàng quá đa tâm đa nghi, không có lý do gì lại biến Thủ Địch thành kẻ thủ giả tưởng.”

Tô Tiệp nũng nịu nói, “Không để cho chàng nói nữa đâu... bớt nói đi, tránh làm thương tổn tinh thần.”

Trang Dực chợt hỏi, “Phạm lục chỉ nói là lần này ta phải nằm bao lâu?”

Tô Tiệp nghiêm mặt nói, “Ít nhất phải điều dưỡng hai tháng. Muốn khỏe hoàn toàn thì phải ba tháng bất động. Chàng không được hao tâm nghĩ ngợi nhiều, trị lành thương thế là quan trọng hơn bất cứ điều gì. Về phía nha môn thì Tiền Nhuệ đã báo cáo lên Hình Bộ, xin cho chàng nghỉ dưỡng thương. Mọi chuyện đều đã sắp xếp ổn thoả. Chàng chỉ lo ăn nhiều, ngủ nhiều mà thôi.”

Trang Dực ho nhẹ một tiếng, nói, “Nghĩ lại ta thật có lỗi với nàng.”

Tô Tiệp nháy mắt nói, “Lại chuyện gì nữa?”

Trang Dực than thở, “Lần nàng nàng đến, gần như là theo sát bên giường ta, bưng cháo, dâng thuốc. Thực là làm khổ nàng quá. Ngay cả cùng nàng đi dạo nhàn tản, ta cũng chưa có dịp... Tô Tiệp, hãy đợi ta khỏe lại, nhất định ta sẽ cùng nàng du lãm khắp nơi, để nàng được cởi mở tấm lòng.”

Tô Tiệp mỉm cười nói, “Ấy. Xem ra chàng vẫn còn chút lương tâm đấy. Thật sự cũng không cần chàng theo muội đi khắp nơi. Chàng có suy nghĩ như vậy thì muội đã cảm thấy rất vui vẻ rồi, miễn nguyện lắm rồi...”

Hai mắt Trang Dực nhắm lại, vẻ buồn ngủ nói, “Tô Tiệp, ta muốn ngủ một chút.”

Tô Tiệp dịu dàng nói, “Chàng ngủ đi, hãy an ổn mà ngủ, ngủ càng sâu càng tốt. Muội sẽ ở đây với chàng.”

Trang Dực nhanh chóng chìm vào giấc mộng. Nhìn vẻ mặt khoan thai, hơi thở đều đặn của Trang Dực thì chắc hẳn là giấc mộng lần này sẽ không phải là một cơn ác mộng nữa.

Thiên Mộc Sắc Kiềm

Hồi 28

Thủ túc

Ngày thứ ba dưỡng bệnh của Trang Dực, lúc quá trưa, Tô Tiệp vừa từ phòng bếp bưng một bát cháo gà lên lầu thì cửa trước bật mở. Cốc Mộc Viễn đang vội vã bước vào, nhìn thấy Tô Tiệp, vội nói, “Tô cô nương! Bản hội từ đại gia cho tới ngũ gia đã đến thăm viếng tình hình thương thế của lục gia, Tô cô nương truyền báo một tiếng hay là để tại hạ vào bẩm với lục gia?”

Tô Tiệp vội đặt bát cháo trên bàn, rồi chỉnh lại y phục, nói, “Người lên thông báo cho lục gia, ta đi cung nghênh ngũ vị đại gia.” Nói xong, nàng liền bước ra cửa.

Lát sau, ngũ vị đại gia đã bước vào cửa, Phan Khánh Đường dẫn lộ. Lúc này, Phan Khánh Đường bước tới mấy bước, cúi người nói, “Ngũ vị đại gia đến thăm viếng lục gia.”

Vị đi đầu sắc diện hồng hào, đầu tròn, mập mạp, râu tóc bạc trắng cười nói, “Phan Khánh Đường, còn không dẫn kiến mấy lão già bọn ta hay sao?”

Phan Khánh Đường đứng một bên, cung kính nói, “Dạ, hồi bẩm đại lão, vị này đây là Tô Tiệp cô nương, có quan hệ thân thiết với lục gia. Vị này là Lục Hợp hội tổng đương gia vang danh thiên hạ, Cô văn Khuất Vô Lượng uy chấn giang hồ.”

Tô Tiệp cúi người vái lạy nói, “Không Động Tô Tiệp khấu kiến đại lão Khuất hội chủ!”

Khuất Vô Lượng vội cười nói, “Lão lục quả có mắt, kiếm đâu ra một cô nương xinh đẹp như thế!”

Tô Tiệp thoáng đỏ mặt, không biết phải nói sao, thì một khôi y lão giả thân thể thấp lùn cười ha hả nói, “Không sai, không sai, nếu trở lại ba mươi năm, thì Bảo Chiếm Khôi ta đây cũng không thua kém đâu!”

Khuất Vô Lượng cười mắng, “Lão không biết xấu hổ!”

Tô Tiệp lại đỏ mặt nhìn Bảo Chiếm Khôi thì một lão nhân gầy ốm như cây tre đã chen lời nói, “Ta là Kim Nhất Hạc, Huyền ba Kim Nhất Hạc!”

Một lão nhân khuôn mặt khôi ngô tiếp lời, “Hoả lô Long Tại Điền!”

Một vị da trắng, ngũ quan đoan chính, ôn văn , nho nhã, nhẹ nhàng nói, “Đàn Ngộ Xuân, Lại hà Đàn Ngộ Xuân!”

Sau khi Tô Tiệp đã thị lễ từng người một rồi, Khuất Vô Lượng lên tiếng, “Tô cô nương, không cần phải hành đại lễ như thế. Năm người bọn ta chưa chết đâu, về tuổi tác thì có cao hơn lục gia nhiều, không chỉ cùng một sự phụ mà còn là huynh đệ kết nghĩa kim lan của nhau. Cô nương là bằng hữu thân mật của lục gia thì cũng cùng một hàng ai về với ta. Phép tắc nếu vượt thường quy, bọn ta không chấp nhận

đâu!”

Tô Tiệp nhỏ nhẹ nói, “Ngũ vị lão đại niên cao đức trọng, danh tiếng vang lừng. Tô Tiệp há dám phạm luật sao?”

Khuất Vô Lượng cười nói, “Tuổi cao thì đúng rồi, đức độ thì chưa dám nói đến. Tô cô nương, để tiện cho mọi người, cô nương dứt khoát hãy kêu bọn ta là đại ca, tiếp theo là nhị ca, tam ca, tứ ca, ngũ ca, giống như lão lục kêu vậy. Như vậy không những thuận miệng thuận tình lại thân thiết gần gũi nữa, cô nương thấy thế nào?”

Tô Tiệp bối rối nói, “Chỉ sợ thất kính thôi!”

Khuất Vô Lượng nói, “Đừng khách khí, bọn ta nhất định như vậy đi! Ủm, thật là một cô nương biết lễ nghĩa. Lão lục trước mặt bọn ta đây chỉ cần có sự cung thuận bằng một nửa của cô nương thôi thì bọn ta cũng vừa lòng lắm rồi!”

Tô Tiệp vội hỏi, “Trang Dục không nghe lời ngũ vị ca ca hay sao?”

Tật phong Bảo Chiếm Khôi tiếp lời nói, “Lão lục không phải không nghe lời mà là có tính cách riêng, bọn ta năm người cộng lại cũng tranh cãi không lại một mình y. Sự phụ bọn ta nhận y làn quan môn đồ đệ và rất là sủng ái y, nên bọn ta không sủng ái lục gia không được.”

Lúc này Cốc Mộc Viễn từ trên lầu đi xuống kêu lên, “Đại gia, lục gia mời các vị!”

Khuất Vô Lượng liền hỏi Cốc Mộc Viễn, “So với mấy ngày trước, lão lục có khởi sắc không?”

Cốc Mộc Viễn cúi người nói, “Cơ hồ khỏe nhiều rồi, tiếng nói đã có khí lực, nhân thần đã sáng, nhưng thân thể vẫn còn yếu lắm, ngồi dậy chưa được.”

Khuất Vô Lượng gật đầu nói, “Đây là biểu hiện tất nhiên sau khi trọng thương. Lão lục trận này khá nặng, không thể xem thường được, ta thấy cần cử mấy kẻ hầu đắc lực đến để cho lão lục sai bảo.”

Tô Tiệp xấu hổ nói, “Nhị ca quá đề cao muội...”

Khuất Vô Lượng liền nói, “Đi thôi, lên xem lão lục thế nào rồi!”

Mấy ngày nay, khí sắc Trang Dục đã có sự chuyển biến tốt. Lúc này, Trang Dục gần như ngồi xếp bằng, sau lưng kê hai chiếc gối.

Khuất Vô Lượng quan sát tiểu đệ của mình, hơi lắc đầu nói, “Lão lục! Lần sau không cho phép đệ được khinh thường mạo hiểm, đem tính mạng ra mà đùa giỡn, đệ hãy nhìn dáng vẻ của đệ xem, gầy yếu xanh tái, sống mà như chết vậy. Nếu sự phụ có ở đây, thì sẽ đau lòng biết nhường nào đây!”

Trang Dục cười cười nói, “Không biết là sẽ phải đụng độ với Nhiếp Long và Tào Đơn. Hai bên đã đụng trận thì phải liều mình một phen,

chứ không thể quay đầu bỏ chạy được. Hư danh của bản thân thì không sao cả nhưng không thể phạm vào uy danh của ngũ vị trưởng lão được!”

Khuất Vô Lượng “hừm” một tiếng, nói, “Đừng mượn danh bọn ta để mà nói. Tóm lại, đệ cần phải biết bảo trọng thân thể để bọn ta không phải ăn ngủ không yên. Người không biết chứ, mỗi lần nghe đệ thọ thương là mỗi lần bọn ta lo lắng nóng ruột vô cùng. Lão lục, bọn ta tuổi tác đã cao rồi, tổ chức chỉ còn trông vào đệ...”

Trang Dục cúi đầu biểu thị sự lĩnh giáo, “Đệ biết, sau này đệ nhất định sẽ hết sức cẩn thận, không để cho ngũ vị đại ca phải âu lo...”

Khuất Vô Lượng nói, “Như thế thì tốt!”

Bảo Chiếm Khôi trầm ngâm nói, “Còn Tiêu Thiếu Bảo đó, vì yếm hộ không tròn, đã bị lão đại xử phạt ba mươi trượng.”

Trang Dục vội nói, “Đệ không trách y, sau việc Phàn Khánh Đường đến báo, lúc đó vì Hoa Lạc Hồng đã bị trọng thương, lại thêm có Tiền Nhuệ, Đoạn Đại Phát chi viện đến, y cho rằng sẽ không có khó khăn gì nữa mới âm thầm hộ tống Phi Lượng bọn họ áp giải phạm nhân về nha môn, cách làm của Tiêu Thiếu Bảo không sai!”

Khuất Vô Lượng “hừ” một tiếng, nói, “Do vì Tiêu Thiếu Bảo tính toán sai lầm nên đệ phải chịu trọng thương. Dụ lệnh mà y phải tuân theo là bảo vệ an toàn cho đệ là nhiệm vụ chính. Đệ bị thương, lúc đó y lại không có mặt, điều này cho thấy y không hoàn thành chức trách, nếu không trừng phạt thì làm sao mọi người phục hả?”

Trang Dục gượng cười nói, “Nhưng ba mươi trượng đủ để thịt nát xương tan rồi.”

Kim Nhất Hạc chen lời nói, “Đừng lo nghĩ quá. Chia thành sáu lần đánh, mỗi lần năm trượng. Thiếu Bảo đã luyện mình đồng da sắt nên chịu đòn rất giỏi, quá lắm chỉ đau một chút mà thôi!”

Trang Dục nói, “Y bây giờ ở đâu?”

Kim Nhất Hạc nói, “Đã phái về rồi, vẫn đúng phương pháp liên lạc cũ mà thôi. Song, giả như có chuyện xảy ra, ta thấy đệ chẳng cần phải kêu, y cũng sẽ đến rất mau!”

Bảo Chiếm Khôi cười hì hì nói, “Tại vì tiểu tử này hiểu rõ, nếu sai lầm nữa thì sự trừng phạt lần sau không chỉ là ba mươi trượng mà thôi.”

Khuất Vô Lượng tiếp lời, “Lão lục, chuyện liên quan đến a đầu Thù Địch của Khởi Bá sơn trang, đệ có hiểu căn nguyên nguồn cội của chuyện đó hay không?”

Trang Dục nói, “Y thị bị tam quỷ đột nhập sơn trang bắt đi!”

Khuất Vô Lượng nói, “Hoa Lạc Hồng, Nhiếp Long, Tào Đơn sao không kiếm chuyện nơi khác mà lại chui vào miệng hổ Khởi Bá sơn

trang vậy? Chuyện này ắt phải có lý do.”

Tô Tiệp nhin không được hỏi, “Đại ca nghĩ ra nội tình ư?”

Khuất Vô Lượng nói, “Không sai! Tam quỷ võ nghệ tuy cao nhưng cũng chỉ hành động vì tiền, thấy tiền bạc nhiều không có chuyện gì mà y không dám làm. Kẻ chủ mưu sau lưng họ, họ Cung tên Mộ Hiệp, có bản lĩnh cao cường nhưng không lẫn lộn chốn giang hồ. Tật lớn của người này là rất háo nữ sắc, hơn ba mươi tuổi đã có một thê bốn thiếp, nhưng thường đi tìm hoa thơm cỏ lạ bên ngoài, tiêu dao phong lưu.”

Trang Dực như chợt nhớ ra điều gì, nói, “Đại ca! Cung Mộ Hiệp có phải là nhi tử của vua tở lựa đất bắc Đại vương Cung Siêu Thần hay không?”

Khuất Vô Lượng cười nói, “Đệ nói không sai, nhi tử của Cung Siêu Thần chính là Cung Mộ Hiệp, lão Cung có mở một trang trại tở lựa ở đất bắc, ngoài ra còn có xưởng dệt, trực san trực tiêu, bao nhiêu lợi tức y ôm trọn hết, gia tài đương nhiên rất là phong phú, nhi tử duy nhất của y không mất nhiều công sức để kiếm ăn, có thể dựa vào sản nghiệp to lớn của phụ thân y để lại đủ để ăn mấy đời không hết...”

Dừng một lát lão lại nói tiếp, “Vào tháng trước, lão mẫu của Cung Mộ Hiệp thân thể bất an, y cùng mấy bằng hữu đến Nguyệt Nương miếu dâng hương cầu phúc cho lão mẫu y. Đúng khéo lúc đó Thù Địch cũng đang tiền hô hậu ủng đi vào Nguyệt Nương miếu tùy hỉ. Cung Mộ Hiệp nhìn thấy Thù Địch, sau đó thăm hỏi, dò ra xuất thân lai lịch của Thù Địch, biết là người của Bạch Vạn phú gia, liền cử người đến Khởi Bá sơn trang cầu thân mai mối. Tính khí của Thù Kinh Thiết các người đã biết, nữ nhi Thù Địch của y càng kiêu ngạo, hống hách hơn. Vừa nghe có một nhân vật như vậy đến cầu thân mai mối, mở miệng ra là bao nhiêu tiền, khép miệng là bao nhiêu tiền, nên nghe không có thiện cảm. Lại nghe nói có nhiều thê thiếp, lấy về cũng chỉ là thiếp mà thôi. Người của Thù gia cảm thấy bị nhục, cho rằng kẻ mai mối đến đây là để gây sự nên liền nổi giận ngay tại chỗ. Kẻ mai mối không mai mối xong lại bị đánh đập, trong lòng cảm thấy nhục nhã xấu hổ, lúc quay về báo cáo với Cung Mộ Hiệp không khỏi thêm mắm thêm muối. Cung Mộ Hiệp không chịu nổi, càng nghĩ càng tức, càng tức càng nghĩ, dứt khoát phải ra tay, mềm không xong thì dùng rắn, lợi dụng quan hệ tìm gặp bọn Hoa Lạc Hồng, tiến hành kế hoạch cướp mỹ nhân. Sự tình nhân quả tóm lại đại khái là thế.”

Trang Dực nói, “Có một điểm đệ không hiểu rõ. Bọn họ đã bắt được Thù Địch ở trong tay, tại sao không mang ngay đến cho Cung Mộ

Hiệp mà dấu trong động đất bên vách núi. Đây há không phải là một hành động không cần thiết hay sao?”

Khuất Vô Lượng cười ha hả nói, “Bọn Hoa Lạc Hồng chỉ nhận tiền cọc, còn toàn bộ tiền thù lao vẫn chưa bỏ vào túi. Nếu đưa thẳng Thù địch đến chỗ Cung Mộ Hiệp, vạn nhất kẻ họ Cung trở mặt không chịu trả tiền, thậm chí còn giết hại bọn chúng nữa, thì bọn chúng không oan uổng sao? Vì vậy, để đề phòng bất trắc, bọn chúng hẹn Cung Mộ Hiệp đến khiếm người đưa tiền, nhưng không ngờ việc này bị lộ, đường dây ngầm của đệ vô ý phát hiện thấy, lại bị Khởi Bá sơn trang truy đuổi theo gót sát nút, nên vỡ lở tất cả.”

Trang Dực lắc đầu nói, “Bọn chúng quả thật cũng quá đa nghi. Chuyện vẫn còn chưa xảy ra lại còn cho rằng Cung Mộ Hiệp chơi hạ sách nuốt lời ư?”

Khuất Vô Lượng nói, “Nếu bọn chúng không đa nghi, lão lục làm sao đứng độ được với Hoa Lạc Hồng hả? Y kiếm Chu Khuê, Bao Triều Sinh chính là muốn nhờ hai kẻ này đi liên lạc với Cung Mộ Hiệp đó!”

Lúc này, Tô Tiệp mới tỏ ra khó hiểu, chen lời nói, “Đại ca, căn nguyên cội nguồn của chuyện này, đại ca sao lại rành rẽ như vậy?”

Khuất Vô Lượng mỉm cười nói, “Không phải ta có thần thông gì đâu. Là do Khởi Bá sơn trang tìm ra căn do, phát hiện mấu chốt, từ đó vén mở ra mọi chuyện. Ta có người của ta ở Khởi Bá sơn trang nên tin tức của Khởi Bá sơn trang bọn ta đều biết hết.”

Tô Tiệp nói, “Thế thì bớt nhiều phiền phức!”

Khuất Vô Lượng nhìn Trang Dực nói, “Nghe nói Thù địch vẫn còn ở chỗ đệ phải không?”

Trang Dực vội giải thích, “Không phải ở chỗ đệ, mà y thị được sắp xếp ở một chỗ ẩn mật. Do vì thân thể quá yếu, tạm thời không thể di chuyển, vì vậy mà lúc này vẫn chưa rời khỏi Lão Long khẩu.”

Khuất Vô Lượng hỏi, “Đệ đã thông báo cho Khởi Bá sơn trang đến đón y thị rồi chứ?”

Tô Tiệp trả lời thế, “Ba ngày trước đây, muội đã nhờ Tiền Nhuệ thông báo cho Khởi Bá sơn trang, kêu bọn họ đến đón Thù địch. Người của bọn họ đã đến trưa hôm qua, hiện mọi sinh hoạt của Thù địch đều do người của Khởi Bá sơn trang chăm sóc. Những huynh đệ của bọn ta ban đầu phái đến bảo vệ cho y thị đều đã triệt thoái hết cả rồi!”

Khuất Vô Lượng nói, “Ấy, thế thì tốt lắm! Nếu lại có phong ba gì nữa thì không liên quan đến bọn ta hết!”

Tô Tiệp nhin không được hỏi, “Đại ca, chuyện đã qua rồi, còn phong ba gì nữa chứ hả?”

Bảo Chiếm Khôi chen lời nói, “Phiền nào là hậu quả sau đó. Khởi Bá sơn trang quyết không tha thứ cho kẻ họ Cung, còn kẻ họ Cung thì không cam chịu hết hy vọng. Y đã mất một món tiền đặt cọc, lại còn tính mạng ba kẻ bọn Hoa Lạc Hồng mà hình bóng của đại cô nương vẫn chẳng thấy đâu cả. Đã mất mát rất nhiều tiền mà chẳng được gì cả, cái oán này làm sao nuốt trôi được chứ? Theo bọn ta biết, Cung Mộ Hiệp sau khi nhận được tin tức đã ngay lập tức rời khỏi nhà, đi đâu không rõ. Trước khi đi đã mấy lần biểu lộ sự phẫn nộ, thất vọng với thân nhân của y. Với tâm thái bức bách bất ổn như vậy, bọn ta dự đoán rằng chuyện của Thù Dịch e rằng không dừng lại ở đây đâu, sẽ còn sóng gió đấy!”

Khuất Vô Lượng bình tĩnh nói, “Hơn nữa, bọn ta cũng phải đề phòng y giáng sự phẫn nộ lên lão lục vì cho rằng cuối cùng chính lão lục đã làm hỏng chuyện của y.”

Tô Tiệp phẫn nộ nói, “Thật không biết xấu hổ. Thiên hạ sao lại có một kẻ vô sỉ như vậy chứ, lấy cớ gì mà bám theo quấy rối cô nương người ta như vậy chứ? Có nợ nần gì với y cơ chứ? Bản thân danh bất chính, ngôn bất thuận, thủ đoạn đề tiện hèn hạ, lại còn oán hận người khác nữa chứ.”

Khuất Vô Lượng cười nói, “Nói đúng đấy! Kẻ họ Cung chẳng là cái thứ gì cả!”

Trang Dục trầm ngâm nói, “Đại ca, Cung Mộ Hiệp thật sự dám giở trò với Khởi Bá sơn trang ư?”

Khuất Vô Lượng nói, “Y có tiền. Lão lục, có tiền có thể sai khiến cả quỷ thần.”

Trang Dục bối rối nói, “Điều này đúng như vậy!”

Kim Nhất Hạc chen lời nói, “Lão lục, quan hệ đến sự an toàn của đệ, bọn ta sẽ có sự bố phòng chu mật nhất. Nếu Cung Mộ Hiệp dám đến quấy nhiễu đệ, bất kể trợ thủ mà y nhờ đến là ai, thì bọn ta dám chắc là y sẽ chỉ có đến mà không có về!”

Trang Dục nói, “Đa tạ các vị huynh trưởng đã quan tâm đến. Song đệ cho rằng kẻ họ Cung nếu có hành động thì mục tiêu chủ yếu của y không phải đệ mà vẫn là Thù Dịch.”

Khuất Vô Lượng nói, “Cái đó không can hệ đến chuyện bọn ta!”

Trang Dục nghĩ ngợi rồi nói, “Đại ca, theo tình lý mà nói, bọn ta nên thông báo cho bọn họ một tiếng hay không, để cho người của Khởi Bá sơn trang đề cao cảnh giác, có sự phòng bị.”

Khuất Vô Lượng nói, “Ta thấy làm thế cũng không sao!”

Hoả lô Long Tại Điền này giờ không nói gì, đột nhiên căng tròn mắt nói, “A đầu họ Thù đã có tâm ám hại lão gia, lão lục không ghi hận

hay sao?”

Trang Dục điềm nhiên nói, “Đương nhiên oán hận trong lòng, tứ ca. Nhưng đệ cũng hiểu rõ là y thị không làm được. Điều quan trọng nhất là bọn ta trong giang hồ, nên có ý niệm hành hiệp trừ gian hay không? Giá như có thì giúp họ một tay thì cũng thuận lý hợp tình, không sao cả chứ!”

Long Tại Điền cười hì hì nói, “Đối với các nương tử xinh đẹp, nam nhân thường khá là khoan hồng đại lượng.”

Tô Tiệp liếc mắt nhìn Trang Dục hỏi, “Đúng không, tổng đề đốc?”

Trang Dục vội nói, “Đừng nghe tứ ca chọc giỡn. Ý của ta là Thù Địch vẫn chưa phải ác lắm, chỉ cần y thị biết sai lầm mà sửa đổi thì vẫn không phải là người không thể cứu được. Lúc này, y thị đang ở trong nguy cảnh, ít ra ta cũng báo cho y thị biết chút tin tức có lẽ sẽ giúp được cho y thị chút gì.”

Tô Tiệp bĩu môi nói, “Có lẽ cũng chẳng có chuyện gì đâu. Kể họ Cung muốn bắt lại Thù Địch ít nhất cũng phải dò la ra tung tích của Thù Địch. Nơi mà tổng đề đốc che giấu y thị rất là kín đáo. Nếu không có đường dây ngầm báo thì khó mà truy xét ra được. Đợi cho y thị khoẻ rồi, quay về Khởi Bá sơn trang thì kể họ Cung khó mà làm gì được nữa.”

Trang Dục cười cười nói, “Nếu như vậy thì tốt nhất bọn ta cố làm hết sức mình. Chuyện sau này Thù Kinh Thiết xử lý như thế nào, chúng ta cũng không có nghĩa vụ trách nhiệm gì phải quan tâm đến.”

Lúc này, Khuất Vô Lượng vỗ mạnh vào đùi của mình, nói, “Lão lục hãy nghỉ ngơi đi, bọn ta đi đây. Tình hình ở đây được sự giám hộ nghiêm mật như vậy ta cũng không phải lo lắng. Nếu gặp lão gia của lão lục, đừng quên gửi lời thăm của năm bọn ta...”

Trang Dục chấp tay trước ngực nói, “Đại ca, các vị huynh trưởng, lượng thứ đệ không thể tống tiễn!”

Sau đó, Lục Hợp hội năm vị trưởng lão xếp hàng nhau rời khỏi phòng xuống lầu. Tô Tiệp khéo léo đi đằng sau tống tiễn, vô cùng tự nhiên như ngầm tỏ ra nài nỉ thay mặt cho Trang Dục.

* * *

Ngày thứ hai sau khi Lục Hợp ngũ lão đến thăm bệnh, đại tổng quản Chiến Bách Thắng của Khởi Bá sơn trang đã đến thăm viếng Trang Dục. Chiến đại tổng quản lần này giá lâm, tư thái khác hẳn mấy lần trước, không trách hỏi, không bức ép mà khiêm nhường như hỏi lỗi vậy.

Vừa nhìn thấy Trang Dục nằm ở trên sạp, Chiến Bách Thắng bắt giác bước tới mấy bước, vái dài xuống đất nói, “Tổng đề đốc, tổng đề

đốc! Thật làm khó tổng đề đốc. Nếu không có tổng đề đốc hết lòng tương trợ thì nhị tiểu thư của bọn ta không biết như thế nào nữa đây. Mà tam quý liên thủ, hậu quả càng khó lường được như thế nào nữa đây. Tổng đề đốc đã lấy tính mạng gánh vác đạo nghĩa, lấy máu của mình để ngăn trở tà ác, không hổ khí tiết thanh cao. Thật là chân quân đại trượng phu. Chiến mỗ này khâm phục vô cùng!”

Trang Dục hoàn lễ nói, “Chuyện phải vậy mà thôi. Đại tổng quản quá khen, ta thật sự không dám nhận.”

Tô Tiệp ở bên cạnh đẩy một chiếc ghế lại cười thân thiện nói, “Chiến đại tổng quản, mời ngồi!”

Ngồi xong, Chiến Bách Thắng cũng cười nói, “Ấy! Đa tạ, đa tạ! Không biết cô nương đây là...”

Tô Tiệp hơi nghiêng đầu trả lời, “Ta họ Tô, tên Tiệp, tạm thời qua đây hầu hạ tổng đề đốc, có thể tạm gọi là quản gia cũng được!”

Chiến Bách Thắng vội nói, “Tốt! Tốt! Tốt lắm, Tô cô nương! Cô nương giống như ta vậy, ha ha ha... Đều là quản gia, đều là quản gia...”

Tô Tiệp nhin cười nói, “Chiến đại tổng quản, xin nói chuyện với tổng đề đốc, ta đi pha trà đây!”

Tô Tiệp đi khỏi, Chiến Bách Thắng quay mặt về phía Trang Dục nói nhỏ, “Tổng đề đốc, ta nghe nói có một cô nương rất được tổng đề đốc sủng ái hầu hạ bên cạnh, có phải là Tô tiểu thư này hay không?”

Trang Dục cười nói, “Đừng nghe lời trêu chọc của y thị. Ở đây, y thị là khách nhân, đến chăm sóc ta dưỡng thương, hoàn toàn do tình bằng hữu. Nói thật, ta không có đủ thân thể để mời một vị quản gia như vậy đâu.”

Chiến Bách Thắng nói, “Xem dáng vẻ tựa hồ rất là tinh nhanh.”

Trang Dục liền nói, “Đúng là không ngu đâu...”

Ho nhẹ một tiếng, Chiến Bách Thắng trở lại chuyện chính, “Hôm nay đến gặp tổng đề đốc, một là cảm ơn thiên đại hồng phúc trợ giúp lúc lâm nguy của tổng đề đốc. Hai là cảm ơn sự chăm sóc chu đáo đối với nhị tiểu thư. Ba là một lời thỉnh cầu quá cao. Bốn là xin tổng đề đốc rộng tay cho, đừng bức bách để tránh bồn bang rơi vào khốn cảnh!”

Lúc này cửa bật mở nhẹ, Tô Tiệp bưng trà bước vào đặt ly trà lên một chiếc bàn nhỏ rồi ngồi xuống một bên mép giường, không có ý tránh đi.

Trang Dục khách khí nói, “Đại tổng quản không cần đa lễ, bọn ta cứ nói chuyện “lời thỉnh cầu quá cao” và “rộng tay” của đại tổng quản.

Tô cô nương không phải là người ngoài, đại tổng quản đừng e dè nói

chuyện.”

Chiến Bách Thắng ngập ngừng, tỏ ra hơi do dự nói, “Lời thỉnh cầu quá cao này là nhị tiểu thư sau khi bị bắt đi, đã chịu gian khổ quá nhiều nên thể khí suy nhược, thân thể thập phần suy yếu. Tình huống này tổng đề đốc cũng biết rõ. Bọn ta vốn tính chỉ cần đợi nhị tiểu thư khởi sắc một chút thì sẽ lên đường quay về Khởi Bá sơn trang ngay. Nhưng không ngờ thân tâm nhị tiểu thư quá suy bại, tối qua lại phát chứng phong hàn, sốt cao không dứt, lại ho nhiều, toàn thân đau đớn, thân khí hôn trầm. Trong tình hình như vậy, e rằng nhất thời không thể đi được, di chuyển chỗ ở thập phần bất tiện, nên xin tổng đề đốc cho lưu trú thêm mấy ngày nữa được không? Đường nhiên bọn ta sẽ trả nhiều tiền thuê phòng ở...”

Trang Dục liền nói, “Không có vấn đề gì cả, còn về tiền thuê phòng ở, khỏi phải nhắc đến.”

Tô Tiệp chen lời nói, “Chiến đại tổng quản, sơn trang phái mấy người hầu hạ Thù Địch?”

Chiến Bách Thắng thành thật nói, “Tổng cộng mười người, tứ đại kim cương cận vệ trang chủ đến hai người, bốn cai hồng y, hai a hoàn, một vú nuôi và ta.”

Tô Tiệp nói, “Tóm lại đều là người nhà của tiểu thư cả. Lúc này, việc phô trương như vậy cũng cần thiết thôi.”

Nghe giọng nói của Tô Tiệp có hơi không bình thường, Chiến Bách Thắng vội cười trừ nói, “Thế bắt đắc dĩ, Tô cô nương, cũng vì sợ lộ chuyện ra mà thôi.”

Tô Tiệp nhướn mày nói, “Thù Địch bị bệnh, các người đã tìm đại phu đến khám cho y thị chưa?”

Chiến Bách Thắng vội gật đầu nói, “Ngay trong đêm đã mời đại phu đến, nghe nói là đại phu nổi tiếng nhất của Lão Long khẩu. Chỉ một liều thuốc, bệnh tình đã bị trấn áp ngay. Song theo vị đại phu nói, nhị tiểu thư vốn nguyên khí đã bị tổn hại, thể lực suy kém, bây giờ lại sinh phong hàn, giống như trên tuyết lại thêm sương, trị liệu càng tốn nhiều công sức, ít ra phải cả tháng mới thuyên giảm. Đại phu dặn dò phải chăm sóc cho thật cẩn thận, thuốc thang đầy đủ, nếu bệnh đột biến, e rằng sẽ lâm gai góc lắm.”

Tô Tiệp cười nhạt nhìn Trần Dục nói, “Hai người sức khỏe đều suy kém, giống như một đôi uyên ương đồng bệnh quá nhỉ?”

Chiến Bách Thắng ngơ ngác, không rõ Tô Tiệp muốn nói ý gì. Trang Dục trong lòng đã tính trước, vội vàng chuyển vấn đề, “Đại tổng quản, chuyện này đã giải quyết, không cần suy tính nữa. Còn cái gọi là “rộng tay” đó, ý là thế nào?”

Chiến Bách Thắng hớp một ngụm trà, cười nói, “Tổng đề đốc! Có một lời không biết có nên nói hay không? Nếu có điều chi không phải, thì xin tổng đề đốc lượng thứ cho!”

Trang Dục liền nói, “Cứ nói đi!”

Chiến Bách Thắng bối rối nói, “Xin tổng đề đốc nói rõ ra một lời, lệnh tôn có phải đã được cứu về rồi phải không?”

Trang Dục trầm ngâm một lát rồi hỏi ngược lại, “Được ai cứu về chứ?”

Đặt chén trà xuống, Chiến Bách Thắng siết hai tay lại, nói, “Sự việc quá vừa khéo, cũng quá huyền hoặc. Tổng đề đốc, cái đêm mà lệnh tôn mất tích cũng chính là lúc mà nhị tiểu thư bị bắt đi, vì vậy mới khiến bọn ta không thể lường được, không thể chu toàn hai mặt được. Quan hệ đến tai nạn của lệnh tôn, bọn ta không phủ nhận trách nhiệm của mình. Nhưng kỳ quái là đã trải qua tra xét kỹ lưỡng vẫn không tìm ra được chút tin tức gì của lệnh tôn cả. Vật ai đã bắt lệnh tôn đi chứ? Vì cái gì chứ? Bọn ta đã phát động rất nhiều đường dây ngầm dò tìm khắp nơi nhưng vẫn không thấy đầu mối nào cả.”

Tô Tiệp chen lời nói, “Đại tổng quản, giả như các người tuân thủ lời hứa, sớm trả người về thì làm gì có chuyện xảy ra. Thiếu trang chủ Thù Hiền của các người lại được bọn ta đúng hẹn trả trở về.”

Chiến Bách Thắng tỏ ra khốn khổ nói, “Phải, phải. Tô cô nương, điều này bọn ta quả không phải. Sự thật thế bất đắc dĩ, bên trong có điều khó nói.”

Tô Tiệp vẫn không buông tha, hỏi, “Nghe nói chủ trương của Thù nhị tiểu thư các người là muốn mượn chuyện này để kích nộ bọn ta đến đòi người, rồi sẽ gây ra xung đột, thừa cơ hội sẽ gia hại Trang thái lão gia, có phải như thế không?”

Chiến Bách Thắng vô cùng bối rối nói, “Chuyện quá khứ, ta thấy không nên nhắc đến. Tô cô nương, bọn ta thừa nhận sai lầm. Nhị tiểu thư bây giờ đã rất lấy làm xấu hổ về hành động cố chấp tùy tiện lúc đầu. Nhất là tổng đề đốc không nhớ đến hiềm khích xưa, đại độ trừng trừng lấy đức báo oán, nên đã khiến cho nhị tiểu thư càng hổ thẹn vô cùng. Nhị tiểu thư đã mấy lần bày tỏ sự tạ ội và hối lỗi với tổng đề đốc.”

Tô Tiệp chì chiết nói, “Đại tổng quản, thế gian có những chuyện lỗi lầm mà mãi mãi vẫn không thể nào bồi thường hay có cơ hội hối lỗi cả. Sai lầm một lần là di hận thiên cổ, không thể đổi dời được. Thù nhị tiểu thư có hiểu rõ cái lý này không hả?”

Chiến Bách Thắng lăm lăm mồ hôi đầy đầu, cơ hồ không kềm giữ nổi, vội nói, “Hiểu rõ, hiểu rõ! Ta cũng hiểu rõ, nhưng xem ra chuyện

này vẫn còn có thể sắp xếp giải quyết được, không nên làm rối tung thêm để rồi không cách gì giải quyết được, để xem tổng đề đốc nói thế nào đây.”

Nhìn vẻ quần bách của Chiến Bách Thắng, Trang Dực cảm thấy không ổn, liền hòa hoãn nói, “Đại tổng quản, ta trước tiên muốn nghe ý kiến của Thù trang chủ.”

Chiến Bách Thắng vội nói, “Trang chủ bọn ta đã nói, chỉ cần tổng đề đốc không truy cứu chuyện lên tôn mất tích, thì mọi chuyện đều bỏ qua hết. Khởi Bá sơn trang trình trọng xin lỗi và bằng lòng bồi thường mọi chuyện.”

Đây là lời nói có ý, lão phụ người ta ở trong tay mình, đem độc tử của mình trao đổi với phụ thân người ta. Đến lúc đó, độc tử của mình người ta đã theo lời hứa gởi về, mình lại cầm giữ lão phụ người ta không thả. Kết quả, lão tiên sinh biến mất ở chỗ mình, lại còn muốn người ta đứng truy cứu nữa. Cái lý này đi khắp thiên hạ cũng không thuyết phục được ai, nhưng Chiến Bách Thắng đã nói ra ý ngoài lời ám chỉ bọn họ đã xác định Trang lão thái gia đã được Trang Dực cứu về, chỉ là không có chứng cứ, muốn nói gì cũng không được. Với tình huống ngậm bồ hòn làm ngọt, không thể không hạ mình xuống để cầu sự giải hòa.

Trang Dực lặng lẽ một hồi mới chậm rãi nói, “Đại tổng quản, ta đã thừa nhận với người cái gì chứ?”

Chiến Bách Thắng ngơ ngác, hồi lâu như sực tỉnh, hấp tấp nói, “Không, tổng đề đốc không thừa nhận chuyện gì cả.”

Trang Dực gật đầu nói, “Được thôi, chuyện này ta sẽ không truy cứu nữa. Xem như là chuyện phải thế, sự bồi thường xin lỗi của quý trang chủ không cần thiết, hai bên xem như bình thường, không ai nợ ai cả.”

Chiến Bách Thắng hưng phấn nói, “Tổng đề đốc đại độ khoan dung, tâm ý trung hậu, ta đây xin thay mặt trang chủ đa tạ muôn phần tổng đề đốc. Nếu nói về bình thường không có gì thì tệ trang quả thật không xứng mà là nợ tổng đề đốc rất nhiều, rất nhiều!”

Trang Dực cười nói, “Khách khí quá, khách khí quá, đại tổng quản!”

Sau khi Chiến Bách Thắng cáo từ ra về. Tô Tiệp tiễn khách về rồi quay lại chỉ chăm chăm nhìn Trang Dực không nói gì. Trang Dực biết trong lòng Tô Tiệp đang suy tư chuyện gì, đó là ý ghen tuông. Vì thế, Trang Dực liền đưa tay ra, muốn dùng hành động để chứng tỏ tấm lòng không thay đổi của mình, muốn biểu thị sự quan tâm của mình với Thù Địch chỉ là lý tình khách quan mà thôi. Tô Tiệp quay người, làm lơ không chịu bước đến. Trang Dực cố ý rướn người tới, vết

thương nhói đau khiến Trang Dục không thể không co người biến sắc. Tô Tiệp hoảng sợ, vội vàng chạy tới lao vào lòng Trang Dục, nước mắt nóng hổi trào lên khóe mắt.

Thiên Mộc Sắc Kiếm

Hồi 29

Đạo nghĩa

Một tháng sau...

Sức khỏe của Trang Dục đã chuyển biến tốt, khí sắc hồng hào, ánh mắt sáng tinh anh, không những đã có thể xuống giường di chuyển, hơn nữa không quá cực nhọc điều tức hành công, chuyển vận khí lực như bình thường. Lúc này, Phạm lục chỉ cố nhiên không phải cố gắng chữa trị, Tô Tiệp cũng bớt phải chăm sóc. Thương thế vừa bớt, tâm cảnh của con người cũng bất giác bừng dậy như hết mùa đông lại đến mùa xuân.

Buổi sáng sớm của ngày hôm nay Trang Dục đã khoác áo một mình ra sân trước đi dạo, mặt trời mọc lên đằng đông, ánh sáng mặt trời ấm áp chiếu rọi lên trên người Trang Dục tạo nên một cảm giác ấm áp thanh thản. Trang Dục vừa đi dạo, vừa chớp nhẹ mắt quan sát khắp nơi, trong lòng cảm thấy sảng khoái vô cùng.

Nhưng cảm giác này không kéo dài được lâu, cổng bật mở, Đoạn Đại Phát như người mất hồn lao vào.

Trang Dục vừa nhìn thấy bộ dạng của Đoạn Đại Phát không cần hỏi cũng biết là có chuyện.

Nhìn thấy Trang Dục, Đoạn Đại Phát vội lao tới, sắc diện xanh tái ấp úng nói, “Lão tổng, lão tổng. Đại sự bất hảo, xảy ra rắc rối rồi.”

Trang Dục trầm thờ dài nói, “Với cái tính của ngươi như vậy, thì không sinh chuyện cũng thành sinh chuyện. Đừng lo sợ, cứ từ từ mà nói, xảy ra chuyện gì thế?”

Đoạn Đại Phát thở hổn hển nói, “Sáng sớm ngày hôm nay không thấy Tiền Nhuệ vào trực, thuộc hạ phái người đến chỗ của lão Tiền tìm thì trong phòng lộn xộn, lung tung, gia tư hỗn loạn, đồ đạc vương vãi bể nát, giống như bị một bầy trâu giẫm nát vậy.”

Trang Dục bình tĩnh hỏi, “Tự thân ngươi đã đi chưa?”

Đoạn Đại Phát vội vã gật đầu, “Sau khi được báo, thuộc hạ vội dẫn người đến. Cảnh tượng đó rõ ràng giống như hiện trường lão Tiền

đã cùng ai trải qua một trận ác đấu kịch liệt lắm. Nhưng bất luận nói thế nào, cũng không thấy lão Tiền đâu cả.”

“Hiện trường có vết máu không?”

“Có, lắm lắm giọt máu, nhưng không nhiều.”

“Có phát hiện ra được dấu vết gì có thể theo đó truy tìm không?”

“Ngoại trừ đồ đạc hỗn loạn ra, thì không tìm thấy vết tích đầu mối nào cả.”

Bước đi qua lại mấy bước, Trang Dục lẩm bẩm, “Ai bắt Tiền Nhuệ đi chứ? Nếu có chuyện, thì trước nhất phải xuất hiện triệu chứng chứ? Có bao giờ nghe Tiền Nhuệ nhắc đến đâu...”

Đoạn Đại Phát lo lắng nói, “Lão tổng, ăn lương của công môn, công oán tư thù sẽ rất nhiều. Lúc nào đụng chạm tới ai, ngay bản thân cũng chẳng biết được. Một lúc nào đó oan gia gặp nhau, sự việc xảy ra. Lão Tiền e rằng cũng không ngờ có người hạ thủ mình.”

“Ta thấy đây không phải là chuyện ngẫu nhiên xảy ra, đây là dự mưu, đối phương đã sớm có kế hoạch muốn đối phó với Tiền Nhuệ, người đừng quên, tình huống xảy ra ở nhà Tiền Nhuệ chứ không phải ở chỗ nào khác.”

“Bất kể đây là chuyện ngẫu nhiên hay là có dự mưu, lão tổng, thì bọn ta phải làm gì đây? Cứu người như cứu hỏa, không thể kéo dài được.”

“Còn cần gì người nói? Muốn cứu Tiền Nhuệ, thì phải tìm cho ra đầu dây mối nhợ, xác định đối tượng mới có thể bắt tay vào làm, chứ cứ chạy lung tung loạn xạ lên hay sao chứ?”

Bên cửa xuất hiện một bóng người. Tô Tiệp đi tới. Nàng nhìn Đoạn Đại Phát, rồi nhìn Trang Dục liền hiểu ra có vấn đề. Về mặt vẫn không căng thẳng, chỉ cười cười nói, “Lão tổng, ăn cơm chứ? Xin mời mọi người...”

Đoạn Đại Phát bối rối nói, “Lúc này e rằng nuốt cơm không trôi đâu.”

Tô Tiệp hỏi, “Lại xảy ra chuyện gì thế?”

Trang Dục nói, “Chuyện Tiền Nhuệ. Hôm nay không đến nha môn trực. Đoạn Đại Phát phái người đi tìm, mới phát hiện Tiền Nhuệ mất tích, trong phòng hỗn độn bừa bãi, lại còn vết máu, e rằng đã bị người ta bắt đi.”

Tô Tiệp nghĩ ngợi rồi nói, “Không biết gần đây ai có xích mích với Tiền Nhuệ nhỉ?”

Trang Dục lắc đầu, “Trước đây tình hình bên ngoài của y ta không rõ lắm, nhưng gần đây hình như không có chuyện hiềm khích gì với ai cả. Nếu không thì y đã nhắc tới rồi.”

Nghĩ ngợi một lát, hai mắt Tô Tiệp sáng lên, “Nếu muội đoán không

làm, đó là hành động khởi đầu của Cung Mộ Hiệp, đi, bọn ta hãy đi mau đến chỗ Thù Địch đi.”

Trang Dực nghi hoặc nói, “Nàng có thể xác định sự mất tích của Tiền Nhuệ có liên quan đến họ Cung hay sao?”

“Muội không phải là thần tiên, làm sao quyết chắc được như vậy cơ chứ? Muội chỉ suy đoán, cho rằng có khả năng như vậy. Chàng không nghĩ Tiền Nhuệ và tâm phúc tả hữu của chàng thường xuyên đụng mặt, giá như y bên ngoài kết bè cánh không nói cho chàng biết, y không nói với chàng để tỏ ra không có phiền phức gì. Ít ra, bản thân y cho rằng không có phiền não, nhưng việc bất ngờ xảy ra, điều này chứng tỏ có người âm thầm mưu đồ y, y lại hiển nhiên không cảm thấy. Bọn ta tính kỹ một chút, trong tình hình như vậy, ai là người đáng nghi nhất, có nhu cầu phải làm như vậy? Muội suy đi nghĩ lại, thì kẻ họ Cung không thoát khỏi có quan hệ.”

Đoạn Đại Phát ngờ ngác hỏi, “Nhưng Tô cô nương, Cung Mộ Hiệp với Tiền Nhuệ không có hiềm khích oán hận gì, tại sao y lại bắt Tiền Nhuệ đi?”

Tô Tiệp nói, “Gây ra một trận chiến không nhất thiết phải có nhân tố thù hận gì bên trong, có lúc chỉ vì quyền lợi mà giở thủ đoạn đó ra.”

Đoạn Đại Phát hoang mang, “Ta không hiểu rõ, Tiền Nhuệ và kẻ họ Cung sao lại có mối quan hệ lợi hại được?”

Tô Tiệp nhấn nài nói, “Chuyện Cung Mộ Hiệp sai tam quỷ đi bắt Thù Địch, người hiểu rõ chứ?”

Đoạn Đại Phát nuốt nước bọt nói, “Đương nhiên ta cũng đã tham dự vào chuyện này.”

Tô Tiệp vòng vòng nói, “Tam quỷ chẳng làm gì được, đều lần lượt chết gục cả, còn Thù Địch đã được các vị cứu về, phải không?”

“Không sai, cô nương đó bây giờ vẫn còn đang dưỡng thân, vẫn chưa thể ra đi.”

Tô Tiệp tiếp ngay lời, “Kẻ họ Cung mãi không quên cái thù bị hót tay trên đó đâu, mà cũng không thể quên diễm sắc của Thù Địch. Không đạt được mục đích, y không cam tâm đâu. Chuyện này, người đã nghe rồi chứ?”

Đoạn Đại Phát gật đầu, “Ta biết, nhưng kẻ họ Cung biết Thù Địch ở đâu để đi bắt đây? Nơi ở dưỡng của Thù Địch được lão tổng sắp xếp nơi chốn vô cùng ẩn mật, vì có mò ra cũng khó mà đến được.”

Tô Tiệp cười cười nói, “Được đấy, Cung Mộ Hiệp dùng kế sách căn cơ nhất, y không cần phải tốn nhiều công lực truy lùng khắp nơi, mà sẽ sử dụng đường dây ngầm của y để truy hỏi lòng sục khắp nơi, chuyện không dễ dàng lắm sao?”

Đoạn Đại Phát giậm chân nói, “Đúng, đúng! Tô cô nương thật liệu việc như thần, đúng mười phần mười là lão Tiền đã bị kẻ họ Cung bắt đi rồi.”

Tô Tiệp nói, “Cũng không nói chắc chắn như thế. Ta chỉ căn cứ vào tình hình mà phân tích thế thôi.”

Đoạn Đại Phát vội nói, “Quái thật! Kẻ họ Cung giở cái trò xiếc này sao lại không nhắm vào ta mà lại nhắm vào lão Tiền cơ chứ? Nơi dưỡng cư của Thủ Địch đó ta cũng biết mà?”

Tô Tiệp bật cười nói, “Đây là may mắn của ngươi đó. Hắn không tìm ngươi. Ngoài ra, nhiều người có thể hiểu được rằng, Tiền Nhuệ là kẻ tâm phúc của lão tổng, thân phận đặc biệt, biết nhiều bí mật, không bắt nhân vật này thì bắt ai nữa chứ?”

Đoạn Đại Phát vội cải chính, “Tô cô nương, xem ra, ta cũng là kẻ tâm phúc của lão tổng, so với lão tiền không kém thua gì.”

Trang Dục cười nói, “Được rồi, ngươi đợi ở đây đi, ta với Tô cô nương đi thay y trang, lấy vũ khí, sẽ quay lại ngay.”

* * *

Chỗ Thủ Địch dưỡng bệnh là một ngôi nhà nhỏ nhắn xinh xắn, xung quanh vây bằng một bức tường đá xanh cao bằng một con người. Ba kỵ mã phóng tới trước nhà, cổng đã mở. Chiến Bách Thắng đang vừa bước ra ngẩng mặt lên nhìn thì thấy ba người đến là Trang Dục, Tô Tiệp và Đoạn Đại Phát. Bất giác ngạc nhiên, rồi nở nụ cười vội bước tới. Trang Dục nhảy xuống ngựa, nhìn thấy thần sắc bình thường của Chiến Bách Thắng liền cảm thấy ít nhiều an tâm, xem ra vẫn không có chuyện gì xảy ra.

Chiến Bách Thắng chấp tay cười nói, “Khách hiếm, khách hiếm! Tổng đề đốc, ngọn gió nào đã đưa các vị đến đây? Ha ha ha... khí sắc của tổng đề đốc rất tốt, thân thể chắc đã hoàn toàn bình phục?” Trang Dục đưa mắt quan sát chung quanh một lượt, rồi nói nhỏ, “Đại tổng quản, ở đây vẫn yên tĩnh chứ?”

Chiến Bách Thắng ngơ ngác nói, “Không có chuyện gì cả. Sao vậy, chẳng lẽ tổng đề đốc đã nghe có động tĩnh gì ư?”

“Tiền Nhuệ đêm qua mất tích, bọn ta nghĩ rằng y đã bị người của Cung Mộ Hiệp bắt đi. Nếu đúng như vậy thì kẻ họ Cung bắt Tiền Nhuệ chỉ vì một mục đích, bức hỏi cho ra nơi dưỡng cư của Thủ Địch.”

Chiến Bách Thắng ngẩn người một lúc, rồi đột nhiên buột miệng chửi, “Tên khốn kiếp vô sỉ này quả thật đến chết vẫn không bỏ tâm dân tà, lại có hành động xuẩn ngốc. Được! Ta kêu hắn lại, nếu không lột được da của hắn ra, thì ta sẽ không mang họ Chiến nữa.”

“Đại tổng quản đang tính đi đâu thế?”

“Chẳng đi đâu cả, chỉ tính đi ra chợ mua ít thịt cá tươi về đổi khẩu vị, cũng để tản bộ chút, thì vừa đúng các vị tới. Nếu biết có chuyện này, thì ta cũng chẳng đi ra ngoài.”

Trang Dục lúc này quay đầu lại nhìn Tô Tiệp, hỏi nhỏ, “Bọn ta đến cảnh giác bọn họ, có cần phải giúp đỡ không?”

Chiến Bách Thắng cảm kích vô cùng, nói, “Nào dám, đã phiền lụy các vị đến, tổng đề đốc vừa mới khỏe xong, không biết có trở ngại gì không?”

Không đợi Trang Dục trả lời, Tô Tiệp đã nhảy xuống ngựa cười cười nói, “Đừng khách khí nữa. Không có gì đâu. Bọn ta không đến thì thôi, đã đến thì đương nhiên thành thật giúp người một tay.”

Chiến Bách Thắng liên tục cúi người vái lạy nói, “Đa tạ Tô cô nương, cô nương quả là một nữ hào kiệt, cân quốc anh hùng, kiến nghĩa dũng vĩ, hiệp hành khả phong. Tu mi nam nhi so với cô nương e rằng có kém xa.”

Tô Tiệp bật cười thành tiếng nói, “Thôi đừng nói quá như vậy. Đại tổng quản, không mời bọn ta vào nhà sao đây?”

Vỗ tay vào trán, Chiến Bách Thắng cười trừ nói, “Đáng chết thật, cái đầu của ta không biết để đâu rồi. Mời ba vị vào trong.”

Vừa dắt ngựa vào cổng, một hồng y đại hán thái độ cung kính thành khẩn bước tới nắm lấy dây cương ngựa trong tay khách nhân, bước qua khoảng sân trước đến trước cửa tiền sảnh. Phía trước phải trái có hai người đang đứng nghiêm thẳng đứng, người bên phải thân thể trung bình, mặt chữ nhật, hình dung nghiêm khắc tĩnh lặng.

Người bên phải lưng vai to bè, khí lực như tụ giữa lông mày. Chiến Bách Thắng liền giới thiệu, hóa ra hai người này là nhị vị trong tứ đại kim cương thân cận Thủ Kinh Tiết. Người bên phải đó là Bất Động kim cương Chung Đồng, người bên trái đó là Khởi Tiêu kim cương Thương Dã. Nhị đại kim cương hành lễ của kẻ thuộc hạ, xem ra rất là khiêm nhường.

Bước vào khách đường bố trí trang nhã, có một a hoàn mi thanh mục tú tướng bộ nhanh nhẹn bưng trà lên, sau đó cúi người thoái lui.

Nhất cử nhất động đều rất là quy củ nề nếp, rõ là gia nhân của các đại gia dạy dỗ mà ra.

Chiến Bách Thắng ngồi vừa xuống đã hỏi ngay, “Tổng đề đốc, dấu hiệu cảnh báo đã rõ, chỉ không biết lần này Cung Mộ Hiệp tìm các thần quái trợ thủ nào?”

Trang Dục nói, “Đáng tiếc! Ta cũng như người không biết rõ được.

Tin Tiên Nhuệ vừa mất tích truyền đến, bọn ta vẫn không có thời gian

thâm nhập điều tra. Sau lúc nghiên cứu, suy đoán khả năng có liên quan đến Thù nhị tiểu thư, liền vội vã đến ngay đây.”

Chiến Bách Thắng hơi do dự hỏi, “Nếu là kẻ họ Cung bắt Tiền Nhuệ, mục đích là ép buộc Tiền Nhuệ thổ lộ ra nơi dưỡng thân của Thù nhị tiểu thư. Sao đến nay vẫn chưa thấy hành động gì của kẻ họ Cung cả?”

Trang Dục bình tĩnh nói, “Giá như bọn ta phán đoán không sai thì không phải là Cung Mộ Hiệp vẫn còn chưa hành động, mà là bọn ta có phản ứng quá nhanh. Tiền Nhuệ bị bắt có thể là nửa đêm hôm qua, cũng có thể là sáng tinh mơ ngày hôm nay, bọn chúng cũng phải vất vả lâu mới có thể bức ép được Tiền Nhuệ nói ra. Tình hình lúc này xem ra bọn ta đã đi trước đối phương một bước.”

Chiến Bách Thắng gật đầu nói, “Cũng có lý! Có lẽ Tiền Nhuệ quyết chết không nói, nên bọn chúng không biết nơi đâu mà mò tới.”

“Nói thật, ta không mong như thế. Mạng của Tiền Nhuệ cũng là một mạng người, từ một mặt khác mà nói thì vấn đề sớm muộn cũng phải được giải quyết. Sau khi kẻ họ Cung đã bức Tiền Nhuệ nói thật ra rồi thì tất sẽ tìm đến đây, hai bên sẽ giải quyết dứt khoát hiềm khích một lần luôn, còn hơn là cứ dằng dụa kéo dài hay sao?”

“Nói thế cũng được. Tổng đề đốc, sợ là lực lượng của bọn ta không chống đỡ nổi, lúc này mà quay về sơn trang cầu viện e rằng không kịp.”

“Bất kể bọn chúng có nhờ ai trợ giúp, ta cho rằng muốn thắng bọn ta cũng không phải dễ đâu. Khởi Bá sơn trang tuy binh tướng, hảo thủ nhiều, song bọn ta cũng phải thử sức bọn ta chứ phải không?”

“Được thôi, được thôi, tổng đề đốc. Ta tin tuyệt đối vào các vị. Nhất định là rất tuyệt, rất tuyệt...”

Lúc này, a hoàn đột ngột xuất hiện, y thị tiến đến gần Chiến Bách Thắng, cúi người thăm thì mấy câu. Chiến Bách Thắng vội ngẩng đầu nói, “Tốt, tốt. Ta sẽ nói với bọn họ.”

A hoàn đi rồi. Chiến Bách Thắng quay qua Trang Dục nói, “Tổng đề đốc, nhị tiểu thư bọn ta vừa kêu a hoàn truyền lời lại biết các vị đại giá quang lâm, nhị tiểu thư muốn thân chinh xuống lầu cảm tạ chư vị.”

Trang Dục nói, “Đừng khách khí. Nhị tiểu thư ngọc thể bất an, có lời nhắn là được rồi.”

Tô Tiệp tiếp lời nói, “Nhưng muội lại muốn gặp Thù nhị tiểu thư, nghe nói Thù nhị tiểu thư là một đại mỹ nhân thì phải!”

Trang Dục tỏ ý với Tô Tiệp thăm bảo, “Tô Tiệp không được thô thiển. Nếu có điều gì thô lỗ vụng về xảy ra, thì cái hảo tâm đến đây giúp đỡ

còn có ý nghĩa gì nữa chứ?”

Chiến Bách Thắng giải thích, “Nhị tiểu thư bọn ta đối với sự tương trợ của tổng đề đốc từ đáy lòng đã vô cùng cảm kích, đã sớm đòi bằng được đến gặp tổng đề đốc để bái tạ. Không may gặp phải một trận phong hàn, nên mới chậm trễ kéo dài thời gian. Nay tổng đề đốc đã có mặt ở đây, lại vì sự an nguy của nhị tiểu thư mà lại. Nói gì, nhị tiểu thư cũng đòi gặp mặt bằng được tổng đề đốc để tỏ bày...”

Không đợi Trang Dục mở lời, ngoài cửa đã vang lên tiếng bước chân nhẹ nhẹ. Một a hoàn đang đỡ Thù Dịch bước vào. Đã lâu không gặp, nay trông thần sắc Thù Dịch tiều tụy, đôi mắt như lõm sâu, ánh mắt uy lực sáng ánh lúc nào nay đã trở nên mờ mờ yếu ớt. Nhưng cho dù như vậy, nhan sắc vẫn mỹ miều như xưa. Thậm chí còn mang một vẻ đẹp buồn man mác, càng quyến rũ hơn.

Trang Dục đứng dậy bước tới. Tổ Tiệp cũng vội vàng đứng dậy theo. Nhưng vẫn không nhụ được đưa mắt quan sát khắp người Thù Dịch. Chiến Bách Thắng bước tới hai bước, đưa tay như muốn đỡ Thù Dịch. Thù Dịch nhẹ nhẹ lắc đầu, Chiến Bách Thắng bước qua một bên nói, “Nhị tiểu thư hôm nay cảm thấy thế nào? Ấy, xem ra thần sắc tốt hơn ngày hôm qua nhiều lắm.”

Thù Dịch cười cười, đối mặt Trang Dục chấp tay hành lễ. Đã gặp nhau mấy lần, nhưng đây là lần đầu tiên thấy Thù Dịch quy củ mực thước như vậy. Trang Dục cũng chấp tay lại nói, “Đừng khách khí, đừng khách khí...”

Thù Dịch bối rối nói, “Ta, ta thật không biết phải nói gì mới phải đây... Tổng đề đốc đã không những không oán hận bao điều vô lễ của ta đối với tổng đề đốc trước đây, mà lại còn khoan thứ chấp ý của ta gây khó dễ với lệnh tôn. Sau này lại còn hai lần cứu vớt sinh mạng ta ra khỏi tuyệt cảnh, ân trạch lấy đức báo oán này ta e rằng cả đời này cũng không thể báo đáp hết được. Nghĩ đến sự hẹp hòi của tâm tính ta, so với sự khoan hồng đại lượng của tổng đề đốc, khiến cho ta phải xấu hổ vô cùng.”

“Nhị tiểu thư, hành đạo giang hồ ta chỉ là làm hết bổn phận mà thôi, làm chuyện mà ta cho là phải làm. Chỉ cần không biết hổ thẹn ở tâm mà thôi, tấm lòng vô tư thanh thản là đủ rồi. Vì vậy nhị tiểu thư đừng băn khoăn nợ ta điều gì, mà ta cũng không cảm thấy đã cho nhị tiểu thư gì cả.”

“Nếu đã nói như vậy thì lại càng biểu thị nhân cách hoàn mỹ và tấm lòng rộng lượng của tổng đề đốc. Mọi chuyện đều là do sai lầm của ta, mong rằng sẽ có một cơ hội nhận được sự bồi đắp những điều tốt đẹp của tổng đề đốc.”

“Đừng tự trách thái quá, nhị tiểu thư, kỳ thực ngoại trừ tính khí hơi ngạo mạn một chút, còn bản chất nhị tiểu thư không xấu, tât nhỏ sửa qua thì nhị tiểu thư sẽ thập toàn thập mỹ.”

Thù Dịch e thẹn nói, “Ta sẽ ghi nhớ lời của tổng đề đốc. Ngày sau, ta nhất định sẽ cải sửa những khuyết tât của ta.”

Tô Tiệp ở bên cạnh ho nhẹ một tiếng, cười nói, “Tổng đề đốc của ta không giới thiệu qua Thù nhị tiểu thư cho ta ư?”

Nàng cố ý nhấn mạnh hai chữ “của ta”, tựa hồ như đưa ra sự cảnh cáo Trang Dục. Trang Dục mỉm cười nói, “Đương nhiên. Thù nhị tiểu thư, xin giới thiệu hảo bằng hữu Tô Tiệp của ta.”

Thù Dịch là một đại cô nương đã hiểu phong tình, hiểu rõ quan hệ nam nữ. Tất nhiên hiểu được cái gọi là “hảo bằng hữu” là có ý nghĩa gì. Huống hồ, nàng đã sớm từ Chiến Bách Thắng nhận được rất nhiều tin tức liên quan đến Tô Tiệp, nên bèn mỉm cười đầy ngụ ý nói, “Từ lâu đã ngưỡng mộ Tô thư thư văn võ song toàn, hôm nay được nhìn thấy rõ Tô thư thư ngoài xinh đẹp, trong thông minh, lan chất bằng tâm hơn cả đồn đại. Tổng đề đốc và Tô thư thư quả thật là một đôi hiệp lữ thiên thành mà bao nhiêu nam nữ trên thế gian này hằng mong ước.”

Tô Tiệp được Thù Dịch ca ngợi không khỏi bối rối lúng túng, mặt thoáng ửng đỏ, ngại ngùng nói, “Làm sao mà được như cô nương ca ngợi chứ? Chẳng qua cũng chỉ là một nữ nhân hoang đường mà thôi. Còn cô nương xuất thân đại gia, danh môn khuê tú, thân thể lại xinh đẹp, mới là đối tượng ngưỡng mộ.”

Thù Dịch cười nói, “Tô thư thư quá đề cao!”

Trang Dục đùa vui nói, “Một chút cũng không sai, lúc này đang có một tiểu tử vô lại ý loạn tình mê, hoàn toàn xuất chiêu không theo phương pháp nào cả, như hổ vồ mồi đang châu chực.”

Thù Dịch thở dài, u buồn nói, “Thật không biết đã tạo oan nghiệp lúc nào, lại gặp phải một tiểu nhân mặt hạng như thế, ỷ vào nhà có chút tiền của, cho rằng nữ nhân thiên hạ đều có thể mua chuộc được.

Các vị không thấy bộ mặt của kẻ làm mai mối giống như ngoài chợ búa, mở miệng ra nói chuyện hôn nhân như chuyện buôn bán, lấy kim ngân ra mà luận giá, rõ là chọc giận người ta!”

Tô Tiệp nói, “Không phải phụ thân của cô nương đã tống cổ kẻ đó ra ngoài cửa hay sao?”

Thù Dịch gật đầu, “Lần sau này ta cũng có mặt, phụ thân ta cố ý bảo người kêu ta đến nghe kẻ đó bàn chuyện. Nói xong, phụ thân ta liền biến sắc, tách trà trong tay bay ngay vào đầu của kẻ mai mối rớt xuống đất bể nát, kẻ đó kinh hoàng vô cùng, vẫn còn chưa hồi tỉnh,

ta đã chụp ngay cái bình hoa ném tới khiến kẻ mai mối ấy quá hoảng sợ kêu lớn cứu mạng, ôm đầu chuồn đi.”

Tô Tiệp bất giác cười ha hả, hả hê nói, “Nếu là ta, tuyệt sẽ không nhân nhượng đối phương như vậy đâu. Ít ra cũng phải lưu lại vết tích trên cơ thể y, để kẻ đó hiểu rõ là làm mai mối cũng có quy luật của nó, nếu không đúng chuẩn mực phép tắc, thì phải lãnh hậu quả xấu.” Thù Địch nói, “Sau này ta mới nghĩ ra, không tránh khỏi khinh thường loại người này.”

Tô Tiệp vẫn tỏ vẻ bất bình nói, “Cung Mộ Hiệp cũng quả thật quá ấu trĩ, hành tích hoang đường. Y không cần hỏi qua cho biết Khởi Bá sơn trang là như thế nào? Một chút trang trại tơ lụa của phụ thân y, e rằng không bằng một cái kho của Khởi Bá sơn trang.”

Thù Địch cười nói, “Nhưng không ai đem chuyện đó ra so với y cả.”

Tô Tiệp như chợt nhớ ra điều gì, nói, “Thù Địch, cô nương có biết hôm nay tại sao bọn ta vội vàng vàng đến đây không?”

Thù Địch vội nói, “Có phải là Cung Mộ Hiệp lại muốn đến quấy rầy ta phải không?”

Tô Tiệp nói, “Không sai! Lần này tổng đề đốc bọn ta đã hạ quyết tâm, quyết giải quyết triệt để vấn đề đến cùng, kẻ họ Cung sẽ chẳng làm gì được đâu.”

Thù Địch cảm kích nói, “Đa tạ sự quan tâm bảo vệ của Tô thư thư dành cho ta.”

Tô Tiệp liếc mắt nhìn Trang Dục, “Đừng cảm ơn ta, tất cả đều là tấm lòng ưu ái của tổng đề đốc bọn ta cả.”

Ánh mắt Thù Địch như chợt lóe sáng lên, nàng vội nói, “Các vị quan tâm chăm sóc đến ta nhiều quá!”

Lúc này Chiến Bách Thắng mới chen lời nói, “Nhị tiểu thư chắc đã mệt rồi chứ? Có cần lên lầu nghỉ không?”

Thù Địch vẫn chưa muốn đi nghỉ, nên nói, “Ta không cảm thấy mệt, vừa mới nói chuyện với Tô thư thư đây thôi.”

Tô Tiệp cười nói, “Nếu thật không mệt, Thù Địch, bọn ta ngồi xuống nói chuyện tiếp, đứng nói chuyện sẽ mau mệt.”

Chiến Bách Thắng vỗ vào đầu nói nhanh, “Thật là cái đầu của ta vụng về vô ý quá. Nào, xin mời mọi người ngồi xuống. Tiểu Thường, mau đỡ nhị tiểu thư ngồi xuống.”

Mọi người còn chưa ngồi xuống, ngoài cửa đã thấp thoáng bóng người. Khởi Tiêu kim cương Thương Dã đã lao vào. Hành động tuy nhanh, nhưng thần sắc bình tĩnh, “Đại tổng quản, có chuyện nguy cấp, xin đại tổng quản định đoạt.”

Chiến Bách Thắng bình tĩnh hỏi, “Người của phe nào?”

Thương Dã nói, “Lúc này vẫn nhận chưa ra, xung quanh nhà xuất hiện bảy tám nhân vật hành tung kỳ quái, cử chỉ thần bí, lẩn lút lút lút như ma như quỷ. Rõ là có ý bất thiện, có mưu đồ gì đây.”

Chiến Bách Thắng vung tay nói, “Mau hạ lệnh tất cả mọi người hãy sẵn sàng tiếp chiến. Mỗi người hãy ở vị trí, tăng cường phòng vệ.”

Thương Dã “ạ” một tiếng rồi quay người lao đi. Chiến Bách Thắng lại hỏi thúc Thủ Địch, “Xin nhị tiểu thư lên lầu. Tiểu Thường nói với Thiếu Diệu bất kể bên ngoài xảy ra tình huống gì, hai người cũng không được rời nhị tiểu thư nửa bước, tất cả vì sự an toàn của nhị tiểu thư.”

Tiểu Thường vâng dạ, rồi đỡ Thủ Địch lên lầu. Thủ Địch chào mọi người xong, mới rời khỏi khách sảnh. Chiến Bách Thắng xiết hai bàn tay vô cùng khiêm nhường nói với Trang Dục, “Tổng đề đốc, xin tổng đề đốc phát hiệu lệnh, chỉ huy toàn cục!”

Trang Dục cũng không khách khí, liền nói, “Đại tổng quản, xin nói cho biết vị trí phòng vệ của người quý phương để tiện điều động theo hoàn cảnh.”

“Được! Bốn hồng y thủ vệ bốn góc sân trước sau. Bất Động kim cương Chung Đồng phụ trách cảnh giới trên lầu. Khởi Tiêu kim cương Thương Dã nắm giữ cửa trước dưới lầu, còn ta thì phối hợp tác chiến ở bên trong, chủ động chi viện.”

Trang Dục quay nhìn Tô Tiệp nói, “Nàng hiệp trợ Chung Đồng thủ hộ ở trên lầu, thế nào?”

Tô Tiệp dứt khoát nói, “Xin nghe theo sự sai bảo của lão tổng.”

Trang Dục lại nói với Đoạn Đại Phát, “Đại Phát cửa trước lầu dưới người phối hợp với Thương Dã.”

“Xin tuân lệnh lão tổng!”

Tô Tiệp vội nói, “Còn lão tổng? Nhân thủ đều tập trung nơi đây, lão tổng không đơn thương độc mã đối mặt địch thủ chứ?”

Trang Dục nháy mắt nói, “An tâm đi! Ta không phải là kẻ cứng đầu ngu ngốc, tất phải có sự tính toán. Ngoài ra, đại tổng quản sẽ đóng vai với ta. Tô Tiệp, các vị chỉ cần giữ vững toàn ngôi nhà, còn những chuyện khác ta đã sắp xếp.”

Dặn dò kỹ càng xong, Trang Dục liền kéo Chiến Bách Thắng nhanh chóng ra đi. Tô Tiệp đi theo mấy bước, rồi đưa mắt nhìn theo bóng hai người thoát ra ngoài cổng.

Thiên Mộc Sắc Kiếm

Hồi 30

Vây diệt

Trang Dực và Chiến Bách Thắng lao ra ngoài cửa, một hàng người ngựa đã men theo lộ đạo bên ngoài phóng tới, chỉ thấy khói bụi mịt mù, tiếng vó ngựa rầm rập, khí thế cuồng ngông không chút sợ hãi. Tổng cộng có sáu người, kẻ đi đầu niên kỷ khoảng tam tuần, mặt đen xì, ngũ quan đoan chính, nhưng đôi mắt xéch xéo lên, thâm lộ ra vẻ tà ý không thể nói được.

Chiến Bách Thắng trầm trầm nói, “Quả thật không sai, chính là tên khốn kiếp Cung Mộ Hiệp.”

Trang Dực chăm chú nhìn đăm người đó nói, “Đại tổng quản đã gặp hắn rồi à?”

“Chưa gặp, nhưng đã nghe miêu tả qua, mặt đen, mắt xéch, cái dung nhan này mà cũng dám chú ý đến nhị tiểu thư ư?”

Trong thoáng chốc, sáu kỵ mã đã đến trước mặt cách khoảng một trượng, đối phương ùn ùn ghì cương ngựa lại, bụi khói còn chưa lắng xuống hết, kẻ đi đầu đó đã vội nhảy xuống ngựa, không ngừng quan sát Trang Dực và Chiến Bách Thắng.

Trang Dực cũng đang ngắm kỹ đối phương, thể cách khỏe mạnh, xương cốt to bè, giữa đôi lông mày toát ra vẻ tà khí, không giống kẻ xuất thân giàu sang, tôn quý mà lại giống một nhân vật lẩn lộn chốn giang hồ.

Hắn bước sấn tới một bước, đưa tay chỉ Chiến Bách Thắng, quát lớn, “Này, người là ai hả?”

Chiến Bách Thắng “hừm” một tiếng, khí nộ phùng phục nói, “Quái thật, ta là ai, người có tư cách gì để mà hỏi chứ? Ta đứng ở trước nhà ta ngắm nhìn phong cảnh, lại làm trở ngại cho người sao?”

Ánh mắt đối phương đảo liên hồi, cẩn thận quan sát kỹ Chiến Bách Thắng, sau khi đã xác định, y bật cười ha hả nói, “Ta đoán chắc người chính là Chiến Bách Thắng kẻ tạp đồ của Khởi Bá sơn trang, cũng là con chó canh cửa trung thành mà Thù Kinh Tiết đã nuôi bao năm!”

Chiến Bách Thắng nhần nhịn, nghiêng răng từng chữ hỏi, “Người, người là Cung Mộ Hiệp phải không?”

Đối phương cao ngạo trả lời, “Chính là đại gia đó!”

Chiến Bách Thắng gật gật đầu nói, “Xem ra cũng giống đấy, song nhà của người mở được mấy tiệm vải, dựa dẫm phụ thân có được

chút ít tiền, đã tự cho rằng trên đời này không ai bằng mình, đã là hạng thượng lưu rồi ư! Người không soi gương để tự xem cái bộ dạng của mình sao? Mà dám tự cho mình là bậc đại công tử gia phong quyền thế? Không biết phận tôi đòi thấp hèn mà đòi trèo cao với bậc cao sang hả?”

Cung Mộ Hiệp bị mỉa mai xem thường liền nổi giận bưng bưng, biến sắc nói, “Chiến Bách Thắng, đại gia đã để ý đến Thù Địch của Khởi Bá sơn trang, mà xưa nay đại gia đã muốn có món gì thì phải có cho bằng được, nếu không thì quyết không cam lòng, vô luận giá bao nhiêu cũng trả, sử dụng mọi thủ đoạn để đạt mục đích, nhưng lần trước ta đã tính hụt, thời vận không đến, nên đã vượt mất mỗi ngon, lại còn bị mất ba mạng huynh đệ Hoa Lạc Hồng. Lần này, đại gia đã chuẩn bị kỹ lưỡng để đến, kẻ sách chu toàn, chỉ còn đợi Thù Địch cùng ta quay về mà thôi, con chó già nhà người nếu không tin, thì cứ đứng đó mà coi con mỗi ngon lọt vào miệng ta như thế nào!”

Chiến Bách Thắng nhổ một bãi nước bọt nói, “Thật là đồ vô sỉ, vô lại cùng cực. Cung Mộ Hiệp vì cái ấu trĩ hoang tưởng của người, mà người vẫn không thấy rõ bao nhiêu là tai họa sẽ đổ ập lên người nếu người cứ còn chấp mê, e rằng sẽ rơi vào tuyệt cảnh không còn lối thoát đấy!”

“Điều này đại gia đã thấy, con chó già còn hù dọa lão tổ của người đó ư?”

Chiến Bách Thắng xám mặt nói, “Cung Mộ Hiệp, người sai lầm lớn rồi, với chút tài nghệ của người mà dám nhổ râu hùm của Khởi Bá sơn trang ư, nếu không biết tiến thoái đúng lúc, cuồng ngông ngạo mạn, thì sẽ tự dẫn mình vào tử lộ đấy!”

“Đợi đó mà xem, con chó già ạ, ta mà không bảo Thù Địch quay về được thì thề sẽ không mang họ Cung nữa!

Chiến Bách Thắng nghiêng răng ken két nói, “Đồ vô lại, ta sống đến tuổi này vẫn chưa thấy có kẻ nào mà nhân cách đê tiện lì lợm như người được. Lời ta đã nói hết trước sau, còn muốn làm thế nào thì tùy ở người!”

Cung Mộ Hiệp nhìn trừng trừng Chiến Bách Thắng nói, “Thù Địch ở đây phải không?”

Chiến Bách Thắng “hừ” một tiếng, gằn giọng nói, “Người hãy tự biết lấy!”

Cung Mộ Hiệp ám muội nói, “Không nói cũng không sao, tin tức của đại gia rất chính xác, nếu không nắm chắc, đại gia há phải lao sư động chúng đánh cỏ kinh xà hay sao?”

Chiến Bách Thắng rít giọng nói, “Người ngu si cuồng tưởng. Cung

Mộ Hiệp, đến cuối cùng người sẽ biết, chỉ trắng tay mà thôi!”
Cung Mộ Hiệp nở một nụ cười bí hiểm, ánh mắt của y của chuyển sang Trang Dực nói, “Còn người là ai?”
Trang Dực thản nhiên nói, “Người hãy tự biết lấy!”
Hai mắt nhìn xoáy sâu vào Trang Dực, Cung Mộ Hiệp đột nhiên thét lên, “Trang Dực, đúng rồi, người là Trang Dực?”
Trang Dực điềm nhiên cười nói, “Người bắt Tiền Nhuệ đi, cho rằng mọi việc sẽ êm xuôi hết cả sao?”
Hơi ngơ ngác một lúc, Cung Mộ Hiệp phần nộ nói, “Đừng có tự đánh giá mình cao quá đấy, kẻ họ Trang. Ta không để ý đến người đã đi trước một bước, cũng chẳng để ý chuyện người ôm chân Thủ Địch nịnh bợ. Có người hay không có người cũng chẳng là gì cả, ta đã quyết, xem ai ngăn cản được ta nào!”
Trang Dực lạnh lùng nói, “Thì người cứ thử xem!”
Cung Mộ Hiệp đỏ mặt lên như mặt lợn nói, “Này kẻ họ Trang, người đã mấy lần phá hỏng hảo sự của ta, cố ý muốn đối địch với ta, tán thù cừu hận, hôm nay đúng là lúc sẽ kết toán nợ nần với người luôn!”
“Cưỡng bắt nữ nhân, tự chúng báo phục, người đã phạm vào vương pháp, bất chấp đạo lý, có tâm tà dâm làm trái đạo quy, vô luận triều đình hay giang hồ, đáng thương cho người vẫn còn xuẩn ngốc ngạo mạn, làm ra cái vẻ ngang tàng, thật không biết lượng sức mình!”
Cung Mộ Hiệp quát lớn, “Ta quyết sống chết với người đây!”
Một đại hán diện sắc vàng nhạt, hai vai to lớn ở phía sau Cung Mộ Hiệp ho nhẹ lên một tiếng, gằn giọng nói, “Cung lão đệ, đừng xung động, bọn chúng đang mong muốn kích nộ bọn ta, khiến người thần trí bấn loạn mà lợi dụng tấn công, đừng mắc mưu bọn chúng!”
Cung Mộ Hiệp hít mạnh một hơi, cố gắng định lại tâm thần, giữ giọng điều hòa hỏi, “Vân Ngụy huynh, đa tạ nhắc nhở, xin huynh an lòng, đệ sẽ không mắc mưu bọn chúng đâu!”
Đại hán đó nhảy vọt xuống ngựa, bốn kỵ sĩ còn lại cũng ngay lập tức nhảy xuống ngựa, năm người tiến tới trước, xếp thành một trận thế quyết chiến.
Trang Dực đưa mắt nhìn đại hán mặt vàng đó, sau lưng đeo một đôi búa lớn, lưỡi búa sáng loáng, cán cầm bằng thép, to như bắp tay, bất luận công phu của người này như thế nào, nhưng nhìn cân lượng của hai binh khí này thì cũng đoán biết đại hán này không phải là kẻ tầm thường.
Đại hán nhìn trừng Trang Dực lạnh lùng nói, “Tể thiên phủ Lục Vân Ngụy, xin lĩnh giáo cao chiêu của các hạ.”
Trang Dực thoáng giật mình buột miệng nói, “Có Tể thiên phủ, tất có

bái đệ Phục địa thương Mạc Song Lăng đồng hành. Thế Mạc Song Lăng ở đâu?”

Một nhân vật gầy ốm đang từ trong ngực rút ra một hỏa pháo xung thiên, đánh cục đá lửa để đốt, nghe nói đến tên liền cười cười lộ hàm răng trắng nhở ra nói, “Người đã hỏi đến thì Mạc Song Lăng ta đang ở trước mắt người đây!”

Dứt lời, một tiếng “ùm” vang lên, hỏa pháo thăng thiên trong tay y bắn vọt lên không, ánh sáng hoa lửa ngay lập tức tỏa khắp trời, vỡ bung ra thành một quang cầu sáng chói, ánh pháo vừa tắt giảm, thì ngay lập tức đã có hơn mười bóng người xuất hiện ở xung quanh ngôi nhà, rồi nhanh không thể tưởng được, ùn ùn vượt tường lọt vào ngôi nhà!

Chiến Bách Thắng buột miệng chửi, “Quả là một bọn nham hiểm, bọn chúng có phục binh!”

Trang Dực bình tĩnh nói, “Đại tổng quản, mau quay về trợ viện.”

Không nói lời nào, Chiến Bách Thắng quay nhanh người, chừa vào cổng nhà, ống tiêu đồng sáng lấp lánh đã nằm ở tay.

Một kẻ thấp nhỏ, miệng nhọn bước trước, chỉ vào Trang Dực nói với Cung Mộ Hiệp, “Cung đại hiệp, bên trong có chuyện vui náo nhiệt rồi, bọn ta ngoài này cũng nên vui đùa một chút. Kẻ họ Trang này thương tích nặng vừa mới lành xong, thân thể vẫn còn chưa hồi phục như cũ. Về ngoài nhìn thì bình thường, kỳ thực bên trong vẫn còn yếu, bọn ta sóng vai tiến lên, không quá vài chiêu sẽ thanh toán xong y ngay!”

Cung Mộ Hiệp cười lớn nói, “Mao Ứng Toàn, chẳng trách nào người có ngoại thiệu là Hồ hầu, thật là giảo hoạt, tinh linh vô cùng. Không có cái việc nhỏ nhặt nào mà thoát ra khỏi cặp mắt quỷ quyết của người cả!”

Mao Ứng Toàn dương dương tự đắc nói, “Đối phó với kẻ họ Trang này, tại hạ thấy vốn không cần Lục lão ca và Mạc ca xuất thủ, chỉ cần Mao mỗ này, cùng với Càn khôn biển đảm Hồng Kiết, Hồng Tường hai huynh đệ là đủ sức rồi!”

Lúc này, Lục Vân Ngự quát lên, “Không kéo dài thời gian nữa, các người hãy thanh toán kẻ họ Trang này cho ta!”

Hai hán tử khô ngô khác, mỗi người cầm một cây đòn gánh, chia nhau từ hai phía xông lên. Đây chính là hai huynh đệ Hồng Kiết, Hồng Tường Càn khôn biển đảm.

Mao Ứng Toàn nhắc chân lên, rút từ trong ống giày ra một cây đoản đao nhọn hoắc, lưỡi đao tỏa ra ánh sáng xanh lét, nhưng trong sắc xanh lại thoáng sắc tím đen, không nghi hoặc gì, đoản đao này đã

tầm độc được.

Hồng Kiết đột nhiên quát lớn một tiếng, cây đòn gánh nhấc thẳng vào đầu Trang Dục bổ tới. Trang Dục bật lùi ra sau. Hồng Tường đã bước xéo qua ba bước, cây đòn gánh quét ngang tới hông Trang Dục. Hai huynh đệ này xuất chiêu vận thức phối hợp nhau rất là ăn ý.

Mao Ứng Toàn bật cười khoái trá nói, “Xem ra ta cũng không cần phải góp sức làm gì. Hồng gia huynh đệ cũng đủ sức thanh toán kẻ họ Trang này rồi!”

Trang Dục trượt nhẹ chân, nhanh chóng né tránh đợt kèm công của Hồng gia huynh đệ. Trang Dục vẫn chưa xuất kiếm, kiếm cầm ở tay nhưng chưa tuốt khỏi vỏ, dường như Trang Dục đã dự đoán trước, không cần phải hao thần để đối phó với hai đối thủ này.

Đột nhiên, từ trong đám cây cỏ lum xum bên đường, xuất hiện một bóng người. Nhanh như chớp, bóng người này tung lên, đôi binh khí hình dạng như cái móng vuốt đã chụp xuống Càn khôn biến đảm với một kinh thế vô cùng dữ dội.

Đúng rồi, chính là Tiêu Thiếu Bảo, Quỷ trảo Tiêu Thiếu Bảo của Lục Hợp hội.

Một loạt binh khí va chạm nhau chát chúa vang lên, hai cây đòn gánh trong chớp mắt đã bị đánh dạt ra. Tiêu Thiếu Bảo vẻ mặt lạnh lùng cứng đờ không chút biểu cảm như tượng, thân hình dài ốm quay cuồng như bão cuộn. Quỷ trảo tung hoành, móc xòa bổ chém chỉ trong thoáng chốc, đã bức ép Hồng gia huynh đệ tay chân lúng túng, rơi vào hiểm cảnh.

Mao Ứng Toàn mắt nhìn trừng, miệng há hốc, nhin không được kêu thét lên, “Khốn kiếp, kẻ họ Trang đã giấu kín trợ thủ!”

Trang Dục thoát lui bảy tám bước, hai tay khoanh trước ngực, thoải mái tự nhiên, ánh mắt nhìn về phía ven đường, mỉm cười nhìn về phía rừng quất phía bắc, tựa hồ như đang trông ngóng gì đó.

Từ trong rừng quất đi ra hơn hai mươi người, năm vị đi đầu, không phải ai xa lạ, chính là Lục Hợp ngũ lão.

Từ ven mép đường, lại hiện lên hơn ba mươi bóng người im lặng như hồn ma, thân hình di chuyển, chỉ thấy ánh sáng lạnh lạnh của binh khí lấp lóe, động tác tịnh lặng nhưng lộ ra đầy vẻ sát khí đằng đằng.

Người từ hai phái đều hướng về tụ tập ở một tiêu điểm, tiêu điểm đó chính là Trang Dục.

Hồ hàu Mao Ứng Toàn hết nhìn phải phải rồi lại nhìn trái, bất giác tâm thần rung động, mặt nhăn nhúm lại, hoảng hốt lắp bắp nói,

“Đây... đây là gì thế này? Chuyện gì thế này? Cung đại hiệp, không xong rồi, bọn ta mắc mưu rồi, đây rõ ràng là cái bẫy, bọn ta chết thôi...”

Cung Mộ Hiệp sắc mặt đen sì chuyển sang trắng bệch, cơ thịt ở gò má giật giật, hai mắt tròn tròn, hai tay siết chặt, hơi thở gấp gáp. Lục Vân Ngụy, Mạc Song Lăng đang cổ trần tĩnh, sắc mặt khó chịu, bọn họ thật không lường được phải đối diện với một cục diện như thế này.

Mao Ứng Toàn xông về phía Trang Dực, cuồng loạn hét lên, “Người đang làm cái trò quỷ gì thế hả? Những người này là ai? Bọn họ muốn gì thế hả?”

Trang Dực cười vô cùng lý thú, “Ta không giờ trò quỷ gì cả, đây chỉ là một sắp xếp trước mà thôi. Bọn họ đương nhiên đều là người cùng ta, đối lập với trận tuyến các người thử hỏi họ còn làm gì nữa chứ hả? Nói thẳng ra bọn họ đang muốn cắt đầu các người để chơi đùa đó!”

Mao Ứng Toàn kích động nhảy dựng lên nói, “Quả là đồ gian xảo âm độc, bên ngoài đảng hoàng chính trực, bên trong quỷ quyệt mờ ám, người là công môn quan sai hay là vô tâm danh sĩ môn phái nào? Lấy đông hiếp ít thì chỉ là thủ đoạn hạ lưu, tác phong tiểu nhân mà thôi.”

Trang Dực điềm nhiên nói, “Đối với loại người gì thì dùng phương pháp đó. Mao Ứng Toàn, người cho rằng các người cao thượng lắm sao?”

Cung Mộ Hiệp nghiêng răng nói, “Trang Dực, người đừng đắc ý quá sớm, bọn ta sẽ liều mình một trận, cùng người đối kháng đến cùng, vô luận người có bao nhiêu người ngựa, bọn ta cũng không ngán sợ!”

Trang Dực nói, “Xuất diện hỗn thế, thì cũng nên có khí phách như vậy, này kẻ họ Cung, ta đang đợi đây.”

Đầu thương mũi kiếm của hai bên chĩa vào nhau. Phía Tiêu Thiếu Bảo đang đối địch với Càn khôn biển đảm, tình thế đang nghiêng về một phía. Hồng gia huynh đệ càng đánh càng yếu dần. Cho dù là hai người chọi một nhưng cho đến lúc này, chỉ còn sức chống đỡ chớ không còn sức hoàn thủ nữa.

Người ngựa của Lục Hợp hội từ hai phía ven đường và rừng quất đã tụ kết lại ở phía trước, bước di chuyển của bọn họ ung dung chậm rãi, không tỏ ra chút vẻ vội vã nào. Đúng vậy, bọn họ không nóng vội vì tình huống đã nắm chắc trong tay, cần gì phải gấp gáp.

Cô vân Khuất Vô Lượng cười ha hả gọi Trang Dực, quang cảnh

giống như hai người xuất môn tản bộ, không hẹn mà gặp vậy, hết sức thoải mái tự nhiên, “Lão lục, mọi việc trôi chảy cả chứ?”

Trang Dực cười nói, “Đại ca lại thật đúng lúc!”

Lục Vân Ngụy đưa mắt liếc nhìn Khuất Vô Lượng, bất giác hít mạnh một hơi, bật lùi ra sau mấy bước. Mạc Song Lăng hai mắt tròn tròn, lộ ra một vẻ sợ hãi không giấu được.

Mao Ứng Toàn thấy thế hoang mang bất an, hỏi nhỏ, “Lục lão ca, những người này lão ca quen biết chứ?”

Lục Vân Ngụy cố gắng giữ cho giọng bình thường nói, “Hôm nay không xong rồi. Mao Ứng Toàn, chỉ còn tự cầu phúc thôi, những người đến là Lục Hợp hội, những người còn lại cũng là đầu não của Lục Hợp hội. Bọn họ đã huy động toàn bộ lực lượng xuất động...”

Mao Ứng Toàn thoáng rung mình ớn lạnh, toàn thân nổi da gà, lưỡi run lập cập. Y là một lão giang hồ từng trải, làm sao không biết đến thực lực và uy phong của Lục Hợp hội cơ chứ? Chính vì viết quá rõ, nên mới như người bị chìm xuống nước, ngoại trừ một cảm giác vô lực, chỉ mong có một vật gì đó để bám lấy mà thôi.

Cung Mộ Hiệp nói, “Kể họ Trang và Lục Hợp hội có quan hệ gì? Mà lại khiến Lục Hợp hội lao sư động chúng đến hỗ trợ thế? Vân Ngụy huynh, bọn ta không có gì phải lo sợ. Nếu cần thiết, thì bọn ta có thể dùng tiền bạc mua chuộc bọn họ...”

Lục Vân Ngụy lắc lắc đầu nặng nề nói, “Ta thấy khó lắm...”

Cung Mộ Hiệp vẫn ngoan cố nói, “Sao lại nói thế? Phạm là người có ai không thích tiền bạc cơ chứ? Bọn ta bỏ ra thật nhiều tiền, mua chuộc bọn chúng, ít ra huynh cũng phải thử xem sao!”

Lục Vân Ngụy run run nói, “Cung lão đệ, Lục Hợp hội tổng cộng có sáu người cùng thủ lĩnh. Lục lão là đại lão Cô vân Khuất Vô Lượng, nhị lão Tật phong Bảo Chiếm Khôi, tam lão Huyền bá Kim Nhất Hạc, tứ lão Hỏa lô Long Tại Điền, ngũ lão Lại hà Đàn Ngộ Xuân, lão đệ có nghe nói lão lục là ai không?”

Cung Mộ Hiệp ngăn người hỏi lâu nói, “Chưa hề nghe qua lão lục là ai cả.”

Lục Vân Ngụy đưa mắt nhìn chằm chằm Trang Dực nói, “Lão lục của Lục Hợp hội mười phần chính là Cư linh Trang Dực, vừa rồi, không phải Khuất Vô Lượng đã kêu Trang Dực là lão lục hay sao? Người ta không những cùng là đồng môn mà còn là thủ túc kim lan kết nghĩa. Cung lão đệ, mọi việc đã có cội nguồn như vậy, lão đệ lấy tiền bạc gì để mua chuộc bọn họ phản giáo hả?”

Cung Mộ Hiệp cảm thấy một luồng khí lạnh buốt chạy dọc sống lưng, hơi thở trầm trọng, hai răng nghiến lại, lòng trĩu nặng, một vẻ hoang

mang thất vọng lộ rõ trên mặt y. Trên thế gian này, thật sự có những chuyện không thể dùng tiền bạc giải quyết được.

Người ngựa của Lục Hợp hội trong ba vòng, ngoài ba vòng, bao vây xiết chặt dần bốn năm người Cung Mộ Hiệp không một kẽ hở. Ngoài ra, còn có hơn mười cao thủ xông vào trong ngôi nhà trọ chiến Chiến Bách Thắng. Trận chiến này tuy chưa đến giai đoạn cuối cùng nhưng kết quả như thế nào hai bên cũng đã nhìn thấy ra.

Khuất Vô Lượng vuốt nhẹ râu, kêu lên, “Tiêu Thiếu Bảo, hãy lui ra.”

Quỷ trảo Tiêu Thiếu Bảo phụng lệnh, uốn cong người bật ngay ra sau ngoài hai trượng, mặt không đỏ, hơi thở không gấp, vẫn tỏ ra thản nhiên, dường như chưa tham dự trận đấu vừa rồi vậy.

Đưa mắt nhìn Vân Ngự, Khuất Vô Lượng giả vờ ngạc nhiên làm như bây giờ mới nhìn rõ đối phương vậy, “Này, có phải là Tề bắc đại hào Lục Vân Ngự và bá đệ Mạc Song Lăng không? Thiên lý xa xăm khiến người ta khó tương phùng, thế mà bọn họ lại gặp nhau ở đây, ha ha. Đã lâu không gặp, gần đây nhị vị thế nào?”

Lục Vân Ngự toát mồ hôi, gắng gượng nói, “Lục Vân Ngự bá kiến Khuất đại đương gia, nhờ phúc của đại đương gia, cũng an lành thôi...”

Khuất Vô Lượng vẫn cười nói, “Những năm này mà vẫn qua được thì giỏi lắm, nhất thiết đừng ở trong phúc mà không biết phúc, lại tự mình đi kiếm phiền não cho mình.”

“Phải, nhưng để tồn tại, có lúc phải lao đầu ra bên ngoài để kiếm sống...”

“Huynh đệ hai vị đến đây, hẳn cũng là lao đầu ra ngoài để kiếm sống ư?”

“Không đầu đại đương gia, chính là vì chuyện đó.”

“Có phải nhị vị đến giúp cho kẻ họ Cung đó phải không?”

“Là Cung lão đệ mời bọn ta đến.”

“Lục Vân Ngự, người biết là Trang Dục và Lục Hợp hội có quan hệ gì chứ?”

“Ta tưởng tượng ra được, đại đương gia.”

“Rất tốt, thế thì bây giờ người tính làm gì hả?”

Câu hỏi này hỏi đúng vào trong tim óc. Lục Vân Ngự do dự, quay nhìn bá đệ Mạc Song Lăng. Mạc Song Lăng vẻ mặt thần thờ không chút biểu lộ, dường như mọi chuyện để cho Lục Vân Ngự giải quyết.

Cung Mộ Hiệp trong lòng lo sợ, vội kêu lên, “Vân Ngự huynh!”

Lục Vân Ngự nghiêng răng gắng gượng nói, “Đại đương gia cho rằng bọn ta nên làm gì hả?”

Khuất Vô Lượng lạnh lùng nói, “Ta đang hỏi người, chứ không phải

người hỏi ta, tay chân là của người, người muốn làm gì là tùy thuộc vào các người.”

Lục Vân Ngụ thoáng đỏ mặt bối rối nói, “Bọn ta thật không dám đối địch với đại đương gia, nhưng cũng xin đại đương gia đừng bức ép người thái quá!”

“Nói thế nhị vị không chịu thoái thân phải không?”

Về mặt Lục Vân Ngụ khốn khổ nói, “Thật là điều khó nói, đại đương gia ạ.”

Khuất Vô Lượng bật cười ha hả nói, “Không có gì không thể nói rõ được. Lục Vân Ngụ đã cầm lấy tiền bạc của người ta nên không thể thối lui được, chỉ có thể mà thôi, vì không thoát lui được nên phải đem cái mạng mình ra mà thí, điều này chắc người đã tự biết rõ!”

Tật phong Bảo Chiếm Khôi nhìn không được chen lời nói, “Đại ca, người ta đã lộ rõ ý muốn bảo vệ nghĩa khí trung thành, bọn ta không thành toàn cho y đi, còn đợi đến bao giờ nữa?”

Khuất Vô Lượng nhìn trừng Lục Vân Ngụ nói, “Người quyết định rồi chứ?”

Lục Vân Ngụ uất nghẹn một lúc, chợt mạnh mẽ nói, “Đại đương gia, tôn nghiêm và cốt cách không phải chỉ riêng Lục Hợp hội mới có, ta cũng có.”

Khuất Vô Lượng thốt lên, “Có khí phách đấy!”

Hỏa lôi Long Tại điện ngay lập tức quát lớn, “Giết sạch!”

Vút một cái Lại hà Đàn Ngộ Xuân lướt tới, xông thẳng vào Lục Vân Ngụ, Lục Vân Ngụ vội lùi ba bước, nhanh như chớp xoay người, cặp búa đeo chéo sau lưng đã siết chặt ở trong tay, lưỡi búa chém tới nghênh địch.

Đàn Ngộ Xuân chợt xoay chuyển người, ống tay áo phát lên, cây quạt thép cùng lúc điểm vào tám đại trọng huyết của đối phương, đôi búa của Lục Vân Ngụ liền phá chiêu giải thức, gạt đỡ quạt thép của đối phương.

Ngay lúc này, Huyền ba Kim Nhất Hạc ngay lập tức xông chụp vào Càn khôn biển đảm Hồng gia huynh đệ, tay duỗi ra như đôi cánh hạc, trong nháy mắt hai cây đòn gánh đã quay vòng vòng không định hướng.

Quỷ trảo Tiêu Thiếu Bảo không nói một tiếng lao vào tấn công Mạc Song Lăng. Câu trảo xỉa thẳng, đầu trảo lắc lư như một đầu rắn vờn con mồi. Hai cây thương của Mạc Song Lăng cũng xỉa hai đầu mũi lên, chống trả lại câu trảo.

Long Tại Điện phóng sát gần lại Cung Mộ Hiệp, tả thủ phát lên, một trái cầu đỏ bằng chiếc bát phóng ra. Ngay lập tức, hữu thủ cũng vung

lên, một trái cầu đỏ cũng giống như vậy bắn ra, tâm hai quả cầu đều được cột bằng một sợi dây đay cực kỳ dai bền, đầu kia dây được cột buộc vào hai tay của Long Tại Điền, hai quả cầu bắn ra thu vào nhanh như điện chớp luân phiên nhau.

Cung Mộ Hiệp tiếp chiến, công lực của y vốn không tầm thường, cặp phán quan bút pháp lợi hại, phản ứng cực kỳ nhanh chóng linh hoạt, song đối thủ lần này của y là nhị lão Hỏa lôi Long Tại Điền của Lục Hợp hội, luận về trình độ cân lường thì Cung Mộ Hiệp hoàn toàn kém xa.

Lúc này, Khuất Vô Lượng nhìn Mao Ứng Toàn đang hoảng hốt sợ hãi, cười cười nói, “Ta biết người họ Mao, nhưng không biết là nhân vật cỡ nào, đã đến đây trợ giúp người ta thì sao lại còn đứng đó tiêu dao? Nào, Mao lão đệ, hai người bọn ta thử sức nhau chứ?”

Mao Ứng Toàn bất giác nhảy lùi ra sau thét lên, “Người là kẻ có bản lĩnh, sao không kiểm kê ngang tài mà thử sức, lại đi kiểm một nhân vật tầm thường như ta để hạ thủ chứ, có xứng đáng là anh hùng hảo hán không?”

“Lúc này, ngoài người ra thì còn có ai nữa đâu?”

“Cái gọi là “binh đối binh”, “tướng đối tướng”, khiêu chiến với ta, người không sợ bị mất uy danh hay sao?”

Khuất Vô Lượng lắc đầu nói, “Ta vốn không có mối lo sợ đó. Này kẻ họ Mao, thế này vậy, ta nhường người một bước, ta dùng tay không đối đầu với đoản đao tầm độc của người có được không?”

Mao Ứng Toàn lẩm bẩm nói, “Thế thì không công bằng, không còn là giao đấu nữa mà là mưu sát...”

Không đợi Mao Ứng Toàn nói dứt, Khuất Vô Lượng khẽ nhún vai phóng người về phía Mao Ứng Toàn. Mao Ứng Toàn thoái né không kịp, nghiêng người, đoản đao đâm vào nơi tim của Khuất Vô Lượng. Khuất Vô Lượng nhẹ nhàng như bay lượn phóng người lộn ra phía sau Mao Ứng Toàn, đơn chưởng tung ra. Mao Ứng Toàn cảm giác như có một cây gậy đánh vào gáy mình, y lão đảo té người ra phía trước, tựa như muốn ngồi gục xuống.

Khuất Vô Lượng không thừa cơ truy kích, chỉ đứng lại khoanh tay cười, đợi Mao Ứng Toàn hồi thần lại, liên tiếp bảy lần vung đoản đao đâm tới Khuất Vô Lượng dường như chỉ lấn nhẹ thân người, xem ra gần như không hề di chuyển, đã né tránh thoát các đợt công kích của đối phương.

Đâm liên tục không trúng, Mao Ứng Toàn tâm trí trở nên bất ổn, muốn định chuồn thoát đi, nhưng y vừa nhắc người thì Khuất Vô Lượng đã lướt tới chặn ngay trước hướng chạy của y, tả thủ phát

nhẹ, đã gạt phăng đoản đao tẩm độc của Mao Ứng Toàn ra, hữu chưởng đánh trúng vào thái dương của Mao Ứng Toàn, Mao Ứng Toàn đổ gục ngay xuống đất.
Khuất Vô Lượng phát tay áo cười nói, “Đã giết xong một tên rồi.”
Trang Dực không nói gì, chỉ ẩn chứa nỗi đau thương chăm chú nhìn hai bên đấu với nhau.
Lúc này, Lại hà Đàn Ngộ Xuân đã dần dần chiếm được ưu thế, Lục Vân Ngụy đã kiệt sức tranh kháng. Mạc Song Lão cùng Quỷ trảo Tiêu Thiếu Bảo vẫn còn qua lại, nhất thời bất phân thắng bại, mạnh yếu. Cung Mộ Hiệp đã không còn sức đối phó, chống đỡ khó khăn, còn Hồng gia huynh đệ, tình huống quả bi đát.

Thiên Mộc Sắc Kiềm

Hồi 31 Bắt sống

Khuất Vô Lượng nói lớn, “Không cần thiết phải kéo dài lâu nữa, chuyện này cần sớm kết thúc thôi.”
Trang Dực lên tiếng, “Phải giữ lại Cung Mộ Hiệp.”
“Tại sao?”
“Tiền Nhuệ đang bị giam giữ trong tay bọn chúng, nếu giết Tiền Nhuệ, bọn ta biết đi đâu tìm Tiền Nhuệ đây?”
“Được.”
Trong lúc hai người đang nói chuyện, Huyền ba Kim Nhất Hạc đã hạ sát thủ, từ trong ống tay áo phóng ra một cây đinh thép nhỏ dài, Hồng Kiết vùng mạnh đòn gánh gạt đỡ, choang một tiếng, Hồng Kiết té lộn nhào, Hồng Tường nhìn thấy tình huống như vậy, lao đến cứu viện. Kim Nhất Hạc liền xoay hướng về phía Hồng Tường, kinh thế hai bên đều nhanh, trong nháy mắt hai bên người chạm nhau, liền né người sang bên, cây đòn gánh của Hồng Tường còn chưa đập xuống, đã phải thét lên một tiếng như lợn bị chọc tiết. Không ai nhìn thấy được, từ lúc nào một cây đinh thép khác đã cắm sâu vào ngực của Hồng Tường.
Hồng Kiết vừa đứng lại, nhìn Hồng Tường xem ra không sống nổi nữa, lúc này y mới chợt hiểu ra, người ta tấn công y rất nhẹ, cố ý tạo ra một tình huống nguy kịch để dụ Hồng Tường lại cứu viện, lúc đó thật sự sẽ đoạt mạng của Hồng Tường, cái mưu lược vây Triệu đánh

Tề này không có gì phức tạp, nhưng đã tỏ ra có hiệu quả.

Hồng Kiết hai mắt như đồ ngầu lên uất hận, y thét lên một tiếng vung múa cây đòn gánh như cuồng phong sóng dữ, cùng với một lực đạo dũng mãnh công sơn phá thạch cuồn cuộn đổ ập tới Kim Nhất Hạc, tình huống như sắp đập nát Kim Nhất Hạc ra thành nghìn mảnh vụn thịt nát xương tan.

Đã có dự đoán trước, chính Kim Nhất Hạc cũng đang chờ đợi như vật, thân hình liên lượn vòng lắc lư bay xuyên lách vào trong hướng công thể của đối phương, ổng tay áo lại phát lên, một đinh thép lại phóng ra nhanh như tia chớp. Hồng Kiết ngay tức khắc đã đảo bước chân, rướn người lên nhưng rồi đổ gục xuống đất.

Cây đinh thép này đã cắm ngập ngay yết hầu của đối phương, khiến y không kịp kêu lên một tiếng nào.

Khuất Vô Lượng thở ra nói, “Diêm Vương đinh của lão tam uy lực phi phạm, tối cơ xảo chính là sự biến hóa không lường trước được.”

Chiêu pháp của Lại hà Đàn Ngộ Xuân càng lúc càng cẩn mật, càng lúc càng mãnh liệt, cây quạt thép phản phát triển hiện một hình vòng cung, rồi lại thu hút điểm chỉ nhanh như chớp, vận dụng tinh xảo như một bàn tay có ngón, hai búa của Lục Vân Ngụy tuy lợi hại nhưng vẫn kém thua sự tinh linh của cây quạt thép, lại thêm áp lực đè nặng trong lòng, tay chân như trở nên nặng nề, khó mà cầm cự lâu dài.

Mạc Song Lăng cự địch với Tiêu Thiếu Bảo, hai bên quần thảo liều mình cuồng sát nhau, xem tình hình nửa giờ nữa cũng chưa thể biết được kết quả, Khuất Vô Lượng nhìn thấy đã tỏ vẻ kém nhận nại.

Tình hình bị thảm nhất e rằng phải là Cung Mộ Hiệp, y cùng Hỏa lôi Long Tại Điện giao thủ, thực lực hai bên sai kém nhau, ban đầu Cung Mộ Hiệp còn miễn cưỡng chống đỡ được, về sau chỉ còn cách chịu đòn, toàn thân bị khống chế, cước bộ khó di chuyển, toàn bộ tình thế đều hoàn toàn nằm trong sự thao túng của Long Tại Điện, chỉ nam đá bắc, đắc tâm ứng thủ, giống như đang đùa giỡn với Cung Mộ Hiệp vậy.

Kim Nhất Hạc tiến sát gần Khuất Vô Lượng nói nhỏ, “Đại ca, không cần thiết tuân thủ nguyên tắc một đối một nữa đâu? Điều này vốn đâu có quy định...”

“Ý của đệ là sao?”

“Mau kết thúc là thượng sách.”

Đưa mắt nhìn Trang Dực, Kim Nhất Hạc lại nói, “Song, lão lục không cần phải động thủ, thương thế lão lục vẫn còn chưa khỏe hẳn.”

Khuất Vô Lượng gật đầu nói, “Đương nhiên, kêu các hài nhi ra tay đi.”

Kim Nhất Hạc liền xoay người thét lớn, “Lục Hợp song ưng đâu?” Trong lớp vòng vây đầu tiên, hai trung niên dung mạo thanh thoát, tinh khí tràn đầy ưng thanh đi ra, Kim Nhất Hạc chỉ về phía Mạc Song Lăng, lạnh lùng nói, “Hãy giúp Tiêu Thiếu Bảo giải quyết nhanh kẻ họ Mạc!”

Hai người “dạ” một tiếng, rồi nhanh như chớp phi thân phóng đi, chia làm hai cánh xông vào Mạc Song Lăng.

Kim Nhất Hạc lại tiếp tục gọi tên, “Tiền đường đại chấp thủ Cam Tổ Quang, Trung đường đại chấp thủ Đường Tín, đường đại chấp thủ Vạn Anh ở đâu?”

Ba đại hán vạm vỡ lập tức xuất hiện, thần khí bừng bừng, sẵn sàng nhập trận.

Kim Nhất Hạc nói, “Các người hãy thay cho ngũ gia thế thiên hành đạo đi.”

Ngay lập tức ba Đại Chấp Thủ liền vây đánh Lục Vân Ngụy.

Khuất Vô Lượng chen lời nói, “Các vị thấy, lão tứ đùa giỡn với kẻ họ Cung khá là thoải mái, lão tam không cần tăng áp lực làm gì nữa...”

Lục Vân Ngụy đang cố gắng dồn sức chống đỡ Đàn Ngộ Xuân, thì thất lại có thêm ba đại hán như hổ báo bao vây tới, liền biết rằng tình thế đã tuyệt vọng, trong thoáng chốc y cảm thấy tiếc nuối thế gian này, thế gian này vẫn còn đáng sống, thoáng nghĩ thế, y liền nhảy vọt ra sau, ném “choang” hai búa xuống đất, kêu lớn, “Ta chịu thua.”

Mạc Song Lăng cũng không chút do dự, bá huynh Lục Vân Ngụy của y đã tỏ rõ thái độ, nên y cũng nhảy bật ra ngoài trượng, hai cây thương cắm mạnh xuống đất, hai tay buông lỏng, tư thế thúc thủ chịu bắt, nói, “Ta cũng chịu thua đây...”

Đàn Ngộ Xuân do dự ngừng tiến chiêu, quay đầu nhìn Khuất Vô Lượng, xem ý của đại sư huynh như thế nào, đồng thời Tiêu Thiếu Bảo và Lục Hợp song ưng cũng dừng tay, ba cặp mắt đều hướng về mặt đương gia chờ đợi chỉ thị.

Hai quân đối trận, không giết hàng tướng, đây không những là truyền thống sa trường, mà còn là quy định của giang hồ, mà Tế thiên phủ Lục Vân Ngụy và Phục địa thương Mạc Song Lăng lại chưa hề làm tổn thương người của Lục Hợp hội theo lý mà nói, đã buông giáp quy hàng như bọn họ, thật sự cũng không còn nhất thiết phải giết họ.

Nhưng Khuất Vô Lượng thở ra cảm thán nói, “Đã như thế rõ là rượu kính không uống lại đòi uống rượu phạt? Hừm xem tình hình không giết...”

Trang Dục vội nói, “Sát nhân bắt quá chỉ là hạ sách, đại ca, hướng hồ bọn họ không có thâm thù đại oán gì với chúng ta, bọn ta hãy tha cho

bọn chúng.”

Khuất Vô Lượng cười nói, “Lão lục, ăn cơm công môn đã khiến lão lục mềm yếu rồi sao, thôi, theo lão lục đây.”

Nói xong, liền hướng về Đàn Ngộ Xuân và Tiêu Thiếu Bảo xua xua tay nói, “Tha cho bọn chúng.”

Vừa dứt lời, trái cầu đỏ ở tay trái của Hỏa lôi Long Tại Điền đã bay đập vào đôi Phán Quang Bút của Cung Mộ Hiệp, còn quả cầu đỏ ở tay phải đã bay đập vào ống chân dưới của Cung Mộ Hiệp, một tiếng “rắc” khô khốc vang lên, Cung Mộ Hiệp hai tay ôm lấy đầu gối, ngã lăn ra đất đau đớn kêu la.

Khuất Vô Lượng kêu to lên, “Lão tứ, để hấn sống!”

Lục Vân Ngụy nhìn thấy cảnh tượng như vậy, mặt cắt không còn hột máu, không kịp nói lời nào, kéo tay Mạc Song Lăng quay đầu bỏ chạy, binh khí của họ vẫn nguyên ở vị trí cũ dưới đất, hấn là lúc này cũng không còn cần thiết nữa.

Cung Mộ Hiệp đau đớn nhăn nhúm mặt, mồ hôi vã ra ướt đầm trán, rên la, “Mạc Song Lăng, các người không thể đi, ban đầu đã nói gì hử? Các người bỏ chạy giữ mạng sống mình mà bỏ ta lại không đếm xỉa gì sao?”

Mạc kệ y kêu la thế nào, Lục Vân Ngụy và Mạc Song Lăng đều bỏ chạy nhanh hơn nữa.

Cung Mộ Hiệp bắt giắc đau thốn, muốn khóc không ra nước mắt, ngồi bệt dưới đất, kêu la rên rỉ, “Đây là đạo nghĩa giang hồ, đạo thông võ lâm gì? Còn là nghĩa khí gì nữa hử? Lấy tiền bạc của ta mà các người bỏ chạy lấy mạng sống bất kể gì cả, hãy trả tiền lại cho ta, hãy trả tiền lại cho ta...”

Tật phong Bảo Chiếm Khôi “hừm” một tiếng, nói, “Này này, kẻ họ Cung hấn đã điên rồi thì phải?”

Hỏa lôi Long Tại Điền hừ một tiếng, nói, “Bản thân mạng sống mình không lo giữ, lại muốn đòi tiền lại?”

Trang Dực nói, “Kẻ họ Cung này tuổi đã trưởng thành, sao lại không kèm chế nỗi cảm xúc của mình chứ? Giống như tính con trẻ vậy?”

Khuất Vô Lượng liền vỗ tay nói, “Kết thúc thôi, các hài nhi đâu, bắt tên này trói lại cho ta!”

Lục Hợp song ưng xông tới, trong tay mỗi người là hai sợi dây da trâu, trong nháy mắt đã nhanh nhẹn trói chặt Cung Mộ Hiệp lại.

Bảo Chiếm Khôi quay đầu hỏi, “Đại ca, trói hấn xong rồi bây giờ làm gì đây?”

Khuất Vô Lượng nói, “Bắt hấn nói ra tung tích của Tiêu Nhuệ, rồi một đao chém quách hấn đi. Cho gọn hơn, vào trong rừng đào sẵn một

cái hổ, quăng xác hấn xuống.”

Trang Dực lên tiếng nói, “Tiêu Thiếu Bảo, chuyện này giao cho người, hỏi rõ kẻ họ Cung đã cầm giữ Tiền Nhuệ ở nơi đâu?”

Tiêu Thiếu Bảo cúi người vâng dạ, sự va chạm làm đau nhói chỗ xương gãy khiến Cung Mộ Hiệp la hét như lợn bị chọc tiết.

Trận giao chiến trong nhà cũng đã kết thúc, Phàn Khánh Đường dẫn hai huynh đệ của Lục Hợp hồi phóng tới, thở mạnh bẩm cáo với Khuất Vô Lượng, “Đại đương gia, trận đánh bên trong nhà đã kết thúc, địch tổng cộng có mười ba tên, kẻ cầm đầu tên gọi là Tề Xương, hiệu xưng Vị Thủy Diệu Long Tẩu, ngoại trừ y bị bắt sống ra, những kẻ còn lại bị trăm sát bảy tên, chạy hai tên, ngoài ra còn bắt sống ba tên, xin đại đương gia quyết định.”

Khuất Vô Lượng nói, “Người của ta có bị thiệt hại không?”

Phàn Khánh Đường nói, “Đại thiết thủ Cốc Mục Viễn bị thương.

Trung đường nhị chấp thủ Hoàng Quang Chiến chết, còn thêm hai đầu mục bị thương. Khởi Bá sơn trang cũng có có hai hồng y bị thương, đáng tiếc nhất là Thiết bổ Đoạn Đại Phát vết thương nơi vai vừa lành đã bị nứt vỡ lại...”

Khuất Vô Lượng tỏ ra mãn nguyện nói, “Tổng kết lại, bọn ta đã chiếm ít nhiều thương vong, trận chiến này xem như là thắng lợi. Phàn Khánh Đường, chuyện phía đó giao cho Chiến Bách Thắng của Khởi Bá sơn trang xử trí, người hãy truyền lệnh thu binh.”

Phàn Khánh Đường hỏi, “Những tù binh bị bắt đó, cũng giao hết cho Chiến đại tổng quản chứ?”

Khuất Vô Lượng trừng mắt hỏi, “Chắc dư cơm áo để mang họ về phụng dưỡng hay sao?”

Trang Dực nói, “Khánh Đường, Tề Xương sao lại đến quấy nhiễu thế? Lần trước đã thả hấn, không mong gì hấn cảm ân đồ báo cả, nhưng nói thế nào, y cũng không nên hùa theo kẻ họ Cung đến đối đầu với bọn ta chứ...”

Phàn Khánh Đường cười nói, “Kẻ họ Tề nhất mực kêu oan, lục gia, y nói trước chuyện y vốn không biết trận này có Lục gia nhúng tay vào, y chỉ biết đối tượng là Khởi Bá sơn trang không ngờ lại đụng đầu với bọn ta.”

Trang Dực lắc lắc đầu nói, “Trời nam đất bắc, lại trùng hợp đụng độ thế này, đúng là oan gia gặp nhau phải không?”

Phàn Khánh Đường cẩn trọng nói, “Ý của lục gia là sao?”

“Truyền cáo Chiến đại tổng quản một tiếng, xử lý bọn họ nhẹ thôi, không nên kết oan trái. Còn nữa, Tô cô nương không việc gì chứ?”

“Tại hạ sẽ đi truyền báo, Tô cô nương hoàn toàn an lành, trong bảy

đối phương bị giết, có ba người chết dưới kiếm của Tô cô nương.” Trang Dực cảm thấy an lòng nhưng không khỏi thở dài nói, “Một cô nương, tóm lại sát sinh quá nhiều cũng không tốt, có thời gian cần phải khuyên bảo mới được...”

Phản Khánh Đường đi rồi, Tiêu Thiếu Bảo quay trở lại, bẩm báo với Trang Dực, “Chuyện lục gia dặn bảo đã hỏi rõ rồi, Tiền Nhuệ bị giam trong gian thứ ba bên phải của miếu thờ Tứ Đại Giai Nam ở phố mài ở Lão Long khẩu, bị thương nhẹ chút ít nhưng không trở ngại gì lớn, thỉnh thị lục gia, tiếp theo phải làm gì đây?

“Phiền người một chút, người hãy lập tức đi cứu Tiền Nhuệ, sau đó đưa đến Phạm lục chỉ trị thương, các người không cần quay lại đây, đưa Tiền Nhuệ về chỗ ở sắp xếp an ổn cho y là được.”

Tiền Thiếu Bảo vâng dạ quay đi, Trang Dực quay qua nhị ca Bảo Chiếm Khôi nói, “Không lâu nữa Tiêu Thiếu Bảo giết kẻ họ Cung chứ?”

Bảo Chiếm Khôi cười nói, “Hình như hắn vẫn còn sống đấy, song y đang chịu đau đớn, phải dùng hình phạt để bức cung, thì chống đỡ sao nổi những đòn của Tiêu Thiếu Bảo có nữa.”

Khuất Vô Lượng bước tới nói, “Tới đây mọi chuyện đã xử lý xong, các vị cũng nên đi thôi, lão lục còn chuyện gì chứ?”

Trang Dực nói, “Đại ca, đệ thấy cũng nên giao Cung Mộ Hệp cho Chiến Bách Thắng xử lý, hiềm khích giữa bọn họ nên để cho họ tự giải quyết với nhau,”

Khuất Vô Lượng nhún vai nói, “Tùy đệ, ta không ý kiến gì cả, chỉ cần đệ an thân toàn mạng là đủ rồi, mọi chuyện khác thế nào cũng được.”

Lúc này bên trong cổng nhà có bóng người xuất hiện, Tô Tiệp và Chiến Bách Thắng cùng sonh song đi ra. Y phục màu đỏ tươi chói của Tô Tiệp, ngay từ xa đã nhận ra nàng ngay.

Dưới ánh đèn, vẻ mặt Tô Tiệp như huyền ảo, nàng chậm rãi bước tới gần Trang Dực.

Trang Dực đặt cuốn sách đang đọc xuống, vươn thẳng người dậy hỏi, “Có chuyện gì không vui mà nàng chau mày vậy?”

Tô Tiệp u phiền nói, “Sự đệ muội nhờ người đến nhắn tin, muốn muội hãy mau chóng quay trở về, nói là Phạm Uy đang gây phiền toái.”

Trang Dực “ồ” lên một tiếng, nói, “Chuyện như thế phải giải quyết mới được, trốn tránh không phải là biện pháp, sự đệ Quan Độc Hành của nàng xưa nay đã quen nghe theo ý nàng, nàng nên quay về...”

Dừng một lát, lại nói tiếp, “Nàng định bao giờ lên đường?”

“Tối nay.”

“Gấp như thế sao.”

“Chuyện buôn bán của Điền lão chủ lần trước họ Phạm không thu nắm lấy hết được nên ôm hận canh cánh trong lòng, lại sau khi cùng muội xung đột tổn binh hao tướng phải cụt cánh mà lui về, vì vậy oán khí càng dày không nuốt trôi được, những ngày này, y không lúc nào ôm mối hận báo phục nghĩ cách tính kế bọn muội, theo tin tức thu được, mấy ngày nay Phạm Uy đang điều binh khiển tướng, tích cực chuẩn bị, rõ ràng là có âm mưu, đối tượng của y rõ ràng là bọn muội, vạn nhất có gì xảy ra tình huống gì, thì toàn cục diện không dễ gì thu xếp.”

Trang Diện trầm ngâm nói, “Nhưng mấy ngày này ta không thể đi được, hình bộ Tuất Hình Tư ngày mai tới để tuần duyệt nha môn ta, thông đạt tới nửa tháng trước đây, muốn bịa có để tránh cũng không được.”

Tô Thiệp bật cười nói, “Đừng tự làm khổ mình thế, ai cần chàng đi cùng nào?”

Trang Dực nhìn Tô Tiệp tha thiết nói, “Không ai bắt ta phải đi theo cả, chỉ cảm thấy cần phải đi thế thôi, Tô Tiệp, bọn ta không thể rời xa nhau...”

Tô Tiệp trầm mặc hồi lâu, rồi dịu dàng nói, “Nói thật, chỉ cần chàng có tấm lòng như vậy là đủ rồi, không phải đi theo muội. Lần quay về này tình hình như thế nào, e rằng khó nói. Nhưng nói chung Phạm Uy có tính toán như thế nào, muội chắc hẳn cũng không dám vọng động đâu.”

“Đây là nghĩ theo chiều hướng tốt. Nếu tình hình có chuyển biến xấu, hai bên đụng đầu huyết chiến, nếu không ở bên cạnh nàng thì ra làm sao an tâm hả?”

“Đừng làm khổ mình, chuyện công không thể không lo lắng tới. Muội đã nói, sau khi quay về, nếu tình hình ổn định lại thì muội sẽ lập tức quay lại Lão Long khẩu ngay.”

“Thế này đi, tối nay lúc nàng đi, ta sẽ kêu Tiểu Thiếu Bảo theo hộ vệ nàng. Y là một hảo thủ tuyệt đối đặc lực, nếu gặp trường hợp hung hiểm gì, có y sẽ trợ thủ rất lớn cho nàng. Hai ngày sau, đợi xong việc quan, ta sẽ ngay lập tức đến chỗ nàng.”

“Chàng thật không thể xa rời muội hay sao?”

“Tình khởi duyên kết, hai lòng tương kết, há là giả vờ được sao?”

“Thế thì muội đợi chàng. Thế chàng có biết nơi nào tìm muội không?”

“Phổ cảnh phía đông Lăng Ba Độ chính xác Quan Thắng Ký, ta không nói sai chứ?”

“Ai nói cho chàng biết vậy?”

“Không ai nói cho ta biết cả, mà là ta tự đi dò hỏi. Tại vì ta sợ một ngày nào đó nàng lặng lẽ bỏ đi, thì ta biết có nơi nào để mà tìm đến chứ!”

Tô Tiệp lao vào trong lòng Trang Dục, cười khúc khích nói, “Lão tổng, nói xấu chàng, chàng thật không nghiêm túc chút nào.”

Trong màn đêm thính lặng, hai trái tim của Trang Dục và Tô Tiệp như hoà trộn làm một với nhau.

Thiên Mộc Sắc Kiềm

Hồi 32

Liên tâm

Sau khi Tô Tiệp đi rồi, Trang Dục như cảm thấy mất mát một điều gì đó, tâm hồn thật trống vắng. Đi, đứng, nằm, ngồi đều cảm thấy bất an. Đi đâu như luôn cảm thấy hương sắc của Tô Tiệp thoang thoảng, tâm thần như luôn ngơ ngơ ngác ngác.

Từ đàn canh, Trang Dục đã sắp xếp mọi chuyện, dặn dò A Trung mấy câu, thượng mã xuất môn, phóng thẳng tới đề đốc ty nha môn. Cánh trái của nha môn có một dãy nhà gạch là nơi cất giữ hồ sơ mật án, viên quan trông coi hồ sơ họ Khương, tên Tỉnh Ngô, thân phận chỉ có thế, nhưng thật sự chịu trách nhiệm trực tiếp liên lạc với hình bộ đường quan. Tuy thuộc văn chức, nhưng quyền hạn không nhỏ. Trang Dục xuống ngựa, đi thẳng tới nơi cất giữ hồ sơ, đưa tay gõ mạnh lên vách cửa. Bên trong vang lên giọng nói già lão của Khương Tỉnh Ngô, “Đến đây, đến đây! Ai đó? Mới canh ba mà đã đến quấy rầy giấc ngủ của người khác vậy? Cháy nha môn hay sao?”

“Khương Tỉnh Ngô, ta đây, Trang Dục đây!”

Cánh cửa mở ra, Khương Tỉnh Ngô nhìn thấy Trang Dục liền vội vội vàng vàng nói, “Lão tổng nửa đêm đến chắc có xảy ra biến cố trọng đại gì?”

“Thật là làm phiền lão đó, biến cố trọng đại thì không có. Chỉ là ta có chút việc riêng xin lão giúp cho một chút.”

“Sao nói thế! Lão tổng có biệc gì cứ dạy bảo, năng lực làm được sẽ làm hết mình. Trước tiên xin mời lão tổng vào bên trong ngồi đã.”

“Khỏi cần, cứ ở đây ngồi nói chuyện cũng được. Ngay sáng sớm này, Tuần hình tư Lý đại nhân không phải là đến tuần thị nha môn

bọn ta hay sao?”

“Đúng vậy, tất cả các hồ sơ vụ án thuộc hạ đã chuẩn bị kỹ càng cả rồi. Lão tổng đừng lo lắng, Lý đại nhân không thể bắt bẻ, gây khó khăn gì được đâu.”

“Không phải là chuyện này mà là điều khác, nói ra cũng thật khó nói.”

“Lão tổng có chuyện khó khăn gì vậy? Hắc bạch lưỡng lộ, quan đảm nhệ giới, ai dám chọc giận lão tổng cơ chứ?”

“Việc này người phải chống đỡ cho ta.”

Khương Tĩnh Ngô hoảng hốt, bối rối nói, “Lão tổng nói xen nội dung là gì, phải chống đỡ cái gì? Chống đỡ với ai?”

Trang Dực ho nhẹ một tiếng nói, “Ta có một việc gấp, không quan hệ gì với chuyện công mà hoàn toàn là chuyện riêng. Vì vậy, ngay đêm nay phải rời khỏi Lão Long khẩu một thời gian mới quay về. Nhưng ta đi rồi, ngày mai Lý đại nhân đến ai ra chào mời và tiếp đãi? Phải giải thích như thế nào mới phù hợp? Ngoài trừ người ra, thì còn ai làm được việc này.”

“Hóa ra là chuyện như vậy, Lão tổng, theo quy định và lý lẽ mà nói, Đại Đường Tư quan chọn ngày tuần du, bọn ta lại là thuộc nha chủ yếu để tuần thị. Lão tổng chính danh chức vị tổng đề đốc không có mặt, lại bỏ đi làm chuyện riêng, quả thật không thỏa đáng chút nào. Lý đại nhân vạn nhất cảm thấy có thái độ khinh mạn thì khó khăn không nhỏ đấy.”

“Đúng là như vậy. Vô luận như thế nào cũng phải nhờ người giúp cho, ứng phó thế nào đối đãi ra sao để Lý đại nhân thuận tâm thuận ý là hoàn toàn trông cả vào người. “

Khương Tĩnh Ngô trầm ngâm nói, “Lão tổng, chuyện của lão tổng khẩn cấp như thế sao?”

“Phải! Khẩn cấp lắm, không những liên quan đến sinh tử tồn vong, mà còn quan hệ đến hạnh phúc chung thân của ta nữa. Người nói xem có trọng yếu hay không chứ?”

“Nếu là như vậy thì lão tổng cứ an tâm mà đi lo việc mình, nơi đây có lão phu xin toàn lực gánh vác.”

Trang Dực tỏ ra vui mừng, nhưng cũng không khỏi băn khoăn nói, “Người nắm chắc chứ?”

Khương Tĩnh Ngô tự hào nói, “Lý Hoành Lý đại nhân trước khi làm Tuất Hình Tư đã cùng thuộc hạ làm việc ở phủ nha Ứng Thiên phủ. Lý đại nhân làm văn án, thuộc hạ làm hình án. Lý đại nhân cá tính như thế nào, thuộc hạ đã quen lắm rồi, nên đối phó với trường hợp này thì rất là đạt tâm ứng thủ. Chắc chắn không thể sơ sót được. Lý Hoành tuy làm quan lớn, không phải không có tình nghĩa. Lão phu

tiếp đón Lý đại nhân lễ nào Lý đại nhân không nề mặt thuộc hạ sao?” Trang Dực vỗ vỗ vào vai Khương Tình Ngô cảm kích nói, “Tốt lắm, mọi chuyện nhờ cả vào người!”

“Lão tổng hãy an tâm. Thuộc hạ trông chờ tin vui của lão tổng đấy.”

Trang Dực chấp tay nói, “Tình nghĩa trợ giúp tất không dám quên.

Xong chuyện quay về, sẽ đa tạ phu tử nhiều.”

Khương Tình Ngô cũng cười cười chấp tay vái lại nói, “Không dám, không dám!”

Trang Dực ngay lập tức quay người rời khỏi nha môn. Nhảy người lên ngựa phóng đi vào bóng đêm. Ngay vệ binh canh gác nha môn hành lễ, Trang Dực cũng không chú ý.

* * *

Lão Long khẩu cách Lăng Ba độ khoảng một trăm hai mươi dặm.

Nếu thuận buồm xuôi gió tuy đường đi khúc khuỷu, thì Trang Dực tính toán đi suốt một đêm, tới sáng sớm nghỉ lại một tiếng đồng hồ rồi lại đăng trình thì khoảng trưa hôm sau sẽ tới nơi.

Tô Tiệp dưới sự hộ tống của Tiêu Thiếu Bảo, bắt quá chỉ đi sớm hơn Trang Dực hai tiếng đồng hồ. Hơn nữa lại không đi nhanh như Trang Dực, nên Trang Dực dự liệu có thể cùng đến Lăng Ba độ một lúc.

Trong lòng nghĩ ngôi đến nỗi vui mừng khi hội ngộ với Tô Tiệp càng khiến Trang Dực phóng nhanh ngựa hơn, gần như được chấp thêm cánh bay vậy.

Tiến độ hành trình gần như Trang Dực đã tính toán khoảng trưa, quả nhiên đến Lăng Ba độ, Trang Dực hỏi thăm những người trên đường, dễ dàng tìm ra Quan Thắng ký ở phó cảng phía đông.

Quan Thắng ký là một ngôi nhà gạch ba tầng sát bờ sông, rộng lớn, chỉ hơi cũ kỹ. Nơi này là nơi đóng chân của Quan Độc Hành sư đệ của Tô Tiệp, chỉ huy điều khiển hơn ngàn thuộc hạ thuộc mười bốn cảng đều từ nơi này phát hiệu thị lệnh.

Trang Dực xuống ngựa trước cửa, vẫn còn chưa bước lên bậc thềm thì cảm thấy bầu không khí khác lạ. Hai cánh cửa lớn đều bật mở, trong ngoài đều tràn đầy người. Đám đông người túm tụm lại, có người đang thì thầm bình phẩm, có người không chút biểu cảm, có người đi đi lại lại, có người nhướng mắt trông ra ngoài cửa. Tình hình căng thẳng như thế này, người đông như thế này, mọi người đều thở rất nhẹ dường như có một áp lực đang đè nặng lên toàn hiện trường khiến mọi người đều có lại.

Trong lòng Trang Dực cũng trở nên bất an, vội vàng bước lên thềm đi vào. Vẫn còn chưa bước vào hai đại hán đã chặn lại, đại hán đầu cạo trọc, da xanh láng quan sát Trang Dực khách khí hỏi, “Bằng hữu,

xin hỏi tìm ai? Có chuyện gì không?”

Trang Dực mỉm cười gật đầu, “Ta họ Trang, tên Dực đến thăm viếng sư tử Tô cô nương của đương gia các vị. Xin truyền báo cho một tiếng.”

Mắt đại hạn sáng lên, liền tỏ ra vừa nhiệt tình vừa kính trọng nói, “Tôn giá hân chính là Trang tổng đề đốc từ Lão Long khẩu đến?”
“Phải!”

“Nghe đại tiểu thư nói tổng đề đốc bận việc quan, hai ba ngày nữa mới tới. Không ngờ lại đến ngay lúc này, thật quả trời cao có mắt, được trời cao giúp đỡ...”

Một lão già cao gầy ốm râu lốm đốm bạc lúc này vội chạy đến chấp tay nói, “Trang tổng đề đốc đó ư?”

Trang Dực hoàn lễ nói, “Tại hạ Trang Dực!”

Lão già vội vàng tự giới thiệu, “Lão là Thích Úy, đệ tam thuyền đội tổ của tổ chức.”

Trang Dực vội nói, “Hóa ra là Thích thuyền chủ. Thất kính, thất kính!”

“Tổng đề đốc đến thật đúng lúc. Đại tiểu thư và đương gia trước đi bãi Hoàng Sa dự hội rồi.”

Trang Dực ngỡ ngác, “Dự hội, dự hội gì?”

“Dự một hội sinh tử. Nộ Mục thiên tuế Phạm Uy ngày hôm qua cử người đến tổng đặt chiến thư, chỉ danh muốn đại tiểu thư và đương gia xuất trận quyết chiến, giải quyết triệt để ân oán của hai bên, phân thắng bại tồn vong. Không những như thế, bên thắng sẽ tiếp thư tất cả việc buôn bán cùng Hoàng Hà, bên bại tự cam thoái lui, còn nói rõ đơn đả độc đấu, lấy một chọi một.”

“Lời kẻ họ Phạm có thể tin được không? Ý ta là y có thật sự tôn chiếu định ước hành sự không? Đơn đả độc đấu, một chọi một?”

“Vì vậy hai bên mỗi bên phái theo mười hảo thủ dàn trận đối mặt giám sát lẫn nhau để quán triệt nguyên tắc quyết đấu.”

“Bãi Hoàng Sa ở đâu?”

“Không xa, cách đây khoảng ba mươi dặm.”

Trang Dực quay người đi, Thích Úy vội nói, “Tổng đề đốc, tại hạ cử người dẫn đường cho tổng đề đốc...”

Đại hạn đầu trọc lúc đầu cúi người nói, “Tổng đề đốc, tiểu tử Mã Tư Nguyên, phụng mệnh dẫn lộ tổng đề đốc đến bãi Hoàng Sa.”

“Bọn ta đi thôi!”

Hai người không nói gì hơn, vội nhảy lên ngựa phóng đi.

Lúc đến bãi Hoàng Sa, quả nhiên thấy mỗi bên có mười người xếp hàng dàn trận. Một bên là người ngựa của Phạm Uy, còn bên kia chính là thủ hạ của Quan Độc Hành.

Nhân vật thay mặt cho hai bên quyết đấu, phía Phạm Uy có chính y xuất mã và kiêu tướng đất lực của Thiên kiếm Tiêu Quang Phủ. Phía kia là Tô Tiệp và Quan Độc Hành đang sánh vai đứng sát nhau. Quan Độc Hành môi đỏ răng trắng ra dáng văn nhân, không giống kẻ trong giang hồ mà giống một thư sinh tú tài, sử dụng một cây gậy tre xanh biếc làm vũ khí, dài khoảng trượng, sau thô trước nhọn. Lúc này bốn người đang đối mặt nhau. Tô Tiệp đối mặt Phạm Uy. Tiêu Quang Phủ đối mặt với Quan Độc Hành.

Trang Dực ẩn nấp vào sau một lùm cây cạnh bãi. Từ đây quan sát rất tốt, góc độ thích hợp. Quang cảnh trên bãi cát đều lọt vào tầm mắt, nhất cử nhất động đều nhìn thấy rất rõ. Trang Dực không khỏi nhớ tới dĩ vãng, lần đầu tiên ám trợ Tô Tiệp đối kháng với Phạm Uy, không biết có giống bây giờ không?

Mã Tư Nguyên quì ở bên cạnh nói nhỏ giải thích cho Trang Dực biết, “Tổng đề đốc, Phạm Uy đã dẫn những nhân vật lợi hại đến cả. Đó là nhất lưu hảo thủ Tam tài kiếm Lăng Lý Giao, Đơn Quai Lý... của bọn chúng, người kết đó chính là Phạm Uy, kẻ kia là Thiên kiếm Tiêu Quang Phủ kẻ đầy đàn trong Tam tài kiếm. gã này kiếm pháp tinh thâm, công lực không thua kém Phạm Uy. Phía bọn ta là năm vị đà chủ, một vị chấp pháp, ngoài ra còn vài trợ thủ đắc lực của đại tiểu thư. Người cầm đầu là Hắc long Tư Đồ Chiêm, tiếp theo là lão Đà Tử, Đường Lâm, Chu Hàn Giáp...”

Trang Dực nói, “Những vị này ra đều nhận ra cả.”

“Vốn quy định đơn đả độc đấu để quyết định tồn vong, song nếu phía ta có tổn thất, tổng đề đốc nghĩ xem có thể giúp một tay không?”

“Quy định là quy định. Tình hình thực tế thế nào còn phải chờ đợi biến chuyển tại chỗ, tùy cơ ứng biến. Theo người thấy thế nào, chớ theo ta thấy thì ta không tin kẻ họ Phạm gặp nguy kịch mà lại vẫn tôn chiếu theo qui định mà hành sự.”

“Tổng đề đốc, vạn nhất đối phương không tuân theo quy định, phát động hỗn chiến thì bọn ta làm thế nào đây?”

“Thế thì khỏi phải nghi ngờ, càng tạo điều kiện thời cơ cho bọn ta. Chỉ cần kẻ họ Phạm vi phạm điều ước trước, bọn ta sẽ ngay lập tức nhúng tay ngay. Và như vậy sẽ danh chính ngôn thuận.”

Đột nhiên Trang Dực buột miệng hỏi, “Đúng rồi! Theo đại tiểu thư các người quay về có một thủ hạ của ta tên Tiêu Thiếu Bảo, người có biết y bây giờ ở đâu không?”

Mã Tư Nguyên lắc đầu nói, “Tại hạ chỉ thấy một mình đại tiểu thư đi vào cửa, không thấy có ai đi cùng cả.”

Trang Dực “ơ” lên một tiếng, không hỏi thêm gì nữa. Mà đoán rằng

Tiêu Thiếu Bảo ẩn nấp gần đầu đây, đợi thời cơ mà hành động. Quỷ thảo xưa nay vốn có hành tung xuất quỷ nhập thần.

Trên bãi cát, binh khí lóe sáng lên, hai bên đã bắt đầu động thủ.

Mã Tư Nguyên hồi thúc nói, “Tổng đề đốc hành động đi!”

Trang Dực điềm tĩnh chậm rãi nói, “Đừng nóng vội, hành động là chuyện tất nhiên thôi.”

Đôi đoản kiếm của Tô Tiệp đối địch dây xích sắt thô nặng của Phạm Uy, gậy tre của Quan Độc Hành đối chiêu Thiên kiếm của Tiêu Quang Phủ. Hai phía vừa mới giao thủ đã triển khai sát chiêu, người ngoài có thể thấy rõ bọn họ không lấy võ công phân cao thấp mà lấy mạng ra để luận sinh tử.

Một lát sau tình thế đã có biến chuyển, trận sát đấu giữa Tô Tiệp và Phạm Uy ở thế cân bằng. Còn Quan Độc Hành lực chiến với Tiêu Quang Phủ đã rơi vào thế yếu.

Đột nhiên, Tô Tiệp tung vọt người lên, toàn thân đổ chúi như một ánh cầu vòng chói chang lộn vòng trên không ngược ra sau lưng Tiêu Quang Phủ, thì thấy ánh thép xanh lóe lên, ngay tức khắc lưng kẻ họ Tiêu máu bắn vọt ra.

Phạm Uy nộ quát một tiếng như hổ gầm, dây xích sắt quét mạnh trên không trung, thân hình Tô Tiệp cực kỳ linh hoạt nhanh nhạy, lách người né dây xích quát tới, quay người một vòng đã ở ngay sau lưng Phạm Uy.

Trang Dực thật sự kinh ngạc, công phu của Tô Tiệp lại tăng tiếng không ngờ như vậy. Xem ra Phạm Uy khó mà trấn áp được Tô Tiệp nữa,

Lúc này, trên bãi đấu đã có chiều hỗn loạn, Tiêu Quang Phủ đang cắn răng chịu đựng. Y tuy bị thương, nhưng kiếm pháp bất biến, kiếm chiêu tung hoành ngang dọc, nhanh chóng bức ép Quan Độc Hành. Còn Phạm Uy thì như nhuệ khí đã giảm tiến thoái, ít nhiều lực bất tòng tâm.

Tô Tiệp lại càng đánh càng hăng, đoản kiếm vun vút. Ánh thép xanh loang loáng như tên như mưa, từng bước tới trước, không chịu nhân nhượng. Rõ ràng như sắp lấy mạng của Phạm Uy.

Mã Tư Nguyên thấy thế vui mừng nói, “Thắng rồi, tổng đề đốc!”

Trang Dực lạnh lùng nói, “Đây mới chỉ khởi đầu thôi, còn phải xem Phạm Uy có giữ lời hứa không đã.”

Mã Tư Nguyên đưa tay siết chặt cán đao, hai mắt long lên nói, “Lúc cần thiết tổng đề đốc hô lên một tiếng, tại hạ sẽ cùng tổng đề đốc xung sát một phen.”

Lúc này đã thấy Tô Tiệp gạt văng dây xích của Phạm Uy. Phạm Uy

ngiên nghiêng ngã ngã nhảy lùi ra sau.

Ngay lúc này, sát mép bờ sông, hai bóng người từ hai lỗ huyện đào sấn đột ngột chui lên. Một người dùng chùy xích như hùm báo nhào về phía Tô Tiệp.

Hai kẻ mai phục dưới cát này không phải ai khác mà là Mạc Tài Anh, một là Khúc Đại Qui. Hai người xòn lại trong U Hình ngũ quỷ.

Hai người vừa xuất hiện, ngay lập tức ở mé sông sóng nước bắn tung tóe, Tiêu Thiếu Bảo từ dưới nước nhảy lên bờ, toàn thân ướt sũng, nhưng câu trảo đã phóng ra nhắm vào song quỷ.

Tình huống biến chuyển thật nhanh. Hai phe đều thoáng có sự bất ngờ kinh ngạc. Trường kiếm của Mạc Tài Anh gạt đỡ câu trảo của Tiêu Thiếu Bảo phóng tới. Tiêu Thiếu Bảo cúi người vòng thấp trảo xuống, móc về phía Khúc Đại Quý, cùng lúc công kích hai đối thủ, động tác cực kỳ nhanh.

Khúc Đại Quý quát lên một tiếng, chùy xích xuất thủ. Còn chưa chạm vào trảo thì y đã vội vàng rút chùy xích về, vì y nhìn thấy Mạc Tài Anh ở ngay phía sau lưng Tiêu Thiếu Bảo.

Tiêu Thiếu Bảo nhận ra ngay cơ hội, vung mạnh tay phóng mạnh trảo về phía bụng Khúc Đại Quý, bất chấp trường kiếm đang đâm tới.

Tiêu Thiếu Bảo chuyên tâm nhất ý quyết giết chết Khúc Đại Quý.

Chùy xích đã rút về, Khúc Đại Quý không còn kịp đỡ được đòn công kích của Tiêu Thiếu Bảo, y cảm thấy bụng dưới chấn mạnh, trảo đã cắm vào bụng y.

Tiêu Thiếu Bảo cúi sụp ngay người xuống, trường kiếm của Mạc Tài Anh đâm tới không trúng ngay lưng như dự định, chỉ sượt trúng qua vai, máu thấm vai Tiêu Thiếu Bảo rút ngay trảo ra khỏi bụng, nhanh như chớp móc ngược lại nhắm thẳng đầu Mạc Tài Anh khẩu vào.

“Bốp” một tiếng, đầu của Mạc Tài Anh bật tóc máu, biến hình dị dạng không còn thể nhận ra. Lúc này, người ngựa hai phía như sức tỉnh cơn mộng. Tiếng hí la vang lên, ào ào xông tới trước. Ngay lập tức, một trận hỗn chiến diễn ra. Một chuyện không thể tránh khỏi.

Trang Dực liền vỗ vào vai Mã Tư Nguyên kêu lên, “Bọn ta xông đến!” Dứt lời liền tung người lên không hơn ba trượng, sau đó lộn quay một vòng tuyệt mỹ, xông thẳng vào Phạm Uy.

Tô Tiệp ngược mắt lên nhìn thấy Trang Dực không khỏi xúc động mãnh liệt, tay run ru, mắt ngẩn lệ, thốt lên, “Chàng đến rồi sao?”

Trang Dực xuất kiếm như điện, ngàn vạn ánh chớp sáng lóe, đồn bức Phạm Uy tay chân hoảng loạn, không kịp chống đỡ, Trang Dực vừa truy ép đối thủ vừa nói, “Ta đến đúng lúc chứ?”

Tô Tiệp thu thân thoái lui, vừa lên tiếng kêu lên, “Giao Phạm Uy cho

chàng đó, muội đến hiệp trợ cho sư đệ đây.”

Trang Dực gật đầu không nói gì. Mũi kiếm vun vút, ánh kiếm loang loáng. Phạm Uy toàn thân rướm đầy máu, thanh thốt kêu lên,

“Người, người là ai thế? Sao lại đến quấy phá?”

Trang Dực vừa không ngưng thi triển tuyệt chiêu kiếm pháp vừa lạnh lùng nói, “Đến lúc này mà người vẫn còn không biết ta là ai sao?”

Phạm Uy mồ hôi vã ra đầy đầu, thở hổn hển. Nhìn trừng trừng lưỡi kiếm thép xanh của Trang Dực, buột miệng thốt lên, “Mộc Sắc kiếm, hóa ra người là Trang Dực?”

Phạm Uy chưa dứt lời, kiếm quang đã bùng lên, vun vút thành một vòm cầu sáng chói lạnh buốt chụp xuống Phạm Uy. Phạm Uy thét lên một tiếng thảm thiết, máu tươi từ huyệt y trào bắn vọt ra ngoài, thân hình y đổ gục xuống như một cái cây bị chặt gốc.

Ngay tức khắc, Mộc Sắc kiếm như một cơn sóng sáng xanh phóng chụp xuống Thiên Kiếm Tiêu Quang Phủ, kẻ họ Tiêu liền vung mạnh binh khí lên như một cơn sóng khác cuộn ngược với cơn sóng đang ập tới. Tiếng binh khí chát chúa chạm nhau vang lên, những tia lửa bắn ra như muôn ngàn vì sao lấp lóe, khi ánh kiếm đã lặng xuống, thì Trang Dực vẫn đứng nguyên chỗ cũ, còn Tiêu Quang Phủ văng ra ngoài trượng, toàn thân rung động, máu ướm đầy người như chịu muôn ngàn vết chém, y lão đảo loạn choạng ngã gục xuống.

Phạm Uy và Tiêu Quang Phủ vừa ngã đổ xuống, toàn bộ người ngựa phía hần như rần mất đầu, bỏ chạy tán loạn, mạnh ai nấy thoát thân. Người phía Quan Độc Hành thì vui mừng reo hò ầm ĩ.

Tô Tiệp bất giác đưa mắt nhìn Trang Dực, nàng nhìn chăm chăm Trang Dực, rồi như có gì thúc giục trong đáy tim, nàng nhẫn chịu không nổi lao vào lòng Trang Dực.

Trang Dực mở rộng hai cánh tay.

Trang Dực ghì chặt Tô Tiệp trong vòng tay mình.

Lúc này đối với bọn họ mà nói, thời gian không gian lắng đọng lại, như trở nên vĩnh hằng, bất kể thiên địa hỗn độn, phong lôi biến thái, cũng chỉ là chuyện của thế giới khác mà thôi. Không ai nói với ai nhưng cả hai đều biết rằng; Từ nay họ luôn có nhau, mãi mãi bên nhau. Mặc kệ Quan Trường, mặc kệ Lục Hợp Hội, mặc kệ tướng sĩ nơi dải Hoàng Hà. Họ thành lập một bang hội khác, bang hội làm cho thế giới đông người thêm...

HẾT

Nguồn: Nhanmonquan
Người đăng: mọt sách
Thời gian: 08/07/2004 12:00:28 CH